

AUTOARE DE BESTSELLER #1-NEW YORK TIMES

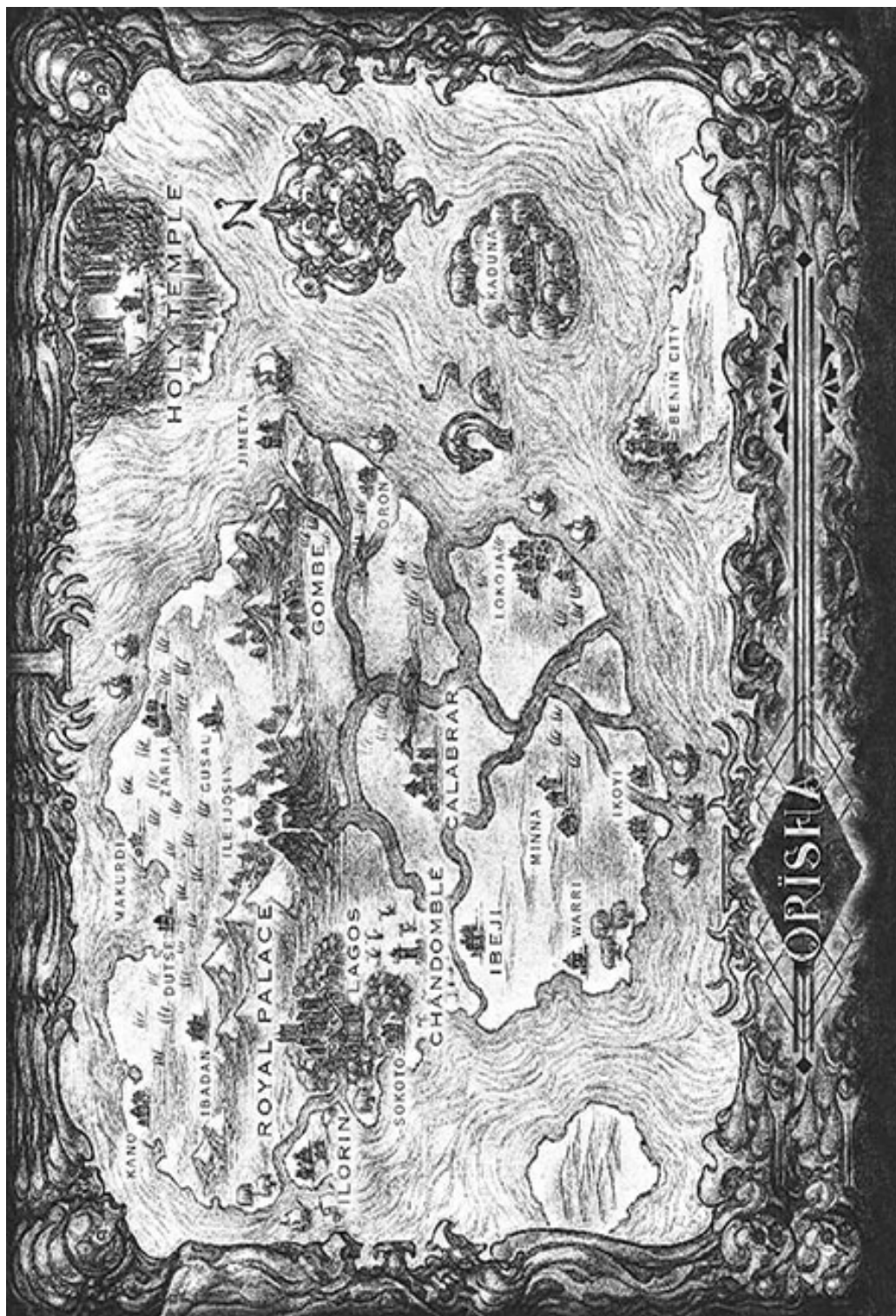
TOMI ADEYEMI

virtual-project.eu

URMAȘII
VIRTUȚII

—◆<< ȘI >>◆—

AI RĂZBUNĂRII

TOMI ADEYEMI

Seria: ZESTREA ORİSHEI

✱→◇≡ **PARTEA A II-A** ≡▷◇→✱

URMAȘII VIRTUȚII ȘI AI RĂZBUNĂRII

Original: *Children of Virtue and Vengeance* (2019)

Traducere din limba engleză:
ADINA PINTEA

virtual-project.eu

— 2023 —

*Pentru Tobi și Toni.
Vă iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.*

CLANURILE DE MAJI

CLANUL IKÚ
MAJI AI VIEȚII ȘI AI MORȚII TITLUL MAJI: SECERĂTOR
DIVINITATE: OYA
.....

CLANUL ÈMÍ
MAJI AI MINȚII, AI SPIRITULUI

ȘI AI VISELOR

TITLUL MAJI: CONECTOR
DIVINITATE: ORÍ
.....

CLANUL OMI

MAJI AI APEI

TITLUL MAJI: MAREIC
DIVINITATE: YEMOJA

CLANUL INÁ

MAJI AI FOCULUI

TITLUL MAJI: ARZĂTOR
DIVINITATE: SÀNGÓ

.....

CLANUL AFÉFÉ

MAJI AI AERULUI

TITLUL MAJI: EOLIC
DIVINITATE: AYAO

.....

CLANUL AIYE

MAJI AI FIERULUI ȘI AI PĂMÂNTULUI
TITLUL MAJI: PAMÂNTIC + FAUR
DIVINITATE: ÒGÚN

.....

CLANUL ÌMÓLÈ
MAJI AL ÎNTUNERICULUI ȘI AI LUMINII
TITLUL MAJI: LUMINAR
DIVINITATE: OCHUMARE

.....

CLANUL ÌWÒSÀN
MAJI AI SĂNĂTĂȚII ȘI AI BOLII
TITLUL MAJI: TĂMĂDUITOR +
CANCER
DIVINITATE: BABALÚAYÉ

.....

CLANUL ARÍRAN

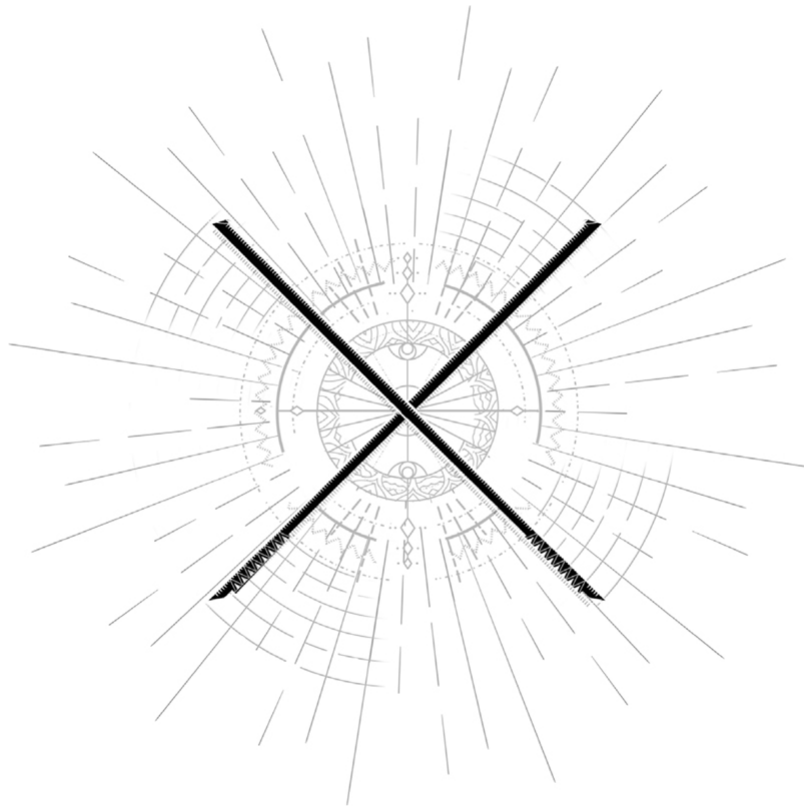
MAJI AI TIMPULUI

TITLUL MAJI: CLARVĂZĂTOR
DIVINITATE: ORÚNMILA

CLANUL ERANKO

MAJI AI ANIMALELOR

TITLUL MAJI: ÎMBLÂNZITOR
DIVINITATE: OXOS

CAPITOLUL UNU

ZÉLIE

Încerc să nu mă gândesc la el.

Dar, când o fac, aud valurile.

Baba era cu mine când le-am auzit pentru prima oară.

Când le-am simțit prima oară.

Mi-ajungeau la urechi ca un cântec de leagăn care ne ademenea, de pe poteca din pădure, spre mare. Briza îmi zburlea buclele rebele. Razele de soare se revărsau printre frunzele tot mai rărite.

Nu știam ce aveam să găsim, nici cu ce vrajă stranie avea să ne stăpânească acel cântec de leagăn. Știam doar că trebuia să ajung la el. De parcă marea avea o bucată ce lipsea din sufletul meu.

Când am văzut-o, în cele din urmă, mâna mea micuță a alunecat dintr-a lui Baba. Am rămas cu gura căscată de uimire. În apa aceea era magie.

Prima magie pe care o simțeam de când oamenii regelui o uciseseră pe Mama.

— *Zélie rora o!* a strigat Baba, când m-am îndreptat spre valuri.

Am tresărit când spuma mării mi-a udat degetele de la picioare. Lacurile din Ibadan erau întotdeauna foarte reci. Dar apa aceasta era caldă ca aroma orezului gătit de Mama. Caldă ca lumina zâmbetului ei. Baba m-a urmat în apă și și-a ridicat chipul spre cer.

Ca și cum ar fi vrut să soarbă lumina soarelui.

M-a luat de mână. Și-a împletit degetele bandajate cu ale mele și s-a uitat în ochii mei. Atunci am știut că, deși Mama nu mai era, încă ne aveam unul pe celălalt.

Puteam supraviețui.

Dar acum...

Deschid ochii și privesc cerul rece și plumburiu; privesc marea care vuieste, izbindu-se de faleza abruptă din Jimeta. Nu pot să rămân în trecut.

Nu-l pot păstra viu pe tatăl meu.

Ritualul care l-a costat viața pe Baba mă bântuie acum, când mă pregătesc să-l dau odihnei. Inima mi-e grea din pricina durerii pe care a trebuit s-o îndur, din pricina atâtor sacrificii pe care le-am făcut ca să aduc magia înapoi.

— E în regulă, îmi zice Tzain.

Fratele meu mai mare e lângă mine și îmi întinde mâna. Un început de barbă îi acoperă pielea cafenie, ascunzând privirilor cât de încleștată îi este falca.

Îmi strânge mâna într-a lui. Burnița de adineauri se transformă în ploaie torențială. Ne îngheață până la oase. Parcă nici măcar zeii nu se pot stăpâni să jelească.

Îmi pare rău, rostesc în gând către spiritul lui Baba, și aș vrea să-i pot spune aceste cuvinte în față. În timp ce tragem de frânghia ce ține fixat sicriul pe coasta abruptă a Jimetei, mă întreb de ce am crezut că, dacă am condus un părinte pe ultimul drum, îmi va fi mai ușor s-o fac și cu al doilea. Mâinile încă îmi tremură din cauza atâtor lucruri ce au rămas nespuse. Gâtlejul îmi arde. Mă chinui să-mi topesc jelania în lacrimi tăcute. Încerc să țin totul în mine. Mă întind după ultimul nostru borcan cu untdelemn pentru funeralii.

— Fii atentă! mă apostrofează Tzain, când tremurul mâinii mele face să se reverse câțiva stropi de untdelemn peste buza borcanului.

După ce trei săptămâni am făcut tot felul de trocuri ca să obținem destul ulei să ungem sicriul lui Baba, lichidul unduios pare mai prețios decât aurul. Mirosul lui pătrunzător îmi înțepă nările când torn ultimele picături peste facla funerară. Tzain lovește cremenea. Lacrimile șiroiesc pe obrazul lui. Fără să mai stau pe gânduri, pregătesc cuvintele din *ìbùkún*, o binecuvântare specială pe care un Secerător trebuie să le-o dea celor morți.

— *De la zei primim darul vieții*, spun șoptit, în yoruba. *Zeilor trebuie să le înapoiem acest dar.*

Incantația sună ciudat când o rostesc eu. Până acum câteva săptămâni, de mai bine de unsprezece ani niciun Secerător nu a posedat magia necesară pentru a îndeplini un *ìbùkún*.

— *Béèni ààye tàbí ikú kò le yà wá. Béèni ayé tàbí òrun kò le sin wá nítorí èyin lè ngbé inú ù mi. Èyin la ó máa rí...*

În clipa în care magia prinde viață sub pielea mea, nu-mi mai găsesc vocea. În jurul mâinilor mele luminează purpuriu ashêul – puterea divină care întreține darurile noastre sacre. Nu i-am mai simțit căldura de când am săvârșit ritualul care a readus magia în Orisha. De când spiritul lui Baba mi-a gonit prin vene. Mă împleticesc înapoi. Magia clocotește în mine. Îmi amorteșc picioarele. Magia mă încătușează de trecutul meu și mă trage în adâncuri, indiferent cât de tare mă opun...

— Nu!

Strigătul reverberează prin locul ritualului. Trupul meu se izbește de podeaua din piatră. Se aude o bufnitură – Baba s-a prăbușit și el, țeapăn ca lemnul.

Fac o mișcare ca să-l protejez, dar văd că ochii lui au rămas larg deschiși. Are o privire sticloasă. O săgeată i s-a înfipt în piept. Sângele îi îmbibă tunică sfâșiată...

— Zél, ai grijă!

Tzain se repede, încercând să prindă făclia care stă să-mi cadă din mână. E rapid, dar nu suficient de rapid. Flacăra se stinge în momentul în care făclia cade în valurile ce se izbesc de țărm.

Încearcă din răspuțeri s-o aprindă din nou, dar făclia nu vrea să ia foc. Tzain azvârle lemnul nefolositor în nisip, iar eu tresar.

— Și acum ce facem?

Îmi las capul în pământ. Aș vrea să am un răspuns. Din pricina haosului care domnește în regat, ar dura săptămâni întregi să facem rost de alt ulei. Din cauza răzmerițelor și a lipsei de alimente, e destul de greu să faci rost până și de o amărâtă de pungă cu orez.

Sentimentul de vină mă strânge ca în capcană, ținându-mă prizonieră în mormântul greșelilor mele. Poate e un semn că nu merit să-l înmormântez pe Baba.

Mai ales fiindcă din cauza mea a murit.

— Îmi pare rău, oftează Tzain, apoi se ciupește de puntea nasului.

— Nu trebuie să-ți pară rău, îi zic, iar în gât mi se pune un nod. E numai vina mea.

— Zél...

— Dacă n-aș fi pus mâna pe pergamentul acela... dacă nu aș fi aflat niciodată despre ritual...

— Nu ești tu de vină, spune Tzain. Baba și-a dat viața ca tu să poți readuce magia.

Tocmai asta-i problema. Îmi cuprind trupul cu brațele. Voiam să readuc magia ca să-l protejez pe Baba. Și totuși n-am făcut decât să-l trimit mai repede la moarte. La ce bun aceste puteri, dacă nu-i pot proteja pe cei pe care-i iubesc?

La ce folosește magia, dacă nu-l pot aduce pe Baba înapoi la viață?

— Dacă nu încetezi să te învinovățești acum, n-o să te mai oprești. Am nevoie să te oprești.

Tzain mă prinde de umeri. În privirea lui regăsesc ochii tatălui meu; ochi care iartă chiar și atunci când nu ar trebui s-o facă. Numai noi doi am mai rămas. Nu ne avem decât unul pe celălalt.

Oftez și îmi șterg lacrimile, iar Tzain mă ia în brațe. Chiar dacă e ud până la piele, îmbrățișarea lui e caldă. Își trece degetele în sus și în jos pe spatele meu, așa cum făcea și Baba când mă ținea în brațele lui.

Mă uit la sicriul lui Baba. Plutește pe mare, așteptând un foc care n-o să vină niciodată.

— Dacă nu-l putem arde...

— Stați puțin! strigă Amari din spate.

Aleargă spre noi, pe platforma de fier a corabiei de război care ne-a fost casă încă de la ritualul sacru. Tunica ei albă, udă leoarcă nici nu se compară cu rochiile și turbanele împodobite cu pietre scumpe, pe care le purta pe vremea când era prințesa Orîshei. Țesătura s-a lipit de pielea ei de culoarea lemnului de stejar. Ajunge lângă noi, la valurile zbuciumate.

— Poftim!

Amari îi întinde lui Tzain o torță ruginită, luată din cabina căpitanului, și un borcan cu untdelemn proaspăt, luat din rația ei modestă.

— Și corabia? se încruntă Tzain.

— Vom supraviețui.

Amari îmi întinde torța. Privirea mea poposește pe șuvița de păr alb, pe care ploaia a lipit-o de obrazul ei. Șuvița asta a apărut de curând. E un semn al noii magii ce-i sălășluiește în sânge. O amintire cruntă a faptului că acum sute de nobili din Orîsha au și ei șuvițe și magie ca ale ei.

Îmi întorc privirea, ca Amari să nu-mi vadă durerea. Mi se strânge inima din cauza amintirii ritualului care i-a dat lui Amari darul ei și a băiatului care mi-a frânt inima.

— Ești gata? întreabă Tzain.

Fac semn din cap că da, deși nu-i adevărat. Nu sunt deloc pregătită.

De data aceasta, când fratele meu lovește cremenea, aplec torța spre frânghie. Se aprinde imediat. Focul se întinde cu repeziciune de-a lungul frânghiei îmbibate cu untdelemn, gonind spre sicriul lui Baba. Mâna mi se încleștează pe piept în momentul în care lemnul e cuprins de flăcări. Vâlvătai roșii și portocalii se profilează pe orizontul cenușiu.

Tzain își înclină capul, șoptind jurământul sacru:

— *Títí di òdi kejì.*

Strâng din dinți și repet:

— *Títí di òdi kejì.*

Până când ne vom revedea, pe partea cealaltă.

Faptul că rostesc jurământul sacru cu voce tare mă duce cu gândul înapoi la funeraliile Mamei. La momentul în care am văzut cum corpul ei neînsuflețit e cuprins de flăcări. Când se încheie rugăciunea, mă gândesc la toți cei care se odihnesc împreună cu ea, în alăfia. Toți cei care au murit ca să putem aduce magia înapoi.

Mă gândesc la Lekan, înțeleptul sântaro care s-a sacrificat pentru a-mi redeștepta harul. La prietenii mei, Zulaikha și Salim, uciși când monarhia ne-a atacat în timpul serbării noastre.

La Mama Agba, Clarvăzătoarea care și-a petrecut toată viața protejându-ne pe mine și pe ceilalți divineri din Ilorin.

La Inan, prințul pe care am crezut că-l iubesc.

Títí di òdi kejì, le spun în gând spiritelor lor. O aducere-aminte că trebuie să continuăm.

Lupta noastră nu s-a încheiat.

Mai degrabă abia a început.

CAPITOLUL DOI

AMARI

Tata spunea adesea că Orîsha vine înainte de oricine.

Fie el om.

Fie el rege.

Erau cuvintele cu care obișnuia să-și justifice orice acțiune. Cele cu care scuza totul.

În vreme ce flăcările de pe sicriul lui Baba ard sub ochii mei, simt cum sabia cu care am străpuns pieptul tatălui meu îmi atârână greu la cingătoare. Trupul lui Saran nu a fost recuperat de pe insula templului.

Chiar dacă aş fi vrut să-l îngrop, nu aş fi avut cum.

— Ar trebui să plecăm, spune Tzain. Mesajul mamei tale va sosi curând.

Merg cu câțiva pași în urma lui și a lui Zélie. Părăsim țărmul și urcăm pe corabia de război pe care am furat-o ca să ajungem pe insula templului. Corabia de fier ne-a fost casă de când am readus magia, în urmă cu câteva săptămâni. Cu toate acestea, leopanarii de zăpadă gravați de-a lungul pereților încă îmi stârnesc neliniștea. Ori de câte ori trec pe lângă fostul sigiliu al Tatălui meu, nu știu dacă să plâng sau să urlu. Nu știu dacă am voie să simt ceva.

— *Îmbarcarea!*

Arunc o privire în urmă când aud strigătul căpitanului. Mai multe familii se așază la rând pe chei, plătind cu monede de aur ca să se imbarce pe un vas mic de mercenari.

Trupurile se îngheșuie sub puntea ruginită, ca să fugă peste granițele Orîshei și să caute pacea dincolo de apele străine. Vederea fiecărui chip posomorât îmi înfige încă un ghimpe de vinovăție în inimă. În timp ce eu îmi oblojesc rănilor, întregul regat suferă încă din cauza celor pricinuite de Tata.

Nu mai e timp să mă ascund. Trebuie să-mi ocup locul pe tronul Orîshei. Sunt singura care poate aduce o epocă a păcii; regina care poate repara tot ce a distrus tatăl meu.

Convingerea asta îmi încălzește sufletul. Mă alătur celorlalți, în cabina rece a căpitanului. Este printre puținele încăperi din corabia asta în care nu există majacite – acel minereu special cu care monarhia îi ardea pe maji, ca

să le neutralizeze puterile. Orice obiect plăcut care a existat în cabină a fost luat și vândut, ca să putem supraviețui.

Tzain stă pe patul din scânduri goale, râcâind ultimele boabe de orez dintr-o cană de metal. Zélie se odihnește pe podea, pe jumătate ascunsă în blana aurie a leonarei sale. Animalul de călărie enorm stă întins în poala lui Zélie, ridicându-și capul ca să lingă lacrimile care curg din ochii ei argintii. Mă forțez să-mi întorc privirea. Iau mica mea rație de orez.

— Poftim!

Îi întind lui Tzain cana mea.

— Ești sigură că vrei să mi-o dai?

— Sunt prea încordată ca să mănânc, îi răspund. Probabil c-aș vomita tot.

N-a trecut decât jumătate de lună de când i-am trimis vorbă Mamei, în Lagos, dar parcă aștept de-o veșnicie să-mi răspundă. Cu sprijin din partea ei, pot urca pe tronul din Orisha. Aș putea, în sfârșit, să îndrept greșelile Tatei. Împreună, putem crea o țară în care majii n-ar mai fi nevoiți să trăiască cu frică. Am putea să unim acest regat și să eliminăm neînțelegerile care năpăstuiesc Orisha de secole.

— Nu te îngrijora! zice Tzain și mă strânge de umăr. Indiferent ce-o să spună soră-mea, o să găsim noi o cale.

Apoi se duce să vadă ce face Zélie, iar eu simt că mi se strânge inima. Îi pizmuiesc pentru legătura pe care încă o au. Au trecut numai trei săptămâni de când sabia Tatei l-a străpuns pe fratele meu, și deja încep să uit furia din glasul lui Inan. Dar de fiecare dată când îmi aduc aminte, trebuie să scrâșnesc din dinți ca să-mi înăbuș suferința. Poate că, atunci când Mama și cu mine o să fim din nou împreună, golul care s-a căscat în inima mea va începe să se vindece.

— Vine cineva!

Zélie arată cu degetul silueta care se mișcă pe culoarul întunecos al vasului de război. Mă crispez când ușa veche se deschide cu un scârțâit. Apare mesagerul nostru. Roën își scutură stropii de ploaie din părul negru, ale cărui șuvițe mătăsoase îi încadrează maxilarul puternic conturat. Datorită pielii sale de culoarea nisipului din deșert și a ochilor în formă de lacrimă, mercenarul arată ca și cum ar fi din altă lume, atunci când se află într-o încăpere plină de orishani.

— Nailah?

Urechile leonarei se ciulesc când Roën îngenunchează și scoate un

pachet mare din sacul său. Nailah mai că-l doboară pe Roën. Mesagerul desface pachetul, scoțând la iveală o mulțime de pești scânteietori. Mă uimește să văd un zâmbet înfiripându-se pe buzele lui Zélie.

— Mulțumesc! spune ea în șoaptă.

Roën dă din cap, nedezipindu-și privirea de a ei. Trebuie să-mi dreg glasul ca el să se ridice și să se întoarcă spre mine.

— Să auzim! oftez eu. Ce-a spus?

Roën își împinge limba în obraz și își pleacă privirea.

— A fost un atac. Niciun mesaj n-a intrat și n-a ieșit din capitală.

Simt o strângere de inimă la gândul că Mama a trebuit să se ascundă în palat.

— Un atac? îngaim. Cum s-a întâmplat? Când? De ce?

— Ei își spun *Iyika*, explică Roën. Adică *Revoluția*. Majii au luat cu asalt Lagosul când le-au revenit puterile. Se zvonește că au ajuns până la palat.

Mă sprijin de perete și mă las să alunec pe podeaua goală. Buzele lui Roën se mișcă în continuare, dar nu înțeleg niciun cuvânt. Nu aud absolut nimic.

Mă forțez să articulez:

— Regina... Ei au... Ea e...?

— De atunci, nimeni nu știe nimic de ea, spune Roën și își ferește privirea. Fiindcă te-ai ascuns aici, oamenii cred că toată familia regală a pierit.

Tzain se ridică în picioare, dar eu înalț o mână ca să-l țin la distanță. Ar fi de-ajuns să respire lângă mine, că m-aș pierde cu firea. N-ar mai rămâne din mine nici măcar umbra străvezie care am ajuns să fiu. Toate planurile pe care le-am făcut vreodată, toate speranțele pe care le-am avut s-au dus într-o secundă. Dacă Mama a murit...

Ceruri!

Sunt cu desăvârșire singură.

— Ce vor acești *Iyikdi* întreabă Tzain.

— Greu de zis, spune Roën. Armata lor nu e numeroasă, dar e mortală. Au asasinat nobili pretutindeni în Orisha.

— Deci îi vânează pe cei cu sânge albastru?

Zélie se încruntă și privirile ni se-ntâlnesc. Abia dacă ne-am vorbit de când ritualul a ieșit anapoda. E plăcut să constat că încă-i pasă de mine.

Roën ridică din umeri și răspunde:

— Așa se pare. Dar din cauza acestor *Iyika*, armata îi hăituiește pe maji

ca pe niște câini. Sate întregi sunt pustiite. Noul amiral aproape că a declarat război.

Închid ochii și îmi trec mâna prin buclele nou-apărute în părul meu. Ultima dată când Orisha a fost în război, Arzătorii aproape că au nimicit familia regală. Câțiva ani mai târziu, Tata a ripostat cu Raidul. Dacă izbucnește din nou un război, nimeni nu va fi în siguranță. Regatul se va dezbină.

Orisha înainte de toate, Amari.

Năluca vocii tatălui meu îmi răsună în minte. I-am împlântat sabia în piept ca să scap Orisha de tirania lui, dar acum regatul e cuprins de haos. Nu e timp pentru jelit. Nu e timp să-mi șterg lacrimile. Am jurat că voi fi o regină mai bună.

Dacă Mama nu mai e, îndeplinirea acelui jurământ cade pe umerii mei.

— O să mă adresez poporului, decid eu. O să iau în stăpânire regatul. O să readuc stabilitatea și o să pun capăt acestui război.

Mă ridic din nou în picioare. Încerc să-mi las durerea deoparte. Planurile mele de viitor sunt mai importante.

— Roën, știu că-ți sunt datoare, dar am nevoie să mă mai ajuți puțin...

— Sper că glumești.

Compasiunea a dispărut complet din vocea mercenarului.

— Îți dai seama că, dacă nu ai luat legătura cu mama ta, asta înseamnă că încă-mi datorezi greutatea mea în aur?

— Ți-am dat vasul ăsta! strig eu.

— Vasul unde tu încă locuiești? ridică Roën o sprânceană. Vasul pe care eu și oamenii mei l-am furat? Familii întregi mă așteaptă ca să le ajut să fugă dincolo de mare. Vasul ăsta nu e o plată. E un adaos la ceea ce-mi datorezi deja!

— Când o să urc pe tron, o să am acces la trezoreria regală, îi spun. Ajută-mă să organizez o adunare, iar eu îți voi plăti dublu cât îți datorez! Peste doar câteva zile, aurul va fi al tău.

Roën ridică gluga pelerinei sale de ploaie.

— Îți las doar o noapte. Măine, vasul ăsta ridică ancora. Dacă n-ai coborât de pe el până atunci, o să ajungeți pe mare. Și, dragilor, nu vă permiteți să plătiți prețul călătoriei.

Îi tai calea, dar asta nu-l oprește să iasă valvârtej pe ușă. Durerea pe care încerc s-o rețin amenință să se dezlănțuie. Pașii lui Roën sunt înăbușiți de răpăitul ploii.

— N-avem nevoie de el, spune Tzain, venind lângă mine. Poți să iei și singură tronul.

— N-am niciun sfanț. Cum ar putea crede cineva că sunt îndreptățită să revendic tronul?

Tzain tace o clipă. Se dezechilibrează când Nailah trece printre picioarele noastre. Amușină cu nasul ei umed podeaua, căutând mai multă carne de pește. Mă gândesc la mâncarea pe care i-a adus-o Roën și mă uit la Zélie, dar ea scutură din cap și zice: — Roën deja a refuzat.

— Pentru că l-am rugat *eu*.

Mă năpustesc în partea cealaltă a camerei.

— L-ai convins să vină cu un echipaj pe o insulă mitică, în mijlocul mării. Tu îl poți convinge să ne ajute să organizăm o adunare.

— Îi datorăm deja mult aur, spune ea. Ar trebui să fim mulțumiți că plecăm din Jimeta cu capetele pe umeri.

— Fără ajutorul lui, ce variantă avem? o întreb. Dacă Lagosul a căzut când magia a revenit, înseamnă că Orîsha a rămas fără conducător de aproape o lună. Dacă nu câștig controlul acum, nu voi putea lua tronul niciodată!

Zélie își freacă ceafa, trecându-și degetele peste noile semne aurii de pe pielea ei. Simbolurile străvechi i-au apărut pe piele în timpul ritualului – fiecare linie arcuită și fiecare punct delicat par să fi fost tatuate cu cel mai fin ac. Deși sunt frumoase, Zélie le acoperă cu rușine, de parcă ar ascunde niște cicatrici.

De parcă simpla lor vedere îi provoacă suferință.

Îngenunchez în fața ei.

— Zélie, te rog! Trebuie să încercăm. Armata îi vânează pe maji...

— Nu poți avea pretenția să duc mereu în spate soarta poporului meu.

Răceala cu care-mi răspunde mă ia prin surprindere, dar nu renunț.

— Atunci, fă-o pentru Baba! îi cer. Fă-o deoarece el și-a dat viața pentru această cauză!

Zélie își încovoiaie umerii și închide ochii, trăgând adânc aer în piept. Când se ridică în picioare, simt neliniștea răscolindu-mi pieptul.

— Nu promit nimic, îmi zice.

— Fă tot ce poți!

Îmi pun mâna peste a ei și adaug:

— Am făcut prea multe sacrificii. Nu se poate să pierdem această luptă.

CAPITOLUL TREI

ZÉLIE

Când cobor de pe vasul de război, alături de Nailah, constat că ploaia de noapte din Jimeta a spălat încordarea zilei. Vânturile șuierătoare poartă cu ele mirosul plăcut de apă de mare și de alge. În cabinele acelea strâmte n-am simțit decât miros de lemn ars și de cenușă. Labele musculoase ale lui Nailah lasă urme adânci în nisip. Părăsim docurile de lemn și pornim pe străzile întortocheate din Jimeta. Gonim împreună. Limba ei mare îi atârna din gură. Nu-mi mai amintesc când am galopat ultima oară în aer liber, cu luna plină deasupra noastră.

— Așa, Nailah!

Țin strâns frâiele. Străbatem văgăunile și văile de pe coasta de gresie a Jimetei. Casele înghesuite printre stâncile falezei se întunecă pe măsură ce sătenii sting felinarele, crușând ce le-a mai rămas din prețiosul ulei. O luăm pe după un colț. Marinarii închid lifturile de lemn care îi urcă și îi coboară pe faleza abruptă. Fac ochii mari când observ un desen roșu pe unul dintre pereții unei peșteri. Pigmentul stacojiu lucește în lumina lunii, formând un *I* alcătuit dintr-o mulțime de puncte de mărimi diferite.

Cuvintele lui Roën încă îmi răsună în minte: *Ei își spun Iyika. Adică Revoluția. Majii au luat cu asalt Lagosul când le-au revenit puterile. Se zvonește că au ajuns până la palat.*

Trag de frâiele lui Nailah, imaginându-mi majii care ar fi putut picta așa ceva. Din spusele lui Roën, *Iyika* nu par a fi un grup de rebeli.

Par a fi o adevărată armată.

Mă apropii de un pâlc de corturi prăpădite.

— Mama, uite!

O fetiță iese în stradă. Strânge la piept o păpușă neagră de porțelan. Fața pictată și rochia de mătase a păpușii sunt singurele indicii că fetița e de obârșie nobilă. Copilul este doar unul dintre noii locuitori ce umplu străzile tot mai înguste din Jimeta. Potecile de pământ sunt din ce în ce mai înghesuite, din cauza șirurilor de corturi ridicate pe marginea drumului. Fetița înaintează în ploaie, iar eu mă întreb ce fel de viață aleasă a dus înainte de toate acestea. Oare din calea cărei nenorociri a trebuit să fugă, de-a ajuns aici?

— N-am văzut niciodată o leonară, spune copila.

Întinde mâna micuță spre coarnele imense ale lui Nailah. Zâmbesc când zăresc sclipirea din privirea fetei, dar când se apropie, observ șuvița albă din părul ei.

Alt *titán*.

Ranchiuna învie în mine. Potrivit spuselor lui Roën, aproape o optime din populație are acum magie. Dintre aceștia, aproape o treime deține magia titánilor.

Titánii sunt însemnați cu șuvițe albe. Au apărut în rândul nobililor și al armatei după ritual, manifestând o magie asemănătoare cu cea a unuia dintre cele zece clanuri de maji. Dar, spre deosebire de ale noastre, puterile lor nu au nevoie de incantații ca să iasă la iveală. La fel ca în cazul lui Inan, abilitățile lor naturale sunt foarte intense.

Știu că magia deșteptată în ei este rezultatul unei greșeli pe care am făcut-o în timpul ritualului și mereu mi se pune un nod în gât când îi văd.

E greu să le văd șuvițele albe fără să-l văd pe *el*.

— Likka!

Mama fetei aleargă în ploaie, trăgându-și pe cap un șal gros, galben. O prinde pe fiica ei de încheietura mâinii. Se încordează când îmi zărește părul alb.

Da, fiica ei are magie, dar, într-un fel, mama acestei copile mă detestă pentru magia mea.

Cu un pocnet scurt din limbă, o îndemn pe Nailah să meargă mai departe. Descaléc când ajung la capătul potecii, în fața ascunzătorii lui Roën.

— Să vezi și să nu crezi!

O voce răgușită mă întâmpină când mă apropii de intrarea în ascunzătoarea unde așteaptă echipa lui Roën. Mercenarul își scoate masca neagră și îl recunosc: este Harun, mâna dreaptă a lui Roën. Îmi dau ochii peste cap. Ultima dată când mercenarul ăsta și cu mine ne-am întâlnit, l-am trântit la pământ. Roën mi-a zis că i-am rupt coastele. De atunci, Harun nu s-a mai apropiat de mine, dar acum pericolul îi sclipеște în priviri.

Își petrece un braț vânjos pe după gâtul meu și întreabă:

— Ia zi, cu ce ocazie se târăște afară din pământ viermele meu favorit?

Îi azvârl brațul la o parte și îmi scot rapid bastonul.

— N-am chef de prostiile tale.

Îl măsoar din priviri, iar el își dezvelește dinții îngălbeniți într-un zâmbet.

— Străzile astea pot fi periculoase noaptea. Mai ales pentru un vierme ca tine.

— Mai zi-mi o dată „vierme”!

Cicatricile mă ustură din cauza insultei pe care Regele Saran mi-a crestat-o pe spate. Strâng cu putere bastonul. Apar și mai mulți mercenari, furișându-se din întuneric. Până să mă dezmeticesc, cinci dintre ei m-au încolțit lângă zidul peșterii.

— S-a pus o recompensă pe capul tău, *vierme*.

Harun înaintează. Ochii lui sclipesc la vederea noilor semne aurii de pe pielea mea.

— Am știut încă de la început că valorezi bani buni, dar n-aș fi bănuțat că de mult o să-ți crească prețul.

Zâmbetul lui dispare. Cu coada ochiului, surprind străfulgerarea unei lame de cuțit.

— Fata care a readus magia e chiar în fața ochilor noștri!

Cu fiecare amenințare nu prea voalată a lui Harun, magia despre care vorbește îmi clocotește mai tare în sânge. Ashêul meu mocnește așa cum se adună fulgerele într-un nor de furtună, așteptând să fie eliberat cu o incantație.

Dar, indiferent câți mercenari apar, n-o voi elibera. Nu pot. Magia e motivul pentru care Baba nu mai există. Ar fi o trădare s-o folosesc acum...

— Ce-avem noi aici?

Roën își înclină capul într-o parte, apropiindu-se agale dinspre străzile din Jimeta. Când se apropie de intrarea în peșteră, o rază de lună luminează o pată de sânge întinsă de-a lungul bărbiei lui. Nu-mi dau seama dacă sângele este al lui sau nu.

Roën pare relaxat și are un zâmbet viclean, dar ochii lui cenușii străpung ca niște pumnale.

— Sper că nu vă distrați fără mine, spune el. Știți amândoi cât de gelos pot fi.

Cercul mercenarilor se sparge. Căpetenia lor vine în față. Falca lui Harun se încheștează când Roën scoate un briceag. Îl desface și începe să-și curețe unghiile.

Harun mă măsoară din cap până-n picioare, după care pleacă. Amenințarea lui îmi lasă un gust amar. Mercenarii îi urmează exemplul și dispar unul câte unul, până când Roën și cu mine rămânem singuri.

— Mersi! îi spun.

Roën își pune briceagul în buzunar și mă privește încruntat. Clatină din cap și-mi face semn să-l urmez.

— Indiferent ce vrei să-mi spui, răspunsul meu este tot „nu”

— Ascultă-mă până la capăt! stăruie eu.

Roën merge repede, cu pași mari. Fac eforturi să mă țin după el. Mă aștept să mă conducă în bârlogul mercenarilor; în schimb, o ia pe marginea terasei din spatele grotei. Poteca se îngustează pe măsură ce urcăm. Roën grăbește mai tare pasul. Mă lipesc de peretele peșterii, căci valurile înspumate se izbesc de țărmul abrupt, câțiva metri mai jos.

— Există un motiv pentru care m-am târât prin ploaie până la vasul ăla, îmi zice Roën. Ai uitat că echipajului meu nu-i place mutrița ta furioasă la fel de mult cum îmi place mie.

— Despre ce vorbea Harun? îl întreb. A pus cineva recompensă pe capul meu?

— *Zitsōl*, tu ai adus magia înapoi. Nu sunt puțini cei dornici să dea bani ca să pună mâna pe tine.

Ajungem la capătul terasei, iar Roën pășește pe o ladă mare de lemn, întărită cu plăci de fier. Îmi face semn să urc lângă el, dar ezit, cercetând din ochi mănunchiul de frânghii și scripeții ce agață sistemul lui primitiv de un obiect nevăzut, aflat undeva sus.

— Știi, în ținutul meu, *Zitsōl* e un cuvânt de alint. Înseamnă „cel care se teme de ceea ce nu-l poate răni”.

Îmi dau ochii peste cap și pășesc pe scândurile scârțâitoare. Roën zâmbește și trage de frânghie. O contragreutate cade. Platforma se zdruncină și începe să urce.

Degetele mele țâșnesc să se prindă de marginile roase ale lăzii. De la înălțimea la care suntem, văd toate corturile noi din Jimeta. De la vasul de război până aici am numărat câteva zeci, întinse de-a lungul docului dinspre nord, dar mai sunt câteva sute în sus și-n jos, pe țărmul stâncos.

În depărtare, un șir lung de oameni înaintează greoi: maji cu părul alb și kosidáni cu părul negru, imbarcându-se pe o corabie modestă. E greu să nu mă simt vinovată când văd cum familiile dispar sub puntea vasului. Nu-mi vine să cred că haosul creat de readucerea magiei alungă deja atâția Orishani din țara lor natală.

— Nu pierde timpul uitându-te-n jos! spune Roën. Privește în sus!

Privesc în sus, admirând priveliștea de aici, de la treizeci de metri în aer. Buzele mi se întredeschid de uimire. De la înălțimea asta, stâncile semețe

din Jimeta sunt niște siluete avântate spre cer. Stele strălucitoare împodobesc cerul, asemenea unor diamante cusute pe pânza nopții. Aș vrea ca Baba să fie încă în viață. I-a plăcut întotdeauna să privească stelele.

Mă uit din nou la oamenii de jos. Mai că-mi doresc să urc și eu împreună cu ei la bordul unei corăbii. Cum ar fi să navighezi spre un tărâm ce promite pace? Cum ar fi să locuiești într-un ținut în care majii nu-ți sunt dușmani? Dacă aș putea lăsa totul în urmă, m-ar mai dura atât de tare de fiecare dată când respir?

— Crezi c-o să le fie mai bine acolo, dincolo de mare? îl întreb.

— Mă îndoiesc, spune Roën. Dacă ești slab, nu prea contează unde te afli.

Hăul săpat de vinovăție în pieptul meu îmi zdrobește mica fantezie. Dar același gol se transformă într-un frison de emoție când Roën își strecoară un braț pe după talia mea.

— Și-apoi, cărui suflet i-ar fi bine atât de departe de mine?

— Dacă nu-ți retragi brațul în trei secunde, ți-l tai.

— Trei secunde întregi? zâmbește Roën, exact când platforma se oprește legănându-se.

Am ajuns la cea mai înaltă terasă, care se deschide spre o peșteră micuță. Intru. Mă uit la formațiunile de stâncă sculptate așa încât să creeze o masă și un scaun. Câteva blănuri de pantenare închipuie un pat. N-aș fi crezut că interiorul locuinței lui e atât de sărăcăcios.

— Asta-i tot? îl întreb.

— Cum adică? Te așteptai la un palat?

Roën se îndreaptă spre singura piesă de mobilier pe care o are: un dulap din marmură plin cu săbii și cu alte arme felurite. Scoate din buzunar o pereche de boxuri făurite din bronz și le așază pe un raft. Petele de sânge se văd încă pe inelele lucioase.

Încerc să nu mă gândesc la fața pe care Roën a zdrobit-o folosindu-se de ele. Caut cuvinte potrivite ca să-l conving să ne dea ceea ce ne trebuie. Nu vreau să stau singură cu el prea multă vreme. În ciuda avansurilor lui Roën, am mai puțină încredere în mine decât în el.

— Suntem recunoscători pentru tot ce ai făcut, îi spun. Pentru răbdarea pe care ai avut-o cu noi...

— Te rog, spune-mi că Amari te-a învățat replici mai bune decât astea!

Roën se așază pe scaun. Se strâmbă de durere și își duce mâna la ceafă. Își dă cămașa jos. Obrajii îmi iau foc când îi văd mușchii bine conturați,

brăzdați de cicatrici mai vechi și mai noi. Dar apoi observ rana deschisă, mai jos de umăr.

Iau o cârpă. Profit de ocazia asta ca să mă apropiu. Roën mijește ochii când o umezesc într-o găleată plină cu apă de ploaie și o storc. Mă apuc să-i curăț rana.

— Ești o scumpă, *Zitsōl*. Dar eu nu fac favoruri.

— Nu-i o favoare, îi răspund. Ajută-ne să strângem oameni pentru adunare, și vei obține de două ori cât ai acum!

Roën își înclină capul într-o parte.

— Luminează-mă, te rog! Care este dublul lui nimic?

— Dacă ritualul ar fi decurs cum plănuiserăm, Amari ar fi acum pe tron. Ai fi obținut deja aurul promis.

Baba ar fi fost în viață.

Îmi gonesc din minte acest gând, ca să nu mă bântuie din nou. Faptul că mă gândesc la ce ar fi putut să fie n-o să mă ajute să-l conving pe Roën să accepte.

— *Zitsōl*, indiferent cât de fermecător sunt, crede-mă că nu vrei să ai alături bărbați ca mine și ca Harun. Și, cu siguranță, nu-i înțelept să ne fii datorare.

— Dacă Amari nu își revendică tronul, altcineva va prelua conducerea.

Roën ridică din umeri.

— Asta-i problema ei. De ce-ți pasă ție?

— Pentru că...

Vorbele potrivite nu-și găsesc calea spre buzele mele. *Pentru că ea este cea mai bună pentru împărăție. Doar ea poate opri vânătoarea de maji dezlănțuită de armată.*

Dar nu vreau să mint.

Ar fi ca și cum m-aș minți pe mine.

Clatin din cap și spun:

— Am crezut că lucrurile se vor îmbunătăți. Magia ar fi trebuit să îndrepte totul.

Spunând aceste lucruri cu voce tare, simt că e cât pe ce să mă destram pe dinăuntru. Adevărul îmi frânge inima.

Oftez:

— Moartea lui Baba, titánii, majii vânați... Mulțimea de oameni care-și părăsesc căminele. N-a trecut nici măcar o lună de la ritual, dar se pare că magia a distrus întregul regat. Totul e mai rău decât înainte.

Storc cârpa. Aș vrea să pot da timpul înapoi.

— Acum, când magia e aici, n-o mai vreau. Ar fi fost mai bine dacă nu mi-aș fi dorit-o niciodată.

Răsuflu prelung, tremurător și dau să șterg iar rana însângerată, dar Roën mă prinde de încheietură, forțându-mă să mă uit la el. Atingerea lui îmi dă fiori. Este prima dată când suntem cu adevărat singuri, de la noaptea aceea, pe corabia de război. Atunci, am stat amândoi sub cerul cu lună aurie, vorbind despre coșmaruri și cicatrici.

Felul în care mă privește Roën îmi face pielea ca de găină, dar, în același timp, vreau să mă și apropiu de el. Ochii lui de culoarea norilor de furtună îmi străpung carapacea. Vede cât de răvășită sunt.

— Dacă nu mai vrei magie, atunci ce vrei, de fapt?

Întrebarea lui mă descumpănește. Îi vreau înapoi pe cei pe care i-am pierdut. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la ei, cu atât mai mult îmi amintesc îmbrățișarea Mamei. Căldura eliberării de moarte.

— Vreau să fiu liberă, șoptesc. Vreau să termin odată cu toate astea.

— Atunci, termină!

Mă trage mai aproape de el, privindu-mă cu atenție, de parcă sunt un nod pe care vrea să-l dezlege.

— De ce-mi ceri ajutorul, când poți să te împaci cu situația și să renunți?

— Pentru că, dacă Amari nu se așază pe tronul ăla, totul a fost în zadar. Ar însemna că tatăl meu a murit *în zadar*. Și, dacă e așa...

Mi se strânge inima.

— Dacă e așa, nu voi fi niciodată liberă. Mai ales când mă simt atât de vinovată.

Roën se uită la mine și îmi dau seama că abia se abține să-și formuleze obiecțiile. Pare să le păstreze numai pentru el, să le rumege între dinți. Îi cuprind bărbia în palmă, ștergând urmele de sânge.

Își mută privirea în pământ. Văd semnele de răboj crestate pe brațul lui, până sus – cele mai urâte cicatrici pe care le are. Mai demult, mi-a povestit că torționarii lui îi crestau câte o nouă linie pe braț imediat ce omorau sub ochii lui încă un membru al echipajului său; douăzeci și trei de semne pentru douăzeci și trei de vieți. În adâncul sufletului meu, cred că din pricina lor și-a părăsit Roën pământul natal. Datorită lor mă înțelege mai bine decât oricine altcineva.

— De obicei, nu acord o a doua șansă, *Zītsōl*. Iar pentru tine, asta ar fi a treia.

— Poți să ai încredere în mine.

Îi întind mâna și adaug:

— Promit pe viața lui Baba! Ajută-ne să terminăm cu asta, și îți vei primi datoria în aur.

Roën clatină din cap. Un val de ușurare mă străbate când își pune mâna într-a mea. Îmi zice:

— Bine! Plecăm la noapte.

CAPITOLUL PATRU

AMARI

În dimineața următoare, vocea mea răsună în cabina îngustă a căpitanului. În timp ce vasul de război se apropie de țărmul Zariei, eu mă căznesc să încropesc discursul care-i va convinge pe Orîshani să mă susțină în revendicarea tronului.

— Numele meu este Amari Olúborí! declam. Fiică a Regelui Saran. Soră a prințului moștenitor ucis.

Stau în picioare, în fața oglinzii crăpate, încercând să simt autoritatea acestor cuvinte. Nu contează de câte ori le rostesc; tot par nepotrivite.

Nimic nu pare potrivit.

Îmi scot dashikiul negru și îl arunc în grămada de haine de pe patul meu. După săptămâni întregi în care am trăit doar cu ce am putut duce în spate, lucrurile aduse de oamenii lui Roën mi se par străine.

Mă duc cu gândul la diminețile de la palat, la vremurile când îmi mușcam limba ca să nu plâng, în timp ce sclavele mă schimbau întruna – rochie după rochie –, la porunca mamei. Nu era niciodată mulțumită. În ochii ei, eram mereu prea negricioasă. Prea corpolentă.

Întind mâna după turbanul gele auriu care zace pe jos. Mamei i-a plăcut întotdeauna culoarea asta. Îmi potrivesc cu grijă turbanul pe tâmpile. Vocea Mamei îmi răsună în minte.

Nu e bun nici să ștergi fundul unui leopantar.

Mi se usucă gâtulejul. Las turbanul deoparte. Atâta amar de timp mi-am dorit să n-o mai aud! Acum, nu am de ales.

Concentrează-te, Amari!

Iau o tunică bleumarin și strâng tare mătasea în mâini, ca să-mi înăbuș lacrimile. Ce drept mai am eu să plâng, când păcatele familiei mele au provocat regatului atâta durere?

Îmbrac tunică și mă întorc în fața oglinzii. Nu e timp de plâns.

Astăzi trebuie să plătesc pentru acele păcate.

— Vin în fața voastră, azi, ca să vă spun că vechile neînțelegeri s-au încheiat. Acum este momentul să ne unim. Împreună, vom fi...

Vocea mi se stinge când îmi schimb poziția, examinându-mi reflexia în oglindă. O cicatrice nouă mi se întinde pe umăr, scânteind precum un fulger

pe pielea mea arămie. De-a lungul anilor, m-am obișnuit să ascund cicatricea pe care mi-a lăsat-o fratele meu pe spate. E prima dată când trebuie s-o ascund pe cea pricinuită de Tata.

Cumva, cicatricea pare vie, ca și cum ura lui încă îmi curge prin piele. Aș vrea s-o pot șterge. Mai că-mi doresc să mi-l pot șterge și pe el din minte...

— Ceruri!

În vârfurile degetelor izbucnește flama albastră a ashêului meu. Mă strâmb de durere din cauza arsurii. Încerc să înăbuș lumina albastră ce strălucește în jurul mâinii mele, dar încăperea începe să se învârtă pe măsură ce magia mea crește.

Filamente de culoarea cerului la miez de noapte țâșnesc din degetele mele, precum scânteile dintr-o cremene. Palmele mă ustură și pielea îmi crapă. Cicatricile îmi plesnesc. Gem de durere.

— Să mă ajute cineva! strig și mă prăbușesc peste oglindă.

Pete stacojii îmi pătează reflexia. Durerea e atât de intensă, că nu pot respira. Sângele mi se prelinge pe piept și cad în genunchi. Respir anevoie. Vreau să țip...

— Amari!

E vocea lui Tzain. Prezența lui mă eliberează din cușca minții mele. Suferința mi se domolește. Clipesc și mă trezesc pe podeaua murdară, pe jumătate îmbrăcată, cu mâna încleștată pe tunică de mătase. Sângele care adineauri împrăștia oglinda a dispărut.

Cicatricile mele sunt închise.

Tzain mă acoperă cu un șal și mă ia în brațe. Mă sprijin de pieptul lui. Mușchii mi se înmoaie, epuizați de explozia de magie.

— Se întâmplă a doua oară săptămâna asta, spune el.

De fapt, a patra oară. Dar nu-i spun adevărul, fiindcă îi citesc îngrijorarea în privire. Tzain nu trebuie să afle că situația se înrăutățește. Nimeni nu trebuie să afle.

Încă nu știu ce să cred despre aceste daruri noi. Ce înseamnă să fii un Conector, să fii un titán? Majii și-au primit înapoi magia după ritual, dar până acum titánii ca mine nu au avut magie. Din câte îmi dau seama, titánii provin din nobilime: urmași regali care nu au nici cea mai vagă idee că se trag din maji. Ce-ar fi zis Tata dacă ar fi știut că în venele copiilor lui curge sângele celor pe care el îi ura din adâncul sufletului? Tocmai aceia pe care îi privea ca pe niște viermi.

— Pe toți zeii! exclamă Tzain când îmi cercetează palmele.

Pielea este roșie, mă doare la atingere și e presărată cu bășici galbene.

— Magia n-ar trebui să rănească. Nu vrei să vorbești cu Zél...

— Zélie nu-și folosește nici măcar propria magie, îi zic. Ultimul lucru pe care are nevoie să-l vadă este magia mea.

Îmi ascund șuvița albă. Ce mult mi-ar plăcea să o retez! Poate că Tzain nu observă felul în care Zélie se uită la ea, dar eu mereu prind cu coada ochiului rictusul pe care vederea șuviței mele albe i-l aduce pe chip. Atâta timp a trebuit să sufere din cauza darului ei! Acum, cei care i-au făcut cel mai mult rău mânuiesc și ei aceeași magie.

Înțeleg de ce îmi disprețuiește darul neașteptat, dar uneori am sentimentul că mă disprețuiește pe mine. Și se presupune că e cea mai bună prietenă a mea. Cum se vor simți restul majilor când vor afla că am devenit titán?

— O să văd eu cum fac, după ce ajung pe tron.

Mă cuibăresc din nou la pieptul lui Tzain, trecându-mi degetele peste tullele de pe bărbia lui.

— Încerci să-mi spui ceva?

Un zâmbet ștrengăresc îmi apare pe buze.

— Cred că-ți stă bine cu barbă. Îmi place.

Își trece degetul mare de-a lungul bărbiei mele, stârnind în mine un șuvoi de emoții aproape la fel de intense ca magia mea. Îmi țin respirația când îmi ridică fața spre a lui. Însă buzele noastre nu apucă să se atingă, fiindcă vasul trosnește din toate încheieturile. Își schimbă brusc direcția, făcându-ne să ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ceruri! Ce se întâmplă?

Încerc să-mi găsesc echilibrul, mă ridic în picioare și-mi lipesc fața de hublou. În ultimele trei săptămâni, singura priveliște pe care am văzut-o de aici a fost întinderea mării cenușii. De data asta, în apele turcoaz văd recife de corali în culori vii.

La orizont se întinde coasta Zariei. Vase de război navighează lângă țărmul plin de stânci ițite din mare. Mi se pune un nod în gât când văd câți săteni s-au adunat pe nisipul alb. Sunt sute.

Poate chiar mii.

Tzain vine în spatele meu, strecurându-și un braț pe după talia mea.

— Ești pregătită.

— Nici măcar nu știu cu ce să mă îmbrac.

— Te pot ajuta, spune Tzain.

— Vrei să mă ajuți să-mi aleg hainele?

Mirată, ridic din sprâncene, iar Tzain râde.

— Mi-am petrecut mult timp privindu-te, Amari. Ești frumoasă indiferent de ce porți.

Simt că mă îmbujorez. Se uită la grămada de haine de pe pat.

— Dar astăzi nu este o zi potrivită pentru tunici. Te pregătești să fii regina Orîshei.

Mă răsuțește cu fața spre armura pe care am purtat-o pe insula sacră, când am adus înapoi magia. Încă e pătată de sângele fiecărui adversar pe care l-am străpuns cu sabia mea. Sângele Tatei e vizibil în partea din față, mai închis la culoare, în dreptul sigiliului regal.

— Nu pot purta așa ceva! O să-i îngrozesc.

— Tocmai asta-i ideea. Înainte, de fiecare dată când vedeam sigiliul ăsta, mi se strângea inima. Dar când îl porți tu...

Tzain tace pentru o clipă și fața i se luminează într-un zâmbet dulce precum mierea.

— Când tu porți sigiliul, nu mă tem. De fapt, chiar mă simt în siguranță.

Își sprijină bărbia pe creștetul meu și mă ia din nou de mână.

— Tu ești regina, Amari. Oferă-le tuturor un chip nou pe care să-l asocieze cu sigiliul!

CAPITOLUL CINCI

ZÉLIE

Când rampa vasului de război coboară pe nisipul umed, poporul din Zaria nu ne întâmpină cu urale. Nimeni nu mișcă. Nici măcar nu clipesc.

Oamenii pur și simplu ne privesc.

Nobilii s-au aliniat pe drumul ce duce către locul adunării. Ici și colo, câte unul are păr negru cu șuvițe albe, specifice titánilor. Kosidáni lipsiți de magie stau adunați în spatele lor. Soldați și ofițeri se învârt prin mulțime. Îi zăresc pe semenii mei: stau la marginea mulțimii. Părul lor alb iese la iveală de sub glugile mari.

Încremenirea mulțimii îmi amintește de însemnătatea acestui moment, a acestui capitol de istorie pe care îl scriem. Nu-mi vine să cred că, după tot ce s-a întâmplat, am reușit să ajungem aici. *Pe toți zeii!* îmi spun în gând.

Chiar se întâmplă!

— Mi s-au tăiat picioarele, zice Amari.

Vine alături de mine, impunătoare în armura ei. Sigiliul regal e încă mânjit de sânge. Coiful îi acoperă părul. L-a potrivit așa încât să-i ascundă șuvița albă.

Eu port o platoșă furată. Am potrivit bastonul în locul sabiei fostului proprietar. De emoție, îmi vine să vomit, dar ea n-are nevoie să audă asta.

O bat pe umăr.

— Ai înfruntat tu lucruri și mai rele, Amari. O să te descurci.

Dă aprobator din cap, dar mâinile îi tremură. Nu am mai văzut-o așa de înspăimântată de când eram două străine în piața din Lagos. Pe-atunci, era doar o prințesă fugară. Eu eram fata unui pescar sărman. A dat buzna în viața mea, iar acum regatul nu va mai fi niciodată ca înainte.

— Poți s-o faci.

Încerc să ignor durerea pe care mi-o stârnește faptul că o privesc în ochi. Dar așa cum e acum, cu șuvița de păr ascunsă, mi-e mai ușor să văd fața prietenei mele, nu pe a fratelui ei, care mi-a frânt inima.

— Tata și Inan s-au pregătit toată viața pentru rolul ăsta, spune Amari. Eu abia dacă am avut o lună la dispoziție.

— Și totuși ai dăruit acestui regat mai mult decât i-a dăruit orice bărbat sau femeie înaintea ta. N-aș fi putut aduce magia înapoi dacă n-ai fi fost tu.

O iau de mâini și-mi întrepătrund degetele cu ale ei.

— Zeii te-au ales pe tine ca să cârmuiești. La fel cum te-au ales să furi acel pergament.

Deși zâmbesc, mă doare să rostesc cuvintele. Dacă zeii au ales-o pe ea, atunci pentru mine au ales să sufăr.

Au ales să-l pierd pe Baba.

Amari își întoarce privirea spre mine:

— Crezi asta cu adevărat? Chiar dacă sunt titán?

Întrebarea ei mă face să amuțesc. Nu contează ce simt eu față de neamul ei. Odată ce Amari va fi regină, prețul cicatricilor mele, prețul sângelui lui Baba vor avea însemnătate. Când va fi regină, nu va mai trebui să duc această povară. Voi fi, în sfârșit, eliberată de durere.

Mă aplec spre ea și-i răspund:

— Știu că poți. Acesta e destinul tău. Zeii nu fac greșeli.

Amari mă îmbrățișează cu atâta forță, că mă dezechilibrez. Încep să râd și o iau de după talie. Am uitat cât de plăcut e s-o strâng în brațe.

— Îți mulțumesc! îmi șoptește în păr.

Lacrimile ce amenință să-i curgă pe obraji o gâtuie.

— Ești pregătită, îi șoptesc și eu. Vei fi cea mai bună regină pe care a avut-o Orîsha vreodată...

— Și nu uita partea cea mai importantă! ne întrerupe Roën, făcându-și apariția dezinvolt, cu o țigară între dinți. Odată ce devii regină, o să fii stăpână peste tezaurul regal.

— De parcă m-ai lăsa vreodată să uit! zice Amari și își dă ochii peste cap. Oamenii tăi sunt la posturi?

— Am eliberat calea.

Roën arată în jos, spre rampa de debarcare, apoi îmi face cu ochiul.

— La porunca ta, regina mea!

Amari trage adânc aer în piept și își scutură mâinile, murmurându-și discursul:

— Numele meu e Amari Olúborí. *Numele* meu este Amari Olúborí.

Bag două degete în gură și fluier. Peste câteva secunde se aude scrâșnet de gheare pe puntea de metal a vasului. Se apropie de noi. Nailah iese în galop din cabină și se oprește în fața mea.

— Ce faci? întreabă Amari, ridicând din sprâncene.

Desfac cureaua ce ține la un loc șaua și frâiele lui Nailah.

— Îți ofer o intrare demnă de o regină.

Îmi fac mâinile scăriță, ca s-o ajut să urce.

— Tu ești Leonara. E bine să apari între ei călare pe o leonară.

.....◆◆.....

Un murmur se ridică din mulțime când Amari coboară pe rampa de fier, călare pe Nailah. Până și eu mă minunez de priveliște. În spatele meu, Tzain își șterge o lacrimă din colțul ochiului.

Raze strălucitoare se răsfrâng în armura lui Amari, fulgerând la fiecare mișcare a lui Nailah. Așa, cum se ține cu mâinile de coarnele leonarei, nu arată doar ca o regină.

Pare de-a dreptul magică.

— Fii cu ochii-n patru! îmi șoptește Roën la ureche. Asta nu-i o ceremonie de încoronare.

Îi urmăresc privirea: se uită la un soldat zvelt din mulțime. Omul stă cu degetele pe mânerul sabiei. Soldatul își face loc printre nobili și kosidáni, pășind în paralel cu Amari. Razele soarelui se reflectă în sigiliul regal de pe platoșa lui. La un semn al lui Roën, Harun înșfacă soldatul și-l îndepărtează înainte să ajungă la Amari.

— Nu înțeleg, spun eu. Am crezut că trebuie să ne facem griji doar pentru *Iyika*.

— Nu toată lumea s-a bucurat să afle că regina lor e încă în viață, explică Roën. Armata știe că Amari îi simpatizează pe maji. Majoritatea o plăceau mai mult când o credeau moartă.

Corpul mi se încordează. Îmi ridic privirea, cu speranța că Amari n-a observat ce s-a petrecut. Deși ceilalți soldați nu pun mâna pe săbii, nu se poate spune nici că se înclină în fața noii regine. Perechi patrulează prin mulțime, de ambele părți ale cărării de nisip alb, salutând fiecare nobil titán pe care îl întâlnesc. Îi urmăresc pe maji atent și cu suspiciune, cu mâinile deasupra săbiilor de majacite.

Armata îi hăituiește pe maji ca pe niște câini. Noul amiral aproape că a declarat război.

Cuvintele lui Roën îmi revin în minte când mă uit din nou la poporul meu, care stă la marginea mulțimii, prea temător ca să se apropie. Deși soarele dogorăște, cei mai mulți se ascund sub mantiile cu modele. Darurile noastre au revenit, și cu toate acestea poporul meu încă se umilește.

— Aproape am ajuns.

Roën arată spre un dom uriaș din gresie, la câțiva zeci de metri mai jos, pe țărm. Clădirea e la marginea apei. Valurile împrășcă spumă albă când se

izbesc de modelul dreptunghiular, cioplit pe laturi. Domul impunător este atât de înalt, că aproape acoperă soarele.

— E perfect, șoptește din șa Amari.

O rază de bucurie o luminează pe dinăuntru, dar pălește când ne apropiem de dârele roșii de pe peretele domului. Vopseaua mânjită lasă să se întrezărească un *I. Amari* se uită la mine. O strâng ușor de gleznă, în chip de încurajare.

— Nu te îngrijora! Îi zic. Niciun membru *Iyika* n-o să treacă de mine.

— *Jagunjagun!*

Întorc privirea și văd un maji tânăr, cu urechi mari și cu o aluniță pe bărbie. Spre deosebire de ceilalți, el stă în fața mulțimii, iar gluga îi ascunde buclele mici și albe. Deși șoptește cuvântul „soldat” în limba yoruba, nu pare să se refere la sigiliul regal de pe platoșa mea. Îi zâmbesc. Face ochii atât de mari, încât mă tem că o să-i sară din orbite.

Baba și-a dorit asta pentru el – această revelație îmi devine tot mai clară în timp ce trecem prin mulțime. *Pentru băiatul ăsta și pentru toți cei ca el.* După ziua de azi, n-o să ne mai ascundem. E timpul ca poporul meu să stea în lumină.

Amari o oprește pe Nailah în dreptul arcadei crăpate de la intrarea în dom și descalecă pe nisip. Trage adânc aer în piept înainte să meargă mai departe.

O păzesc îndeaproape. Intrăm în locul unde are loc adunarea.

CAPITOLUL ȘASE

AMARI

Când intrăm în dom, priveliștea este atât de grandioasă, încât mă lasă fără grai. Sunt atât de mulți oameni! Niciodată n-am ținut o cuvântare în fața unei asemenea mulțimi.

Pereții de gresie ai domului sunt sculptați cu basoreliefuri care zugrăvesc trupuri omenești împletite în dans. O deschizătură mare pe una dintre laturi dezvăluie priveliștea asupra mării. Valurile sărută nisipul de la picioarele noastre.

— Uau! exclamă Tzain, care merge alături de mine.

Îmi ridic capul spre razele de soare care pătrund printr-un oculus mare din tavan. Scaldă în lumina lor caldă mulțimea adunată și cad pe o platformă de lemn ridicată de oamenii lui Roën.

Marea de oameni se desparte, făcându-mi loc să înaintez spre platforma din mijlocul domului. Se dau la o parte din calea mea la fel cum se dădeau din calea Tatei.

Lovește, Amari!

Îi aud vocea în timp ce urc treptele podiumului. Tata nu considera că acesta e destinul meu, și totuși simt că parcă m-a pregătit pentru ziua de azi. El m-a învățat că trebuie să ucid orice adversar care-mi stă în cale, chiar dacă adversarul este un om pe care-l iubesc.

Luptă, Amari!

Inspir adânc, trăgându-mi umerii în spate și împingându-mi pieptul înainte. I-am jurat ceva Tatei, când i-am împlântat sabia în piept. Acum a venit clipa să pun mâna pe tron sau să-l pierd.

— Numele meu este Amari Olúborí.

Declarația se izbește de pereții rotunzi ai domului.

— Sunt fiica regelui vostru înfrânt. Sora prințului moștenitor ucis.

Cineva din mulțime se apropie și simt cum pulsul îmi crește brusc. Mă pregătesc pentru atac. Dar când tânărul kosidán îngenunchează, rămân cu gura căscată.

Nu mă așteptam să facă o plecăciune.

— Maiestatea Voastră!

Se apleacă atât de mult, încât capul lui atinge nisipul. Plecăciunea lui

stârnește un ecou în tot domul. Tot mai mulți oameni îngenunchează. Un val de căldură îmi străbate pielea când și alții se înclină pe țărnul Zariei.

E ceva sacru în felul în care își arcuiesc spatele. Îmi doresc cu disperare să fiu demnă de acel ceva. Când am fugit din palat, nu eram decât o prințesă speriată.

Acum, doar un discurs mă mai desparte de tron.

Continui cuvântarea:

— Cu două luni în urmă, eram la un prânz oficial, la palat, când tatăl meu a ucis-o pe cea mai bună prietenă a mea. Se numea Binta și era o divineră. Singura ei vină a fost că prin venele ei curgea magia.

Îmi dreg vocea, forțându-mă să continui, deși durerea acelei zile reînvie cu fiecare cuvânt.

— Tatăl meu a silit-o pe Binta să-și trezească harul. Iar când puterile Bintei au ieșit la iveală, a omorât-o pe loc.

Un murmur de dezaprobare trece prin mulțime. Câteva lacrimi, câteva clătinări din cap. În partea din spate a domului, un grup de maji își face loc să intre. Vizavi, doi soldați mătăhăloși schimbă priviri mânioase.

Pacea noastră pare fragilă ca sticla, dar nu mă mai pot feri de adevăr. Majii au fost reduși la tăcere prea mult timp. Dacă nu vorbesc eu în numele lor, cine o s-o facă?

— Poate că până acum n-ați auzit numele Bintei, dar știu că povestea ei vă este cunoscută. Este aceeași cu care s-au confruntat nenumărați Orishani: o persecuție care i-a năpăstuit pe divinerii și pe majii noștri, decenii la rând. De generații, istoria Orishanilor a fost una a segregării. O poveste a violențelor și a persecuțiilor, care trebuie să se încheie *astăzi*.

Timbrul vocii mele mă surprinde. Aproape că-l văd cum se propagă prin dom, ca undele pe suprafața unui lac. Cineva strigă aprobator, pe urmă și alții i se alătură. Izbucnesc urale.

Mica dovadă de încredere mă încurajează. Încep să merg pe platformă, de la un capăt la celălalt. Orisha la care visez este în fața ochilor mei.

Apoi zăresc o membră *Iyika*.

Rebela stă dreaptă, în mijlocul încăperii. O cicatrice groasă îi brăzdează ochiul stâng. Spre deosebire de ceilalți maji din dom, buclele sale albe sunt la vedere, revărsate pe umerii ei cafenii. Are palmele mânjite cu vopsea roșie – aceeași culoare ca a vopselei de pe pereții domului. Stă nemișcată. Disprețul de pe chipul ei îmi spune tot ce am nevoie să știu.

Nu vrea să urc pe tron.

Simt că asud pe sub coif. Mă uit prin mulțime, căutând și alți rebeli ca ea. Duc mâna la cap, ca să mă asigur că metalul încă îmi acoperă şuvița albă, dar când mă uit din nou la maji, încremenesc.

Ea nu se ascunde de privirea mea. Nu își ascunde identitatea. Și atunci, eu de ce să mă ascund?

Lovește, Amari!

Degetele mi se încordează când ating coiful. Mă pregătesc sufletește pentru ceea ce s-ar putea să stârnesc. Să fac cunoscută transformarea mea nu e deloc o mișcare înțeleaptă. Dar dacă sunt lașă și ascund adevărul, nu sunt cu nimic mai bună decât Inan.

Fii curajoasă, Amari!

Mai trag o dată aer în piept. Coiful se izbește de pământ. Șuvița mea albă iese la iveală.

— *E una de-a lor!*

— *Regina e un titán!*

Un murmur se ridică din mulțime. Câțiva maji își fac loc să ajungă în față. Neliniștea crește în dom când soldații se reped după ei.

Vocea îmi slăbește când mercenarii lui Roën alcătuiesc un cerc în jurul podiumului. Sângele uscat de pe platoșa mea îmi reamintește de puterea pe care o am. Sunt singura care poate uni Orisha. Sunt regina capabilă să-i protejeze pe acești oameni.

Strig:

— Din teamă față de ceea ce am devenit, am vrut să ascund adevărul! Dar revenirea magiei și nașterea titánilor sunt dovezi vii ale faptului că, în sfârșit, ne întoarcem la Orisha pe care zeii au dorit-o mereu pentru noi! Suntem atât de plini de ură și de frică, încât am uitat ce binecuvântate sunt aceste abilități. De secole, aceste puteri au fost sursa vrajbei noastre, dar zeii ne-au dăruit cu magie pentru ca poporul din Orisha să prospere.

Agitația din dom se liniștește pe măsură ce oamenii se lasă vrăjiți de cuvintele mele. E posibil ca pacea noastră să fie fragilă, dar, atâta timp cât mă ascultă, încă am o șansă.

— Gândiți-vă cum Pământicii pot cultiva pământul nostru! le spun. Cum grupuri de Mareici pot înjumătăți munca unui pescar! Faurii pot clădi orașe noi în câteva zile. Tămăduitorii vor avea grijă ca toți cei pe care-i iubim să nu piară din cauza rănilor sau a bolilor!

Mă adresez rebele maji, cea cu o cicatrice peste ochi. Îi vorbesc tânărului soldat cu chipul încordat. Cuvintele mele zugrăvesc o imagine

pentru fiecare opozant, ca să-mi vadă visurile aproape la fel de clar cum se văd basoreliefurile sculptate în tavanul de deasupra.

— În timpul domniei mele, aceasta va fi o țară în care chiar și cei mai săraci săteni vor avea ce mânca, vor avea unde locui și cu ce se îmbrăca. Un regat în care toată lumea este ocrotită, în care toată lumea este acceptată! S-a terminat cu vechile vrajbe!

Ridic brațele și adaug cu voce și mai tare:

— Așa va fi noua Orisha!

De data asta, când uratele izbucnesc din nou, sunt asurzitoare. Zâmbesc. Glasurile răsună în dom și strigătele care cer unirea se înalță cu putere.

— *Kí èmí olá ó gùn Ayaba!* strigă cineva, iar mulțimea preia scandarea.

— *Trăiască regina!* îmi traduce Zélie.

Îmi simt corpul atât de ușor, că aș putea pluti deasupra podiumului. Scandarea mulțimii reverberează înlăuntrul meu, trezind lucruri care nici nu știam că există. Îmi reamintește momentul plin de magie din Chândomblé, miracolul picturii pe care Lekan a adus-o la viață. Acum văd aceeași pace și prosperitate. Aceeași magie este la-ndemâna noastră...

— *Minciuni!*

Vocea bubuie peste toate glasurile. Răceala ei ca de gheață amuțește mulțimea într-o clipă. Capetele se întorc spre intrarea în dom. Cizme din metal scrâșnesc pe nisip. Duc rapid mâna la sabie.

Mă uit în ochii lui Zélie. Și ea e gata de luptă. Dar când marea de oameni se desparte și cel care a strigat îmi apare în fața ochilor, sabia îmi cade din mână.

Deși poartă glugă, îi recunosc pasul ferm și dârzenia.

— Mamă?

Îmi duc imediat mâinile la piept. Un hohot de râs îmi scapă printre buze.

Mă îndrept spre ea. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Însă, când își înalță capul, ura ce arde în ochii ei ca de chihlimbar mă țintuiește în loc.

CAPITOLUL ȘAPTE

ZÉLIE

Nu e nevoie să cercetez chipul lui Amari ca să aflu de unde moștenește ochii ei ca de chihlimbar. Regina Nehanda este la fel de frumoasă ca fiica ei, dar, în locul rotunjimilor moi ale lui Amari, femeia aceasta e făurită doar din unghiuri ascuțite și din linii severe. La fel ca fiica sa, Nehanda e îmbrăcată în armură, dar a ei strălucește auriu. Platoșa lustruită i se curbează pe piept, scoasă în evidență de apărătoarele zimțate pentru umeri și de mănușile din metal.

— Ce facem? șoptește Tzain, cu degetele încleștate pe coada toporului.

În ciuda celor raportate de iscoadele lui Roën, regina Nehanda e încă în viață. Suverana se apropie iute, ca o pasăre în zbor. Mantia ei violet-închis flutură în briza mării. Mișcările ei sunt ucigător de familiare.

Vederea ei stârnește înțepături în cicatricile de pe spatele meu.

— Ai supraviețuit!

Amari zâmbeste, dar Nehanda nici măcar nu catadicsește să se uite la fiica ei. Când aruncă o privire în jur, pare conștientă că toată lumea din dom așteaptă cu sufletul la gură să vorbească.

Știe prea bine că un singur cuvânt din partea ei ar fi de ajuns ca să se înstăpânească peste mulțimea însuflețită.

— Ce promisiuni îndrăznețe! rostește în cele din urmă regina Nehanda. Niște minciuni elegante. Dar acestea nu sunt cuvintele unui conducător devotat. Nu-s decât otrava unui tiran flămând de putere.

Acuzația ei e ca o palmă peste obraz. Amari face un pas înapoi. Un val de murmure se ridică din mulțime. Nemulțumirea țâșnește ca apa dintr-un baraj spart.

Amari întreabă:

— Mamă, ce înseamnă asta? Am crezut c-ai murit...

— Asta ți-ai fi dorit! o întrerupe regina. Ai trimis maji și mercenari să mă omoare.

— Nu am...

— Le spui acestor oameni că regele lor a căzut, dar lași deoparte faptul că regicidul a fost înfăptuit de mâna ta. Vorbești despre fratele tău mort fără să recunoști că, de fapt, tu și majii l-ați omorât pe moștenitorul de drept al

tronului.

Exclamații îngrozite pulsează în jurul nostru, răsunând în tot domul. Atmosfera care până adineauri era plină de speranță și făgăduință dispare într-un nor de suspiciune și dezgust.

— Nu e adevărat! strigă Amari.

— Tăgăduiești că ți-ai omorât propriul tată?

— Nu, eu...

Amari se înroșește la față și trage adânc aer în piept.

— Regele a murit ucis de mâna mea, dar nu l-am omorât pe Ina...

Nu apucă să termine. Puterea cu care Amari a reușit să-și captiveze adineauri poporul se evaporă.

— *Trădătoare!* strigă cineva.

— *Mincinoaso!* adaugă altcineva.

Furia crește și dă în clocot; parc-ar fi un val pornit s-o doboare pe Amari. Măinile mele tremură.

Amari ridică brațele, într-o încercare zadarnică de a le domoli pornirea. Postura ei o face să pară un pui de animal neajutorat, în fața unui bârlog de leopanari de zăpadă.

Nehanda înaintează și spune:

— În fața voastră stă o trădătoare. O rebelă care se aliază cu mincinoși și cu tâlhari. Un copil obraznic, care ne-a pus pe toți în pericol cu magia, ca să ajungă regină.

— Mamă, te rog! o imploră Amari. Lasă-mă să explic!

Dar vocea ei pare firavă, pe când a mamei sale lovește cu tăria fierului.

Protestele lui Amari se înmoaie și mai mult când gărzile reginei intră în dom. Ies în evidență în armurile lor aurii și cu săbiile lor ascuțite ca briciul. În strălucirea sigiliilor poleite văd cadavrul Mamei.

Simt căldura flăcărilor care au înghițit sicriul lui Baba.

— Nu vă voi îngădui nici ție, nici majilor rebeli să distrugeți acest regat! strigă Nehanda. Ești arestată pentru crimele tale împotriva Coroanei! Cine te ajută va fi ucis.

Panica se iscă în momentul în care gărzile înaintează tropăind, înarmate cu sfere de sticlă umplute cu un lichid negru precum cerul în miez de noapte.

— Ce au în mâini? îl întreb pe Tzain.

— Nu știu, dar trebuie s-o scoatem pe Amari de aici!

Tzain aleargă spre podium, însă nu e suficient de rapid.

Nehanda își pune pe față o mască aurie. Soldații ei izbesc sferele de nisip.

CAPITOLUL OPT

ZÉLIE

Pentru numele zeilor, ce-i asta?

Mă dau un pas înapoi și mă lipesc de podiumul de lemn. Lichidul negru se întinde peste nisip ca marea la flux, umflându-se și făcând spume, apoi începe să se înalțe în aer.

Nori întunecați învăluie mulțimea, dar kosidánii atinși nu pătesc nimic. Titánii prinși în trombă doar tușesc puțin.

Majii sunt cei care urlă de parcă li se smulg unghiile.

— Ajutor!

Un maji tânăr se zgârie pe gât. Pielea sa cafenie sfârâie și arde. Se chinuie să țipe, dar fumul negru îl sufocă.

Acum înțeleg adevărata natură a atacului. E otrava majacitelui, dar nu în lanțuri sau în săbii.

Ci în aer.

Sub formă de *gaz*.

— Fugiți! le strig lui Tzain și lui Amari, apoi mă urc pe platforma de lemn.

Frica mă izbește cu forța unui berbec. Picioarele îmi amortesc.

Norul de majacite se întinde prin tot domul, în vălătuci mari, ca o furtună. Țipetele și panica umplu aerul. Majii se calcă în picioare în goana lor. Vor să ajungă la ieșirile îndepărtate.

— Nu lăsați niciun rebel să scape! tună Nehanda peste mulțime. Orisha trebuie protejată de nebunia lor!

— Mamă, te rog! strigă Amari, dar Tzain o ia pe sus.

Mă apucă de braț și se năpustește printre cei care ne stau în cale, încercând să ne scoată din debandadă.

Gărzile personale ale reginei se apropie din toate direcțiile. Armurile lor sclipesc. Pe antebrațele lor scânteiază mânuși metalice. Poartă măști aurii.

— Atacați! ordonă Nehanda.

Mă aștept să văd și mai multe săbii de majacite sau sfere de sticlă.

Dar când mâinile gărzilor încep să lumineze cu ashê verde, îmi dau seama.

Nu sunt doar gărzile ei personale.

Ei alcătuiesc legiunea ei de titáni.

Groaza mă mistuie. Puterile titánilor se dezlănțuie. Atacă un grup de maji care încearcă să fugă. Nisipul se întărește precum cimentul în jurul picioarelor majilor. Stâlpi de nisip se înalță pe neașteptate din pământ, lovindu-i pe semenii mei în spate.

Urlu de furie când titánii Nehandei pângăresc magia Pământicilor chiar sub ochii mei. Cum îndrăznesc să ne folosească darurile împotriva noastră? Dar când un soldat titán face o grimasă de durere, îmi dau seama că ei nu înțeleg magia fragilă pe care o posedă.

— Ajutați-mă! strigă el.

Oamenii fug de lângă el. Titánul țipă. Nisipul din jurul lui se cutremură din pricina unei forțe invizibile. Pielea i se dezintegrează când magia crește, iar el nu mai reușește s-o controleze.

Fulgerător, lumina verde explodează în pieptul său. Viața din ochii lui căprui se stinge. Titánul se prăbușește pe nisip și e călcat în picioare, în nebunia generală.

— Zél, hai odată!

Tzain mă trage după el, dar mi-e greu să mă țin pe picioare. Felul în care titánul a strigat, felul cum a pierdut controlul asupra magiei... Am simțit și eu aceeași efortare, același chin.

Este puterea pe care majii n-au voie s-o folosească. O putere atât de mare, încât îl mistuie pe cel ce o mânuiește.

Este puterea magiei de sânge. Și, cumva, titánii o stăpânesc.

— Ucigașo!

Amari țipă când un nobil o înșfacă de coada împletită și o trage înapoi. Tzain se repede la el, izbindu-l în falcă.

— Tzain!

Încerc să rămân aproape de ei, dar în câteva secunde se pierd în mulțime. Trupurile din fața mea se transformă într-un zid de netrecut.

— Tzain, am nevoie de tine!

Trag cu mâinile de cei ce-mi stau în cale, iar inima mea bate mai-mai să-mi sară din piept. Soldații titáni atacă din față. Norul negru se apropie din spate.

Încerc să răzbesc. Când primul tentacul de majacite îmi atinge gâtul, pot face doar atât: țip.

CAPITOLUL NOUA

ZÉLIE

În numele puternicei Oya!

Aerul e înțesat de majacite care atacă din toate direcțiile. Ochii mă ustură din cauza norului de gaz toxic. Fumul îmi arde pielea asemenea unui fier înroșit.

Otrava îmi pârjolește pielea de pe picioare. Alt nor îmi râcăie cicatricile de pe spate. Plămânii mei iau foc din pricina majacitelui și parcă simt iar lama lui Saran sfârtecându-mi carnea.

— Nu lăsați trădătoarea să scape!

Poruncile Nehandei răsună în continuare în dom. Vederea mi se încețoșează. Pășește cu hotărâre înainte, slobozindu-și buclele de sub coiful auriu. Nu-mi vine să-mi cred ochilor când văd o șuviță de păr alb pe obrazul Nehandei. *Nu se poate...*

Regina Orishei este un titán.

Aerul vibrează când Nehanda își invocă proaspăt trezita magie.

Lumina verde a ashêului îi învăluie mâinile, dar nu se oprește acolo. Magia îi strălucește în piept cu atâta intensitate, încât coastele ei par niște linii întunecate. Lumina ca smaraldul scapără în jurul reginei precum fulgerele. Invocă o putere pe care nu o înțeleg. Întinde mâinile, iar legiunea ei de titáni încremenește. Corpul mi se cutremură când Nehanda soarbe ashêul din venele soldaților ei.

Cum e posibil așa ceva? Încerc să înțeleg ceea ce văd. Fuiore subțiri și verzi de ashê ies din pielea titánilor, asemenea unui fum, și se îndreaptă spre palmele Nehandei. Oamenii se prăbușesc în genunchi. Nehanda soarbe până și ultimul strop de viață din corpurile tremurânde. Un soldat se zvârcolește în nisip, apoi rămâne complet nemișcat.

— Vei plăti pentru crimele tale! tună ea.

Nehanda își continuă drumul înainte, în ciuda chinurilor pe care le provoacă oamenilor săi. Își ridică palmele. În ochii ei strălucește o lumină de culoarea smaraldului. Strigând încă o dată, Nehanda izbește cu pumnul în pământ.

Pământul se crapă la atingerea ei.

— Înapoi!

Țipetele se înalță în dom. Despicătura provocată de Nehanda înaintează prin nisip. Oamenii cad în genunchi. Nu sunt în stare să stea în picioare, pe pământul care se cutremură.

Atacul Nehandei îi încetinește pe maji. Ochii ei se fac tot mai mari, pe măsură ce pierde controlul asupra forței sale. Clădirea se zguduie, pradă unei forțe incredibile. Apoi aud un trosnet. *Nu.*

Îmi ridic privirea. Mi se strânge inima. Crăpătura se întinde prin zidurile domului, împrăștiindu-se prin gresie ca firele unei pânze de păianjen.

Ridică-te! îmi strig în minte. Razele de soare încep să se strecoare prin crăpăturile care se largesc. Însă disperarea mi-a înlemnit picioarele. Nu-mi vine să cred că s-a ajuns aici.

Nimic din ce am făcut, nimic din tot ce am pierdut nu a schimbat ceva.

Moartea lui Baba nu a adus nicio victorie. Nu mă voi elibera niciodată de această vină...

— *Zélie, mișcă-te!*

Roën plonjează din lateral, îmbrâncindu-mă cu tot corpul. Ne rostogolim în nisip. Mercenarul înjură când o bucată de gresie i se prăbușește pe mână.

— Roën!

Mă târăsc înainte, în patru labe, sufocându-mă în norul de majacite. Când îl găsesc pe Roën, îmi apasă pe nas o bucată de metal mânjită de sânge. Respir anevoie; prin masca aurie pătrunde aer curat.

— Ține-te bine!

Roën mă smucește spre el și ne adăpostim sub o lespede prăbușită. Bucăți din dom cad peste noi ca grindina. Tresar de fiecare dată când se sfărâmă pe lespede care ne adăpostește.

Cineva îmi strigă numele. Scot capul la iveală; Tzain și Amari vin în galop, călare pe Nailah. Când ne observă, Amari ne întinde mâinile.

— Prindeți-vă! strigă ea.

Roën și cu mine ne agățăm cu disperare de brațele ei. Amari strânge din dinți, ținându-se bine de Tzain, până ne cățărăm în spinarea lui Nailah.

Nailah scoate un răget fioros și se ferește de lepezile uriașe care se prăbușesc una după alta.

Domul se năruie în urma noastră, în timp ce ne îndepărtăm de plajă.

CAPITOLUL ZECE

AMARI

O mie de întrebări mi se învâlmășesc în minte pe măsură ce străbatem versanții stâncoși, călare pe Nailah. În urma noastră, Zaria se pierde în întuneric, un punct din ce în ce mai mic la orizont. Focuri ard în depărtare – cicatrici pâlpâitoare provocate de furia Mamei. Probabil că gărzile ei ne caută prin tot orașul. Nu va dura mult până când oamenii ei vor porni pe urmele noastre.

Cum s-a întâmplat așa ceva?

Îmi cuprind capul în mâini, chinându-mă să înțeleg. Mama încă trăiește. Seara trecută, vestea asta ar fi fost îndeplinirea celei mai mari dorințe ale mele.

Ar trebui să ne îmbrățișăm. Ar trebui să-l plângem pe Inan.

Mama ar trebui să mă sprijine să revendic tronul.

În schimb, ea îmi vrea capul.

Gândește, Amari!

Buzele îmi tremură. Mă cuprind cu brațele. Dacă închid ochii, văd în minte mulțimea de oameni. *Simt* pe piele vibrațiile ei.

În acel moment, am primit tot ce mi-am dorit vreodată pentru această țară. Am văzut pace și unire. Soarele răsărea în sfârșit în Orisha.

Și în doar câteva secunde, Mama l-a făcut să apună.

— Aici.

Deschid ochii. Tzain cârmește brusc, conducând-o pe Nailah departe de poteca stâncoasă. La îndrumările lui Roën, ne oprim într-un luminiș. E o zonă sigură, pe care nu credeam c-o s-o mai vedem. Copaci acoperiți de mușchi ne înconjoară, iar crengile lor robuste ne protejează de restul lumii. Pași grei de oameni și de animale de călărie răsună pe lângă noi. Tot mai mulți maji fug de soldații Mamei.

Ne oprim.

— La naiba! Înjură Roën printre dinți.

Sare din spinarea lui Nailah, mormăind ceva în sutorian, și se caută prin buzunare. Scoate o țigară și o pune între dinți. Când mă surprinde uitându-mă la el, întorc capul. Fără tezaurul regal, nu am nici măcar o monedă de aur.

Cum o să-l plătesc?

Tzain mă dă la o parte. Coboară de pe Nailah, ca să ajungă la sora lui. Îi ridică bărbia, uitându-se îndeaproape la arsurile de pe pielea ei întunecată.

— Zél, ce s-a întâmplat?

— Majacite.

Privește fix masca aurită din mâinile ei.

— Monarhia l-a transformat în gaz.

Majacite?

Îmi duc mâna la față, îmi pipăi zgârieturile și vânătăile, și totuși nu simt nicio arsură. Dacă majacitele a provocat arsurile lui Zél, cum de nu m-a afectat și pe mine?

Tzain încearcă s-o mai întrebe ceva, dar se oprește când Zélie duce o mână tremurândă la gură. N-am văzut-o niciodată atât de înfrântă. Atât de sfârșită. Atât de *tristă*.

— Îmi pare foarte rău, îi zic.

Întind mâna și dau s-o ajut, dar Zélie se ferește de atingerea mea. Mâna îmi cade fără vlagă pe lângă corp. Ea tremură și face eforturi să nu izbucnească în plâns.

— Las-o puțin, îmi șoptește Tzain.

Mi se pune un nod în gât când el se întoarce spre sora lui. Cobor de pe Nailah și îi las împreună.

Simt cum corpul stă să mi se sfărâme în bucăți. Mă îndrept spre buturuga din celălalt capăt al luminișului.

Tocmai când aveam ocazia să fac ceva ca să ispășesc păcatele familiei mele, ei îi vatămă, din nou, pe cei pe care-i iubesc.

— Te costă șase sute de monede de aur.

Mă uit în spate. Roën se chinuie să scapere o cremene, cu o singură mână. Cealaltă e înfășurată într-o bucată ruptă dintr-o cârpă. Bandajele însângerate abia dacă reușesc să acopere carnea zdrobită.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

— Atât îmi datorai înainte ca mica ta ceremonie de încoronare să fie întreruptă. Când Harun o să ajungă aici, cu restul echipei, prețul fiindcă v-am scos din dom o să se dubleze.

O mie două sute de monede de aur? Încerc să nu-mi trădez uluirea.

— Tu chiar crezi că acum e momentul potrivit să te tocmești pentru plata ta? îl dojenesc.

— Nu muncesc gratis, Prințesă.

Roën îmi face o plecăciune în batjocură. Strâng din dinți.

— Vai, dar unde-mi sunt manierele? Am vrut să zic „Regină”.

Îmi suflă fum de țigară în față. Întorc capul, abținându-mă să ripostez. Nu-mi permit să fac jocurile lui Roën în timp ce Mama își pregătește următoarea mișcare. Îmi imaginez expresia glacială de pe chipul ei, sub masca de aur care îi sporește frumusețea plină de cruzime și grația. Încă nu-mi dau seama dacă Mama crede cu adevărat că l-am omorât pe Inan sau dacă doar a vrut să mă facă să par o ticăloasă.

Trebuie să fi avut în minte ceva mai mult de-atât; ceva mai presus de furia care a orbit-o. Nu îi stă în fire să se dea în spectacol doar de dragul spectacolului.

Nu ar fi făcut o mișcare atât de îndrăzneță dacă mișcarea n-ar fi făcut parte dintr-un plan.

— O să fac rost de monedele tale, îi zic lui Roën. Dar am nevoie de timp.

Mercenarul clatină din cap și scoate pe nări un fuior lung de fum de țigară.

— Timpul este singurul lucru pe care nu-l mai ai, îmi spune.

— Ascultă...

— Nu, *tu* să ascuți!

Își dezvelește dinții, iar eu tresar, dându-mă înapoi. Într-o clipă, s-a transformat în cu totul altă persoană. N-a fost niciodată așa de ușor să întrevăd ucigașul care se ascunde în el.

— Dacă nu plătești ce ne datorezi mie și oamenilor mei, mama ta va fi ultima dintre grijile tale. Eu pot să mă stăpânesc, mârâie Roën. Însă oamenii mei, nu.

— E o amenințare?

Fac un pas înainte. Privirea lui Roën poposește pe mâna mea. Fuioare albastre de magie picură din vârful degetelor mele, ca ploaia. Ashêul îmi arde pielea și scoate scânteii.

Nu mi-am mai invocat magia până acum. Îmi arde palmele. O emoție stranie mă încearcă în momentul în care Roën dă înapoi.

— Nu e o amenințare, clatină el din cap. E o promisiune.

Tropăitul unor labe care se apropie ne întrerupe înfruntarea. Ne uităm în direcția din care se aud. Mă aștept să văd aici maji fugari, în schimb, Harun și restul mercenarilor se apropie călare, pe gheparnare furate. Roën se întoarce spre mine, îndreptând două degete către pieptul meu.

— Indiferent ce urmează să se întâmple, să știi c-o să fie din cauza ta. Să

nu uiți asta!

Până s-apuc să răspund, scoate un fluierat ascutit, care-i face pe oamenii lui să-și ridice capetele, ca niște suricate.

— Plecăm! îi anunță el.

— Cu monedele noastre? întreabă Harun.

— Scumpa noastră prințesă nu le are.

— Ce surpriză! exclamă Harun, cu un zâmbet sinistru. Dar, după adunarea asta cu bucluc, sunt sigur că se vor găsi unii care să plătească dublul datoriei ei.

Cuvintele lui Harun se revarsă asupra mea ca un ocean de gheață. După declarația Mamei, nu puțini vor pune un preț pe capul meu. Oameni care au destul aur ca să plătească.

Încerc să-i înduplec:

— Putem găsi o soluție.

Mă reped după Roën, cu inima bătându-mi mai-mai să-mi iasă din piept. Armura care mai adineauri m-a făcut să mă simt atât de puternică mă apasă la fiecare pas.

Roën își aruncă țigara și se duce spre cea mai apropiată gheparnară. Dar când Zélie îl strigă, spatele lui se încordează. Pașii îi încetinesc.

— Roën, așteaptă!

Zélie se lasă să alunece de pe spinarea lui Nailah, dar aterizarea o zdruncină prea tare. E slăbită de majacite. În momentul în care atinge pământul, se prăbușește.

Roën își încetinește pașii. Oftează, apăsându-și fruntea cu degetele. Privesc uluită cum se întoarce s-o ajute. E ca metalul atras de un magnet.

— Îmi pare rău, șoptește ea, cu ochii argintii plini de lacrimi.

Una i se rostogolește pe obraz, iar Roën i-o șterge cu degetul mare. Mâna lui nebandajată poposește îndelung pe obrazul lui Zélie. Se uită unul la celălalt de parcă noi, toți cei din jurul lor, am dispărut. Ochii lor schimbă cuvinte nerostite. Umerii lui Roën se încovoae. Se ridică în picioare.

— Și mie îmi pare rău, îi zice prietenei mele.

Se îndepărtează și încalecă pe gheparnară. Inima mi se strânge când Roën și mercenarii lui dispar în întuneric, făcându-se nevăzuți în pădurea deasă.

În momentul în care nu mai aud pașii animalelor lor de călărie, nu mai știu de cine să mă tem mai mult. De Mama și de legiunea ei de titáni?

Sau de el?

CAPITOLUL UNSPREZECE

AMARI

Pentru o vreme, totul e împietrit. În absența lui Roën, nimeni nu scoate o vorbă. Într-un cotlon al minții, știu că trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de Mama, dar nu mă pot clinti din loc. Amenințarea lui Roën atârnă ca o sabie deasupra capului meu, împreună cu declarația Mamei.

Dacă toată Orisha e pe urmele noastre, încotro ne-am putea îndrepta?

— Găsesc eu o soluție.

Mă silesc să rostesc cuvintele, deși nu știu dacă sunt adevărate.

— O să... o să găsesc o cale s-o opresc pe Mama. O să fac rost și de monedele pentru Roën...

Tzain vine spre mine, punând mâna pe spatele meu.

— Oprește-te o clipă! Ai trecut prin destule, spune el. Nu-i nevoie să găsești răspunsuri în seara asta.

Vreau să-l cred, să mă refugiez în brațele lui, acolo unde mă simt în siguranță. Însă liniștea oferită de atingerea sa nu risipește sunetul plânsului lui Zélie. În ciuda durerii care-mi sfâșie inima, nu-mi doresc decât s-o alin pe a ei. Mă desprind din brațele lui Tzain și îngenunchez lângă ea, pe pământ.

— Voi îndrepta lucrurile, îi șoptesc. Ți promit! Îmi cunosc mama mai bine decât oricine. Dacă-mi dau seama care-i strategia ei, voi ști cum să contraatacăm.

— Să contraatacăm? întreabă Zélie, apoi își înclină capul într-o parte de parcă aș vorbi într-o limbă străină. Mama ta a prăbușit un *dom* peste noi. În numele Oyei! Cum am putea noi s-o învingem?

Vocea lui Zélie tremură de groază. Vreau s-o liniștesc, dar nu știu ce să spun. N-am mai auzit ca vreun om să aibă o putere atât de mare precum cea pe care Mama a dezlănțuit-o azi. Chiar dacă e un titán, n-ar trebui să poată smulge magia din venele altuia.

— Magia Mamei este puternică, spun cu glas coborât. Poate chiar mai puternică decât oricare alta care-a existat vreodată. Dar orice mare putere are și o slăbiciune. Cu timpul, vom afla care-i slăbiciunea ei.

Mă gândesc la titánii pe care i-a secătuit. Mă întreb dacă nu cumva în asta se găsește răspunsul.

— Dacă ne sporim forțele și aflăm totul despre puterea ei, vom reuși să-i dejucăm planurile. O putem face să renunțe la tron.

— Și dacă nu renunță la tron? întreabă Tzain.

Dacă nu renunță?

Îmi cuprind capul în mâini; nu vreau să rostesc cuvintele. Cu doar câteva ore în urmă, am avut de partea noastră entuziasmul kosidánilor, al majilor și al titánilor – cu toții, gata să se unească într-o singură națiune. Dar în câteva secunde, Mama a transformat solidaritatea lor în haos.

Dacă rămâne la putere, toți majii vor fi uciși. Nenumărați orîshani vor suferi. Cu ea pe tron, regatul acesta nu va cunoaște decât război. Trebuie s-o opresc.

Chiar dacă e mama mea.

Mă ridic în picioare și îmi scot sabia. Mâinile îmi tremură când o înfig în pământ.

— Dacă Mama refuză să renunțe la tron, o elimin! spun răspicat. Voi pune capăt războiului pe care l-a stârnit și voi urca pe tron.

Se așterne o liniște stânjenitoare.

— Cum rămâne cu nobilii? întreabă Tzain. Cum rămâne cu toți soldații și titánii care sunt de partea ei?

Inima mi se strânge dureros la gândul de-a curma atâtea vieți. Nu vreau să lupt împotriva propriului meu popor, și cu atât mai puțin împotriva unor titáni ca mine. Bănuiesc că Mama are sute de aliați în războiul ei împotriva majilor. Poate chiar mii. Dacă încerc să-i ucid pe toți, nu voi fi cu nimic mai bună decât Tata. Voi fi doar un alt monstru.

— Înainte ca mama să-și facă apariția la adunare, oamenii erau de partea mea. Odată ce-o voi ucide, mă vor urma.

Vocea lui Zélie face ca noaptea vântoasă să pară și mai rece:

— Nu, nu te vor urma. Deja am pierdut această bătălie. Acum monarhia are magie, și totuși încă ne urăște. Magia n-are nimic de-a face cu asta.

Tzain dă să vorbească:

— Zél...

— Soluția nu e să-ți ucizi mama, îl întrerupe ea. Dacă o ucizi, un alt monarh care îi urăște pe maji se va ridica imediat în locul ei. E momentul să renunțăm. Să fim liberi. Să plecăm din Orîsha, cât încă putem respira!

Patima din vocea ei mă ia pe nepregătite. Nu înțeleg. Lui Zélie nu-i stă în fire să dea bir cu fugiții.

Ripostez:

— Știu că sorții sunt împotriva noastră, dar nu-i putem lăsa pe oameni sub stăpânirea mamei. Trebuie să salvăm regatul. Nu avem de ales...

Zélie se ridică în picioare.

— Ba da. *Avem* de ales. De două ori am încercat să salvăm regatul. Acum a venit momentul să ne salvăm pe noi!

— Eu sunt regina Orîshei, îi spun. Sunt regina lor, chiar dacă nu mă vor. Oricât de greu va fi, nu pot să fug. Datoria mea e să slujesc și să protejiez fiecare persoană din acest regat!

Zélie îi cere ajutor din priviri lui Tzain, dar el își încrucișează brațele la piept.

— Zél, Amari are dreptate. Baba a murit pentru ca noi să putem lupta...

— Baba a murit pentru o minciună! strigă Zélie și izbește cu pumnul într-un copac. Și-a dat viața pentru magie, și acum uite cine o are! Nehanda este mai puternică decât orice maji pe care i-am văzut vreodată!

Ecoul vocii lui Zélie răsună în pădure, printre copaci. Se străduiește să-și tragă sufletul. Furia i se domolește o clipă, iar eu zăresc durerea ce clocotește dedesubt.

— M-am săturat să pun mai presus regatul, magia, majii... orice altceva și pe oricine altcineva, numai pe mine nu! Asta-i șansa noastră să fim liberi! S-ar putea să fie singura șansă pe care o vom avea vreodată.

Se uită la mine, și parcă-i țin inima în palme. Nu-mi doresc decât s-o vindec. Să îi alung durerea. Dar nu trebuie să alung doar durerea ei.

Închid ochii, pregătindu-mă pentru urgia pe care urmează s-o dezlănțui. Orîsha înainte de toate.

Chiar și de fata asta, la care țin atât de mult.

— Zélie...

— Pe toți zeii!

Își ridică brațele și se îndepărtează valvârtej.

Tzain încearcă să o liniștească:

— Stai o clipă! Suntem prea obosiți și răniți ca să lămurim totul acum.

— Nu-i adevărat.

Răceala din vocea lui Zélie stinge căldura din privirea fratelui ei.

— Pe tine nu te-a rănit gazul acela, adaugă ea. Pe ei nu-i rănește.

Face un semn spre mine, iar eu îmi încleștez pumnii.

Pe ei.

Cuvintele acestea ustură mai mult decât oricare vorbă de-a Mamei.

— Cum rămâne cu planul zeilor? o întreb. Cum rămâne cu promisiunea

că-mi vei fi mereu alături?

— Cum aş putea să-ţi fiu alături, când Baba a murit pentru ca ticăloasa de maică-ta şi titânii ei să se poată ridica?

Vorbele ei mă ustură ca o palmă peste obraz. Mă sfredeleşte cu privirea de parcă eu aş fi monstrul. De parcă eu am tras săgeata care l-a omorât pe tatăl ei.

— Nu-i cinstit! îi strig. Şi eu am pierdut oameni în lupta asta.

— Ai impresia c-ar trebui să plâng pentru nenorocitul de taică-tău? întreabă Zélie. Să-l căinez pe molâul căruia tu îi spuneai „frate”? Din cauza a ceea ce mi-a făcut tatăl tău, nici nu mă pot uita la spatele meu! Din cauza ta şi a familiei tale, părinţii mei sunt morţi!

Zélie şchioapătă până la Nailah. Toţi muşchii îi tremură de epuizare.

— Nu compara rănilile tale cu ale mele, Prinţesă! Vei pierde de fiecare dată.

Mă reped la ea:

— Voi pierde? Voi *pierde*? Ai avut părinţi care te-au iubit până la ultima suflare. Ai un frate care e alături de tine. Părinţii mei au încercat să mă omoare cu mâinile lor! Mi-am ucis *tatăl* ca să vă protejez pe tine şi pe maji!

Vocea îmi tremură din cauza lacrimilor care ameninţă să se reverse, dar nu le las să curgă. Nu vreau s-o las să câştige. N-o să-i îngădui să mă facă să cedeze.

— Îmi pare rău pentru tot ce-a făcut familia mea, dar nu te purta ca şi cum durerea mea nu-i reală! Nu eşti sigura care are cicatrici, Zélie! Familia mea mi-a pricinuit tot atâta rău cât ţi-a pricinuit şi ție!

Chipul lui Zélie împietreşte. Îmi curm paşii. Vreau să fac să dispară prăpastia dintre noi, dar fiecare cuvânt pe care îl rostim ne îndepărtează şi mai mult. Mă fixează cu privirea pentru o clipă ce pare că nu se mai termină. Ochii ei argintii au o expresie îngrozitoare, stinsă. Apoi se întoarce şi-şi ajută animalul de călărie să îngenuncheze, ca să poată încăleca.

Tzain porneşte după ea.

— Zél, opreşte-te! S-a ajuns prea departe. Toţi suntem supăraţi. Toţi *suferim*. E cel mai prost moment să ne certăm!

Zélie se aşază pe spatele lui Nailah.

— Cât de iute s-a transformat „tu şi cu mine” în „tu şi Amari”!

— Pe toţi zeii! Zél...

— Dar tu m-ai auzit? îl întrerupe ea. M-ai auzit când pielea îmi ardea şi nu puteam respira? M-ai auzit când îţi strigam numele sau erai prea ocupat

să te-ngrijești de Amari?

Tzain rămâne cu gura căscată. Chipul i se umple de rușine.

— Nu-i cinstit, spune el. Știi bine că nu-i cinstit.

Zélie strânge din coapse, poruncindu-i lui Nailah să se ridice.

— Voi doi vă meritați unul pe celălalt. Transmite-i salutări mamei tale din partea mea! Sunt sigură că îndrăgește fiii de pescari scăpătați la fel de mult precum îi îndrăgește pe maji.

— Jur pe zei...

— Diii!

La comanda lui Zélie, Nailah pornește iute ca fulgerul. Gonește printre copaci.

— *Zélie!*

Tzain aleargă după ea, dar în câteva clipe se face nevăzută. Tzain își pune mâinile în cap. Izbește cu pumnii trunchiul celui mai apropiat copac.

— Se va întoarce, mormăie el. Are nevoie de puțin timp ca să-și revină.

Mă las să alunec la pământ. Dau din cap, în chip de aprobare, deși nu prea știu pe cine încearcă Tzain să convingă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

ZÉLIE

Lacrimile îmi încetează vederea. Gonim printre copacii din Pădurea Adichie. Mâinile îmi tot alunecă de pe coarnele lui Nailah. Fără șa, abia dacă pot să mă țin.

Îmi încordez coapsele și lumea gonește împreună cu mine – un vârtej de stânci colțuroase și de frunze purtate de vânt.

Încerc să mă amăgesc spunându-mi că singurul motiv pentru care nu pot să respir cum trebuie este viteza lui Nailah.

Zei, ajutați-mă!

Strâng din dinți, încercând să rezist. Mi se pare că toate greșelile mele ies la iveală dintr-odată, ca o mare ce mă îneacă în curenții ei.

Nu! îmi spun în sinea mea. *Nu ei să mă ajute!* Credința în zei a provocat toată nebunia asta.

Din cauza lor, Baba e mort.

Disperarea crește în sufletul meu când observ că terenul e în pantă. Pământul de sub picioarele noastre o ia la vale. Copacii se răresc. Apuc strâns blana lui Nailah, chinându-mă să mă țin drept. Labele ei alunecă. Gândul că zeii m-au folosit îmi stârnește dorința de a-i da drumul și de-a mă prăbuși la pământ.

Încă de la început, am crezut că zeii au un plan măreț. Am crezut în calea pe care mi-o deschid ei, chiar și atunci când nu o vedeam. În schimb, m-am ales doar cu cicatrici pe spate și cu rănille încă vii din inima mea. Zeii m-au folosit ca pe un pion și apoi, când magia a revenit, m-au azvârlit deoparte. N-am încredere că zeii îmi pot aduce altceva în afară de durere.

Mama, ia-mă la tine!

Rugăciunea prinde contur. Mă gândesc cum ar fi să mă aflu în alăfia, împreună cu Mama și cu Baba. Mă gândesc la pacea care vine odată cu moarte. Vreau să fiu din nou în brațele Mamei.

Ea mi-a zis că Orisha are nevoie de mine, că munca mea nu s-a terminat. Dar readucerea magiei n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Majii o duc mult mai rău decât înainte.

Închid ochii. Mă încordez când îmi amintesc cum Regina Nehanda a absorbit ashêul din venele titánilor ei. Magia era singura noastră apărare,

dar s-a dovedit că nici măcar nu este la fel de puternică precum a ei. Nu contează ce facem. Nu contează cât de mult mă lupt. Majii nu vor fi liberi niciodată.

Singurul lucru care ne e hărăzit în lumea asta este suferința.

— Mamă, ia-mă la tine!

Strig cuvintele. Îmi ridic chipul spre cer.

Vânturile tăioase îmi biciuiesc arsurile de pe față. Sângele mi se amestecă cu lacrimile.

— Du-mă înapoi, șoptesc, făcându-mă mică în blana lui Nailah.

Gata cu luptele împotriva monarhiei! Gata cu luptele pentru simpla *existență*! Gata cu lacrimile! Gata cu neînțelegerile! Gata cu durerea!

Gata cu Tzain!

Gândul acesta transformă golul din inima mea într-un hău. Aproape c-o întorc pe Nailah din drum, ca să alerg înapoi în brațele lui Tzain.

Și Amari...

Trag adânc aer în piept, dorindu-mi să retrag fiecare cuvânt pe care i l-am strigat adineauri.

Nu știu cum să-i spun că nu e vina ei, că strig la ea pentru că nu pot striga la Inan...

Când ieșim din pădure, mi se taie răsuflarea de uimire. Luna argintie atâră pe cerul nopții, strălucind peste umbra Munților Olasimbo. Relieful se schimbă pe neașteptate: copacii dispar și ajungem la o stâncă ce se profilează în întuneric.

— Hoo!

Nailah scoate un răget și-și înfige ghearele în pământ, ca să încetinem. Pietrișul și praful se ridică în aer. Ne împleticim și alunecăm pe versant.

— Ai grijă!

Mă agăț din nou de coarnele ei, cu toată forța pe care o am. Cu un schelălăit scurt, leonara mea cade într-o parte. Scot un strigăt când lovitura mă aruncă din spinarea ei.

Mă rostogolesc spre pădure. Corpul mi se lovește de crengi subțiri și se izbește de un copac. Pieptul meu se ciocnește de trunchiul tare, tăindu-mi răsuflarea. Coastele mi se rup cu un pocnet sonor. Picături de sânge îmi zboară de pe buze, vederea mi se întunecă și mă prăbușesc la pământ. Mă fac ghem și zac acolo până îmi revine vederea.

Puțin mai târziu, obrazul mi-e ud – Nailah mă linge. Îmi împunge obrazul cu nasul ei umed și totul în jur începe să se estompeze, până se

stinge complet. Pentru prima dată, nu încerc să mă opun.

Ia-mă la tine! Încă o dată, trimit spre cer rugăciunea mea. Mama a greșit când a decis să mă lase aici, pe Pământ.

Sunt mult prea distrusă ca să mai ajut pe cineva.

Mamă, te rog...

Mă eliberez de toate. Las întunericul să mă pătrundă. Dar când deschid ochii, văd lumină.

Văd pământ.

Vad trestii.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ZÉLIE

Nu știu dacă sunt prizonieră într-un vis frumos sau într-un coșmar.

Nu sunt încătușată, dar nu mă pot mișca.

Aerul proaspăt îmi umple plămânii, și cu toate astea nu pot respira.

Mă împresoară trestii cenușii, veștede și o pâclă albicioasă se furișează printre ele, precum o pătură de nori. Pământul sfărâmicios îmi apasă obrazul. Mă forțez să mă ridic.

Cum?

Întrebarea asta îmi pulsează în minte în timp ce mă uit în jur, la scena de vis. Ultima dată când am fost adusă în acest spațiu eteric, tăișul lui Saran tocmai îmi scrijelise spatele. Îl sărutasem pe Inan, printre lacrimi. De data asta, nu văd o pădure luxuriantă. Nici vreun fir de apă curgătoare. Aici sunt doar eu.

Și *el*.

Inan zace printre trestiile ofilite, mult mai aproape decât mi-aș dori. Nu știu dacă e doar în mintea mea.

Nu știu dacă încă trăiește sau dacă e mort.

Faptul că-l văd acum e ca și cum o mână invizibilă m-ar strânge de gât. O alta îmi înșfacă inima. Inan se trezește și se ridică de la pământ. Simt că totul în mine se prăbușește.

Fac un pas în spate. Geme și începe să mormăie, buimac. Pieptul îi e dezgolit. Are pielea lipsită de strălucire, iar corpul lui cafeniu e uscățiv. Șuvița albă îi strălucește în părul ciufulit. O buclă îi cade peste față, în dreptul ochilor ca de chihlimbar. Clipește încet. Se însuflețește când mă vede.

— Zélie?

Mâinile încep să-mi tremure când îmi aud numele pe buzele lui. E ca un altfel de cuțit. Unul care se înfige în cele mai ascunse cotloane ale inimii mele și începe să se răsucească.

Nu pot să cred. Scutur din cap. Nu-i aievea.

Dar Inan e aici. Își apasă cu palmele carnea plină de tăieturi a abdomenului, ca și cum încă ar sângera. Face ochii mari. Își amintește durerea pricinuită de sabia tatălui său, care i-a străpuns pântecul.

Întind mâna spre spatele meu și pipăi literele săpate în pielea mea, care alcătuiesc cuvântul VIERME. Am decăzut atât de mult amândoi! Pe vremuri, scena de vis era singurul loc în care nu aveam cicatrici.

— Nu aveau poruncă să tragă! strigă Inan. Trebuie să mă crezi. Le-am ordonat să nu tragă!

Îmi duc repede mâna la gură. Răbufnesc într-un hohot de plâns incontrollabil.

Fiecare cuvânt pe care îl rostește face ca magia pe care o înăbuș să-mi adie pe sub piele. Deși încerc s-o controlez, nu o pot domoli. Nu pot stăpâni amintirile...

— Nu!

Strigătul încă reverberează în mintea mea. Răsună între pereții templului sfânt. De data aceasta îi văd sursa: nu fratele meu, ci Inan.

Corpul mi se izbește de podeaua de piatră. Baba se prăbușește și el imediat, cu o bufnitură surdă.

Săgeata i-a străpuns pieptul.

Sângele lui cald bălțește în dreptul degetelor mele...

— Te rog! imploră Inan. Am crezut că fac ceea ce trebuie.

Mi-e greu să-l aud, din cauza bubuitului din capul meu. Magia mea vuieste, arde de nerăbdare să-l lovească.

— Am avut încredere în tine.

Rostesc cuvintele atât de încet, încât nu sunt sigură că le aude. Inima mea s-a făcut țandări din cauza lui.

Scutură din cap și îmi zice:

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Întinde o mână spre mine. Îmi amintesc totul: micuțul prinț speriat, buzele care mi-au promis câte-n lună și-n stele, mâinile care mi-au dezmiardat pielea.

— O să îndrept totul, spune el. Promit c-o s-o fac, chiar dacă trebuie să plătesc cu viața.

Dar mi-a mai făcut promisiuni și altădată.

Și apoi l-a dus pe Baba la moarte.

— Zélie...

Când mi se dezlănțuie magia, urlu ca o leonară.

În mine se aprinde o vâlvătaie pe care nu am mai simțit-o încă de la ritualul sacru.

Arbori-mamut țâșnesc din pământ, umbrind totul în jur. Magia mea se

scurge prin țărână. Scena de vis se schimbă brusc; acum e o oglindă a tuturor suferințelor mele.

— Zélie, te rog!

Rădăcini negre de copaci explodează din pământ și se înfășoară pe după picioarele lui Inan. Se încolăcesc pe corpul lui aidoma unor șerpi, trăgându-l înapoi. Nu știu cum reușesc să controlez scena de vis a lui Inan, dar nici nu are importanță. Alunec înainte, în vreme ce rădăcinile îl priponesc de un copac, strângându-se ca un cerc în jurul mijlocului, al pieptului, al gâtului.

— Așteaptă! strigă el, văzând că-mi încleștez pumnul.

Vrejurile negre îl sugrumă, curmându-i vorbele. Sângele i se prelinge pe spate, pe măsură ce scoarța crăpată și aspră a copacului îi crestează pielea. Umerii mei mă ard, ca un ecou al durerii lui, dar nu-mi pasă dacă îmi fac rău...

...atâta timp cât îi fac *lui* rău.

— Zélie!

Ochii lui Inan mai că-i ies din orbite. Răsucesc rădăcinile cu atâta putere, încât abia mai poate să respire. Strâng cu așa o înverșunare, încât claviculele lui *pocnesc*.

— Fugi! mormăi printre dinți. *Roagă-te!*

Îmi apropii fața de a lui. Unghiile mele îmi sapă semilune însângerate în palme.

— Când o să termin cu tine, o să-ți dorești să fi murit în ziua aia.

Mai strâng o dată, iar Inan dă ochii peste cap.

Scena de vis se spulberă când el cade la pământ, fără vlagă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

INAN

Zélie, nu!

Brusc, deschid ochii. Îmi duc mâinile la gât. Corpul mi se zguduie din cauza tusei aspre. Simt că mă sufoc.

Mă agăț de primul lucru care-mi iese în cale. Sfârșit de durere, încerc să-mi găsesc un reazem. Dincolo de întuneric nu e decât deșertăciune.

Doar războiul din mintea mea.

Fugi! Vocea lui Zélie îmi răsună în gând. *Roagă-te!* Ura ei mă ancorează în prezent. La fel ca răzbunarea pe care a jurat s-o ducă la capăt. Plămânii mei încă nu au aer. În ciuda durerii, încep să întrezăresc ceva.

Nu a funcționat...

Magia e din nou vie.

Când mintea mea pricepe acest lucru, un calmant parcă mi se răspândește în creier. Îmi amorțește durerea. Pentru o clipă, orice alt gând dispare.

Am renunțat la toate ca să opresc întoarcerea magiei. Mi-am trădat sora și fata pe care o iubesc. Sabia Tatei m-a străpuns.

Și totuși otrava încă îmi curge în sânge.

Numără până la zece! Îmi flexez degetele și respir rar. Durerea din burta mea revine. Mă las înapoi, pe perna plină de sudoare. Mâinile mele tremură. Ating cicatricea lăsată de sabia Tatei. Îi aud urletul. Când mi-a străpuns măruntaiele cu sabia de majacite, furia îi ardea în ochii căprui.

Cum de s-a întâmplat asta? Caut răspunsuri prin ceața din mintea mea. Când am căzut în balta propriului meu sânge, nu am crezut că mă voi ridica vreodată. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc e că Amari a venit în fugă, ca să mă apere. A ales să-l înfrunte ea însăși pe Tata.

Nu știu cum am ajuns în scena de vis și nici cât timp a trecut de la acea zi fatidică. Ce s-a întâmplat cu tata și cu sora mea? Unde zac ei acum?

Ha-uuuuuuuu!

Sar în capul oaselor când aud urletul asurzitor. Alarma se dezlănțuie cu un vuiet. Peste câteva secunde, izbucnește iar, cu forța a mii de trâmbițe. Patul se zguduie de vibrații. Sunetul sirenei îmi îngheață sângele în vine. Sună a groază, a vărsare de sânge și a moarte.

Sună a război.

Pe ceruri! Cobor iute din așternuturile de mătase și mă simt de parcă m-aș mișca prin apă. Încerc să stau drept, dar picioarele mă trădează. Mă clatin și mă prăbușesc la podea.

Capul meu zace pe covorul moale. Încremenesc când mă trezesc față-n față cu privirea sfredelitoare, ca de smarald, a unui leopandar de zăpadă brodat.

— Ce se-ntâmplă? șoptesc.

Întrebările se adună pe clipă ce trece.

Ochii mi s-au obișnuit ceva mai mult cu lumina slabă a lumânării. Mă uit cu atenție la pereții de un roșu-aprins, la arcadele din marmură și la tapiseriile bogate din iatacurile regale ale Tatei.

Alarma sună cu înverșunare. Mă răsucesc spre geamurile cu pervaz aurit. Țipete ascuțite străbat printre faldurile groase ale draperiilor. Felia de întuneric ce se deslușește printre faldurile de catifea începe să se înroșească. Mi se ridică părul de pe ceafă.

— Maiestate, vă rog!

Ușa se deschide cu zgomot. Lumina lumânărilor inundă încăperea. Orbit, mă lovesc de perete. Un general și câteva gărzi în armură dau năvală în camera Tatei.

Generalul dă fuga la pat.

— Repede! Trebuie să-l ducem jos, în beciuri.

Dar când femeia se cațără în pat, pe așternuturile de mătase, îmi dau seama că nu e un general.

E Mama.

Îi recunosc cu greu silueta micuță, fiindcă poartă armură. Părul ei drept îi cade acum pe umeri, în onduleuri. Dar cel mai straniu e că are o şuviță albă petrecută după o ureche.

— Unde este? țipă ea, aruncând așternuturile din patul gol. Unde-i fiul meu?

Soldații o târăsc spre ușă.

Mă zărește lipit de perete.

— Inan?

Culoarea îi piere din obraji. Duce repede o mână la gură. Ochii ei chihlimbarii se umplu de lacrimi. Face un pas înapoi și se încovoiaie de parcă cineva a izbit-o în stomac.

— Ești treaz!

Nu știu cât timp s-a scurs de când ne-am văzut ultima oară.

Parcă au trecut vieți întregi de atunci. Pielea ei încă are nuanța bronzului, iar bărbia e la fel de ascutită. Dar lumina din privirea ei s-a mai împutinat.

— Mamă...

Nu apuc să întreb ce se întâmplă. Două gărzi o țin pe loc.

— Lăsați-mă! le poruncește Mama.

Însă oamenii sunt surzi la țipetele ei.

— Duceți-i în beciuri! ordonă un locotenent.

Imediat, soldații mă înșfacă și pe mine. Mama mă strigă. Ei o trag înapoi, ținând-o de brațe. Coboară în grabă treptele.

— Ce se întâmplă? strig eu. Cine ne atacă?

Dincolo de zidurile palatului, cornul răsună și mai tare. Cerul nopții e roșu de flăcări. Totul se petrece ca în ceață. Soldații mă târăsc afară din camera Tatei și mă cară în jos, pe treptele de nuanța fildeșului. Dar cu cât văd mai mult cum se înfățișează palatul, cu atât mai multă nevoie am de răspunsuri.

S-a terminat cu podelele imaculate, de marmură! Gata cu vasele elegante, înșirate de-a lungul holurilor! Slugi și soldați aleargă grăbiți pe dalele crăpate. Sticla spartă și ramele strâmbe de tablouri dezonorează pereții goi.

Nu-mi cred ochilor când ajungem în capătul scării. Toată aripa de est a palatului zace în ruine. Doar munți de moloz și coloane prăbușite.

E un vis. Închid ochii. Un coșmar. Nimic altceva.

Însă nu contează de câte ori clilesc; tot nu mă pot trezi.

— Ce se întâmplă? strig, dar nimeni nu mă bagă în seamă.

Nu pot să fug și să mă ascund.

Trebuie să obțin singur răspunsuri.

Îmi proptesc bine tălpile în podea și-mi trag umerii în spate. Pumnul meu izbește gâtul gărzilor. Strânsoarea lor slăbește, iar eu reușesc să mă eliberez. Alerg spre balcon.

O izbucnire de durere îmi săgetează abdomenul. Îmi forțez picioarele tremurătoare să alerge. Împing sacii de nisip din dreptul ușii și mă întind spre clanță.

Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Chiar dacă trăiesc totul aievea, mi se pare imposibil. Ultima dată când aceste ziduri au fost străpunse, nici măcar nu mă născusem. Arzătorii au călcat palatul în picioare, ucigându-i pe toți cei din familia Tatei. Vechile lui povești îmi revin în minte. Atacul acela l-a determinat pe Tata să scape de

magie. A jurat că palatul n-o să mai fie atacat niciodată.

Dau deoparte ultimul sac de nisip. Deschid ușa. Când ochii mei întâlnesc privesc, mâinile îmi cad pe lângă corp, neputincioase.

Lagosul e pierdut.

— Nu...

Cad în genunchi. Am senzația că pământul îmi fuge de sub picioare. În fața mea se dezvăluie un carnagiu. Nu recunosc locul ăsta. Orașul meu parcă a fost pustiit de război.

Au dispărut clădirile în culori pastelate, din cartierul negustorilor. La fel și corturile multicolore și căruțele din piața plină de viață, aflată la marginea cartierului. Geamuri sparte și clădiri distruse. Cadavre abandonate zac înșirate pe străzi.

Jumătate dintre locuințele divinerilor ard, împrăștiind miros de cenușă în aerul nopții. Pereții de lemn care pe vremuri le împrejmuiau s-au transformat în cioturi. În locul lor au rămas grămezi uriașe de moloz – o barieră a prăpădului ce-mi ține orașul prizonier.

Mă apuc de burtă. Durerea care radiază în mine mă face să mă prăbușesc. Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

Nu pot să cred că acesta e căminul meu.

Ha-uuuuuuuu!

Alarma sună mai strident ca oricând și, în sfârșit, înțeleg de ce. O sferă de foc se ridică deasupra zidurilor distruse ale Lagosului. Soarele roșu crește cu fiecare clipă. Chiar și de la kilometri distanță, pielea mă ustură din cauza căldurii dogoritoare a flăcărilor sale. Aud trosnetul focului.

Apoi soarele roșu explodează.

— Pe toți zeii!

Rămân împietrit văzând nenumărate mingi de foc care alcătuiesc un arc în aer. Explodează când ating pământul. Pare că din cer cad flăcări.

Țipete răsună în noapte. Bombele de foc distrug Lagosul. Două jerbe de flăcări se ridică deasupra porților distruse ale palatului. Încerc să fac un pas înapoi, dar picioarele nu mi se mișcă destul de repede.

— La pământ! strigă cineva.

Brațe puternice mă prind de umeri și mă trag spre ușile balconului. Recunosc vocea gărzii. Zăresc cicatrici lăsate de arsuri pe gâtul soldatului.

— Ojore, tu ești?

Nu-mi vine să cred. Nu l-am mai văzut pe vărul meu de când a plecat de la academia navală.

Mă trage înăuntru și mă aruncă pe sacii înșirați lângă perete.

Trupul lui îmbrăcat în armură îl acoperă pe al meu. Lumea se scufundă într-o lumină orbitoare, albă.

BUM!

Impactul mă zdruncină până-n măduva oaselor. Suflul exploziei face geamurile țândări. Cioburi de sticlă plouă peste noi.

Palatul se cutremură din cauza izbiturii. Apoi năvălesc vălătuci de fum negru. Îmi apăs palmele pe urechi. Vărul meu mă ajută să mă ridic.

— Ești bine?

Îi fac semn că da, deși simt că-mi zvâcnește capul. Fiecare bucățiță din mine urlă de durere.

— În numele Cerurilor, ce-a fost asta? întreb.

Ojore își acoperă nasul și tușește. Mă trage după el, spre beci.

— Ne atacă rebelii *Iyika*, răspunde el. Bine ai venit în război!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ZÉLIE

Lumina se strecoară în întunericul din mintea mea, trezindu-mă. Scot un geamăt. Revin treptat la realitate. Corpul mi se tânguie de durere. Capul îmi zvâcnește de parcă o turmă de rinoceri mi se războiește în craniu. Imagini trecătoare ale scenei de vis mi se perindă în minte, odată cu fiecare val de durere.

Încep să mă agit.

— Ține-o la pământ! ordonă o voce răgușită.

Deschid ochii. Vad chipuri cu contururi încetoșate. Tzain se apropie de mine, blocând razele soarelui de dimineată. Îmi aduc aminte că am fugit cu Nailah; m-am izbit de copaci înainte să mă prăbușesc în scena de vis.

— Tzain...

Încerc să mă ridic, dar el mă silește să mă întind la loc. Apare și Amari. Îmi tamponează picioarele, însă nu se uită în ochii mei. O tânără maji cu pomeți proeminenți și cu ochi depărtați unul de celălalt îngenunchează lângă ei. Îmi apasă pieptul cu degetele ei subțiri. Are păr alb, împletit în cosițe groase, care îi atârnă până la șale. Fata descântă cu voce răgușită: — *Babalúayé, șișe nípasè mi. Babalúayé, șișe nípasè mi.*

În spatele ei, doi maji stau de strajă la marginea pădurii. Se uită atent la norii de praf ce se ridică în depărtare.

— Se apropie, Safiyah! strigă unul dintre maji. Grăbește-te!

— Cine se apropie? Regina? bâigui.

Iar tânără maji clatină din cap și răspunde: — Titánii ei.

Strălucirea portocalie care scaldă mâinile lui Safiyah se închide la culoare, pe măsură ce fata eliberează mai mult ashê în sângele meu. Energia spirituală îi încinge buricele degetelor, sporindu-i puterea magiei.

Simt cum ashêul mi se scurge prin corp. O căldură dogoritoare începe să-mi pulseze în piept. O săgeată de foc îmi străpunge coastele. Mușchii mi se contractă odată cu valul ăsta neașteptat...

Poc!

Tresar când coastele mele se lipesc la loc, de parc-ar fi magneți. Oasele se îmbină și se vindecă. Strâng din dinți, ca să suport durerea provocată de arsură. Cu toate că durerea e ascuțită, presiunea din pieptul meu scade;

savurez senzația simțită atunci când plămânii mei se umplu cu aer. Dar, așa cum aerul proaspăt intră în ei, tot așa se întoarce imaginea lui Inan în mintea mea.

E încă în viață.

Îmi duc o mână la gât. Îmi amintesc că l-am sugrumat cu rădăcini de arbori. Nu știu cum a supraviețuit, dar îi simt energia vitală în adâncul meu.

Ochii mei se opresc asupra lui Amari. În mine se duce o bătălie. Nu știu ce să fac.

Cum să-i spun că fratele ei trăiește, după ce i-am provocat atâta durere?

— Safiyah, să *mergem*!

Picături de transpirație se scurg pe pielea cafenie a Tămăduitoarei. Își retrace mâinile. Epuizată, Safiyah își lasă capul pe spate, respirând încet și greoi.

— Îmi pare rău, îmi spune. Trebuie să plecăm. Titánii Nehandei au strâns toți majii aflați la est de Zaria. Sate întregi au fost luate prizoniere în fortăreața Gusau.

Gusau? Îmi amintesc de satul aflat la câteva zile de mers înspre est. Mă întreb dacă majii de acolo sunt legați în lanțuri și dacă li se sfredește carnea, așa cum au sfredelit-o pe a mea.

— Mulțumesc!

Pun o mână pe genunchiul lui Safiyah, iar ea îmi zâmbește.

— Eu îți mulțumesc, *Jagunjagun*. E o onoare să-l vindec pe Soldatul Care Aduce Moartea.

Mă încrunt când aud supranumele ăsta.

Ea și majii se întorc în Pădurea Adichie. Când rămânem doar noi trei, nu ne privim în ochi. Mă forțez să destram tăcerea apăsătoare: — Cum m-ați găsit?

Tzain face semn din cap spre Nailah, care stă cuibărită la spatele meu.

— A alergat înnebunită până la noi. Am chemat-o pe Safiyah după ce Nailah ne-a condus aici.

Mă încrunt când văd zgârieturile leonarei mele – urme lăsate de pietrișul și de crengile care i-au crestat pielea, prin blana aurie. O labă din față e bandajată și umflată din cauza unei entorse. Deși mă doare, întind mâna și o mângâi pe bot. Își freacă botul de fața mea și mă linge pe frunte cu limba ei aspră. Îi fac semn să se ducă la Tzain. Când Nailah îl linge pe față, Tzain închide ochii și se strâmbă.

— Așa îți ceri tu iertare? mă întrebă.

— Dacă are efect, da.

La un semn de-al meu, Nailah prinde curaj: îl acoperă pe Tzain cu „săruturi” umede. El o împinge la o parte, dar nu-și poate reține zâmbetul.

Mă întind și îl iau de mână.

— Îmi pare rău, Tzain! Știu că am exagerat.

El clatină din cap.

— Jur pe Baba că, dacă mai faci vreun rahat ca ăsta...

— N-o să se repete.

Îmi împletesc degetele cu ale lui și le strâng.

— Tu și cu mine, da?

Tzain dă aprobator din cap.

— Tu și cu mine. Chiar și atunci când ești nesuferită!

Zâmbesc, dar îmi recapăt mina serioasă văzând că Tzain se uită la Amari. Cearcănele ei dau de înțeles că nu a dormit toată noaptea. Fața ei e înroșită de plâns.

Își ferește privirea. Își răsfiră degetele prin cârlionții proaspăt apăruți în părul ei. Sunt tot mai deși, pe zi ce trece. Mă întreb dacă nu cumva zulufii apar din cauza magiei sale proaspăt trezite la viață.

— Iartă-mă! îi zic.

Îmi plec fruntea. Sunt copleșită de rușine din pricina cuvintelor oribile pe care i le-am aruncat.

— N-am vorbit serios, Amari. Pur și simplu eram supărată.

Amari dă din cap. Buzele îi tremură. Îi arăt coastele mele abia vindecate și îi propun: — Poți să mă lovești, dacă vrei.

— Așa vom fi chit?

— Nu, dar o să fie un început.

Deși Amari încă nu mă privește, un zâmbet îi încolțește în colțul gurii. Mă întind și o apuc de mână. Gestul meu îi aduce lacrimi în ochi. Mi se pare că vorbele mele de scuze mai ușurează puțin greutatea care-i apasă umerii, dar asta nu schimbă faptul că suntem în război. Nenumărați soldați și titani ne sunt dușmani. E posibil ca Amari să fie nevoită să-și ucidă puternica mamă.

— Încă vrei s-o elimini pe Nehanda? o întreb.

Umerii ei se încovoie.

— Nu văd altă soluție. Dar asta-i lupta mea. N-o să-ți mai cer să te implici.

— Eu și Amari am vorbit despre asta, mă informează Tzain. Dacă îți

dorești cu adevărat să pleci din Orisha, te vom ajuta. Eu nu prea sunt de acord, dar ai suferit destul. Înțeleg de ce vrei să fii liberă.

Liberă.

Cuvântul ăsta pare deja o amintire îndepărtată. Chiar și din mormânt, Inan mi-a legat inima cu lanțuri de fier. Acum, că e în viață, acele lanțuri mă ard precum majacitele.

Cât timp micuțul prinț este încă în viață și biruitor, n-o să-mi găsesc libertatea dincolo de granițele Orishei.

Dacă vreau să fiu liberă, nu pot fugi.

Trebuie să-l omor.

— N-o să mai fug, le spun. Dacă vor război, atunci le vom da război.

Amari mă strânge de picior, cu un gest de încurajare. Ea și Tzain se privesc.

— Nu înțeleg, spune ea. Cum de te-ai răzgândit?

Mușchii mi se încordează. Inspir adânc. Nu vreau s-o rănesc din nou, însă trebuie să știe adevărul. Trebuie să afle că va fi nevoită să lupte împotriva celui alt membru al familiei sale.

Oftez.

— Cred că fratele tău încă trăiește. Și eu o să fiu cea care-l omoară.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

AMARI

Cred că fratele tău încă trăiește.

Zilele trec, și totuși cuvintele lui Zélie rămân captive în mintea mea. Mă bântuie în timp ce înaintăm prin Munții Olasimbo, la adăpostul nopții. Valuri de ceață se întind la picioarele noastre. Urcăm pe un drum forestier. De aici se vede fortăreața Gusau, la câțiva metri sub noi. Trebuie să găesc o cale să-i eliberez pe majii ținuți prizonieri înăuntru, ca să strâng o armată și s-o înfrunt pe Mama. Dar gândul îmi stă doar la Inan.

Nu știu ce să fac dacă el încă trăiește. Știu că n-o pot lăsa pe Mama să ocupe tronul Orishei, dar, dacă Inan stă pe tron, trebuie să-i eliberez pe majii prizonieri în fortăreața Gusau? Dacă acum Inan e rege, va mai purta el acest război?

Când am văzut cum tata îl străpunge cu sabia pe fratele meu, am simțit rana aceea drept în inimă. Dacă Inan e cu adevărat în viață, nu vreau să mă mai lupt cu el.

Vreau să alerg direct în brațele lui.

— Iar te gândești la el.

Tzain se apropie de mine, zâmbind cu blândețe. Îmi petrece după ureche o şuviță de păr, apoi mă mângâie pe spate.

— Cum aș putea să nu mă gândesc la el?

Îmi cobor vocea, uitându-mă la Zélie, care merge în fața noastră.

— Dacă e adevărat ce spune... dacă Inan chiar e în viață...

E de-ajuns să-i rostesc numele și-mi amintesc fiecare noapte pe care am petrecut-o singură, după ce ritualul a ieșit anapoda. Hohotele mele de plâns reverberau între pereții reci ai navei de război. Atunci am plâns atât de mult, încât așternuturile mele erau mereu ude.

În ciuda suferințelor pe care mi le-a provocat Inan, nu știam cum să trăiesc în lumea aceasta fără fratele meu. În numele Cerurilor! Ce să fac dacă într-adevăr s-a întors?

Zélie ridică o mână, forțându-ne să ne oprim.

— Stați puțin!

Crengile copacilor din față se mișcă. Zélie întinde mâna spre bastonul ei. Dintr-odată, inima îmi bate cu putere. Aud pași care se apropie. Niște

umbre se conturează din ce în ce mai amenințător. Dar când cele trei siluete ies la iveală, îmi vine inima la loc.

Sunt umbrele unor copii.

— *Arábìnrin*, ai ceva de mâncare?

Un maji tânăr înaintează. E cel mai înalt din grup. Hainele lor sunt decolorate de soare și ponosite. Nu știu dacă sunt înrudiți sau dacă singura legătură dintre ei e șuvița albă.

Zélie se întinde după sacul ei din piele, dar i-o iau înainte. Scot din sacul meu o felie de carne uscată de hienară. O să vânez alta.

— Mulțumesc, *Ìyáawa*!

Fata zâmbește și împarte felia de carne cu ceilalți doi. Mă întreb dacă au ajuns în situația asta din cauza cârmuirii Mamei sau a Tatei. Mă uit cum se îndepărtează și mă gândesc din nou la război, la armata noastră care așteaptă să fie eliberată, aflată la câțiva metri sub noi. Fiecare zi în care nu pun capăt acestei lupte este o zi în care poporul meu suferă.

Cu sau fără Inan, trebuie s-o elimin pe Mama și să pun mâna pe tron.

— Uite-o!

Zélie se ghemuiește lângă stâncă. În valea care se deschide, șaiszeci de metri mai jos, se vede ținta noastră. Fortăreața Gusau este aproape la fel de mare ca Gombe – o închisoare de fier care se-ntinde de-a lungul orașului de fermieri. Înconjurată de câmpuri de manioc, fortăreața aruncă o umbră uriașă asupra gardienilor săi. Soldați patrulează peste tot, în turnul luminat de torțe. Făcliile pâlpâitoare le luminează trăsăturile aspre.

— Deschideți porțile! răcnește un gadian.

Mi se usucă gâtul când lumina făcliilor îi luminează armura aurie. Nu e nevoie să mă uit sub coiful lui ca să știu că are o șuviță albă.

O ascund pe a mea. Văd încă doi titáni care patrulează. Mă întreb dacă vreunul dintre ei e la fel de puternic ca Mama.

— Privește!

Zélie face semn spre o caravană trasă de pantenare, care trece pe sub stânca unde ne ascundem. Când se oprește, majii înlănțuiți sunt forțați să iasă. Țin capetele plecate și pășesc prin ușile zăbrelete.

Mi se întoarce stomacul pe dos când văd arsurile și vânătăile de pe pielea majilor. Fiecare chip zdrobit îmi răscolește și mai mult sentimentul de vină. Dacă aș fi regină, oamenii aceștia ar fi liberi și am munci împreună ca să construim Orisha visurilor mele.

— Magia abia a revenit, iar familia ta deja ne adună ca pe animale!

Indignarea din vocea lui Zélie mă face să mă crispez.

— Mama se mișcă repede, îi spun. De aceea, noi trebuie să ne mișcăm și mai repede.

Știu că aude numele pe care nu îl rostesc, dar nu-mi pasă ce crede. Îl cunosc pe fratele meu; dacă trăiește, nu va încuviința nici în ruptul capului ceea ce se întâmplă. A pățimit prea mult; va refuza să lupte ca Tata.

Amândoi am pățimit prea mult.

— Să stăm la pândă! propun eu. Să le aflăm programul de patrulare și să stabilim care este cel mai potrivit moment pentru atac. Cu atâtea raiduri ale majilor, sigur au o grămadă de lucruri pe cap. Dacă reușim să-i eliberăm pe maji, putem începe să strângem o armată.

— Ești sigură că suntem destul de puternici? întreabă Tzain. Când am luat cu asalt fortăreața Gombe, am avut sprijinul lui Kenyon și al prietenilor mei din echipa de agbön.

O voce răsună de undeva din spate:

— Dar atunci nu erai în război. De data aceasta, armata e pregătită.

Îmi rotesc sabia în aer și Zélie își scoate iute bastonul. Dar când cel care a vorbit apare dintre tufișuri, brațele ei cad moi pe lângă corp.

— Roën?

Zélie face un pas înapoi. Mercenarul își încheie urcușul. Se sprijină de un copac. În lumina lunii, zăresc o cicatrice nouă pe obrazul lui.

— Haide, *Zitsöl!* spune el. Chiar ai crezut că e atât de ușor să scapi de mine?

Mă reped la el, strângând din dinți. Scrutez pădurea.

— Ce faci aici, în numele Cerurilor? Cum ne-ai găsit? Unde sunt oamenii tăi?

Roën ridică brațele.

— Liniștește-te, Prințesă! Doar știi cum acționez. Dacă aș fi vrut să te capturez, la ora asta ai fi deja într-un sac de piele. V-am urmărit pentru că vreau să mă revanșez.

Îi pun sabia la gât.

— Mincinosule!

— Ce faci? îmi șoptește Zélie.

Îi răspund:

— N-ai auzit ce amenințări a făcut după adunare!

Falca lui Roën se încleștează. Nu-și ia ochii de la sabia mea.

— Îți dau o singură ocazie să lași arma deoparte.

În ciuda tonului său amenințător, strâng mai tare mânerul sabiei. Dacă mai apăs un pic, o să curgă sânge.

— Să nu-l crezi! Îi cer lui Zélie. Dacă e aici, înseamnă că a venit să mă doboare și să ia recompensa pusă pe cap...

Roën mă apucă de încheietură, forțându-mă să las sabia la o parte. Strig de durere când, dintr-o singură mișcare fluidă, îmi răsucește mâna la spate.

Mă împinge cât colo și se așază în locul meu, la marginea stâncii.

— După cum spuneam, dacă aș fi vrut să te elimin, acum n-am mai purta această conversație.

Gesticulează spre marginea fortăreței, făcându-i lui Zélie semn să se apropie.

— Rebelii *Iyika* au încercat de câteva ori să evadeze. Acum toate bazele din Orisha sunt înarmate.

— Cu gaz de majacite? Întreabă Zélie.

Roën încuviințează din cap.

— Locul este împânzit de mine. Sunt de trei ori mai puternice decât cele folosite la adunare. Toți majii vor muri asfixiați. Nu vor apuca să evadeze.

Îi zic:

— În cazul ăsta, facem rost de măști. Așa, vom trece de gaz.

— Chiar dacă reușiți, gardienii îi vor omorî pe toți cei dinăuntru. Nu vor lăsa să scape nici măcar un maji.

Înțeleg ce spune. Simt că sângele mi se scurge din obraji.

Scutur din cap și-l contrazic pe Roën:

— E imposibil. Înțeleg că e război, dar nici măcar Mama nu e atât de crudă.

— Acum, după ce Lagosul a fost sugrumat, armata nu-și permite să mai lase niciun oraș să cadă în mâinile rebelilor, explică Roën. Cu siguranță nu vor să riște ca *Iyika* să strângă mai mulți soldați.

Rămân cu privirea pironită la crenguțele de pe jos. Planurile mele se năruie precum castelele de nisip. După ce am eliberat-o pe Zélie din fortăreața Gombe, eram sigură că strategia aceasta va funcționa. Eliberarea prizonierilor era baza atacului meu, primul pas pe drumul meu către tron. Dar dacă Mama îi va omorî pe toți majii pe care îi eliberăm...

Ceruri!

Nici măcar n-am atacat, iar ea deja a biruit.

— Asta tot nu explică de ce ești aici, spune Tzain, pășind între Roën și Zélie. Te aștepți să credem că ai bătut atâta drum doar ca să ne avertizezi?

Roën zâmbește.

— Fii serios, frate! Ce-aș avea de câștigat? Am venit să primesc recompensa de la singura persoană din Orisha care nu te vrea mort.

Fac un pas în spate.

— Am știut eu! Nu merg nicăieri cu tine.

— Bine. Rămâi aici! Zélie e cea pe care o vor.

Roën scoate un pergament din buzunar. Vad I-ul roșu notat pe linia ce marchează drumul nostru.

Zélie întinde mâna după pergament.

— Pe mine mă caută *Iyika*?

— Tipii ăia m-au plătit ca să te însoțesc până la Ibadan și mi-au dat banii în avans. Așa că vino de bunăvoie! Sau, dacă nu, pot să te îndes în sacul meu de piele.

Smulg pergamentul din mâinile lui Zélie și mă uit cu atenție la combinația de puncte roșii. Îmi amintesc de rebela care m-a înfruntat din priviri în timpul adunării, de ura pe care am întrezărit-o în ochiul ei brăzdat de cicatrice.

— Rebelii mă vor moartă, spun. Vor să dispară și restul monarhiei. Nu putem merge la ei.

Roën își dă ochii peste cap și comentează:

— Toată lumea te vrea moartă. Nu-i învinovățesc. Dar de ce să-ți irosești timpul ajutând să evadeze niște luptători pe care nu-i poți folosi, când poți să te alături majilor, care au șanse să învingă?

Îi arunc lui Zélie o privire cu subînțeles, dar ea ridică din umeri.

— Ce alte variante mai avem? mă întreabă.

Roën zâmbește, amuzat că mă vede învinsă. Ne face semn să-l urmăm, iar el trece în fruntea grupului.

— Vino, Prințesă! Hai să vedem dacă *Iyika* vor să te omoare la fel de mult precum vor mama ta sau mercenarii mei.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

INAN

Îmi privesc reflexia și nu știu ce să cred. Nu-l recunosc pe străinul care-mi întoarce privirea.

Băiatul ăsta distrus, căruia i-a fost menit să fie regele Orishei.

Pentru că am pierdut mult în greutate cât timp am fost inconștient, mă pierd în agbada stacojie a Tatei. Mătasea regală încă poartă urma parfumului său cu lemn de santal. Dacă trag adânc aer în piept, parcă-i simt mâinile încleștate pe gâtul meu.

Nu ești fiul meu.

Închid ochii. Stomacul meu e cuprins de spasme. De durere, scrâșnesc din dinți. Ai zice că sabia lui a rămas înfiptă în mine. În timp ce mă pregătesc pentru prima mea adunare regală, pipăi locul în care dăinuie amintirea pionului de sânet. Mă urăsc fiindcă-mi lipsește pionul acela.

Și îl urăsc pe Tata pentru că mi l-a dat.

— Sunteți îmbrăcat, Majestate?

Ușa din lemn de stejar se întredeschide și zăresc barba lui Ojore.

— Am auzit legende despre măreția care se ascunde sub veșmintele voastre, dar mă tem că sunt mult prea pur ca s-o văd cu ochii mei.

În ciuda durerii pe care o simt, chicotesc. Vărul meu nu ratează nicio ocazie să mă facă să zâmbesc.

Râde când îl expediez cu o fluturare de mână. Zâmbetul lui sclipește alb, în contrast cu pielea sa cafenie. Mă bate cu palma pe umăr.

— Arăți bine. Exact ca un rege. Și ia uite-aici!

Mă pișcă de față.

— Ți-a revenit cât de cât culoarea în obraji.

Îl dau la o parte.

— Nu e reală. Mama i-a pus pe servitori să folosească prafurile și vopselele ei.

— Orice sulemeneală e bună, dacă îți ascunde mutra oribilă, comentează Ojore.

Căldura pe care o aduce cu el în camera înghețată a Tatei stârnește ceva în pieptul meu. Înalt, zvelt și chipeș în armura lui nouă de amiral, Ojore arată ca desprins dintr-un tablou. Însă armura nu acoperă cicatricile arsurilor

care i se întind, hrăpărește, pe gât.

Nu am mai stat unul lângă celălalt de când era căpitanul meu, la academia navală. Cu toate astea, și acum e ca un frate pentru mine. Pare să-mi ghicească gândurile. Își sprijină un braț de umerii mei, apoi pășește lângă mine, la oglindă.

— Amiralul și regele.

Scutură din cap, iar eu zâmbesc.

— Exact cum am plănuit. Ei, de fapt, nu chiar cum am plănuit.

Ojore îmi ciufulește părul în joacă, atrăgându-mi atenția asupra șuviței mele. Deși vocea lui e veselă, nu-și poate ascunde dezaprobarea.

— Nu-ți place deloc, îi spun.

Ojore își ferește ochii.

— Nu-mi place șuvița aia. Pe tine te plac.

Îmi privesc șuvița albă în oglindă – semnul blestemului meu. De când m-am trezit, de fiecare dată când încerc să-mi aduc magia la viață, am senzația că cineva mă lovește cu un topor în cap. Nu știu dacă e din cauza modului în care m-a rănit Zélie, în scena de vis, sau dacă abilitățile mele s-au schimbat după ritualul sacru.

După tot ce s-a întâmplat, nici nu mai știu dacă vreau să-mi mai folosesc magia. Cum s-o folosesc, când din cauza ei a încercat Tata să mă șteargă de pe fața pământului?

— Cum rămâne cu titánii din armata ta? îl întreb. Mama nu a fost singura care avea armură aurie.

— Suntem în război. Ar trebui să luptăm cu focul lor folosind doar săbii?

Ojore își freacă arsurile cu degetul mare. Chiar și după atâția ani, încă sunt acoperite de cruste.

— Da, avem nevoie de titáni ca să-i punem la pământ pe viermii ăia, dar magia rămâne un blestem.

Îmi vine să râd: cu luni în urmă, aș fi spus același lucru. Dar, chiar și după tot ce am aflat, știu că n-aș putea să-l conving pe Ojore să-și schimbe părerea despre magie. A hotărât s-o urască în ziua în care Arzătorii au năvălit în palat și i-au ars de vii pe părinții lui. A fost norocos că a scăpat doar cu arsurile acelea.

— Am crezut că te-au omorât și pe tine.

Vorbește încet, cu ochii în pământ.

— Când te-am găsit pe pământurile sacre, era atât de mult sânge în jur... Chiar și după ce ți-au salvat viața, n-am crezut că te vei mai trezi vreodată.

Mă duc cu gândul înapoi la scena de vis. La trestile veștede. La pâcla cenușie.

Poate că, dacă nu mă găsea Zélie, aş fi rămas pentru totdeauna îngheţat, în scena de vis.

— Îţi datorez viaţa, îi zic.

— A, îmi datorezi mai mult de-atât! După ce se termină războiul ăsta, vreau un titlu. Vreau aur. Pământ.

Râd şi clatin din cap.

— Vorbeşti de parcă toate astea o să se termine în curând.

— Te-ai întors, regele meu! Acum, chiar că o să se termine.

— Inan?

Mă răsucesc pe călcâie. Uşa s-a deschis din nou, iar Mama stă în prag. Lumina soarelui i se răsfrânge în rochia rubinie. Stofa cusută cu mărgăritare cade în falduri pe umerii ei, formând o pelerină care i se revarsă pe spate. Se unduieşte lin când Mama intră în camera Tatei. Ojore fluieră admirativ.

— Chiar şi pe timp de război, mătuşica mea încă arată bine.

— Mai taci, băiete!

Mama mijeste ochii, dar zâmbeşte şi îl apucă pe Ojore de bărbie. Deşi ei doi nu sunt rude de sânge, Ojore e ca şi primul născut al mamei. L-a adoptat după ce familia lui a fost ucisă, l-a îngrijit şi l-a pregătit până când el a fost în stare să avanseze în armată pe forţe proprii.

Mama îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Toată lumea s-a adunat în sala tronului. Mergem acolo când eşti gata.

— Dar beciul este cel mai sigur loc...

Mama mă întrerupe cu un gest al mâinii.

— Poporul tău îşi va întâlni noul rege, aşa cum cere tradiţia. Nu vei sta ascuns în întuneric, ca un laş.

Ojore dă aprobator din cap.

— Nu-ţi scapă nimic, mătuşă.

— Nu ne permitem să ne scape ceva, spune ea. Tot Consiliul va fi de faţă. Generalul Jokôye ne va urmări cel mai atent dintre toţi. Dacă vrei să fii comandantul armatei de care ai nevoie ca să câştigi acest război, trebuie să le dovedeşti că eşti la înălţimea aşteptărilor.

Mi se usucă gâtulejul şi înghit în sec, dorindu-mi să fi avut mai mult timp să mă pregătesc.

Ştiu că de mine depinde să scap Lagosul şi Orîsha de mânia rebelilor *Iyika*, dar problemele par mult prea grave ca să fie rezolvate. Străzile sunt

blocate, rezervele de hrană scad tot mai mult, amenințarea cu următorul atac cu bombe incendiare ne apasă. Cum aş putea să-i opresc pe rebeli, când n-am fost în stare nici măcar să împiedic întoarcerea magiei?

— Şi acum, un ultim detaliu.

Unghiile vopsite ale Mamei lucesc când pocneşte din degete, făcând semn unui slujitor să intre în cameră. Acesta duce o pernă din catifea pe care stă coroana Tatei. Vederea aurului lustruit îmi stârneşte spasme în abdomen.

Ojore mă bate pe spate înainte să iasă din încăpere.

— Te aştept afară. Eşti pregătit. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Deşi totul în mine se încleştează dureros, reuşesc să etalez un zâmbet. Dar surâsul meu piere în momentul în care Mama ia coroana şi-mi face semn să îngenunchez. Metalul strălucitor se înalţă asemenea unui tort cu două etaje. E cu totul din aur. Desene bătute în diamante alcătuiesc vârtejuri în jurul unui elefantar. Este blazonul regal original. Un rubin roşu, scânteietor tronează în vârf, lucind întunecat, aproape sângieru.

Ochii Mamei capătă o expresie distantă. Priveşte fix coroana.

— Ştiu, îmi zice. Dacă aş putea, i-aş da foc.

— Măcar tu nu eşti nevoită să porţi hainele Tatei.

— O să pun să ți se facă veşminte noi.

Îmi aşază coroana pe cap. Carapacea dură în spatele căreia se ascunde se fisurează. Îşi duce degetele la gură şi oftează.

— Pe Ceruri! Mamă, te rog, nu plânge!

Mă loveşte în glumă, apoi îmi îndreaptă gulerul. Nu-mi place deloc că se agită atât de mult, însă iubesc felul în care zâmbeşte.

— Tatăl tău a fost departe de-a fi un om bun. Dar a fost un rege bun. A făcut totul ca să apere Tronul. Ca succesor al lui, trebuie să faci acelaşi lucru.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă întoarce cu faţa spre oglindă. Alături de ea, persoana care mă priveşte începe să pară familiară.

— Nu vreau să fiu la fel ca el, Mamă. Nu pot.

Mă ia de braţ.

— Nu fi ca tatăl tău, Inan! Fii regele care el nu a reuşit să fie!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ZÉLIE

— Stați pe loc!

Când aud ordinul lui Roën, îmi înăbuș un mormăit de frustrare și mă sprijin de un copac. Nailah cască și se întinde lângă mine. Laba ei rănită încă nu-mi îngăduie s-o călăresc. Ne oprim în mijlocul unei zone rărite de pădure tropicală ce se întinde de-a lungul versantului, lângă centrul Munților Olasimbo. Va dura mai bine de jumătate de lună să ne întâlnim cu *Iyika* în Ibadan. Fiecare întârziere pare o eternitate.

— Nu te uita așa la mine, *Zītsōl*!

Roën îmi face semn cu degetul, apoi merge înainte.

— Suntem pe punctul de-a ne da de gol. Trebuie să mă opresc și să fac o verificare.

Bat din picior, nerăbdătoare, când el trece înainte, croindu-și drum printre copacii răzleți. Verdeța luxuriantă ne înconjoară. Acoperă toate ramurile, toți lujerii răsuciți. Pe măsură ce pădurea tropicală se sfârșește, pantele ce se întind la poalele munților devin tot mai mari. Soarele fierbinte le scaldă în lumina lui. Cerul n-are niciun nor.

— E liberă calea? îi strig lui Roën. Sau trebuie să așteptăm până percheziționezi toate oile?

— Sunt sigur că pe majii ăștia nu i-ar fi deranjat să călătorească împreună cu unul ca mine.

Când se îndepărtează de porțiunea cu iarbă culcată la pământ, inima mi se strânge în piept.

La picioarele lui zac doi maji, niciunul dintre ei cu mult mai în vârstă decât mine. Sângele uscat pătează tunicile uzate, mai închis la culoare în jurul rănilor de sabie din piepturile lor. Arsurile de pe pielea lor dau de înțeles că soldații Nehandei au folosit majacite.

— Nu te holba!

Tzain îmi dă un ghiont și trece în fața mea. Amari vine după el. Îmi ușurează povara, luând frâiele lui Nailah.

Mă aplec la pământ.

— *De la zei primim darul vieții. Zeilor trebuie să le înapoiem acest dar.*

Deși nu vreau să simt iureșul magiei, șoptesc cuvintele ritualului *îbùkún*,

pentru ca bieteile lor suflete să se poată odihni în pace. Ochii mă ustură. Amintirea morții lui Baba mă copleșește, dar îmi înghit lacrimile. Mă ridic. Roën își încrucișează brațele la piept.

— E prima dată când te văd făcând magie, de când s-a îndeplinit ritualul.

Îl ating în trecere, fără să spun un cuvânt. Îi acopăr pe maji cu ferigi mari, apoi merg mai departe.

Mă ajunge din urmă și pășește lângă mine.

— Serios? Din nou? Acum ne prefacem că nu m-ai strigat când am plecat?

Îi întorc vorba:

— Acum ne prefacem că nu ai plecat deloc?

Un zâmbet timid îi joacă în colțul gurii.

— Măcar spune-mi ce s-a schimbat! îmi cere. Am crezut că vrei să fii liberă.

Îmi îndrept din nou atenția către cărarea de munte. Pășesc peste pietrele împrăștiate prin iarba sălbatică. Uneori, gândul îmi zboară la mare. La pământurile care mă așteaptă la capătul acestor suferințe. Dar de fiecare dată revăd chipul lui Inan, care mă ancorează în pământul Orishei.

— Planurile mele nu s-au schimbat, îi spun. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de ceva.

Roën zâmbește.

— Înțeleg. Sper că acel ceva se bucură în tihnă de ultima sa suflare.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi arunc o privire furioasă. Mă enervează cât de bine reușește să citească printre cuvintele mele. Și Inan îmi ghicea gândurile; dar în ceea ce-l privește pe Roën, nu există nicio cauză magică.

— De fapt, de ce te-ai întors? îl întreb. Ți-ar fi fost mult mai bine dacă ne-ai fi trădat pentru bani.

— Sincer?

Roën îmi cuprinde obrazul în palmă. Mă opresc. Deși nu vreau să simt nimic, atingerea lui îmi aprinde o flacără în piept. Ca atunci când m-a mângâiat pe obraz, după adunare. Încă îmi amintesc atingerea aspră a degetelor sale pline de bățături. Atât de multe lucruri spuse într-o mângâiere atât de simplă! Acum, după ce s-a întors, nu mai știu ce să cred.

— Când am auzit ce s-a întâmplat, n-am rezistat, zice, scuturând din cap. Știam că mă placi, dar mă placi chiar atât de mult încât să te izbești de un copac doar din pricina gândului că n-o să mă mai vezi niciodată?

Îl împing. Roën începe să râdă și ochii lui precum norii de furtună

sclipesc drăcește.

— Ești imposibil!

— Nu pune la inimă! Nu ești prima care și-a pierdut dorința de a trăi în absența mea...

— Zélie!

Strigătul lui Tzain reverberează între munți. Întoarcem cu repeziciune capetele într-acolo. Sunetul pietrelor care crapă ne împresoară. Părul mi se ridică pe ceafă. Roën mă apucă de mână, dar mă scutur și fug. Tot mai multe țipete răsună.

— Acolo, sus!

Amari îmi arată locul. Aproape un kilometru mai sus, un grup de gărzi ne privește de pe marginea unei stânci. Soarele sclipește în armurile lor aurii. Pentru o clipă, rămânem cu toții nemișcați.

Mă dau repede înapoi când trei dintre soldați sar, alunecând în jos pe versant. Titánii Pământici se mișcă iute ca fulgerul. Pășesc pe pietriș ca pe zăpadă.

Inima mi-o ia razna când observ că au darul magiei. Controlul lor asupra pământului și a pietrelor e mai mare decât al titánilor care ne-au atacat în timpul adunării. Se năpustesc asupra noastră. Ceilalți soldați ai Nehandei leagă frânghiile de marginea stâncii și coboară pe ea, lăsându-se să alunece.

— Mă ocup eu de asta!

Amari fuge înainte. În vârful degetelor ei scânteiază o lumină albastră.

Îmi amintesc de titánul care a pierit sub ochii mei.

— Amari, oprește-te! Nu știi cum să-ți folosești magia.

Pielea ei sfârâie. Lumina albastră îi învăluie mâna. Își întinde palmele înainte, dar, în loc să lanseze atacul, flăcările o lovesc în față. Amari strigă de durere și se prăbușește la pământ.

Nu am de ales.

Dacă nu-mi folosesc magia ca să atac, o să murim.

— *Emí àwọn tí ó ti sùn...*

Ashêul mi se dezlanțuie în sânge, iar timpul pare să încetinească. Spiritele se condensează în aer, aidoma unor firicele de nisip negru. Brațele îmi tremură, cuprinse de magia care încearcă să izbucnească. Spiritele îmi gonesc prin oase și țâșnesc din pământ în număr mare. Dar exact când incarnările mele prind formă, îmi dau seama că ele nu sunt singurele care apar.

— *Emí àwọn tí ó ti sùn...*

Un soldat în armură aurie repetă incantația pe care o rostesc și eu. Simt spiritele cărora le insuflă viață, dar acestea nu se ridică drept luptători individuali. Sufletele se contopesc, întrupând un monstru gigantic. Rămân cu gura căscată când văd cum bestia din pietriș se ridică din pământ. E atât de mare, că acoperă soarele.

Suntem împietriți, nedumeriți. Incarnările noastre rămân nemișcate.

Soldatul înaintează și își scoate coiful aurit, scoțând la iveală un cap acoperit de păr alb.

— Preaslăvit fie harul Oyei! *Tu ești!*

Băiatul rămâne cu gura căscată și se holbează la mine. Nu are mai mult de cincisprezece ani. Urechile lui sunt prea mari.

— Mai ai de lucrat la poziția corpului, zice o altă voce.

Șchiopătând, necunoscutul care a vorbit se apropie de mine.

— Dar sunt impresionată. A fost o incantație grozavă.

Când soldatul își scoate coiful, rămân fără suflare.

Clarvăzătoarea îmi inspectează incarnările așa cum altădată obișnuia să-mi corecteze poziția corpului, cu toiagul ei.

— Mama Agba? șoptesc.

Un zâmbet se întinde pe buzele ei maronii. Lacrimile îi umplu ochii de nuanța lemnului de mahon. Deschide larg brațele.

— Ți-am spus că ne vom întâlni din nou.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

ZÉLIE

Nu știu dacă am plâns vreodată atât de tare cum plâng acum, în brațele Mamei Agba. Mirosul de pânză curată străbate prin armura ei, învăluindu-mă în amintiri despre acasă. Îmbrățișarea ei mă face să aud din nou tumultul valurilor din Ilorin, lovitura pătrunzătoare a două bastoane din lemn de stejar. Izbucnesc într-un alt hohot de plâns și mă agăț de ea, îngrozită că, dacă îi dau drumul, acest vis se va sfârși.

— *Pèlé*, îmi șoptește Mama Agba în păr, cu bărbia sprijinită de creștetul meu.

Mă mângâie pe spate și râde ușor.

— E-n regulă, copila mea. Sunt aici.

Dau din cap, dar o strâng și mai tare. Așa, cum o țin în brațe, senzația că strâng la piept spiritul mamei mele, în alăfia, mă inundă ca un val. Abia am reîntâlnit-o pe Mama, că imediat mi-a scăpat printre degete. Nu voi supraviețui dacă pierd din nou pe cineva drag.

— Uită-te la părul tău! exclam.

Râd printre lacrimi și îi ating micile bucle albe.

Mama Agba surâde.

— O mică luptătoare a adus înapoi magia. Așa că n-am mai simțit dorința de-a mă ascunde.

Îi observ alunița de pe bărbie, noile pete și riduri apărute pe pielea ei cafenie. Șchioapătă mai tare decât înainte, dar ceea ce contează e că Mama Agba este aici. E aici, cu adevărat.

— Haide!

Mama Agba mă sărută pe frunte, apoi se ridică și-i îmbrățișează pe Amari și pe Tzain. Îmi șterg lacrimile și observ soldații din spatele ei. Toți majii au bucle albe, ca mine. Pielea lor acoperă o paletă bogată de nuanțe: de la brun-închis până la cafeniu-palid.

Tânărul Secerător cu urechi mari și ochi strălucitori pășește în față, cu un zâmbet incredibil de mare.

— Ce incantație ai folosit? îl întreb. N-am văzut niciodată o incarnare atât de mare.

Băiatul se umflă în pene, foarte încântat.

— Toți Secerătorii din familia mea o pot face! În loc să făurim mai multe incarnări, le întrețesem și formăm una singură.

— E extraordinar.

— Tu ești extraordinară! îmi zice băiatul.

Surprinsă, fac un pas în spate. Cade în genunchi și face o plecăciune.

— *Jagunjagun Ikú*, te implor, ia-mă drept Secund al tău!

Un maji cu mărgele prinse în pletele ei albe începe să râdă.

— Pe toți zeii! Mâzeli, abia a ajuns aici. Las-o să se odihnească o clipă!

— Nu-i băga în seamă! îmi zice Mâzeli, după care mă ia de mână. Te voi sluji cu credință până când îți voi putea lua locul, ca Mai-mare al Consiliului Secerătorilor. Dar până atunci ne vom fi îndrăgostit unul de celălalt.

Când încerc să-mi retrag mâna, își întetește strânsoarea. Vocea îi devine mai ascutită: — Vei fi mama copiilor mei. Voi sluji familia noastră până la ultima suflare...

Mama Agba ne întrerupe. Mângâie creștetul lui Mâzeli.

— Bine! Patrulele militare vor trece în curând pe aici. Hai să continuăm conversația în spatele zidurilor!

— Așa se poartă tot timpul? îi șoptesc Mamei Agba, în timp ce înaintăm.

— Ca toți viitorii mari Secerători, Mâzeli e foarte hotărât.

Zâmbesc, dar zâmbetul meu dispare când văd că Roën zăbovește în urma noastră. Un maji îi întinde o pungă cu aur. Ceva în sufletul meu se veștejește când Roën nu-i urmează pe ceilalți, în pădurea tropicală.

Rămân în urmă și îi vorbesc:

— Gata? Asta-i tot? Pleci din nou?

— Mi-am făcut treaba. Trebuie să mă întâlnesc cu echipa mea, în Lagos.

— Lagos? Întreb. Lucrezi pentru adversar?

— Se pot face mulți bani în război, *Zitsōl*. Dacă n-ai mai lua așa de în serios luptele astea, ai putea pune și tu mâna pe bani frumoși.

Scutur din cap. Oare de ce m-am așteptat să se poarte altfel?

— Te mai interesează și altceva în afară de aur? îl întreb.

— Mă interesezi tu, nu-i așa?

Roën se apleacă spre mine atât de mult, încât îi văd pistruii de pe pomeți. Buzele lui îmi ating ușor urechea. Îmi șoptește: — Nu te îngrijora! Ceva îmi spune că drumurile noastre se vor întâlni din nou.

.....◆◆◆.....

Majii ne conduc pe un drum ce se abate de la poteca din junglă, de-a

lungul unui râu învolburat. Apa curgătoare împarte pădurea tropicală în două, despicând vegetația deasă. Sub noi, terenul plin de hârtoape urcă și coboară în pante. Parfumul de pământ reavăn și de flori sălbatice e tot mai puternic. Arbori-mamut ne împânzesc calea, alcătuind deasupra noastră bolți abundente, de culoarea smaraldului.

Pășesc lângă Mama Agba. Ne afundăm pe sub rădăcinile ridicate ale copacilor. Tzain, Amari și cu mine rămânem aproape unii de ceilalți și ascultăm cu atenție în timp ce ea ne explică originile grupului *Iyika*.

— Tot nu înțeleg, spune Tzain. Tu ești fondatoarea rebeliunii?

Mama Agba încuviințează din cap.

— Oarecum. Dar totul a început ca o mișcare de apărare. Tatăl tău și cu mine eram la jumătatea drumului spre Oron când am avut o viziune cu voi trei în colonia divinerilor. Nu am ajuns la timp ca să oprim atacul monarhiei, dar am găsit supraviețuitori. Amândoi i-am condus aici, unde ne-au atacat și mai mulți soldați.

Vocea i se frânge. Mă duc cu gândul la momentul morții lui Zulaikha și a lui Salim. Tzain și cu mine schimbăm o privire. În sfârșit, înțelegem. Din cauza asta a ajuns Baba în puterea lui Inan. De aceea a murit.

— Vă dau cuvântul meu că am luptat din răputeri, suspină Mama Agba. Dar tatăl vostru nu a vrut să fim răniți. S-a predat singur gărzilor, care s-au învoit să ne cruce viețile.

Flăcările care mistuiau sicriul lui Baba îmi ard în minte, pe măsură ce ea vorbește. Deși trecem pe lângă flori parfumate, în culorile asfințitului, nu simt decât mirosul greu de cenușă.

Mama Agba scutură din cap.

— Îmi pare atât de rău! Mai mult decât vă puteți închipui.

O strâng de mână.

— Să nu-ți pară rău! Nu e vina ta.

Amintirea lui Inan conducându-l pe Baba spre moarte îmi reamintește de ce mă aflu aici. Cu ajutorul rebelilor *Iyika*, îi putem elimina pe Inan și pe Nehanda. O să-l sugrum cu mâinile mele.

— După ce tabăra a capitulat, ne-am dat seama că avem o șansă.

Mâzeli profită de tăcerea Mamei Agba și zice:

— Nimeni altcineva nu știa că magia s-a întors. Am folosit neștiința lor ca să punem la cale un atac.

— În noaptea solstițiului centenar, ne-am coalizat cu alți maji și am împânzit granițele Lagosului, intervine o maji mică de statură. În momentul

în care darurile ni s-au întors, am luat orașul cu asalt. Monarhia a fost ca luată din oală.

Amari e descumpănită. Nu-mi pot ascunde uimirea. Nu-mi vine să cred că au avut încredere că voi reuși să aduc înapoi magia. Nu-mi vine să cred că sacrificiul meu i-a îngăduit poporului meu să lupte.

— Cum a fost? îi întreb.

— *Măreț*, șoptește *Mâzeli*. Am fi cucerit palatul, dacă n-ar fi fost *Nehanda*. Dar acum, că ești aici, le vom străpunge apărarea. Cu *Soldatul-Care-Aduce-Moartea* de partea noastră, războiul e ca și câștigat.

Cuvintele lui stârnesc valuri de urale printre maji, urale care ne însoțesc până când ajungem în fața unui pisc impresionant. Un *Pământic* înalt face un pas înainte.

Mama Agba schițează un gest și ni-l prezintă:

— Mai-marele *Kâmarū*.

Un inel din argint, petrecut printr-o nară, lucește în contrast cu pielea lui închisă la culoare. Părul său des și alb stă țeapăn, în bucle mici, dezordonate. De la jumătatea coapsei drepte în jos, piciorul lui e sculptat din fier. Mă dau un pas înapoi când trece prin dreptul meu, dar se oprește și face o plecăciune. Genunchiul de fier atinge pământul.

— Poveștile despre tine nu se compară nici pe departe cu realitatea, îmi spune, făcându-mă să mă îmbujorez.

Mâzeli pășește între noi.

— *Kâmarū*, nu-mi pasă că ești de două ori cât mine. Vezi-ți de treabă!

Pământicul zâmbește și se retrage. Inelul din nara lui scânteiază. *Kâmarū* își lipește palmele mari de versant și apasă cu putere stânca.

— Amintește-ți să respiri rar, profund! îi zice Mama Agba.

Tonul ei mi-e cât se poate de familiar. *Pământicul* închide ochii și expiră cu putere. Apoi începe să recite incantația.

— *Se ifé inú mi...*

Stau nemișcată. Au trecut ani buni de când n-am auzit ritmul specific incantațiilor *Pământicilor*.

O strălucire ca de smarald îi cuprinde tălpile din toate părțile, ridicându-se spre mâini. Se aud pocnituri puternice. Degetele lui pătrund cu ușurință în stânca dură, ca și cum s-ar juca în nisip.

— Proptește-te bine în pământ! strigă Mama Agba, iar *Kâmarū* își depărtează picioarele.

Vegetația care acoperă versantul începe să cadă. Țesătura deasă de

rădăcini se desface vrej cu vrej.

Pietricele și praf încep să cadă. Kâmarū face câțiva pași înapoi. Cu un geamăt, piatra muntelui se trage într-o parte. O deschizătură îngustă scoate la iveală intrarea spre o scară ce pare fără sfârșit. Speranța mi se aprinde în inimă ca o scânteie. *Iyika* sunt mult mai puternici decât bănuiam noi.

— Excelentă treabă!

Mama Agba îl bate pe umăr. Pentru prima dată după ani buni, ochii ei căprui strălucesc de încântare. Se dă la o parte, făcându-ne semn să intrăm noi mai întâi.

Mă împinge pe prima treaptă și zice:

— Intrați! Bine ați venit în mișcarea de rezistență!

CAPITOLUL DOUĂZECI

AMARI

— În numele Cerurilor...

Rămân cu gura căscată când ieșim din tunelul lung. În fața mea se înalță trei munți în triunghi, cu vârfurile nivelate, alcătuind platouri întinse. Se ridică atât de sus, încât par să plutească deasupra păturii de nori. Pe fiecare munte se întrezăresc temple uluitoare și turnuri construite din piatră neagră, scânteietoare.

— Ați ridicat toate astea într-o lună?

Tzain se uită chiorâș, iar Mama Agba râde din toată inima.

— *Ile Ijosin* a fost creat de primii Mai-mari ai Consiliului, cu secole în urmă. Ei au fost cei dintâi lideri ai clanurilor de maji. Prima dată am fost adusă aici când aveam îndatoriri de Mai-mare al Clarvăzătorilor. Sanctuarul e la fel de vechi ca Orisha.

Trag adânc aer în plămâni, bucurându-mă de vegetația luxuriantă și de miresmele îmbătătoare ale florilor. O cascadă învolburată scaldă mijlocul celor trei versanți. În ea se zbenguie și se stropesc mici divineri. În depărtare se ridică piscuri ascuțite, ca niște spini de piatră ce străpung tapiseria de nori. Priveliștea îmi taie răsuflarea. Am senzația că războiul nu ne poate ajunge în acest loc.

— Pe aici!

Mama Agba face semn spre turnul negru care veghează în stânga noastră. Are zece etaje, ca niște ornamente gigantice, îmbinate între ele.

— Am construit un spital nou, dar pe muntele acela încă există centrele de meditație și grădinile de la începuturi. Pe al doilea munte, lucrăm pentru a transforma vechile turnuri în dormitoare.

Arată dincolo de podul care leagă cele două piscuri. Al doilea e mai mare decât primul și e presărat cu clădiri pe jumătate terminate. Ne îndreptăm spre dormitoare. Îmi amintesc deodată clipele când Zulaikha ne plimba prin tabăra divinerilor. În corturile lor colorate și în căruțele șubrede se simțea mâna omului. Însă locul acesta pare un regat creat de zei.

— Imaginează-ți sanctuare ca acesta în toată Orisha! îi spun lui Tzain. Imaginează-ți orașe întregi construite așa!

— Când o să fii regină, nu va mai fi nevoie să ne imaginăm nimic.

Cuvintele lui fac să-mi crească inima în piept, dar totodată îmi amintesc și de ce sunt aici. Împreună cu soldații *Iyika*, o s-o înving pe Mama. Împreună, vom construi o nouă Orisha.

— A, era să uit! zice Mama Agba.

Îl prinde pe Tzain de braț, răsucindu-l spre al treilea munte. Cel mai înalt dintre cei trei, muntele alcătuiește baza cascadei. Zece temple sunt amplasate în trepte, de-a lungul stâncilor ce se ridică în spirală. Fiecare templu e dedicat unui clan diferit.

— Mi s-a spus că, dacă ajungi aici, să te trimit la Templul Arzătorilor. Din câte am înțeles, ai jucat agbön împotriva Mai-marelui lor, nu?

Tzain se luminează la față.

— Kenyon e aici?

De când am pornit fiecare pe drumul nostru, după ritual, nu i-am mai văzut pe vechii lui prieteni cu care juca agbön. Dacă n-ar fi fost ei, n-am fi putut-o salva pe Zélie, când a fost capturată de tatăl meu.

— Și gemenele? întreabă Zélie. Khani și Imani sunt și ele aici?

Mama Agba dă din cap.

— Khani este Mai-marele Tămăduitorilor. Imani este Secundul ei. Ele au înființat spitalul de pe primul munte.

— Să mergem!

Tzain o îndrumă repede pe Mama Agba spre al treilea munte și ne face semn cu mâna.

— Dau eu de voi mai târziu! ne spune Tzain.

Zâmbesc când văd cât e de entuziasmat. Apoi Mâzeli preia conducerea turului nostru de prezentare. Număr soldații *Iyika* pe lângă care trecem, reîntorcându-mă cu gândul la Nahanda și la război. Soldații se disting clar de divineri. Au armuri de alamă. Metalul modelat îmi aduce aminte de hainele croite de Mama Agba. Irizații metalice strălucesc în spatele mânușilor lucioase și al apărătoarelor de umeri – zece culori pentru cele zece clanuri de maji.

Doisprezece, douăzeci și opt, patruzeci și doi... cincizeci și șapte... șaptezeci și nouă. Mereu mi-am imaginat că în spatele semnelui roșu al grupului *Iyika* e o mână de rebeli dezorganizați, dar cei optzeci de soldați sunt organizați și pregătiți de luptă. Este mai mult decât am sperat. Dacă îi pot convinge să treacă de partea mea, pot încheia acest război mult mai repede decât mi-am închipuit.

— *Jagunjagun!*

O maji cu pielea închisă la culoare se îndreaptă țănoș spre noi. Capul ei ras impune respect și atenție. Are trei inele mari, de argint, în lobul urechii drepte.

— Kâmarū n-a mințit, zice ea. Chiar e o încântare să te privească omul!

Zâmbește poznaș, ceea ce îi scoate în evidență nasul lat și buzele pline. Face o plecăciune și își sprijină un genunchi în pământ. Tatuaje minuțios desenate îi acoperă în întregime brațul drept, ca o mânecă.

— Eu sunt Nâomi. Dar prietenii îmi spun Nâo. Îmi puteți spune și voi la fel.

Își petrece brațul tatuat pe după gâtul lui Zélie, trăgând-o de lângă Mâzeli.

— Ce faci? întreabă Mâzeli. Mama Agba a vrut să le prezint locul.

— Poți să faci asta mai târziu, îi spune Nâo. Trebuie să-i cunoască pe Ramaya și pe ceilalți Consilieri.

Nâo o trage pe Zélie după ea. Dau să pornesc după ele, dar Mâzeli mă apucă de mână, obligându-mă să rămân pe loc.

— Ești sigură că vrei să vii? mă întreabă el. Mai-marii nu prea te au la inimă.

Privirea lui alunecă spre șuvița mea albă. Obrajii mi se înroșesc. Broboane de transpirație mi se adună pe tâmpile, la gândul că voi sta față în față cu majii care au aluat Lagosul cu asalt.

— Mai-marii conduc sanctuarul? îl întreb.

Mâzeli aprobă cu un gest al capului.

— Da. Și *Iyika*.

— În cazul ăsta, nu am de ales. Du-mă la ei!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

INAN

Tobele răsună pe holuri, ca un tunet asurzitor. Vibrațiile lor îmi străbat craniul. Mama, Ojore și cu mine așteptăm în fața ușilor care dau spre sala tronului. În timp ce mă pregătesc pentru prima mea apariție în public în calitate de rege, marii monarhi din trecut mă privesc din portretele de pe pereți.

Încerc să nu mă gândesc că, dacă nu ar fi fost acest război, portretul Tatei ar atârna și el aici.

Mama îmi netezește haina pe umeri și îmi îndreaptă coroana.

— O să fii măreț, mă asigură ea.

— Nu știu ce să zic... mă tachinează Ojore. Poate mediocru, în cel mai bun caz.

Ne zâmbim unul altuia. Dar Mama ne săgetează din priviri.

— Nu-i un moment potrivit să glumiți! Va fi destul de greu să-i arăți poporului de ce ești în stare, Inan, dar mai presus de-atât, va trebui să le arăți consilierilor ce poți.

Dau din cap. Îmi amintesc ce mi-a zis mai devreme: fără sprijinul Consiliului Regal, nu voi obține controlul asupra armatei de care am nevoie ca să-i înving pe *Iyika* și să câștig acest război.

Mama se îndreaptă spre soldații titáni care stau de gardă la intrarea în sala tronului, iar ei o salută și o poftesc înăuntru. În momentul în care ușile din lemn de stejar se închid la loc, nu-mi mai simt picioarele. Mereu am crezut că Amari va fi cea care mă va pregăti pentru momentul acesta, în iatacurile mele. Am crezut că Tata îmi va înmâna coroana, la sfârșitul domniei lui. Îmi doream s-o facă.

Mi-am dorit să fie mândru de mine.

— Ceva îmi spune că asta ți-ar prinde bine, zice vărul meu.

Ojore scotocește în buzunarul pantalonilor. Nu știu ce se pregătește să-mi dea. Fac ochii cât cepele văzând că scoate un mic obiect din bronz. Când văd moneda, îmi amintesc de colonia divinerilor, înainte de reîntoarcerea magiei, atunci când Zélie m-a învățat o singură incantație.

— *Asta ce-i?* am întrebat-o când mi-a dat moneda.

— *Ceva cu care să te poți juca fără să te otrăvești. Dă-i drumul și*

calmează-te.

— Am găsit-o la tine, după ritual, îmi explică Ojore. Am vrut s-o arunc, dar apoi mi-am zis că nu te-am văzut niciodată atingând o monedă. M-am gândit că, dacă ai luat-o cu tine în luptă, trebuie să fie importantă. Mereu făceai ceva aiurea cu mâinile.

Îmi pune în palmă bucata de metal. Degetele mele cuprind metalul oxidat. Îmi trec degetul mare peste gheparnara gravată în centru. Sunt surprins să constat cât de repede mă emoționez.

— Nici nu știi cât de mult înseamnă moneda pentru mine, îi zic. Îți mulțumesc!

Ojore mă plesnește peste spate.

— E doar o monedă. Nu-i cazul să plângi. Acum să mergem! Poporul este gata să-l întâlnească pe noul rege.

După ce le fac un semn din cap, soldații deschid ușile impunătoare. Razele de soare se revarsă prin crăpătura care se lărgeste tot mai mult. Murmurul de dinăuntru se domolește când apar în prag.

Rânduri de oameni umplu încăperea întinsă. Sala tronului e atât de ticsită, că pardoseala nici nu se zărește. Se pare că jumătate dintre locuitorii Lagosului stau în fața mea. Alte zeci de oameni așteaptă în afara ușilor palatului.

Ceruri...

Intensitatea privirilor lor îmi apasă pieptul, ca un elefantar. Nu-mi vine să cred că toți au venit pentru mine. Nu-mi vine să cred că bunăstarea lor stă în mâinile mele.

— Intră Regele Inan Olúborí! răcnește un locotenent. Al douăzeci și treilea conducător al Orishei!

Întreaga încăpere schițează o plecăciune, ca un val ce se mișcă prin mulțime. Mi-e greu să respir. Dar nu apuc să mă las copleșit de momentul acesta, fiindcă vederea foștilor consilieri ai Tatălui meu mă aduce cu picioarele pe pământ. Stau în picioare, alcătuind o linie compactă în fața tronului. Încetinesc pasul și mă uit cu atenție la ei.

— Maiestatea Voastră!

Generalul Jokôye – o femeie minionă, cu piele arămie – face o plecăciune. Deși nu e mai înaltă decât o mătură, impune respect: este comandantul armatei și cel mai vechi membru al Consiliului Regal al Tatei. Suspiciunea răzbate prin ochelarii ei cu rame de alamă. Mă studiază cu atenție. Când se ridică, observ o șuviță de păr alb în coada ei împletită.

— Acum generalul e titán? îi șoptesc lui Ojore, iar el dă din cap, în semn că da.

— Jokôye e Eolică, mă lămurește el. Împreună cu mama ta, a încercat să aducă mai mulți titáni în rândurile armatei noastre. Ba chiar îi antrenează, ca să lucreze cu toții laolaltă.

O salut pe Jokôye ridicând ușor din bărbie. Îi privesc atent pe ceilalți consilieri din spatele ei.

Deși în mod obișnuit Consiliul e alcătuit din șapte membri, au mai rămas doar cinci, după atacurile asupra Lagosului. Dintre cei treizeci de nobili care stăteau de obicei în primul rând, acum au mai rămas în putere unsprezece. Toți așteaptă în fața ferestrelor din tavan până-n podea, iar imaginea dezolantă a Lagosului se conturează în spatele lor.

Voi câștiga încuviințarea voastră. Apăs moneda lui Zélie cu degetul mare în timp ce urc treptele de marmură ce duc spre tron. Ojore se postează în stânga mea, gata să mă protejeze. Mama îmi stă alături când mă așez pe tronul aurit. Nu mai sunt un prinț.

Acum trebuie să fiu regele care Tata n-a putut fi.

Mă adresez tuturor:

— Știu că trecem printr-o perioadă dureroasă. Îmi cer iertare pentru tot ce ați avut de pățit, pentru tot ce-ați pierdut. Rănile pe care le-am suferit când am încercat să împiedic revenirea magiei m-au lăsat fără cunoștință, dar acum sunt aici.

Strâng rezemătorile tronului. Mă uit la mulțimea de kosidáni și de titáni împrăștiați în fața ochilor mei.

— Am un plan despre cum să eliberăm Lagosul și să-i înfrângem pe *Iyika*. Promit să readuc pacea în Orîsha!

Izbucnesc urale. Umerii mi se relaxează. Aștept ca mulțimea să se liniștească.

Trebuie să strâng în pumn moneda de arama pentru ca emoția să nu mi se citească pe față. Lângă mine, Mama zâmbește.

Continui:

— După evenimentele din ultima lună, au apărut mai multe probleme decât pot număra. Vă cer să-mi spuneți despre aceste probleme acum! O să vă ajut cum pot.

O voce gîngășă se aude din mulțime:

— Vă rog să mă iertați!

Oamenii fac loc. Își face apariția o tânără femeie – o mamă cu doi copii.

Trece pe lângă Consilierii din față. Ține la piept un bebeluș care plânge. Celălalt copil, un băiețel cu obrăjorii supti, se ține strâns de fusta ei.

— Majestatea Voastră!

Femeia face o plecăciune când ajunge în dreptul tronului. De la distanța asta, observ că pielea lor atârână pe oase. Observ modul oribil în care burțile umflate ale copiilor li se conturează pe sub haine.

— Știu că nu se cade să cer asta, continuă femeia. Dar trăim numai din resturi. Dacă v-ați îndura să ne dați ceva de mâncare...

Mama se apleacă spre mine și îmi șoptește:

— Din cauza drumurilor blocate, alimentele n-au mai putut ajunge în oraș. Piața e închisă de săptămâni întregi. A fost distrusă în primul atac al rebelilor *Iyika*.

Dau din cap. Îmi amintesc că altădată bazarul era plin de mirodenii și de carne proaspătă. Mă uit cu atenție prin mulțime.

— Cine altcineva mai duce lipsă de hrană? Întreb.

Mâini se ridică în toată sala și simt că mi se rupe inima. Orașul ar fi trebuit să fie capitala prosperă a regatului meu, și totuși în acest război poporul meu moare de foame.

Mă întorc spre perceptorul Tatălui meu: un bărbat cu chelie, cu sprâncene stufoase și cu obraji rumeni.

— Căpitane Kunle, câtă mâncare mai avem în rezervele noastre?

— Destul pentru două luni, Majestatea Voastră. Dar rezervele sunt pentru aprovizionarea palatului. Rațiile care rămân le sunt distribuite nobililor și ofițerilor militari.

— Împarte mâncarea! îi poruncesc. Vreau să se pregătească rații pentru toți civilii.

Nobilii se ridică în picioare. Șoapte contrariate răsună prin mulțime.

Generalul Jokôye pășește în față.

— Majestate, generozitatea voastră este admirabilă, dar cum plănuieți să întrețineți palatul? Dar armata? Dar pe Măria Voastră?

— Când îi voi înfrânge pe rebeli, drumurile se vor redeschide. Sunt conștient de riscuri.

— Pentru numele Cerurilor, vom muri de foame! izbucnește Jokôye.

O privesc drept în ochi, iar generalul tace.

Îi întorc vorba:

— Toată lumea va muri de foame dacă nu punem capăt acestui război. Vreau ca până la sfârșitul acestei zile să se ridice în piață un centru mobil de

distribuție a hranei. Acesta-i ordinul meu.

Toată lumea începe să se agite. Strâng în pumn moneda de aramă și rămân neînduplecat. Deși nemulțumirea nobililor crește, nu poate întrece lacrimile care umplu ochii acestei tinere femei. Mama mă strânge de umăr și simt cum mă pătrunde căldura mândriei ei. Zâmbesc când în fața tronului se formează un șir de oameni.

Îi fac semn primului sătean să facă un pas înainte.

— Bine. Tu de ce ai nevoie?

.....◆◆◆.....

Pe rând, oamenii vin în față, depănându-și problemele ore întregi: cadavrele de pe străzi; copiii orfani; sutele de locuitori strămutați din cauza drumurilor distruse. Cu rațiile suplimentare ca stimulent, apar noi forțe de muncă. Organizăm grupuri care să adune morții care zac pe străzi. Sub presiunea exercitată de mine, nobilii își deschid casele ca să-i primească pe sătenii strămutați și pe copiii fără părinți.

Așa! Zâmbesc când câțiva titani se oferă să intre în armata Mamei.

Cu fiecare ordin pe care-l dau, simt că-mi intru tot mai mult în noul rol. Simt puterea pe care o mânuiesc ca rege. Cu o lună în urmă, astfel de ordine erau doar plăsmuiri ale imaginației mele. Acum, cu un singur cuvânt, ele devin lege. Nici măcar cei care nu mă agreează nu se pot împotrivi felului în care aleg să conduc.

Generalul Jokôye pășește în față, cu mâinile împreunate la spate. Deși este minionă, prezența ei e impunătoare. Gărzile stau smirnă când trece pe lângă ele.

— Majestate, dacă-mi permiteți... Vă admir mărinimia, dar acestea sunt doar îmbunătățiri temporare, nu soluții durabile. Rebelii *Iyika* ne țin ostateci cu atacurile lor. E doar o chestiune de timp până se vor întoarce să termine ce au început.

Cuvintele generalului sunt asemenea unor nori grei care acoperă razele soarelui. Scânteia de speranță care a strălucit în sala tronului până adineauri se stinge, înăbușită de realitățile războiului.

Îi răspund:

— Putem trimite iscoade, ca să aflăm unde se ascund...

Jokôye taie aerul cu o mișcare energetică de mână.

— E imposibil. De fiecare dată când am trimis un soldat în pădure, s-au răzbunat. Iscoadele noastre nu s-au întors în viață.

Mă trag de guler. Simt cum pe pielea mea se adună broboane de

transpirație.

— Atunci, vom lansa un atac la scară largă. O să-i distrugem înainte să apuce să riposteze...

Jokôye își împinge ochelarii pe nas.

— Să scoatem armata din Lagos ar însemna să distrugem ruinele orașului, care sunt singura noastră apărare. Chiar vreți să vă asumați acest risc, când nici măcar nu putem localiza baza rebelilor *Iyika*?

Duritatea cuvintelor ei desființează fără milă fiecare soluție pe care o propun. Nici nu se obosește să-și ascundă lipsa de considerație față de mine. Mirosul greu al dezaprobării se răspândește în toată sala.

Mama îmi sare în apărare:

— Toate acestea sunt probleme importante. Și cel mai bine ar fi să fie discutate în spatele ușilor închise.

Generalul contraatacă:

— Secretomania n-o să ne folosească la nimic când vom muri cu toții. Până nu-i eliminăm pe *Iyika*, toate aceste eforturi sunt zadarnice.

Mă joc cu moneda de aramă și privesc în zare, prin ferestrele înalte. Tata a respectat-o întotdeauna pe Jokôye, mai ales pentru că vorbește direct. Toată lumea tace. Oamenii așteaptă răspunsul meu. Trag adânc aer în piept și mă ridic de pe tron.

— În curând, voi pune la cale un plan...

Dinspre coridorul principal răzbat strigăte. Tresar când aud zgomot de sticlă spartă.

Nu vedem ce se întâmplă. Poate că agitația asta e o avertizare că *Iyika* au sosit.

Gărzile formează un scut în dreptul Mamei, iar eu și sătenii ne adăpostim. Ojore se năpustește în direcția sunetului, în coridor. Soldații ne conduc spre beciurile palatului. Până să ne adăpostim, aud țipătul atacatorului:

— Dă-mi drumul!

E un glas de fată. Fac cale-ntoarsă, croindu-mi cu greu drum printre gărzi. O vază spartă zace pe podeaua pardosită. Bucăți de pâine veche sunt împrăștiate pe jos. Tânăra hoată se căznește să scape din strânsoarea lui Ojore, care o forțează să stea în genunchi. Când îi trage gluga deoparte, iese la iveală un cap plin de bucle albe.

Jokôye trage sabia din teacă și o duce la gâtul tinerei maji.

— Majestatea Voastră, dați-vă înapoi! E una de-a lor.

Face un semn spre simbolul roșu de pe pieptul fetei, care dovedește că este membră a grupării *Iyika*.

Ridic o mână în aer.

— Pe loc repaus, generale! E doar un copil care caută de mâncare.

— N-ați fost aici când Lagosul a căzut! se repede la mine Jokôye. Când vine vorba despre maji, copiii lor sunt tot soldați bine instruiți.

Când mă uit la fată, nu văd amenințarea pe care o zugrăvește generalul. Ochii ei căprui scapără de furie. Gâfâie. Respiră tot mai precipitat. Mama încearcă să mă țină lângă ea, însă moneda de aramă îmi arde palma.

O dau la o parte pe Jokôye, mă apropii de tânăra maji și îngenunchez în fața ei.

— Nu-mi pasă că ești rege! se răstește fata. O să te fac scrum!

— Cum te numești? o întreb.

Clipește surprinsă, apoi își mijește ochii oblici.

— Mă numesc Raifa. Și o s-ajung să văd un maji stând pe tronul ăsta.

La auzul amenințării, Jokôye se repede la fată, dar o oblig să facă un pas înapoi. Ridic pânile de jos și le pun în desaga din bumbac a Raifei.

— Nu e nevoie să furi, îi spun. Oferim gratis mâncare proaspătă.

— Inan! șuieră Mama printre dinți, cu ochii lucind de îngrijorare.

În spatele meu, aud cum Jokôye scrâșnește din dinți. Soldații îmi aruncă priviri nimicitoare. Perspectiva aprobării de care am nevoie devine tot mai firavă, cu fiecare secundă care trece. Dar acum, privind-o pe fată, îmi amintesc de promisiunea făcută lui Zélie. Nu vreau doar să fiu rege. Vreau să fiu regele care tatăl meu n-a putut să fie.

Îi înapoiez Raifei desaga.

— Du asta poporului tău și împrăștie vorba! Spune-le că orice maji dezertor care contribuie de bunăvoie la eforturile de reconstruire va primi rație dublă de mâncare.

Mama se face albă ca hârtia. Picioarele nu o mai țin. Se așază. Când i-o dau pe Raifa lui Ojore, sala plină până la refuz protestează, cuprinsă de o iritare nestăvilită. Ojore e singurul în care am încredere.

— Asigură-te că ajunge întreagă în pădure! îi zic.

Ojore strânge din dinți atât de tare, încât mi-e frică să nu-i crape falca, dar face un efort și se înclină în fața mea. Furia mulțimii sporește în momentul în care Amiralul o conduce pe fată dincolo de ușile palatului.

— Majestate, ne-ai scuipat în față! răcnește Jokôye. Viermii ăștia ne-au distrus căminele! Ne-au omorât oamenii dragi!

O întrerup:

— Și noi am făcut același lucru cu ei, decenii la rând. Îi atacăm. Ne atacă și ei. Nu se termină niciodată!

Obrajii Mamei sunt atât de palizi, încât pare c-o să leșine dintr-o clipă-n alta. Nu știe ce lucruri am văzut. Nimeni nu știe ce am simțit.

— Dacă ați fi maji și v-ar fi revenit puterile, voi ce-ați face? mă adresez mulțimii. Familiile lor au fost măcelărite în timpul domniei tatălui meu. Am aruncat mai bine de jumătate dintre ei în temnițe! Până în momentul acesta, majii au avut doar două alegeri: fie să lupte împotriva noastră, fie să accepte persecuțiile. Datorită decretului pe care l-am dat, vor mai avea o alegere: posibilitatea de-a trăi într-o pace durabilă. O pace pe care nu le-a fost îngăduit s-o trăiască.

Deși caut din priviri susținere printre cei de față, nimeni nu-mi sare în apărare. Consilierii mă ținutiesc cu priviri de gheață. Pierd simpatia pe care reușisem s-o câștig printre soldați.

— Poate că nu sunteți de acord cu metodele mele, dar așa vom avea o șansă de-a trăi în pace.

Mă întorc din nou spre Jokôye.

— Nu vom supraviețui decât dacă ambele tabere lasă armele deoparte.

Jokôye scutură din cap, dar nu-mi contestă decizia. Tata a apreciat întotdeauna loialitatea ei. Dacă i-aș putea câștiga încrederea, știu că și eu m-aș bucura de aceeași loialitate.

— Și ce-o să se întâmple cu cei care nu ni se vor alătura? întreabă Jokôye. Cei care nu vor da doi bani pe oferta noastră?

— Toți majii care vor face această alegere vor simți furia mea. Îți promit: nu mă voi da înapoi de la nimic!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

AMARI

Não și Mâzeli ne conduc pe lângă dormitoarele înguste și prin dreptul unor turnuri pe jumătate construite. Încerc să-mi adun curajul. Din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădesc de-a lungul celui de-al doilea munte din baza *Iyika*, deoarece vestea sosirii noastre s-a răspândit ca focul.

Mâzeli savurează din plin atenția de care se bucură.

— Faceți loc! strigă el. Trece Soldatul-Care-Aduce-Moartea!

Supranumele ăsta răsună în jurul lui Zélie în timp ce ne croim drum. Mulțimea şușotește. Oamenii se holbează la ea de parcă ar fi o zeităte. La mine se uită ca la o insectă.

Nu știu dacă toți îmi aruncă priviri dușmănoase fiindcă știu cine sunt sau din cauza șuviței albe din părul meu. Încerc s-o ascund. Trecem pe sub bolta acoperită de lujeri de viță-de-vie a celui de-al doilea turn ca mărime de pe munte.

— Apartamentele Mai-marilor sunt la etajele superioare, explică Não. Parterul îl folosim drept cantină.

— Slavă Cerurilor!

Îmi lasă gura apă când simt miros de pui cu condimente și de pătlagină prăjită. Platouri cu orez jollof stau aliniate lângă peretele îndepărtat; n-am mai văzut atâta mâncare de câteva luni. Dar pofta mea de mâncare dispare când Não ne conduce în spate, spre masa Mai-marilor. Deși sunt îmbrăcați în aceleași armuri precum ceilalți, liderii celor cinci clanuri emană putere.

Mâzeli se avântă:

— Mare Consiliu, dați-mi voie să vă prezint viitorul clanului Secerătorilor! Legenda tărâmurilor... Viitoarea mamă a celor trei fii ai mei...

— Mâzeli, mai taci!

Não îi dă băiatului o palmă peste cap, apoi se așază pe un scaun liber și vorbește: — Mare Consiliu, Soldatul-Care-Aduce-Moartea e alături de noi, în sfârșit.

Zélie se încordează. Mai-marii din Consiliu tac. Toate privirile sunt ațintite asupra ei.

— *Jagunjagun Ikú!* răsună în toată cantina.

Îmi dreg vocea. Aștept să fiu prezentată, dar parcă nici n-aș fi aici. Niciunui membru al Consiliului nu pare să-i pese de mine.

— *Jagunjagun.*

O fată cu o cicatrice care-i brăzdează ochiul stâng vorbește prima. E cu câțiva ani mai în vârstă decât noi, stă cu spatele la perete și cu un braț peste genunchi. Rămân cu gura căscată când văd clăia de bucle albe ce-i încadrează chipul cafeniu. E plină de pistrui. Am mai văzut-o pe fata asta.

Rebela de la adunare!

Atunci, m-a fulgerat din ochi. Avea vopsea roșie pe mâini. După cum îi sorb ceilalți cuvintele, îmi dau seama că este liderul lor secret.

Fata se lasă într-un genunchi și se prezintă:

— Eu sunt Ramaya, Mai-Marele Clanului Conectorilor. E o onoare să-l întâlnesc pe soldatul care ne-a readus magia.

Zélie face semn spre mine.

— Nu am făcut-o singură. Am avut mult ajutor.

Ramaya aruncă o privire scurtă în direcția mea, dar se uită prin mine, de parcă aș fi din sticlă. Simt că iau foc pe dinăuntru când se apropie de Zélie și-i întinde mâna.

— Abia așteptăm să te avem în Consiliu! zice Ramaya.

— O, nu știu ce să spun. Sunt aici ca să câștigăm războiul.

— Câștigarea războiului este doar începutul, răspunde prompt Ramaya. Cu ajutorul puterilor tale, îi putem anihila pe Nehanda și pe titânii ei. Îndată ce scăpăm de monarhie, o să te punem pe tron.

— Stați puțin! Cum?

Zélie își ridică brusc capul și privirile ni se întâlnesc. Nici măcar nu știu ce să spun. Nu mai am glas.

— Cine ar fi mai potrivit să ne conducă, decât Soldatul-Care-Aduce-Moartea? întreabă Ramaya.

Am gâtlejul uscat. Fac un pas înainte – o încercare timidă de-a lua parte la conversație. Însă nu apuc să vorbesc. Un alt membru al Consiliului trece ca fulgerul pe lângă noi.

— Am vești din Lagos!

Îmblânzitorul – o fată îndesată, cu umeri lați și multe rotunjimi – se așază pe un scaun. În părul mătăsos și cârlionțat are floarea-soarelui. Mici păsări-colibri bat din aripi în jurul florilor. Armura cu tentă de roz a îmblânzitoarei lucește când îi înmânează Ramaye un pergament micuț, luat din ciocul păsării-colibri care-i stă pe umăr.

Ramaya citește uluită bilețelul.

— Glumești?! Prințul e în viață?

Inan? Mă aplec spre ele, încercând să descifrez cuvintele scrise cu cerneală neagră.

Îmblânzitoarea își dă ochii peste cap și răspunde:

— Da, știu. Parcă omori gândaci când încerci să scapi de cei din familia regală.

Se uită drept în ochii lui Zélie și dă din cap, scuturându-și buclele albe.

— Eu sunt Na'imah. Aș face o plecăciune, dar nu mă plec în fața nimănui.

Ramaya clatină din cap.

— N-are nicio noimă. De ce să ofere regele mâncare oricărui maji care dezertează?

Zélie întinde mâna după pergament, însă i-o iau înainte. Ramaya se zbârlește în timp ce citesc, dar nici măcar purtarea ei nu împuținează bucuria pe care mi-a stârnit-o decretul dat de Inan.

Duc repede mâna la inimă. Îi citesc promisiunile – încercarea lui curajoasă de a instaura pacea. E mai mult decât a făcut orice alt monarh.

Am știut eu că Inan poate fi un astfel de rege!

— Zélie, privește!

Îi pun pergamentul în mâini, luptându-mă cu nodul ce mi s-a pus în gât.

— Inan se ține de cuvânt!

Mi se învârte capul. Mă gândesc la semnificația acestui decret. Am crezut că am nevoie de putere ca s-o îndepărtiez pe Mama de pe tronul Orishei și să construiesc un regat în care majii să fie în siguranță. Dar, dacă Inan vrea să-i amnistieze pe cei din *Iyika*, poate că nu va mai fi nevoie să luptăm. Dacă-aș izbuti să vorbesc cu el, am putea ajunge la un acord avantajos pentru ambele părți. Cu termenii potriviți, am putea convinge și monarhia, și majii să depună armele!

Ramaya se uită la Zélie.

— L-ai înfruntat pe rege. Ce înțelegi din treaba asta?

Chipul lui Zélie împietrește. Se uită lung la pergament. Simt că mi se taie picioarele când aruncă mesajul pe jos.

— Dacă micul prinț le oferă mâncare majilor, înseamnă că hrana e otrăvită.

— Zélie, nu! rostesc abia auzit.

Cuvintele ei îi întărită pe membrii Consiliului.

Zélie adaugă:

— E iscusit la vorbe, dar ar fi o prostie să-i dați crezare.

Na'imah se apleacă spre ea.

— Ce sugerezi? Cum să ripostăm?

— Mâncarea aceea e tot ce au, spune Zélie. Dați-i foc și lăsați-i să moară de foame!

Îmi fac loc cu coatele, până când ajung la masa lor. Îmi sprijin palmele pe ea și le vorbesc: — Nu! Dacă incendiați mâncarea, nu-i puneți în pericol doar pe locuitorii din Lagos. Veți adânci conflictul pe care regele vrea să-l încheie!

În cantină se așterne tăcerea. Ramaya mă privește lung. Pare surprinsă că pot vorbi.

Îmi dreg vocea:

— Mă iertați! Nu m-am prezentat.

— A, dar știu cine ești.

Răceala din tonul Ramayeii mă îngheață până-n măduva oaselor.

— Din cauza mamei tale, noi am pierdut Lagosul. Din cauza tatălui tău am cicatricea asta.

Se ridică de pe scaun. Ceilalți se dau la o parte din calea ei.

— Nu știu de ce crezi că ai dreptul să respiri în preajma mea, adaugă fata.

Toți ochii din încăperea se opresc asupra mea. Roșesc. Nu întrezăresc nicio față amabilă în mulțime. Doar Mâzeli își încrețește fruntea, plin de compasiune.

Mă îndrept de spate și-i răspund:

— Am ajutat să readucem magia. Eu însămi am magie.

— Chestia abominabilă pe care tu o numești magie nu-ți dă dreptul să te așezi la această masă. Și, cu siguranță, nu-ți dă dreptul să-ți dai cu părerea.

Ramaya mă măsoară din priviri, apoi se răsucesc iar spre Zélie și îi spune: — Abia aștept să lucrez cu tine în Consiliu! O să organizăm o înfruntare a Secerătorilor și mâine vom sărbători Ascensiunea ta.

— Cum rămâne cu decretul regelui? întreabă Năo.

— Sunt de acord cu Zélie. Dă ordin soldaților noștri din prima linie: vreau ca rațiile acelea să fie scrum înainte de răsăritul soarelui!

— Ramaya, așteaptă!

Încerc să o prind de brațe, dar mă țintuiește pe loc cu o singură privire.

— Dacă mai deschizi o dată gura la masa mea, o să-ți smulg limba cu

mâinile mele!

Tremurând, trag aer în piept. Ramaya se îndepărtează. Ceilalți membri ai Consiliului o urmează. Aș vrea să le strig atâtea lucruri! Nu-mi vine să cred cât de lesne au respins propunerea de pace a lui Inan.

Mă întorc spre Zélie.

— Ce faci? I-ai fi putut convinge să dea o șansă păcii.

Zélie scutură din cap.

— Oferta aceea nu e una de pace. E o momeală. Inan folosește mâncarea exact cum l-a folosit și pe Baba. Îi va omorî pe toți majii care vor să pună mâna pe ea.

Aș vrea s-o contrazic, dar n-am cum. După tot ce au pățimit împreună, nu pot s-o conving să-i mai dea fratelui meu încă o șansă.

— Ține-te de plan! îmi spune Zélie. Îi putem folosi pe *Iyika* pentru a-ți doborî familia. Consiliul va deveni mai îngăduitor cu tine când va vedea că poți fi de încredere.

— Nu vor avea niciodată încredere în mine, îi zic, privind scaunul pe care a stat adineauri Ramaya.

Încă simt intensitatea disprețului ei, ura față de ceea ce sunt eu. Adaug:
— Dar poate o să mă respecte...

Cuvintele rămân în aer. Îmi privesc mâna plină de cicatrici.

— La ce te gândești? mă întreabă Zélie.

— Vreau să mă ajuți cu magia mea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

INAN

Inima mi se zbate în gât. Eu și Mama coborâm spre cartierul negustorilor, ca să-i întâmpinăm pe dezertorii *Iyika*. După cel mai recent atac al rebelilor, soldații noștri nu au irosit deloc timpul cu reparații. În doar câteva zile, toate cadavrele din piață au fost înlăturate.

Pășim peste molozul rămas, măturat spre marginea străzilor din Lagos, ca să facă loc căruțelor cu rațiile noi. Tarabele s-au deschis în zori, iar coada sătenilor care așteaptă să ia de mâncare se întinde până aproape de locuințele divinerilor.

— Inan, ești sigur?

Mama apucă frâiele leoparului meu de zăpadă, trăgându-mă aproape. În spatele nostru, soldații îi conduc pe săteni în buncărele subterane construite de Mama și de titánii ei.

— Jokôye te-a cam pus la zid. Viermele ăla te-a luat pe nepregătite. Te descurci minunat, dar e în regulă să te răzgândești.

Mama dă glas gândurilor care nu mi-au dat pace și mi s-au învârtit în cap toată noaptea. N-am nici cea mai mică idee dacă planul meu va funcționa, nici dacă asta e ce-i mai bine pentru Orîsha.

Trecem călare pe lângă ruinele mahalalelor divinerilor. Nu sunt sigur dacă distrugerea asta mă îndeamnă să merg mai departe sau să mă întorc. Cocioabele în toate culorile curcubeului, care-mi înconjurau orașul, aveau un farmec aparte. Acum, din ele au rămas doar grămezi de moloz și cenușă.

Mă opresc în fața unui deal imens. Altădată, aici se aflau cincizeci de colibe; acum, doar niște resturi de metal se ițesc din pământ.

— Rebelii *Iyika* au făcut asta?

Mama clatină din cap.

— Nu. Eu am făcut-o.

În privirea ei de chihlimbar lucește o ferocitate nemaîntâlnită.

Toate încercările mele de a face magie aproape că m-au lăsat fără cunoștință, dar Mama pare să stăpânească o putere ca a zeilor.

— Înainte ca viermii ăia să atace, n-am știut că eu nu sunt ca ceilalți, spune Mama. Titánii noi se răneau punându-și noile abilități la încercare, dar eu reușeam să le absorb magia. O mânuiam cu o putere pe care niciun

maji nu a izbutit s-o întrecă.

Vorbește tot mai tare, pe măsură ce entuziasmul ei sporește.

— Prea multă vreme am fost fără apărare față de dezastrul pe care l-au provocat majii, dar acum zeii ne-au binecuvântat și pe noi. Suntem suficient de puternici încât să-i anihilăm, Inan. Singurul mod în care putem aduce o pace durabilă e să curățăm de viermi acest ținut!

Cuvintele ei fac să-mi înghețe degetele. Să curățăm Orisha de maji ar însemna să terminăm ce a început Tata. Ar însemna încă un Raid.

În vreme ce ne apropiem de ruinele zidurilor ce protejează Lagosul de pădure, simt că toate problemele lumii apasă tot mai mult pe umerii mei. Nu mai am timp. Trebuie să fac o alegere.

— Pot să spulber aceste ruine, spune Mama. Dar nu le pot clădi la loc. Chiar vrei să riști singura noastră apărare pentru câțiva viermi rebeli?

Generalul Jokôye și ceilalți consilieri privesc de la distanță. Dezaprobarea lor atârână ca o sabie deasupra capului meu. Dacă mă înșel, toți vom avea de suferit. *Dar dacă am dreptate...*

Văd în minte ochii căprui și adânciți în orbite ai Raifei. Privirea ei arde ca un fier înroșit în foc. Da, tânăra Arzătoare și-a arătat disprețul față de mine, dar și ea era doar piele și os, la fel ca sătenii mei.

Răsuflu cu putere.

— Trebuie să încercăm. *Eu* trebuie să încerc.

Iată ocazia de-a aduce pacea pe care tatăl meu n-a putut s-o aducă.

Mama își țuguie buzele, dar încuviințează din cap. Descalcă în fața zidurilor în ruine. La un semn, titânii se adună în cerc în jurul ei, impunători în armurile lor aurite.

— Majestatea Voastră, faceți o greșală, zice Jokôye, clătinând din cap.

Mă alătur ei și celorlalți membri ai Consiliului Regal.

— Generale, îți înțeleg punctul de vedere, dar majii au nevoie de pace la fel de mult ca noi.

— Lor nu le pasă de pace, bombăne Ojore. Ei vor victoria cu orice preț.

Își trece mâna peste cicatricile de pe gâtul lui. Îmi ridic privirea spre cer. Înălț o rugăciune către zei: *Vă rog, arătați că am dreptate! Faceți în așa fel încât Consiliul să se înșele!*

Mama își invocă magia, iar discuțiile încetează. Aerul se învâрте în jurul ei când desface brațele, aprinzându-i o strălucire verde în piept. Scânteii verde-închis scapără în jurul armurii ei aurii, iar venele de pe gât i se umflă. Mama întinde degetele. Titânii din cerc încremenesc.

— Ceruri! exclam înfiorat.

Titánii din jurul Mamei se prăbușesc la pământ, gemând. Ea le soarbe ashêul din vene. Soldații cad în genunchi. Ochii mamei capătă o lucire verde.

Își împinge mâinile în față și energia se dezlănțuie. Lumina verde taie în munții de moloz ca un cuțit.

Ne acoperim ochii când zidul explodează. O învâlmășeală de metal contorsionat și de resturi e proiectată în aer. Când fumul începe să se risipească, mi se strânge inima. Șapte membri *Iyika* stau în vârful celui mai înalt deal care se ridică deasupra Lagosului.

Să începem!

Se lasă liniștea. Îi măsurăm pe rebeli din priviri. Fețele și buclele lor albe sunt mânjite de țărână. Caftanele jerpelite le atârână pe brațe.

Nu par prietenoși, dar e destul că au venit. E primul semn de speranță. Primul semn că s-ar putea încheia pacea.

— Raifa, mă bucur că ai venit.

Ridic o mână spre tânăra Arzătoare care stă în față. Face un pas înainte. O imit.

Mama încearcă să mă împiedice să trec peste porțile doborâte, dar o împing deoparte. Dacă vreau ca planul să funcționeze, rebelii trebuie să vadă că am încredere în ei. Trebuie să creadă că nu mi-e frică.

Le fac celorlalți semn să înainteze.

— E în regulă! Sunteți protejați de ordinele mele.

Raifa nu scoate niciun cuvânt. În ciuda distanței dintre noi, îi aud respirația îngreunată. Dar când se apropie, întinde mâna. Întâmpin decizia ei cu un zâmbet. Întind și eu o mână.

Apoi văd că în vârfurile degetelor ei apar scânteii.

— Protejați-l pe rege!

Vocea Mamei e stridentă. Într-o clipă, se dezlănțuie haosul. Soldații mă trag înapoi și titánii Mamei năvălesc ca o furtună, detonând toate bombele cu majacite pe care le au.

Sferele lor se sfărâmă de pământ. Peste tot se aude sunet de sticlă spartă. Cineva îmi pune pe față, cu forța, o mască aurie. Capul mi se învârte. Gazul otrăvitor învăluie câmpul de bătălie. E imposibil să vezi ce se întâmplă.

— Mamă!

Cicatricea mă ustură. Aștept ca pâcla negricioasă să se risipească. Când fumul se mai subțiază, mă smulg din strânsoare. Mă rog ca trupurile

prăbușite la pământ să nu fie ale soldaților mei.

— Toată lumea e teafără?

Vocea mi se frânge. Mă apropii de majii care zac pe pământul pârlit. Rebelii sunt atât de carbonizați, că nu mai pot fi recunoscuți. Pielea lor sfârâie din cauza majacitelui care încă le acoperă corpurile. Deși câțiva soldați de-ai mei au zgârieturi și vânătăi proaspete, toți oamenii mei sunt nevătămați. Mama își șterge o dâră de sânge de pe buze și scuipă.

— Viermi împuțiți!

— Îmi pare rău, îi zic.

Mă împleticesc în spate. Mă chinui să-mi păstrez echilibrul, să rămân în picioare. Corpul mi se zguduie când înțeleg cu adevărat cele petrecute. Am crezut că am făcut primul pas spre pace. Am riscat totul ca să fiu un altfel de rege. Dar rebelii *Iyika* au atacat chiar înainte de-a ajunge în oraș.

Ojore are dreptate. Majii nu vor pace.

Vor victorie cu orice preț.

Privirea încruntată a Mamei se mai înmoaie când îmi citește disperarea pe chip. Oftează și mă ia de mână.

— Ai cârmuit cu inima, dar trebuie să înțelegi că nu toată lumea din Orisha merită asta.

Mă silesc să dau din cap. Strâng în pumn moneda de aramă, ca să-mi liniștesc tremurul mâinii.

— Așteptați!

Privim în sus și îl vedem pe Ojore plimbându-se printre cadavre.

— Sunt doar șase corpuri. Am numărat șapte oameni pe dealul acela.

Dau fuga la el și mă îngrozesc când îmi dau seama cine lipsește.

— Unde e fata? strig. Unde e Raifa?

Confuzia se răspândește. Oamenii mei o caută în pădure, dar îi zăresc silueta înaltă și slabă în spatele ruinelor zidului spart. Se răsucesc brusc când își aude numele. Văd că poartă o mască aurie.

În ochii ei mari și căprui se citește panica. Își îndreaptă privirea spre singura potecă ce duce înapoi spre piață. Acum înțeleg care e adevărata ei țintă.

Ceilați au fost doar o diversiune.

— Opriți-o! ordon.

Raifa își smulge masca. Aleargă cât de repede o pot duce picioarele subțiri. Părul alb îi flutură pe spate. Trece repede pe lângă locuințele divinerilor și ajunge în dreptul ruinelor din cartierul negustorilor.

Soldații care apără căruțele cu rații îi ies în față. Raifa întinde o mână. Din degetele ei zboară scânteii.

— *Iná òrìsa, gbò ipè mi!*

Un titán o pune la pământ, însă văpăile ei incandescente reușesc să ajungă în aer. Sunt tot mai luminoase și se ridică la cer. Mă năpădește groaza când flăcările ating puterea deplină. Cinci comete se năpustesc asupra căruțelor cu rații. Oamenii sar la o parte. Inima mi se oprește când acestea lovesc. Într-o fracțiune de secundă, rațiile de mâncare sunt în flăcări.

— Nu!

Cad în genunchi, cu mâna încleștată pe piept, chinându-mă să respir. Mâncarea noastră arde. O furie care-mi pare străină mă inundă din străfundul sufletului.

Jumătate din rațiile noastre au fost distruse în câteva secunde.

— A fost doar începutul! strigă Raifa, zbatându-se.

Câțiva soldați o țin la pământ. Fata tremură când Ojore se îndreaptă spre ea cu pași apăsați, dar continuă să strige:

— Timpul tău a trecut! Lagosul va pieri în flăcări, până la ultima piatră! Vine Soldatul-Care-Aduce-Moartea...

Tresar când Ojore o reduce la tăcere cu o lovitură de sabie.

Vine Soldatul-Care-Aduce-Moartea.

Știu cine se ascunde sub acest nume. Zélie a jurat că-mi va aduce pieirea. Doar că nu m-am așteptat să atace atât de repede. Am subestimat resursele și soldații pe care îi are în subordine.

Jokôye clocotește de mânie în spatele meu.

— Sunteți mulțumit, Majestate? Slavă Cerurilor pentru idealurile voastre!

Sângele Raifei bălțește în timp ce soldații încearcă să stingă flăcările ce au cuprins piața, dar proviziile care ard nu mai pot fi salvate. Deși trupul mi-e copleșit de furie, inima mi-e cuprinsă de tristețe.

Privesc disperarea consilierilor mei, furia soldaților mei. Din depărtare, sătenii încep să iasă din tunelurile subterane. Ce vor face când vor vedea că i-am condamnat să fie atacați de *Iyika* sau să moară de foame?

— O să îndrept totul! strig din toate puterile. Promit!

Aș vrea să știu cum anume.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

AMARI

Simt că gâtulejul meu a luat foc. Fierea gălbuie împrășcă iarba de pe pajiște. Cumva, încă simt aroma dulceagă a pătlăginei. Mirosul mă face să vomit din nou.

În timp mă antrenez împreună cu Zélie, pe terenul din afara sanctuarului *Iyika*, mă întreb unde greșesc. Indiferent ce metodă încerc, să-mi folosesc magia de titán e o tortură. Puterile mele se dezlănțuie, iar eu nu le pot controla.

Zélie vede că încep să gâfâi.

— Poate c-a fost o idee proastă. Dacă o ținem tot așa, o să te rănești.

Dau să-mi șterg urmele de vomă de pe bărbie, dar mă ustură să ridic mâna. Zélie scutură din cap. Îmi vede arsurile din palmă. Pielea e plină de bășici și roșie.

— Mă simt bine, îi spun. Pur și simplu trebuie să-mi dau mai multă osteneală.

— Dacă-ți dai mai multă osteneală, o să te sinucizi. Chiar vrei asta?

Mâinile îmi tremură. Mă răsucesc pe o parte, în iarbă. După ore de antrenament în zadar, plămânii mei ard când respir. Însă atunci când sunt la un pas de a renunța, îmi amintesc de rănilor Ramayei.

Dacă mai deschizi o dată gura la masa mea, o să-ți smulg limba cu mâinile mele!

Rebelii *Iyika* nu mă vor respecta niciodată dacă nu le pot demonstra puterea pe care o am. Ca să-i câștig de partea mea, trebuie să-mi controlez magia.

Încerc să ignor durerea și mă ridic în picioare. Dar nu apuc să-mi invoc din nou magia, pentru că Zélie mă oprește.

— Cu adevărat important nu e cât de mult te forțezi, oftează ea. Vino cu mine! O să-ți explic.

Pășesc pe urmele ei. Coborâm în văile din junglă, ferindu-ne cârceii de viță-de-vie ce atârna. Țârâitul pătrunzător al cicadelor se unește, alcătuind un cor al nopții. Deasupra noastră, babuinemii se cațără și sar prin copaci.

Deși mă dor mușchii, mă bucur de tihna pe care o oferă drumul spre râul ce curge de-a lungul potecii de lângă sanctuar. Zélie îngenunchează și îmi

arată o porțiune unde apa se strecoară printr-o grămadă de pietre mari.

— Imaginează-ți că apa aceasta e ashêul nostru, îmi cere ea. Energia spirituală din sângele nostru. Când majii folosesc incantații, e ca și cum ar ridica una dintre pietre. Magia curge liber, îngăduindu-ne s-o folosim în siguranță.

Ridică o piatră, iar eu privesc cu atenție noul drum pe care apa și-l croiește prin barajul natural. Îmi imaginez magia de culoarea lavandei care curge prin trupul lui Zélie, umplându-i venele, aidoma unei pânze incandescente de păianjen.

— E ca și cum ai băga ața într-un ac?

— Cam așa ceva, aprobă Zélie. Energia care curge liber nu e la fel de puternică precum a ta, dar e precisă. Poate fi mânuită în așa fel încât s-o folosești în mai multe moduri.

Zélie tace o clipă. Cercetează grămada de pietre și se oprește la cea mai mare.

— Ca titán, folosești magia de sânge în mod natural. Asta înseamnă că nu ai precizie. Nu deții controlul asupra ei.

Ridică piatra grea, iar apa începe să curgă vijelios, țâșnind pe noul ei traseu.

— E ca și cum ți-ai elibera în sânge tot ashêul tău, dintr-odată. Rezultatul e o magie precum a ta.

Mă uit îndelung la mâinile mele. Încep să înțeleg sursa durerii mele. Toată noaptea, am simțit că un foc arde dezlănțuit înăuntrul meu, rănindu-mă la fiecare încercare de a-mi folosi magia.

— Dacă magia mea e un ac, a ta e un baros, explică Zélie. Dacă nu o controlezi, tu și cei din jurul tău veți fi răniți. Dacă eliberezi prea mult ashê, nu doar că vei simți durere. Te vei îneca.

Strâng din buze și cuget la ce mi-a zis. Dacă ceea ce spune Zélie e adevărat, toți titánii sunt un pericol pentru ei înșiși. Oare câți dintre ei au pierit pentru că și-au împins abilitățile prea departe?

— Dar ce crezi că se întâmplă cu Mama? o întreb. Reușește să folosească mai mult ashê decât orice titán. De ce n-a omorât-o magia până acum?

Zélie se cutremură.

— Nu știu, îmi răspunde. N-am mai văzut o putere ca a ei. Parcă ar fi cu totul altceva.

Trag adânc aer în piept și mă ridic în picioare. Încerc să succesc pe toate părțile explicația lui Zélie, căutând o soluție.

— Dacă folosesc magia de sânge, atunci tot ce-mi trebuie este s-o controlez, îi spun. Putem rezolva asta dacă mă înveți o incantație.

Nările lui Zélie freamătă. Face un pas înapoi. Umerii i se încordează.

— Yoruba e sfântă pentru poporul nostru. Nu-i ceva pe care poți pur și simplu să-l înveți.

— Ce se întâmplă acum e mai important decât limba voastră. Pe toate Cerurile! Suntem în război...

— Magia noastră nu are legătură cu războiul! țipă Zélie. Incantațiile reprezintă istoria poporului nostru. Exact ceea ce tatăl tău a încercat să distrugă.

Prietena mea scutură din cap. Pieptul i se zbuciumă.

— Titánii ne-au furat magia. Nu se poate să ne furi și limba!

Îmi înclin capul într-o parte.

— Să fur? Zélie, ce tot spui acolo? Cum altfel o să învăț să-mi controlez magia?

— Nu ai nevoie de control, îmi explică ea. Nu-i nevoie să-ți folosești magia deloc.

— Dacă nici măcar nu pot să-mi folosesc puterea, pe cine să mă bazez? Nu ai stat nici cinci minute în mijlocul rebelilor *Iyika*, dar deja mă înjunghii pe la spate!

— Te înjunghii pe la spa...

Zélie tace pentru o clipă, apoi pufnește:

— Deci despre asta e vorba, de fapt. După tot răul pe care l-a făcut, tot mai vrei să ai încredere în Inan.

Îmi ard obraji. Îi întorc spatele, încrucișându-mi brațele la piept. Nu am cum să-i explic, dar știu ce e în inima fratelui meu. A fost cât se poate de sincer când le-a oferit provizii majilor. Am avut o ocazie de-a încheia războiul, dar ea a i-a dat cu piciorul, fără să se gândească la consecințe.

— Planurile mele nu s-au schimbat, spune Zélie. Încă vreau să te văd pe tronul Orishei. Dar n-o să-mi cer scuze pentru că nu mai sunt atât de proastă încât să cred minciunile fratelui tău.

Între noi se lasă o tăcere grea, care îngheață atmosfera din junglă. Vreau să am încredere în Zélie, dar în adâncul meu știu că interesele noastre nu mai sunt comune. La urma urmei, Inan e sânge din sângele meu. Pentru ea, el e doar nenorocitul care i-a frânt inima.

Nu pot lăsa această luptă doar în seama lui Zélie, tot așa cum n-o pot lăsa doar pe umerii Ramayei. Dacă vreau să câștig acest război, am nevoie de

propria-mi putere.

Oftez.

— Nu te-aș ruga să mă ajuți, dacă ar exista o altă soluție. Dar Mama dăruiește clădiri peste noi. Nu mă mai pot baza doar pe sabia mea. E datorita să lupt pentru maji, dar eu, ca regină, sunt responsabilă pentru toți. Trebuie să am grijă de kosidani, care fug speriați. De soldații titani, pe care Mama îi secătuiește. Sunt responsabilă pentru majii care mă urăsc de moarte, însă nu pot ajuta pe nimeni decât când îmi voi putea folosi puterea.

Zélie face câțiva pași spre mine. Tonul ei se domolește.

— Amari, nu! Nu-i nevoie să porți doar tu povara salvării Orishei.

— Dacă n-o fac eu, atunci cine? Chiar tu ai spus: nu ai încredere că Inan se va ține de cuvânt.

Îmi șterg ochii obosiți și încerc să-mi țin durerea ferecată în suflet. Mă gândesc la toate viețile pe care faptele mele le-au distrus. Îmi vin în minte chipurile tuturor celor care au murit din cauză că în clipa asta nu stau pe tronul Orishei.

— Sunt singura persoană care luptă pentru toți. Nu pot face asta fără să-mi folosesc magia. Dacă nu vrei să mă ajuți... nu-i nimic. Voi găsi pe cineva dispus să o facă.

Dau să plec, dar Zélie mă apucă de mână. Își relaxează umerii și oftează.

— O să mă ajuți? o întreb.

— Da, cu o condiție. Dacă te învăț o incantație, o vei folosi împotriva titanilor, nu împotriva majilor.

Dau aprobator din cap. Înțeleg importanța cuvintelor ei.

— Promit c-o voi folosi doar împotriva Mamei și a armatei ei.

Zélie ezită puțin, dar în cele din urmă ridică brațele. Îmi aranjează mâinile în poziția potrivită și zice:

— Bun. Depărtează picioarele și repetă după mine!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

A doua zi, de dimineață, abia îmi pot ține ochii deschiși. Amari ne-a pus să ne antrenăm toată noaptea. Ne-am întors la sanctuar abia în zori. Acum, ceilalți doi Secerători din clanul meu mă pregătesc pentru Ascensiunea mea ca membru al Consiliului. Mă lupt cu imboldul de a evada din siguranța oferită de zidurile sanctuarului. Tot ce doream era să găsesc o modalitate de-a câștiga acest război.

Nu sunt pregătită să devin Mai-marele unui clan.

— Ia apă curată! îmi spune ferm Bimpe, cea mai mare dintre cele două fete.

Secerătoarele tinere se agită în jurul meu. Sunt îmbrăcate în robe sântaro, care nu le vin deloc bine. Bimpe e prea înaltă și tivul îi ajunge în dreptul genunchilor. În jurul ochilor și al gurii pielea ei are porțiuni decolorate, care alcătuiesc un model minunat.

Lângă ea, Mári înoată în robele greoaie și negre. Încă e micuță, fiindcă are doar treisprezece ani. De câte ori îmi zâmbește, văd strungăreață adorabilă dintre dinții ei din față.

Prezența lor însufletește zidurile roase de vreme ale Templului Secerătorilor. E un loc sfânt. Lespezile vopsite creează un mozaic deasupra capetelor noastre – vârtejuri purpurii și roșii reprezintă Mai-marii din vechime ai Consiliului Secerătorilor. Felinare în formă de lacrimă atârnă din tavanele boltite; prin sticla lor colorată se revarsă o lumină de culoarea lavandei. Mă uit la ele, în timp ce Bimpe mă spală din cap până-n picioare. După ce înlătură praful și mizeria de pe corpul meu, mă unge cu uleiuri cu aromă de citrice.

— Te-ai gândit cine o să-ți fie Secund? șoptește Mári, făcându-se că nu vede privirile ucigătoare pe care i le aruncă Bimpe.

Își trage gluga, scoțându-și la iveală cele două cocuri.

— Pentru că, dacă încă nu te-ai hotărât...

Când Bimpe îi arde una peste cap, Mári se face mică de frică.

— *Jagunjagun*, te rog, ignor-o! zice Bimpe. Știe că nu trebuie să te deranjeze înainte de Ascensiune.

Încerc să-mi ascund râsul când Mári scoate limba la ea. Bimpe pleacă să

aducă un pieptăn. Mări se apleacă spre mine.

— Pot să fac *patru* incarnări.

Ridic din sprâncene.

— Patru? E impresionant.

— Dacă mă antrenezi, o să învăț să fac mai multe, șoptește ea. Poate reușesc să fac unele mai mari chiar și decât ale lui Mâzeli!

Tace brusc când se întoarce Bimpe, dar ne zâmbim complice. Nu scot niciun cuvânt când Bimpe trece pieptănul de fier prin părul meu. Mări îmi pune pe degete inele groase, de aur. După ce sunt spălată, mă ajută să mă îmbrac cu o fustă roșie, înfoiată. E atât de lungă, că alunecă pe podeaua de piatră. Bimpe ia o fâșie de mătase roșu-închis.

— Ești aproape gata, îmi spune.

Încerc să ignor faptul că cicatricile mele sunt în văzul tuturor. Fetele îmi aranjează materialul pe piept, în falduri. La spate leagă o fundă mare, ca să-mi ascundă semnele îngrozitoare.

Mări își trece mâna peste tatuajele aurii de la baza gâtului meu și întreabă: — Să acoperim simbolurile astea?

— Nu de tot, spune Bimpe. Fac parte din identitatea ei.

Îmi aplec capul. Bimpe îmi ia de la gât colierul tradițional și pune în schimb un colier lat, din aur. Șiraguri de mărgelile strălucitoare se revarsă din salbă pe pieptul meu și în jos, pe spate. Îmi ajung până la sandalele de piele. Așa, purtând podoaba de cap împodobită cu mărgelile, arăt ca Mama.

Ca și cum Oya s-a trezit la viață.

— Treaba noastră s-a-ncheiat.

Bimpe face o plecăciune, imitată iute de Mări.

Ochii ei căprui strălucesc.

— Arăți incredibil. Ești mult mai drăguță decât Mâzeli!

— Mulțumesc!

Zâmbesc, iar fetele fac din nou o plecăciune. Dar după ce ies din încăpere, simt că mi se strânge din nou inima.

Templul Secerătorilor se află pe al treilea munte, și totuși aud sporovăială majilor care așteaptă la baza lui. Nu știu cum o să protejiez un clan întreg, când n-am fost în stare să-l protejiez pe Baba. Abia dacă mă pot proteja pe mine.

Corăbiile pe care le-am văzut din ascunzătoarea mercenarilor lui Roën îmi revin în minte. Mă așez din nou pe scaun. Știu că, dacă voi fi Mai-mare al Secerătorilor, îl voi putea elimina mai ușor pe Inan, dar cu fiecare zi ce

trece, libertatea după care jinduiesc pare un vis tot mai îndepărtat.

— Uau!

Mă întorc și-l văd pe Tzain stând în prag. Fluieră admirativ și zâmbește uluit.

— Arăți de parcă te măriți.

— Păi, cam asta fac.

Îl îmbrățișez.

— Dar, în loc să-mi leg viața de o singură persoană, mă leg de un clan întreg.

— Hai, lasă! Înainte de Raid nu vorbeai decât despre cum o să te alături celorlalți Secerători.

— Eram doar un copil. Dar acum...

Nu termin propoziția. Închid ochii, pentru că nu știu ce să mai spun.

— S-au petrecut prea multe? mă întreabă fratele meu.

— Prea multe lucruri mi-au fost răpite.

Se lasă liniștea. Mă așez la loc, gândindu-mă la toți cei pe care i-am pierdut. Magia era unul dintre lucrurile care mă făceau să mă simt plină de viață, însă acum mi-e cu neputință să o folosesc fără să mă gândesc la oamenii care au murit.

Știu că nu am de ales. Nu-l pot învinge pe Inan fără ajutorul rebelilor. Dar să devin un Mai-mare, să preiau această îndatorire sacră pare cu totul greșit.

Tzain îngenunchează în fața mea.

— Ești speriată, dar nu există nimeni mai potrivit pentru treaba asta. Îmi amintesc cum ți s-au luminat ochii după ce tu și Mama ați urmărit Ascensiunea aceluia Secerător.

Amintirea de care pomeneste mă învăluie. Văd cu ochii minții pielea minunată a Mamei, părul ei des și alb.

Ultima dată când a fost ales un Mai-mare al Consiliului Secerătorilor, am mers tocmai până în Lokoja, fiindcă voiam să asistăm la Ascensiune. Mama m-a strâns de mână când a început ritualul. Palmele ei miroseau întotdeauna a ulei de nucă-de-cocos.

Mi-am ținut respirația când locul unde se petrecea Ascensiunea s-a luminat în nuanțe purpuriu-închis – semnul că Oya era prezentă. Un fum negru a învăluit locul ritualului, ascunzându-l pe noul Mai-mare de privirile noastre.

— *Ce se întâmplă?* am șoptit.

— *E isípayá lui, mi-a răspuns mama, tot în șoaptă. În timpul Ascensiunii, Mai-marele primește puțin din înțelepciunea zeului său. Se spune că profeția de care are parte îl ajută să-și conducă clanul.*

— *Vreau și eu o isípayá!* am spus, iar Mama a început să râdă.

M-a strâns în brațe.

— *Și eu vreau. Într-o zi, s-ar putea să primim și noi una.*

Pe atunci nu știam ce înseamnă să fii Mai-marele unui clan. Știam doar că, indiferent ce voia Mama, eu trebuia să am acel ceva.

Tzain mă ajută să mă ridic în picioare și mă încurajează: — Poți s-o faci. Sunt convins de asta. Pur și simplu trebuie să-ți demonstrezi ție înseși că poți.

Dau din cap și oftez lung, uitându-mă la ușa templului.

— Bine. Să mergem!

Când Mama Agba intră în cercul de pietre aflat la baza celui de-al treilea munte, printre maji se așterne tăcerea. Aproape optzeci de membri *Iyika* privesc de dincolo de pietre, împreună cu divinerii din clanul lor. Mama Agba arată ca o zeiță. Poartă un turban înalt, argintiu și o mantie asortată. Mătasea lucioasă alunecă în urma ei în vreme ce se îndreaptă spre centrul cercului, iar vopseaua albă îi accentuează sprâncenele și îi subliniază pomeții.

Se adresează mulțimii:

— Zeii ne zâmbesc astăzi. Înaintașii voștri vă zâmbesc și ei. De fiecare dată când un nou membru al Consiliului Mai-marilor se ridică să-și conducă propriul clan, insuflăm viață în ceea ce dușmanii noștri au încercat să distrugă!

Uralele răsună prin mulțime, iar eu trag adânc aer în piept, impresionată de priveliște. Mi-aș dori să pot duce imaginea asta în mormântul lui Baba. Pentru prima dată, simt că moartea lui nu a fost în zadar.

— Înainte de Raid, rolul Mai-marelui era rezervat pentru cel mai puternic maji al unui clan, continuă Mama Agba. Dacă cineva considera că titlul i se cuvine, avea dreptul să ceară să-l provoace la luptă pe Mai-mare, ca să încerce să demonstreze valoarea sa. Iar un Mai-mare are posibilitatea să accepte că a apărut o nouă putere, mai mare decât a lui, și să se retragă. Mi s-a adus la cunoștință că există cineva care vrea să facă asta.

Mama Agba își împreunează palmele și se răsucesce spre cei trei Secerători adunați în colțul îndepărtat. Cu toate că ei alcătuiesc cel mai

puțin numeros clan din sanctuar, să văd atâția Secerători la un loc mă emoționează. Acum câteva luni, nu exista niciun Secerător în Orisha.

— Mâzeli Adesanya – rostește solemn Mama Agba –, Mai-mare al Clanului Secerătorilor, ești provocat la o înfruntare. Accepti provocarea sau renunți la titlul tău?

Mâzeli își umflă pieptul și traversează podeaua din calcedonie. Pe umeri îi atârna o robă din mătase neagră, pe al cărei tiv se văd însemnele Secerătorilor, în nuanțe de purpuriu.

Mâzeli face o plecăciune în direcția mea.

— Renunț cu bucurie! Cine altcineva ar putea conduce mai bine Secerătorii, dacă nu însuși Soldatul-Care-Aduce-Moartea?

Cuvintele lui stârnesc urale pe tot muntele. Ovațiile ar trebui să-mi dea curaj; în schimb, simt picături de transpirație pe tâmpile. Greutatea întregii lumi mă apasă pe umeri când mă ridic. Fiecare pas pe care îl fac pe pardoseala de calcedonie pare să dureze o eternitate.

Mă gândesc la visul meu de a naviga undeva departe. Simt arsura cicatricilor. Dar când ajung lângă Mama Agba, nu pot nega dorința pe care o simt în inimă.

Îngenunchez în fața ei. Vocea Mamei Agba se umple de emoție.

— Zélie Adebola...

Ochii ei de culoarea mahanului strălucesc de lacrimi. Trebuie să-mi înfig unghiile în palme ca să le stăpânesc pe ale mele.

— *Şé o gba àwọn èniyàn wònyí gégé bí ara rẹ? Şé iwọ yòò lo gbogbo agbára rẹlátí dábòbò wón ni gbogbo ònà?*

Îi accepti pe acești oameni ca fiind ai tăi?

Îți vei folosi puterea ca să-i protejezi cu orice preț?

Povara întrebărilor ei îmi apasă pieptul. Îi privesc pe Secerătorii adunați în jurul lui Mâzeli. Bimpe urmărește totul cu degetele la buze. Mări îmi face semne cu mâna, plină de însuflețire, parcă imună la solemnitatea momentului. Deși le cunosc de doar câteva ore, simt deja că în venele noastre curge același sânge. Asta îmi dă un sentiment liniștitor. În preajma lor mă simt așa de bine cum nu m-am simțit de mulți ani.

— Care-i răspunsul tău? întreabă Mama Agba.

Îmi îndrept spatele și dau aprobator din cap. Pentru prima dată după Raid, înțeleg cu adevărat potențialul pe care-l avem și văd frumusețea a ceea ce am putea deveni.

— *Mo gbà. Mà á se é.*

Importanța jurământului meu parcă mă sugrumă: „Voi face tot ce pot ca să-i protejez pe acești Secerători”.

Mama Agba își șterge o lacrimă, apoi își înmoaie degetul într-o cutie de tablă cu colorant purpuriu scânteietor. Îmi desenează o semilună pe frunte și o linie de-a lungul maxilarului. Întregul munte e cufundat în tăcere. Încheie binecuvântarea cu un desen complicat, deasupra ochiului meu stâng. Rămân nemișcată când îmi pune în jurul picioarelor ofrande de scorțișoară și de iarbă-de-mană.

Mă sărută pe frunte.

— Știu că părinții tăi sunt mândri de tine. La fel și eu.

Zâmbesc, gândindu-mă la ce ar spune ai mei dacă ar fi aici. Mamei îi fusese menit să devină cel mai tânăr Mai-mare al Consiliului Secerătorilor din istorie. Acum, această onoare îmi revine mie.

— Dă-mi mâna, copilă!

Întind palma. Mama Agba scoate un pumnal negru.

— Fie ca jurământul tău să fie scris cu sânge! spune ea solemn. În fața poporului tău. În fața zeilor tăi.

Mama Agba îmi crestează palma și-mi călăuzește mâna. Îmi lipește palma de centrul cercului. Piatra se luminează. Magia încălzește aerul din jurul meu. Nu doar sângele e sorbit din ființa mea. Din mulțime se aud icnete de uimire când mâna mea devine una cu suprafața pietrei. Lumina purpurie se împrășteie precum firele din plasa unui păianjen gigantic. Lumini incandescente scapără în jurul capului meu. Venele mi se umflă pe sub piele.

Cu o strălucire instantanee, lumina de sub mine erupe în nori de fum purpuriu. Ceața este atât de densă, încât n-o mai văd nici pe Mama Agba. Fumul înghite toate sunetele.

Nu mai văd nimic. Tatuajele de pe gâtul meu încep să vibreze.

Apoi Oya luminează în întuneric.

Pe toți zeii...

Nu contează de câte ori i-am văzut puterea; de fiecare dată, rămân fără suflare. Mi se taie respirația când Oya mi se arată, mai impunătoare ca oricând. Fustele i se învârt într-un uragan roșu. Străluciri în nuanțe de purpuriu-închis îi conturează pielea neagră ca obsidianul. O picătură de ashê i se scurge din mână, strălucind tot mai puternic în timp ce alunecă prin întuneric.

Toți mușchii din corp mi se încordează. Mă pregătesc să primesc darul,

înțelepciunea sacră cu care doar o *isípayá* te poate înzestra. *Isípayá* unui îmblânzitor a fost cea care ne-a ajutat să găsim animalele de călărie masive pe care le folosim. *Isípayá* unui Secerător a dat naștere primelor incarnări. Aceeași dorință nestăvilită pe care am avut-o în copilărie mă mistuie și acum, când îmi răsfir degetele, așteptând *isípayá* mea.

Picătura de ashê aterizează în palma mea și ochii mi se umplu de lumină purpurie.

Pielea mea arde pe măsură ce *isípayá* pune stăpânire pe mine. La început, o fâșie de lumină purpurie se învolutează din pieptul meu, ca o panglică. Apoi apare o fâșie aurie, răsucindu-se din întuneric. Urmează cea portocalie și cea verde-smarald. Toate strălucirile se împletesc între ele. Se întrepătrund asemenea rădăcinilor arborilor-mamut, zămislind o putere atât de mare, încât rage ca o leonară.

O mulțime de întrebări mi se bulucesc în minte. Întind mâna, încercând să ating curcubeul amețitor de magie. Dar când degetele mele dau să atingă căldura mistuitoare, fâșiile de lumină dispar.

— Uf!

Respir cu greu. Cad în genunchi. Ridic palma tremurătoare în dreptul ochilor, dar nu se mai vede nici urmă din tăietura făcută de Mama Agba.

După ce se risipește fumul, Mama Agba îmi întinde mâna. Ochii căprui îi lucesc de mândrie. Mă ajută să mă ridic în picioare. Nu-mi iese din minte curcubeul zămislit de *isípayá* mea. Mama Agba mă întoarce cu fața spre mulțime. Îmi ridică brațul. Inima mi se umple de fericire când muntele întreg vuieste de urale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

INAN

Când soarele apune în Lagos, hotărăsc, în sfârșit, cum să ripostez după atacul rebelilor *Iyika* asupra proviziilor noastre. În momentul de față suntem ținte sigure, dar, dacă le-aș găsi tabăra, am putea lansa o contraofensivă.

Dacă nu eliberez Lagosul de dominația lor, nu avem nicio șansă de a câștiga războiul. În ritmul ăsta, vor lua cu asalt zidurile distruse ori ne vor lăsa să murim de foame.

Trebuie să acționez acum. Până nu este prea târziu.

Aștept să se lase întunericul. Când ultima rază de lumină aruncată de lumânare se stinge pe coridoare și nimic nu mai tulbură liniștea în palat, semiluna își face apariția pe cerul înnegrit de fum.

Mă dau jos din pat și-mi schimb cămașa de noapte brodată cu un caftan zdrențuit. Sub pernă am o sticlută furată, plină cu pigment negru. Îmi vopsesc şuvița albă.

Să sperăm că e de ajuns. Mă răsucesc pe călcâie și-mi privesc îndeaproape reflexia în oglinda Tatei. Ultima dată când am purtat o haină așa de simplă, eram cu sora mea și cu Zélie, în tabăra divinerilor. Am senzația că s-a petrecut atât de demult, încât nici măcar nu pare aievea. Pe vremea aceea eram doar un prinț, iar Zélie nu era Soldatul-Care-Aduce-Moartea.

Cuvintele Raifei îmi terorizează gândurile: *A fost doar începutul! Lagosul va pieri în flăcări până la ultima piatră!*

Dacă nu găsesc o modalitate de a-i opri pe rebelii *Iyika*, Orisha se va prăbuși din cauza mea.

Deschid geamul și mă uit în jos. Iatacurile Tatei se află la al cincilea etaj al palatului, dar dedesubt văd multe balcoane și balustrade. Mă urc pe marginea ferestrei și mă țin de pervaz. Dacă aș calcula bine...

— Sper că ieși pe furiș ca să te întâlnești cu o fată.

Tresar la auzul vocii baritonale și aproape mă rostogolesc de pe pervaz. Ojore stă în prag, cu brațele încrucișate la piept și cu un zâmbet mucalit în colțul gurii.

— Dacă-i așa, o să mă fac că nu văd, spune el. Ți-ar prinde bine o tăvăleală.

Mă uit din nou afară, în jos.

— Atunci, merg să mă întâlnesc cu o fată. Prefă-te că nu m-ai văzut!

Ojore închide ușa în urma lui.

— Ei, dă-mi mai multe detalii! Ești pe cale să-ți pui viața în pericol. Măcar spune-mi cum o cheamă.

Deși vorbește în glumă, în minte-mi vine chipul lui Zélie. Claia ei de păr alb. Privirea ei argintie. Pielea ei închisă la culoare.

Pentru o clipă, sunt iarăși singur cu ea, în scena de vis, prea neștiutor ca să înțeleg ce-o să urmeze. Dar nu apuc să poposesc mult în această amintire, pentru că-mi revine în minte durerea provocată de vrejurile ei negre, cu care a încercat să mă sugrume.

Oftez.

— Ce s-a întâmplat ieri a fost din vina mea. Și a unei fete. Dacă acum ea e conducătoarea grupului *Iyika*, e doar o chestiune de timp până când vor ataca Lagosul din nou.

— Și ce ai de gând să faci? Întreabă Ojore. S-o liniștești cu un sărut?

— Rebelii *Iyika* sunt în pădurea aceea. Dacă le găsesc ascunzătoarea, îi putem ataca. Sunt convins că magia mamei este suficient de puternică.

Încerc să sar pe fereastră, dar Ojore mă prinde de braț, ținându-mă pe loc.

— Nu-i bine să pleci singur în căutarea lor.

Clatin din cap.

— Nu pot ruga pe nimeni să-și riște din nou viața pentru mine. Mai ales după tot ce am provocat. Ieri, *Iyika* au obținut o victorie importantă, dar au suferit și o pierdere mare. Indiferent cât de numeroși sunt, acum vor fi luați prin surprindere. Asta-i cea mai bună ocazie să-i găsim.

Ojore mă privește stăruitor și oftează din rărunchi. Își scoate platoșa de alamă și o așază lângă sticluța cu pigment negru.

— Ce faci? Îl întreb.

Înhață o pereche veche de pantaloni, care zace pe podea.

— Ce crezi că fac? După cum spuneam, nu te las să te duci singur.

. ◆ ◆ ◆

Plecăm amândoi, la adăpostul nopții. Ne ferim de soldații care păzesc palatul. De gărzile ce stau de strajă la ușa Mamei.

După ce ajungem în piață, ne ia o oră să trecem de porțile distruse ale Lagosului. Când ajungem, în cele din urmă, în pădurea carbonizată din împrejurimile capitalei, dincolo de paza militară, grăbim pasul.

— E de-ajuns să-i găsim, îi zic. Apoi Mama se va ocupa de restul.

Îmi privesc mâinile și mă întreb dacă puterea mea va fi vreodată egală cu a ei. Din curiozitate, încerc să-mi invoc magia, dar pielea mă ustură din cauza șuvoaielor străvezii și albastre ce-mi fulgeră din vârfurile degetelor. Îmi duc mâna la tâmplă. Încercarea mea neînsemnată mi-a provocat o durere de cap îngrozitoare.

— Încă te doare?

Ojore se uită la mine, iar eu încuviințez. Cu cât trece timpul, cu atât mă îngrijorez mai mult că magia mea va rămâne mereu așa. Înainte de ritual, îmi uimeam toți adversarii. Acum se pare că reușesc să mă uimesc doar pe mine.

— N-a fost niciodată ușor, îi spun. Dar de obicei magia îmi răspundea atunci când aveam nevoie de ea. M-am obișnuit s-o am la îndemână. Făcea parte din mine.

Ojore strâmbă din nas. Mă-ntreb dacă nu cumva am spus prea multe. Deodată, frunzișul foșnește în stânga noastră.

Inima îmi sare din piept. Duc mâna la sabie, așteptând ca majii să atace. Dar când pe lângă noi trece o hienară tărcată, aproape că îngenunchez de ușurare.

— Ceruri!

Îmi duc mâna la piept, ca să-mi liniștesc inima. Mă uit la Ojore, dar el nu s-a clintit deloc. O privire pierdută îi încețoșează ochii.

— Ești bine? îl întreb.

Mâna liberă îi tremură. Durează câteva clipe să-și vină în fire. Când iese din starea asta, își ferește privirea.

Simt că-i vine să intre-n pământ de rușine.

— Ai nevoie să ne oprim câteva clipe? îl întreb.

— Nu. Mă simt bine.

Dă s-o ia înainte, însă îl apuc de mână. Îl silesc să rămână pe loc. Aștept să-și revină. E ciudat să-l văd așa.

De obicei, vechiul Ojore se grăbea să se avânte în luptă.

Nu pare niciodată temător.

— Nu știu de ce și-au trimis Arzătorii.

Ojore închide ochii și adaugă:

— Sunt sigur că în rândurile celor din *Iyika* sunt și Secerători. Și Canceri. Ar fi putut ataca cu orice altceva în afară de foc.

Își duce mâna la cicatricile de pe gât și chipul i se schimonosește de

durere. Parcă văd cum flăcările ard în mintea lui. Uitându-mă la Ojore, mă întreb dacă nu cumva atacul cu foc a făcut parte din planul lui Zélie. În urmă cu câteva luni, am adus focul pe țărmurile ei. I-am ars poporul. I-am distrus căminul. Poate că asta e răzbunarea ei.

— Dacă nu vrei s-o faci...

Ojore îmi curmă vorbele cu o ridicare de mână.

— Ne-au torturat prea multă vreme. E timpul ca viermii ăia să se târască înapoi în pământ.

Ura care i se întipărește pe chip e neobișnuită. Cu totul diferită de zâmbetul lui bine-cunoscut. Dau să spun mai multe, dar Ojore se urnește din loc. Îl urmez.

Trece încă o oră. Distanța dintre noi și Lagos crește.

Am sentimentul că suntem la jumătatea distanței spre Ilorin. În sfârșit, auzim voci. Îndată ce sunetul ne ajunge la urechi, ne oprim. Mușchii mi se încordează. Ne ghemuim după un copac, ca să iscodim tabăra rebelilor *Iyika*.

— Aici e, șoptesc, aplecându-mă în față ca să văd mai bine.

Câțiva zeci de metri mai încolo, rebelii găsesc o hienară la foc deschis. Toți sunt în armuri roșiatice și împart între ei farfurii de lemn.

După intensitatea atacului lor asupra Lagosului, mă așteptam să găsesc zeci de maji, dar sunt doar nouă în jurul flăcărilor pâlpâitoare. Furia pe care Raifa a stârnit-o în mine revine când văd chipurile rebelilor care mi-au incendiat orașul.

— Unde sunt restul? șoptește Ojore. Mi s-a spus că, atunci când a revenit magia, au asaltat Lagosul cu zecile.

— Poate că doar de atâția se pot lipsi. La urma urmei, nu au avut nevoie de mulți soldați ca să ne țină captivi în capitală.

— Să ne întoarcem! mă înghiontește Ojore. Mama ta și titânii ei pot, cu siguranță, să le vină de hac.

Ne ridicăm în picioare, dar când să ne întoarcem spre Lagos, doi rebeli ne ațin calea.

— Aruncați armele! răcnește o fată înaltă.

Flăcările din mâinile ei îi luminează chipul încrâncenat. Buzele îmi tremură. Schimb o privire cu Ojore. N-avem de ales; lăsăm săbiile să cadă și ridicăm brațele în aer.

— Trimite vorbă Consiliului! ordonă fata. Spune-le că-l avem pe rege.

Al doilea Arzător face un pas în față.

— De ce să mai așteptăm? Mai bine să trimitem Consiliului capul regelui...

Ojore face un salt înainte. Își ridică iute sabia. Tresar când o înfige în gâtul rebelului. Sângele țâșnește pretutindeni. Arzătorul cade la pământ.

— Daran!

Țipătul fetei mă dezmeticește. O pun la pământ, lovind-o cu cotul în tâmplă.

— Poziție de atac! strigă un maji din tabără, chemându-i pe ceilalți rebeli *Iyika*.

Simt că am plumb în picioare. Toți se adună în cerc și încep să murmure la unison:

— *Òòrùn pupa lókè, tú àwọ̀n iná rẹ̀ sọ́rí ilẹ̀ ayé...*

Majii își ridică mâinile spre cer, aprinzând un soare roșu. Arde cu atâta putere, încât toată pădurea e scaldată în lumină roșu-aprins. Aerul din jur ne pârzolește. E prea fierbinte ca să respir.

— Trebuie să-i oprim!

Ojore țâșnește, repezindu-se spre flăcări. Aleargă ca un apucat. Duce o mână la brâu, unde ține cuțitele de aruncat. Nu se gândește la propria viață. N-are teamă de moarte.

— Ojore, așteaptă!

Fug după el. În urma noastră, în Lagos, cineva sună alarma de atac care anunță sosirea rebelilor *Iyika*.

Ha-uuuuuuuuuuu!

Indiferent cât de departe de oraș suntem, sirena e asurzitoare. Copacii ard în flăcări în jurul nostru și soarele roșu se face tot mai mare. Flăcările îmi pârzolesc pielea. Alerg.

Cu un mârâit, Ojore aruncă două cuțite în pieptul unui Arzător. Liderul *Iyika* scoate un răcnet când își vede soldatul prăbușit la pământ. Când îl vede pe Ojore, buzele ei se arcuiesc.

— *Odi iná, jó gbogbo rẹ̀ ni àlà rẹ̀!*

În fața lui, din senin, apare un zid de flăcări. Ojore se oprește. Focul se întetește, iar în lumina limbilor de foc îi văd groaza întipărită pe chip.

Îl strig pe nume. Timpul parcă s-a oprit în loc. Fata maji își ridică mâinile, pregătind un nou atac. Mintea mi se golește. Simt cum magia mea crește în valuri pe care nu le pot controla.

Ridic o mână. Magia explodează cu o asemenea forță, încât oasele brațului mi se sfărâmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

INAN

Trece o oră până ne găsește armata monarhiei. Soldații mă țin nemișcat, în timp ce medicul îmi bandajează brațul. Alții ridică deasupra mea un cort de pânză. Nu pot să văd petrecerea prin care se sărbătorește distrugerea taberei rebelilor *Iyika*. Strâng din dinți și-mi închid țipetele ca-ntr-o cușcă. Durerea e atât de mare, că de-abia pot respira.

— Inan, nu te mișca!

Mama năvălește în cort, ducând o grămadă de sticlute colorate. Alege una dintre ele, plină cu un lichid albastru-închis, și mă silește să înghit sedativul amar.

— Căutăm încă Vindecători printre soldații lor. Deocamdată, asta o să te ajute.

Mă țin de ea. Mă ridică și îmi sprijină cu grijă brațul bandajat, ca să stea nemișcat. Sedativul mă năucește. Mi se încetoșează mintea, iar durerea îmi amortește. Mă scufund în patul de campanie a cărui pânză aspră e îmbibată de transpirația mea. Încă nu înțeleg ce s-a întâmplat. Magia mea nu mi-a provocat niciodată atâta durere. Nici măcar nu știam ce fac în momentul în care am ridicat mâna.

Pur și simplu voiam ca totul să înceteze.

Nu am crezut că pot să-i năucesc pe toți rebelii *Iyika* dintr-odată.

— Lăsați-l pe rege să se odihnească!

Mama îi trimite pe toți afară, apoi îngenunchează lângă mine. Clatină din cap și își trece degetele printre buclele mele ude de sudoare.

— Îmi vine să te omor.

— Îmi pare rău, spun cu voce dogită. Nu trebuia să fim prinși.

— Ești *rege*, pentru numele zeilor! Dacă ai un plan, lupti alături de soldați! Alături de *mine*!

Își lipește fruntea de a mea, strângându-mă cu putere. Mâinile îi tremură, înlănțuite pe după gâtul meu. Simt cum se crispează în încercarea de a-și stăpâni lacrimile.

— Te rog, data viitoare, ia-mă cu tine! îmi șoptește. De-abia te-am regăsit. Nu se poate să te pierd din nou.

Dau din cap și închid ochii. În minte mi-a rămas întipărită amintirea

flăcărilor care luminau chipul lui Ojore. Pe măsură ce imaginea asta se îndepărtează, în locul ei apare amintirea de când mi-am descoperit puterile pentru prima dată, când l-am ținut în loc pe Amiralul Kaea, în Chândomblé.

— Ai mai făcut asta vreodată? întreabă Mama.

— Da. Dar niciodată cu atâția oameni în același timp.

Generalul Jokôye intră în cortul nostru. Observ pe chipul ei ceva ce pare să aducă a zâmbet. Își împinge ochelarii pe nas și face o plecăciune.

— Mă bucur că sunteți bine, Majestate.

Ojore vine în urma ei, cu bandaje peste arsurile proaspăt căpătate.

— Îți rămân dator, vere.

Mă înghiontește în picior.

— Mi-ai tot salvat viața, Ojore. Era cazul s-o salvez și eu pe a ta.

— Recunosc că am avut îndoieli, spune Jokôye. Dar nu mă tem să recunosc atunci când nu am dreptate. Ați făcut o treabă extraordinară când i-ați ingenuncheat pe rebeli. Dacă eliberăm Lagosul, schimbăm soarta acestui război!

Dau la o parte foaia de cort și arunc o privire afară. Soldații noștri strigă de bucurie, trăgând la măsă din ploști.

În mijlocul lor, rebelii capturați stau în genunchi. Fiecare *Iyika* e legat cu lanțuri de majacite și poartă un sac pe cap. Privindu-i, aș vrea să mă pot bucura de victorie, și totuși un gol îmi pustiește sufletul.

Ultima dată când am văzut maji cu capetele acoperite de saci, s-a întâmplat când Tata a condus atacul.

Jokôye ia poziție de drept și-și duce mâna la sabie.

— Și-acum, avem nevoie de răspunsuri. E timpul să găsim tot ce a mai rămas din viermii ăștia și să-i ștergem de pe fața pământului.

Se îndreaptă cu pași apăsați spre prizonieri. Coadă ei împletită și lungă până la brâu îi saltă pe spate. Cu un gest larg, curmă petrecerea. Hotărârea din privirea ei mă face să asud iar.

— Scoateți-le sacii! ordonă generalul.

Soldații ei se grăbesc să smulgă sacii de pe capetele majilor.

Se aude doar trosnetul lemnului care ard. Jokôye trece prin dreptul lor, uitându-se cu atenție la chipul fiecăruia.

— Ați fost eficienți în timpul atacului vostru distrugător! răcnește ea. Acum a venit timpul să plătiți. Spuneți-mi unde se ascund ceilalți viermi ca voi și vă promit... că moartea voastră va fi rapidă!

Unii rebeli stau cu capul plecat. Alții încearcă să-și ascundă lacrimile. Un Arzător, o fată tânără, privește în sus, la lună. Părul alb îi flutură în bătaia vântului.

Jokôye se oprește în fața ei. Scrâșnește din dinți, iritată de sfidarea fetei. Tresar când Jokôye se repede la gâtul Arzătoarei.

— Te-am întrebat ceva!

Fata se zbate, sufocată de strânsoarea lui Jokôye. Generalul meu o ridică de la pământ. Mi se strânge inima.

— Răspunde-mi! răcnește Jokôye.

Tânăra Arzător se chinuie să respire, dar rămâne cu ochii ațintiți pe cerul nopții.

— Dacă e să mor aici, pe loc – spune cu glas găuit –, atunci mai bine mă uit la lună decât la fața ta hidoasă.

Jokôye o trânteste pe pământul înnegrit de foc. Tânăra maji tușește când aerul îi năvălește din nou în plămâni. Dar, după cum o privește Jokôye, știu că respirațiile ei sunt numărate.

Ojore îi întinde generalului o sticlă cu lichid negru și un ac gol pe dinăuntru. Cicatricea mea pulsează. Parcă revăd cum Tata o torturează pe Zélie.

Dau să mă ridic, dar Mama mă trage înapoi. Îmi apasă coapsa, ca să nu mă clintesc.

— Indiferent ce-ți trece prin minte să faci, oprește-te! șuieră ea. Le-ai dat o dată majilor posibilitatea să aleagă. Nu-i poți salva pe toți.

Știu că are dreptate, dar tot mi-e greață. Nu așa ar trebui să se simtă un rege mai bun. De fapt, nu mă simt deloc ca un rege.

— Știi cum e când îți curge majacite prin vene? răsună vocea lui Jokôye în timp ce generalul umple acul până sus.

Metalul strălucește în lumina focului.

— Mai întâi, majacitele blochează această boală pe care tu o numești har. Apoi te arde din interior.

Tensiunea mi se acumulează în piept, ca o bombă care stă să explodeze. Uitându-mă la fată, o văd pe Zélie în lanțuri.

Simt cum mirosea pielea ei, când soldații tatălui meu îi sfârtecau carnea de pe spate.

— Ai o inimă miloasă, Inan, șoptește Mama. Acest lucru te va ajuta să fii un rege bun. Dar te vei distruge dacă nu faci diferența între cei pe care trebuie să-i protejezi și cei pe care trebuie să-i elimini.

— Dar, Mamă...

— Rebelii ăștia ți-au ars orașul din temelii. Au vrut ca tu și poporul tău să muriți de foame. Ei sunt o otravă pentru Orisha! Dacă nu tai mâna acum, în cele din urmă vei fi forțat să rezezi tot brațul.

Tac și cuget la vorbele ei. Știu că, atât timp cât rebelii ne terorizează, toți majii din Orisha vor fi considerați criminali, *Iyika* trebuie să dispară.

Însă, deși o știi, simt cum mi se răsucesc măruntaiele când Ojore o înșfacă de păr pe tânăra Arzător. Îi smucește capul, lăsându-i gâtul la vedere.

— E ultima ta șansă să vorbești, o previne Jokôye, dar tânăra Arzător o scuipe.

Fata urlă în momentul în care acul îi pătrunde în piele.

Se prăbușește din mâinile lui Ojore, cu corpul cuprins de convulsii, în timp ce majacitele o omoară dinăuntru. Mama mă obligă să privesc în altă parte.

— În ultimele zile, ai făcut mai mult bine decât au făcut alți monarhi în toată domnia lor, mă asigură Mama. Nu te da bătut! Încheie acest război, ca să poți ajuta întregul regat!

Încuviințez, dar privirea mea alunecă spre trupul neînsuflețit al fetei. Jokôye întinde mâna după un alt ac și întreabă:

— Cine urmează?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

AMARI

Sunt surprinsă de dorul pe care-l simt imediat după Ascensiunea lui Zélie drept Mai-mare al Secerătorilor. Ceremonia durează ore întregi, până la lăsarea nopții.

În sărbătoarea ce se dezlănțuie pe muntele sanctuarului, fiecare maji și diviner se luptă pentru atenția ei. În tot acest timp, cei trei Secerători ai lui Zélie se îngrămădesc lângă ea ca niște rățuște.

Nici măcar la adunare, înainte ca Mama să dea buzna peste noi, sprijinul pe care l-au manifestat orîshanii nu a atins proporțiile bucuriei fără margini a acestor maji. Mă întreb cum e să te simți acceptat, să ai un loc al tău, unde să te poți întoarce.

— Mi-ar fi plăcut ca Baba să vadă toate astea, zâmbește Tzain. Și Mama. Nu am mai văzut-o pe Zél râzând așa de dinainte de Raid. În copilărie, era cea mai fericită dacă se afla în mijlocul clanului Mamei.

Dau din cap. Încep să înțeleg ce înseamnă să fii un Mai-mare. Până acum am avut impresia că seamănă cu a ocupa un tron, dar acum îmi dau seama că e mult mai mult decât atât. Nu e doar o poziție care conferă putere. Un Mai-mare reprezintă temelia clanului său.

Ramaya stă în mijlocul cercului său de Conectori. Aduce mai mult a mamă, decât a general plin de cruzime. O tânără divineră îi strecoară un crin în părul bogat. Cicatricea Ramaye se încrețește când fata surâde.

Îmi privesc mâinile brăzdate de tăieturi, întrebându-mă dacă mi se va îngădui vreodată să stau în mijlocul lor. Mă încearcă sentimentul că, chiar de-aș fi la fel de puternică precum Mama, ei tot nu m-ar accepta.

Bătaia pătrunzătoare a unui clopot răsună în munți, amuțind deodată întreaga sărbătoare. Majoritatea majilor par să știe ce înseamnă acest sunet, însă eu și Zélie ne uităm una la cealaltă cu nedumerire.

Toată lumea rămâne înmărmurită văzând cum un Arzător aleargă pe podul de piatră. Armura lui e mânjită de sânge.

Ramaya se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Arzătorul se oprește din alergat.

— Lagosul! Soldații noștri au pierit.

Cuvintele Arzătorului taie răsuflarea tuturor celor de față. Sprâncenele groase ale Ramayei se încruntă.

— Cum adică au pierit?

— Regele a contraatacat, spune Arzătorul, gâfâind. El și titânii ne-au nimicit tabăra. Până dimineață, își vor redeschide drumurile. Deja au restabilit comunicațiile militare.

Muntele răsună de murmurul celor care încep să jelească pierderea. Ceea ce a fost până de curând scena unei bucurii nemăsurate se înăbușă sub valurile schimbătoare ale războiului.

Este vina lor. Strâng pumnii și rostesc doar în gând cuvintele astea, pe care nu le pot spune cu voce tare. Unde am fi acum, dacă ei ar fi acceptat propunerea lui Inan, dacă pur și simplu m-ar fi ascultat pe mine?

— Mai-mari! strigă Ramaya, chemându-i pe lideri în mijlocul lespezii de calcedonie.

Mă ridic și încerc să mă apropiu. Vreau să aud ce plan pun la cale.

— Ce facem acum? întreabă Kâmarū. Nu va trece mult timp până când o să primească întăriri.

— Avem totuși o șansă să-i copleșim, dacă atacăm repede, zice Ramaya, apoi se întoarce spre Zélie. Ce crezi? Te simți suficient de puternică să lupți contra reginei?

Înainte ca Zélie să răspundă, intru cu forța în cercul lor, ceea ce atrage asupra mea priviri mânioase din partea tuturor Mai-marilor.

Le vorbesc:

— Ar fi o greșală să-i primim cu un atac. Dacă i-aș putea trimite veste fratelui meu, mi-aș da seama dacă mai dorește să facă pace...

Ramaya mă împinge cu atâta putere, încât mă prăbușesc pe lespeda de calcedonie. Tăcerea se așterne peste munte. Se apropie de mine. Obrajii parcă mi-au luat foc.

Mă privește dușmănos, iar cicatricea i se încrețește.

— Fratele tău tocmai ne-a măcelărit soldații. Mai întrerupe-ne o dată, și o să-i trimit capul tău!

Zélie îmi aruncă o privire, avertizându-mă să renunț. Dar nu pot să tac. Dacă nu au reușit s-o răpună pe Mama până acum, cu siguranță nu vor reuși de-acum înainte. Pur și simplu își urzesc propria pierzanie.

Tzain vine lângă mine și mă ajută să mă ridic. Ochii lui lucesc, plini de îngrijorare. Mă conduce în afara cercului Mai-marilor.

— Spune-i lui Zélie ceea ce vrei, mă sfătuiește el. Te va asculta.

Scutur din cap.

— Nu, nu mă va asculta. Nimeni n-o să mă asculte.

Când îi privesc, mi se strânge inima în piept. Mai-marii luptă pentru maji. Dar eu trebuie să lupt pentru întregul regat.

— Unde te duci? mă întreabă Tzain, văzând că mă îndepărtez de el.

— Dacă nu vor să mă asculte, o să-i conving s-o facă.

Mă apropii din nou de cercul Mai-marilor. Îmi tremură picioarele. Trag adânc aer în piept, ca să-mi fac curaj. Ceea ce fac e pentru binele lor. Chiar dacă ei încă nu știu asta.

Ramaya dă să iasă din cerc, dar o opresc.

— Am obosit să mă lupt ca să fiu auzită, îi spun. Ramaya, te provoc la întrecere. Vreau să fiu noul Mai-mare al Conectorilor!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUA

AMARI

Dacă până adineaori muntele fremăta de entuziasm, acum parcă explodează. Reacția lor capătă proporții și se împrășteie ca focul. Se mai domolește doar când Ramaya micșorează distanța dintre noi.

— Cum îndrăznești? mormăie printre dinți. N-ai dreptul să fii în acest sanctuar, și cu atât mai puțin să lansezi o provocare ca să devii Mai-mare!

— Nu sunt și eu un Conector?

— Nu ești maji! strigă ea. Ești un nimic!

Pielea mi se încinge. Nori albaștri de magie încep să clocotească în vârful degetelor mele. Mulțimea freamătă de șoapte. Nu privește cu ochi buni provocarea mea. Mă uit la fețele celor doisprezece Conectori care stau în spatele Ramaye; niciunul nu dă semne că-mi susține autoritatea. Dar deja am cedat prea mult față de felul lor de a acționa.

Din cauza lor ne-am pierdut avantajul în acest război.

— Deciziile pe care le luăm astăzi nu-i vor afecta doar pe maji, zic cu voce tare. Vă place sau nu, titânii au și ei magie, iar în acest război aveți nevoie de cât mai mulți dintre ei. Nu sunteți obligați să mă alegeți pe mine. Nici măcar nu sunteți obligați să mă ascultați. Dar m-am luptat pentru voi și pentru magia voastră la fel de mult cum a luptat Soldatul-Care-Aduce-Moartea. Merit o șansă. Vreau să lupt!

Ramaya își ridică pumnul.

— Vrei să lupți?

Dar Mama Agba îi iese în cale. Se încruntă și oftează adânc. Aruncă o privire scrutătoare prin mulțime.

— Amari, ai în sânge magia Orí, spune ea. Ai dreptul să lansezi provocarea. Dar ești sigură că asta vrei?

Privirea Mamei Agba mă îndeamnă să renunț. Însă nu pot da înapoi tocmai acum. Poporul din Orîsha are nevoie de mine.

— Sunt sigură.

Mama Agba se întoarce spre mulțime.

— Atunci, să începem! Eliberați cercul!

Nenumărați umeri mă înghiontesc, pe măsură ce majii se îndepărtează. Oamenii se cațără pe terasele muntelui. Picioarele lor se bălângăne dincolo

de muchia stâncilor, în fața templelor clanului lor. Când mă uit în sus, îmi amintesc cum a fost în arena din Ibeji, pe o corabie eșuată, când așteptam să privesc moartea în ochi.

Într-un fel, cred că atunci am avut mai multe șanse de izbândă decât am acum.

— Pentru numele Oyei, ce crezi că faci? mă întreabă Zélie, ieșind din mulțimea care se rărește.

Arată uimitor în straiile ei aurii, strălucitoare și în mățăsuri roșii.

E o maji demnă să poarte coroana poporului ei.

— Noi nu mai deținem controlul asupra Lagosului, îmi spun. Dacă nu mă ascultă nimeni, o să pierdem războiul.

— Războiul ăsta nu-i definește pe maji! șuieră Zélie printre dinți. A fi un Mai-mare înseamnă că trebuie să-ți conduci clanul. Cum te aștepti să conduci, când tu nu ne cunoști felul de-a fi? Cum te poți lupta pentru așa ceva, când nu știi absolut nimic despre maji?

Cuvintele ei mă fac să încremenesc; nu știu cum s-o conving că fac doar ce e mai bine. Mă lupt pentru ea cu aceeași îndârjire cu care mă lupt pentru toți ceilalți.

— Poate că tu nu trebuie să-ți faci griji pentru război, dar eu, ca regină, n-am de ales. Trebuie să pun Orisha înaintea de toate, cu orice preț.

Încerc să nu bag în seamă expresia rănită de pe chipul lui Zélie. Înaintez. Ramaya stă mândră în fața mea, cu chipul schimonosit de ură.

Trebuie să ataci prima, îmi zic în minte. Atacă prima, și vei fi cu un pas mai aproape de a pune capăt acestui război și de a stăpâni tronul.

— Regulile *ijà mímó* sunt simple, răsună vocea Mamei Agba pe muntele cufundat în tăcere. Lupta se încheie prin acceptarea înfrângerii sau prin moarte. Dar nu ne permitem să-i pierdem, în mod necugetat, pe cei mai buni dintre noi.

Tace o clipă, uitându-se drept în ochii mei și ai Ramayei.

— Fiți curajoase, dar și cumpătate! E limpede ce-am spus?

— Foarte limpede, zâmbește Ramaya.

Buclele ei flutură în vântul nopții. Își trosnește degetele.

Încerc să-mi fac curaj și să mențin o aparență de cutezanță. Mama Agba părăsește lespeda de calcedonie.

Atacă, Amari! îmi ordon. *Arată-le că se înșală!*

— Începeți! strigă Mama Agba.

— *Ya èmí, ya ara!*

Pielea mă ustură când o lumină albastră, intensă îmi învăluie tot brațul. Simt firul ashêului pătrunzând în ac.

Murmure de uimire se ridică din mulțime când mă reped înainte, cu brațul clocotind de magie. Mă lupt în felul majilor, dar când arunc cometa de ashê, Ramaya sare peste ea. Nu am ocazia să mai arunc una; își izbește palmele de capul meu. Scot un țipăt. Văd numai puncte albe. Mă apucă de bucle și mă trânteste la pământ.

Întind repede palma către Ramaya și încerc să rostesc din nou incantația:
— *Ya èmí, ya...*

Pumnul ei se izbește de falca mea.

— Nu suport să aud cuvinte în yoruba pe buzele tale! îmi șuieră.

Îmi apasă capul cu cealaltă mână și îngenunchează.

— Hai să-ți arăt cum ar trebui să sune o incantație adevărată! *Iná a ti ara*

...

Întind mâna după sabie, dar metalul nu-i poate opri atacul. Un nor de culoarea cobaltului începe să freacă în mâna ei, pârjolind-o pe-a mea. Norul îmi cuprinde mintea, de parcă un chibrit ar fi fost scăpărat în craniul meu. Țipătul care îmi scapă de pe buze pare străin.

— Vedeți? râde Ramaya malițios, în timp ce mă zvârcolesc. Eu lovesc cu magie, iar titánul întinde mâna după sabia ei!

Durerea devine tot mai puternică. Parcă trece o eternitate până când punctele albe dispar. În sfârșit, pot să-mi ridic privirea.

— Ești gata să-ți recunoști înfrângerea?

Ramaya mă privește de la distanță, zâmbind cu superioritate. Abia dacă-mi pot duce un gând până la capăt, iar ei nu i s-a mișcat niciun fir de păr.

Privirea din ochii ei spune totul. Nu își dorește să rămână Mai-marele clanului. Nu vrea doar să-mi recunosc înfrângerea. Vrea să vadă cum mă târăsc.

Atacă, Amari!

Broboane de sudoare îmi umezesc tâmpile. Încerc să mă proptesc în genunchi. Deși îmi tremură și mâinile, și picioarele, strâng din dinți și mă ridic. Inima îmi bubuie în piept. Pielea începe să mi se încingă. Mănunchiuri de scânteii albastre îmi scapără în vârful degetelor. Lansez următorul atac.

— *Ya èmí, ya ara!*

Mă năpustesc, cu brațul întins înainte. Mâinile îmi sunt atât de aproape de gâtul Ramayei, încât îi simt respirația. Dar apoi se răsucesc într-o parte.

— *Ya èmí, ya ara!* încerc din nou, dar se ferește.

În același timp, pumnul ei mă lovește din nou în obraz. Falca îmi arde. Mă prăbușesc la pământ.

Ramaya râde. O nouă incantație i se rostogolește de pe buze:

— *Idá a ti okàn ...*

De data asta, flăcările ei cu scăpărări de albastru-cobalt mă lovesc direct în piept. În câteva secunde, sunt doborâtă la pământ. Mă zvârcolesc din cauza durerii ascuțite ce mă străpunge.

Simt ca și cum corpul mi-e zdrobit între doi berbeci de luptă; de parcă unghiile îmi sunt smulse din carne. Nu pot să respir. Sunt copleșită de agonia pe care mi-o provoacă Ramaya. Nici măcar nu pot să țip.

— Ridică-te, Amari! strigă Tzain din depărtare, dar îi aud vocea ca prin vis.

Abia dacă pot percepe sunetele, din cauza durerii orbitoare.

Ramaya face un pas în spate, privind tortura pe care mi-o pricinuieste. Nu simte nevoia să sfârșească lupta.

E o leopanară de zăpadă care se joacă cu hrana ei.

— Pentru tatăl meu!

Următoarea lovitură a Ramayei vine pe neașteptate.

— Pentru mama mea!

Un alt nor îmi lovește picioarele.

— Pentru sora mea!

De data aceasta, magia ei e aidoma unor cuie care îmi sfredelesc oasele.

— *Ramaya! Nìsól!* aclamă cineva din mulțime.

Alții i se alătură. Nu le ajunge cât mă chinuie. Vor să mă vadă sângerând.

Atacurile Ramayei încep să scadă în intensitate; o scurtă amânare, cât să-și tragă sufletul.

— Nu-mi pasă ce ai făcut, îmi zice. Dacă vrei să-i ajuți pe maji, atunci omoară-ți familia odioasă! Pune-ți capăt zilelor!

Se apleacă. Părul ei alb îmi atinge obrazul.

— Majilor le va fi mult mai bine fără tine. Orishei îi va fi mai bine fără tine.

Cumva, cuvintele astea mă dor mai tare decât magia ei. E ca tăișul Tatei scrijelindu-mi spatele. E ca atunci când mama s-a folosit de adunarea mea ca să atace.

— *Idá a ti okàn ...*

Inima mea bate atât de asurzitor, încât nu mai aud restul incantației. Simt

ura Ramayei ca pe propria durere. O furie ce îmi va arde regatul din temelii.

Încerc să ajung la puterea din sângele meu, chiar dacă nu înțeleg. Zeii mi-au dat această magie cu un motiv. O voi folosi ca să salvez Orîsha, chiar dacă majii mă urăsc din cauza asta.

Scot un țipăt și îmi înfig degetele în părul Ramayei. O trag spre mine și în același timp o lovesc cu cotul în tâmplă. Se împleticește. Profit de avantaj și o dobor.

O încălec, ținându-o la pământ. Un foc albastru se aprinde în mâinile mele.

Acul nu funcționează.

Așa că scot barosul.

— AAAH!

Răcnetul asurzitor al Ramayei zguduie culmile munților. Magia mea îi cioplește mintea ca un cuțit. Îi scormonesc cicatricile, deschizându-i-le la fel cum mi le-am deschis pe ale mele, pe corabia de război.

Simt pe gâtul ei mâna aspră a unui soldat. Văd cu ochii minții cum a murit tatăl ei, din cauză că l-a împins. Tresar când aud pocnetul oaselor; pumnul meu îi lovește arcada stângă. Simt căldura sângelui ce i se revarsă din rană.

— Amari, oprește-te!

Zélie strigă de departe, dar nu-mi pot descleșta mâinile. Prin ochii mei străfulgeră lumini albastre. Oasele din brațele mele trosnesc, pentru că nu mai reușesc să controlez magia. O revărsare nesfârșită de scene din viața Ramayei îmi umple mintea. Orice fărâmbă de durere care îi sfâșie ființa o sfâșie și pe-a mea. Nu simt brațele care mă trag înapoi. Abia dacă o văd pe Ramaya prăbușindu-se, înainte să-și piardă cunoștința. Strigăte pe care nu le deslușesc devin tot mai răsunătoare. În toată nebunia asta, chipul lui Zélie îmi apare în față. Vocea ei e înăbușită de durerea pe care o simt în cap.

În spatele ei zace Ramaya, fără cunoștință.

Nu-mi dau seama dacă pieptul ei se mișcă.

— Khani, repede! strigă Mama Agba.

Khani, Mai-marele Clanului Vindecătorilor, vine alergând pe piatra de calcedonie. Cozile ei albe, împletite se mișcă lin. Își lipește degetele de gâtul Ramayei, încercând să-i simtă pulsul. Ochii Ramayei au o privire fixă.

După câteva momente, Khani oftează. Vindecătoarea clatină din cap și zice: — Trăiește. Dar e la limită.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mâinile îmi tremură.

— Eu nu... eu n-am...

Zélie mă strânge în brațe. Mă mângâie pe spate, dar simt că tremură.
Mă strânge de umeri.

— Nu te uita! Nu face nicio mișcare!

CAPITOLUL TREIZECI

ZÉLIE

Îmi croiesc drum spre locul unde se adună Mai-marii clanurilor. Abia dacă-mi târăsc picioarele. Toate zilele care s-au scurs de la Ascensiune încoace s-au estompat, contopindu-se. Din pricina mulțimii de majii și a divinerilor care au venit în sanctuar, de când am pierdut Lagosul, mi-e tot mai greu să merg dintr-un loc în altul. Parcă sunt un somon care înoată împotriva curentului. Avem de hrănit peste două sute de guri – majoritatea, divineri încă lipsiți de puteri. Rațiile scad pe măsură ce dormitoarele comune se aglomerează.

În fiecare zi sosesc alți și alți oameni care povestesc despre atacurile monarhiei asupra majilor. Nu știu cum vom riposta. Mi se pare că pierdem neîncetat teren. Un teren pe care monarhia e lacomă să-l cotopească.

Victoria care altădată părea la doar o luptă distanță ne scapă printre degete.

— Z., vii sau nu?

Não mă atinge ușor pe umăr, distrăgându-mi atenția de la grijile mele.

Armura albastră a Mareicei lucește în razele soarelui, iar brațul ei parcă sculptat etalează valurile tatuate de-a lungul pielii ca abanosul.

Ceilalți Mai-mari stau în picioare, la umbra boltei acoperite de vrejuri, aflată la intrarea în cantină. Mă așteaptă să merg în sala de consiliu. Par să-mi acorde mai multă atenție acum, când Ramaya zace în infirmerie.

— Ne întâlnim acolo! îi strig lui Não.

Aroma chiftelelor moi și pufoase din cartofi-dulci și a celor de fasole, prăjite în ulei, se răspândește în toate holurile. Mă îndrept spre scările în spirală care urcă spre turnul Mai-marilor, înalt de unsprezece etaje. La fiecare nivel se află încăperile unui Mai-mare. E singura structură de pe acest munte care a fost construită de primii Mai-marii ai clanurilor. Cărămizile sunt făurite din sticlă recuperată din apele mării; îmi lasă impresia că dorm într-un palat. Mângâi în treacăt plantele care se împletesc într-o boltă, de-a lungul tavanului. Ajung în camera cea nouă a lui Amari, la etajul cinci.

Plânsete înăbușite răzbat prin ușa de obsidian. Cu greu mă hotărâsc să bat la ușă. Plânsul se curmă imediat. Aud zgomotul surd al unor pași care se

apropie.

— Cine e? strigă Tzain.

— Eu sunt, îi răspund. Avem o întrunire a Mai-marilor.

Ușa se întredeschide. Tzain coboară vocea. Iese pe jumătate din cameră, ca să nu-l audă Amari.

— Pe unde ai umblat? șoptește el. Are nevoie de tine.

Îl dau deoparte și intru în camera lui Amari.

— Și Secerătorii mei au avut nevoie de mine. Nu uita că ea singură s-a băgat în încurcătura asta!

Privesc cu atenție în jur. Încăperea e ca a mea. Are pardoseală din dale turcoaz. Spre exterior se deschide un balcon rotund, de unde se vede o cascadă.

— Fii înțeleghătoare! spune Tzain. Niciun Vindecător nu vrea s-o ajute.

Ea stă dinaintea unei oglinzi crăpate. Are fața umflată și roșie de plâns. Vânătaii urâte îi brăzdează tâmpilele și maxilarul. Brațul drept îi atârna într-o eșarfa improvizată, petrecută de-a curmezișul pieptului. Se chinuie să deschidă o cutie de tablă plină cu pigment maro-deschis. Cu vârful degetelor, își aplică pigmentul peste răni, ca să le acopere.

— Știi că un Vindecător ar rezolva asta, nu? îi spun.

— I-am rugat să mă ajute, îmi spune sec. După al cincilea refuz, am renunțat.

Fac ochii mari. Îmi feresc privirea, prefăcându-mă că mă uit foarte atentă la cada ei din alamă.

Vindecătorii ar trebui să-i ajute pe cei aflați în nevoie, indiferent de propriile emoții și păreri.

În continuare, Amari se străduiește să-și acopere vânătăile, dar e neîndemânatică, fiindcă încearcă să-și folosească mâna stângă. Aburii furiei mele încă nu s-au risipit de tot. Cu toate astea, o așez pe scaun și fac un efort s-o ajut.

— Mulțumesc, Zélie!

Mă abțin să scot vreun cuvânt. Îi răspund dând din cap. Amari privește încruntată peretele, dar din când în când carapacea sub care încearcă să se ascundă cedează.

Îmi dau seama câtă tristețe adună în sufletul ei. Probabil că se simte foarte singură.

Deși a reușit s-o învingă pe Ramaya, victoria ei n-a făcut decât s-o izoleze.

— Am încercat să mă duc la Ramaya, îmi zice Amari, cu glas tremurător. Am vrut să-mi cer scuze față de ea, dar încă nu s-a trezit.

Simt un gust amar pe limbă. Nu spun nimic. Ramaya a rămas fără cunoștință de la momentul luptei lor. Nici măcar puterea vindecătoare a lui Khani nu a reușit s-o readucă în simțiri.

— Și tu mă urăști? mă întreabă Amari.

Degetele mele încremenesc deasupra obrazilor ei. Aproape că-i port pică fiindcă mă întreabă așa ceva. Dar, la urma urmei, eu sunt cea care a antrenat-o. Eu am învățat-o incantația. Într-un fel, mă simt tot atât de vinovată pentru starea Ramayei precum se simte Amari.

— Mi-ai promis că nu vei folosi împotriva unui maji ce te-am învățat, îi reproșez.

— Știu, dar n-am avut de ales...

Mă răstesc la ea:

— Întotdeauna ai de ales! Doar că ai ales greșit.

Scutur din cap și pun cutia cu pigment pe podea.

— Ai ales să câștigi cu orice preț. La fel ca tatăl tău. La fel ca Inan.

Mânia începe să încingă atmosfera din cameră. Trebuie să mă controlez din răspuțeri ca să nu-i întorc spatele și să plec. Încerc să nu mă uit la șuvița ei albă, care îmi aduce aminte de oamenii ei și de faptul că, în continuare, ei le fac rău celor ca mine.

Vreau să ies ca o furtună din cameră, însă în clipa următoare Amari își apleacă fruntea. Lacrimile șiroiesc din nou pe obraji ei, lăsând dăre prin stratul de pigment.

— Îmi pare rău, înțelegi? Îmi pare rău cu adevărat.

Își șterge nasul.

— Știu că am dat-o-n bară. Știu că am pierdut controlul asupra magiei mele. Dar habar n-am cum să îndrept lucrurile.

Suferința ei îmi domolește furia. Oftez din rărunchi și o întorc cu fața spre mine. Bineînțeles că nu înțelege.

E titán.

E monarh.

Îi explic:

— Dacă vrei să devii Mai-mare, trebuie să înțelegi că adevărata magie nu presupune putere. Ea face parte din noi, e ceva ce sălășluiește în sângele nostru. Poporul nostru, oamenii noștri au suferit din cauza ei. Au murit din cauza ei. Nu poți învăța să folosești magia, pur și simplu. E adevărat că ne-

ai ajutat s-o recăpătăm, dar încă suntem vânați și uciși chiar din cauza magiei pe care titânii ca tine o folosesc împotriva noastră.

Amari dă din cap, ștergându-și lacrimile. Cugetă la cuvintele mele.

— Voi găsi o cale să-mi cer scuze față de Mai-mari și față de Conectori.

— Bine.

Iau din nou cutia cu pigment și acopăr dărele lăsate de lacrimi.

— E cumplit acolo, afară, îi zic. Avem nevoie de tine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

AMARI

Un zid de tăcere mă întâmpină când mă opresc în fața arcadei aurite din Sala Consiliului. Nu m-am arătat la față de câteva zile. Nici nu vreau să mă gândesc la ce vor spune. Dar, în loc să mă concentrez asupra căutăturilor urâte pe care mi le aruncă Mai-marii adunați în jurul mesei din lemn de tec, îmi desfăt ochii cu acest spațiu sacru. Prin ferestrele cu vitralii, razele de lumină se strecoară și scaldă încăperea în toate culorile curcubeului. Pietre lucioase și netede ca sticla alcătuiesc modele în spirală, pe toată suprafața pereților.

— Uau!

Respir adânc și duc o mână la piept. Când intru mă străbate un fior, ca și cum aș fi fulgerată. După cum spune Zélie, intrarea asta e vrăjită și îngăduie să treacă doar Mai-marii din trecut și din prezent.

Zece statui din bronz străjuiesc de jur-împrejurul încăperii. Sunt monumente ridicate în cinstea primilor lideri ai clanurilor de maji. Îmi aduc aminte de importanța acestui rang în clipa când mă așez în fața unei statui care poartă veșmântul albastru al Conectorilor.

Dacă vrei să devii Mai-mare, trebuie să înțelegi că adevărata magie nu presupune putere. Cuget la cuvintele lui Zélie în vreme ce așteptăm să ni se alăture și ultimul lider. Mă uit cu luare-aminte la majii așezați în jurul mesei. Unii dintre ei îmi întorc o privire gravă. Alții refuză să se uite la mine.

Não o atrage pe Zélie într-o discuție. Kâmarū se apleacă, sprijinindu-și un cot pe piciorul lui de fier. Lângă el, Na'imah se joacă ușor cu fluturii roz din buclele ei. Aceștia i se așază pe unghiile colorate.

La stânga ei, Dakarai, Mai-marele Clarvăzătorilor, prinde un fluture. E un băiat rotofei, cu capul numai bucle, dezbrăcat până la brâu și purtând două lanțuri subțiri la gât.

— Să vii în camera mea după întrunire! îmi cere Khani, privindu-mă atent.

Chipul ei plin de pistrui se încruntă.

Cu toate că n-o pot considera prietenă pe vechea parteneră de agbön a lui Tzain, e plăcut să stau din nou lângă ea.

— Chiar dacă Vindecătorii mei nu sunt de acord cu tine, n-ar fi trebuit să refuze să te vindece, adaugă ea.

— Poți să-i învinovățești? bombăne Kenyon. Din cauza alor ei, oamenii noștri mor.

Arzătorul cu umeri lați stă pe scaun, cu brațele încrucișate la piept. Privește modelele de pe pereți. Se zvonește că n-a prea vorbit de când a aflat că monarhia i-a ucis un sfert din Arzători, în afara zidurilor orașului.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Lagos, îi spun.

Kenyon mormăie ceva, în chip de răspuns.

— Scuze că am întârziat! zice Folake, intrând în încăpere.

Mai-marele clanului Luminarilor strălucește în caftanul său galben, care flutură în vânt.

Îi zâmbește lui Zélie și se așază pe scaunul de lângă ea. Părul des și ochii ca de pisică îmi trezesc amintiri despre prima noastră întâlnire, în tabăra divinerilor lui Zulaikha. Acum, că a sosit și el, toți cei zece Mai-mari sunt prezenți.

— Cu ce să începem? îi întreabă Zélie.

— Ce-ar fi să începem cu Mai-marii care sunt cu adevărat maji?

Mă crispez. Băiatul din fața mea tocmai m-a insultat. Cu toate că nu ne-am cunoscut, știu că el este Jahi, Mai-marele Eolicilor. Un crâmpei de vânt îi șuieră printre degete. Dacă am înțeles bine, e iubitul Ramayei. Deci nu-i de mirare că Jahi nu mă vrea aici.

— *Àgbààyà*, las-o în pace! îi cere Nâo. Amari a câștigat întrecerea cinstit.

— Magia lor nu e ca a noastră, i-o întoarce Jahi. N-a fost deloc cinstit.

Intervin în discuție:

— De fapt, chiar vreau să vorbesc despre asta.

Mă ridic în picioare, străduindu-mă să fiu cât mai demnă.

Îmi imaginez cum ar reacționa Mama într-o asemenea situație. Chiar și atunci când nu se simțea în largul ei, avea întotdeauna ceva care îi făcea pe ceilalți să se simtă neînsemnați.

— Vreau să-mi cer iertare. N-am intenționat să pierd în asemenea măsură controlul asupra magiei mele. Nici nu-mi pot imagina cât de greu a fost să asistați la înfruntare. Dar...

— Evident că există un „dar”, pufnește Na'imah.

Nărilor îmi freamătă de furie, însă vorbesc mai departe:

— Ce s-a întâmplat dovedește din plin de ce e în interesul vostru să cădeți la pace cu monarhia.

Mă așteptam la rafala de furie care izbucnește după propunerea mea. Câțiva Mai-mari mă vorbesc de rău, în yoruba. Alții își dau ochii peste cap.

— Ce faci? îmi zice Zélie.

— Am spus că-mi voi cere iertare, îi răspund în șoaptă. Dar riscăm să pierdem războiul. Acesta e, în continuare, cel mai bun plan.

— Vă dați seama că e o capcană, nu? întreabă Jahi, după care se uită prin încăpere. Pun pariu că i-a dat încă de la bun început informații lui frate-său. Probabil că din cauza ei am pierdut Lagosul.

Ripostez:

— Din cauza voastră ați pierdut Lagosul! Oferta de pace a fratelui meu a fost sinceră. Voi i-ai forțat mâna când i-ați distrus proviziile. Dacă m-ați fi ascultat atunci, n-am mai fi în situația asta.

— Las-o baltă! se răstește Kenyon.

Din pielea Arzătorului din ce în ce mai furios începe să se ridice fum. Kenyon adaugă:

— Au injectat majacite *în corpul* oamenilor mei. Vom reacționa prompt. Suntem suficient de puternici ca să-i învingem pe titáni.

— Nu, nu sunteți, subliniez eu. Sau, oricum, nu-i veți învinge pe toți. Ramaya era cel mai de temut soldat al vostru, și totuși, cu toate că abia dacă știu cum să-mi folosesc magia, a intrat în comă din cauza mea. Cum vă așteptați să țineți piept unei armate de titáni care dețin o asemenea putere?

Não intervine:

— Z., ești de aceeași părere?

Toate privirile se îndreaptă asupra lui Zélie. Mă simt iritată când îi văd pe toți întinzându-și gâturile, curioși să afle părerea ei.

Zélie dă din cap.

— Nu-mi place să recunosc, dar există adevăr în ce spune Amari. Titánii se folosesc de magia de sânge. Sunt nesăbuiți, dar când atacă sunt de temut. Și dacă acesta ar fi singurul lucru cu care ne-am confrunța, am avea totuși o șansă. Dar cu Nehanda e cu totul altceva.

Lasă să-i scape un oftat.

— La adunarea din Zaria, Nehanda a absorbit magia titánilor din jurul ei. A folosit-o ca să despice pământul.

— A făcut la fel în Lagos, intervine Kâmarū în discuție. Când a lovit, în ochii ei s-a aprins o lumină verde. Magia era atât de puternică, încât îi iradia din piept. Nu știu cum am putea face față la așa ceva.

Privesc lung rănile care-mi acoperă mâinile. Teama se așterne în

încăpere. Asta e șansa mea. Acum e cel mai bun prilej ca Mai-marii să mă asculte.

— Ați avut un avantaj important când dețineți controlul asupra Lagosului, le spun. Dar v-ați supraestimat forțele. Acum drumurile spre Lagos sunt redeschise. Fortificațiile sunt reconstruite. Treptat, armata vă va împrăștia forțele, în timp ce noi titáni se îndreaptă în număr mare spre Lagos, ca să li se alăture. Cine știe cu câți va trebui să luptați? Cine știe câți dintre ei au puteri ca ale mamei mele?

— Ce propui să facem? întreabă Na'imah, arcuindu-și sprâncenele pensate. N-avem de gând să cedăm.

— Nu-mi doresc decât ca majii să trăiască într-un regat unde să fie în siguranță, îi răspund. Am crezut că acest lucru se va întâmpla dacă urc pe tron, dar există șansa ca Inan să fie de acord cu asta acum. Fratele meu nu este deloc ca Tata. Nu își dorește ca Orisha să se, războiască. Dați-mi șansa să iau legătura cu el și să găsim o soluție! I-am salvat viața. Vă promit c-o să asculte.

Îmi țin respirația cât timp se gândesc la propunerea mea. Parcă văd cum li se învârt roțile în minte. Unul câte unul, își îndreaptă ochii spre Zélie. Încerc să-i zâmbesc, dar privirea ei e pironită asupra mesei.

— Chiar dacă vrem pace, ar fi o prostie să ne așteptăm ca Inan să facă ceea ce-i corect, spune ea. Titánii sunt puternici, dar își folosesc magia fără chibzuință. Priviți-o pe Amari!

Zélie face un semn spre mine de parcă aș fi un obiect, nu un om. Simt cum sângele îmi urcă în obraji. Mă așez iar pe scaun.

— Amari a înfrânt-o pe Ramaya, dar asta s-a întâmplat pentru că Ramaya nu a luat lucrurile în serios, își susține Zélie punctul de vedere. Dacă suntem disciplinați și ne antrenăm, putem învinge toți titánii care ne ies în cale. Ne putem măsura forțele chiar și cu regina.

— N-ai de unde să știi asta! izbucnesc.

Încerc să atrag din nou atenția celor din încăpere, dar eforturile mele sunt zadarnice. Majii mă ignoră. Falsele promisiuni de victorie ale lui Zélie i-au însuflețit.

— Și cum să ne antrenăm fără incantații? întreabă Nâo. Înainte de Raid, clanurile aveau sute. Acum, unele clanuri abia dacă mai au trei.

Zélie își sprijină palmele pe masă. Se uită în gol, ca și cum tocmai i-a venit o idee. Scotocește în sacul ei de piele și scoate de acolo unul dintre sulurile negre de pergament pe care Lekan i le-a dat în Chândomblé.

Kâmarū ia pergamentul. Cercetează atent textul sacru, încruntându-și sprâncenele stufoase.

— De unde îl ai? o întreabă. Toate pergamentele astea au fost arse în timpul Raidului.

— Nu și cele care se aflau în Chândomblé.

— Vrei să alergăm după o legendă? întreabă Na'imah și își înclină capul într-o parte.

— Nu-i o legendă, o contrazice Zélie. Amari și cu mine am văzut-o cu propriii ochii. O încăpere plină cu sute de pergamente de la fiecare clan.

Entuziasmați, Mai-marii încep să se agite și să discute despre cât de importantă ar fi pentru noi o bibliotecă plină de pergamente.

Kenyon se luminează la față:

— Dacă le-am putea obține și pe acelea, am avea un adevărat arsenal.

— Imaginați-vă câte leacuri conțin! exclamă Khani.

Zélie ridică o mână, atrăgând iarăși atenția tuturor.

— Putem pleca spre Chândomblé în seara asta. Monarhia e încă ocupată să reconstruiască Lagosul. Ar putea fi momentul perfect să ne strecurăm chiar pe sub nasul lor.

Toți încep să pună la cale strategii. Știu că nimic din ce le-aș spune nu i-ar convinge să se răzgândească. Am crezut că, pentru a-i influența, e suficient să fac parte din rândurile Mai-marilor, dar încă sunt lăsată pe dinafară.

— Nu-ți face griji, îmi șoptește Zélie. Nu spun că o încercare de a cădea la pace nu mai intră în discuție. Dar hai să luăm pergamentele mai întâi. Avem nevoie de un avantaj în fața mamei tale, în caz că nu reușim să facem pace.

Dau din cap în semn de aprobare, dar când se îndepărtează, strâng din dinți. Mă întreb dacă doar încearcă să mă împace sau dacă chiar crede propriile minciuni.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

INAN

Când mă îndrept spre sala Consiliului de Război, simt o schimbare în atmosferă. Odată dejucate planurile rebelilor *Iyika* în Lagos, acum două săptămâni, fumul care încețoșase orizontul orașului meu începe, în sfârșit, să se risipească.

Soarele strălucește din nou deasupra noastră. Eforturile noastre de a reconstrui totul dau roade. Sosesec căruțe pline cu alimente. Niciun sătean nu suferă de foame.

— Maiestate!

Soldații care stau de strajă la intrarea în sala Consiliului de Război mă salută când mă apropii. Dau să deschidă ușile mari, din lemn de stejar, dar îi opresc, fiindcă o zăresc pe Mama în capătul coridorului. Le face semn gărzilor ei să plece și coboară de una singură în beciurile palatului. Mă încrunt. Cobor după ea.

Merge de parcă nu vrea să fie văzută.

Încerc să pășesc astfel încât pașii mei să nu răsunе prea tare pe treptele de piatră. Pivnița palatului e un labirint vast, clădit din cărămidă, cu zeci de încăperi. Locul ăsta pare că păstrează toate amintirile întunecate din copilăria mea.

Tata obișnuia să ne aducă aici pe mine și pe Amari, când eram copii. Ne obliga să ne luptăm unul cu celălalt. Încă îmi amintesc de țipetele ei, când împingeam lucrurile prea departe.

Unde ești? Ridic privirea. Aș vrea să mă pot conecta cu ea. Mama e convinsă că Amari colaborează cu *Iyika*, dar sora mea – cea pe care o știu eu – n-ar face asta.

Chiar dacă Zélie își dorește să ardă Lagosul din temelii, orașul acesta rămâne căminul lui Amari. Ar trebui să fie aici, alături de mine, nu singură în lume.

— Unde e restul de bani?

Mă opresc brusc când vocea răgușită răsună prin coridoarele reci ale pivniței. Omul vorbește în Orishană, cu un accent ciudat, de parcă nu e din ținutul ăsta. Arunc o privire pe după colț și o văd pe Mama. Stă lângă doi bărbați mascați, înveșmântați în negru. Una dintre măști are desenat un

zâmbet ca o linie șerpuitoare. Pielea celui lalt are culoarea nisipului.

L-am mai văzut undeva...

Mă străduiesc să-mi amintesc unde anume. Omul ăsta are ceva familiar. Știu că drumurile ni s-au mai încrucișat.

— Primiți restul după ce terminați treaba, răspunde Mama, întinzându-le un săculeț din catifea în care monedele zornăie. Majacitele a fost eficient, dar e doar începutul. Rebelii *Iyika* încă își bagă nasul în planurile mele...

— Nu suntem singuri.

Încremenesc. Trei perechi de ochi se ațintesc asupra mea. Buzele Mamei se întredeschid de uimire. Mercenarii nici nu clipesc.

— Nemernicilor! se răstește la ei. Plecați-vă în fața regelui vostru!

Mercenarul străin pufnește drept răspuns și numără monedele din săculeț.

Fac un pas în față.

— Cum? Nu te pleci în fața regilor din alte ținuturi?

— Nu mă plec în fața celor pe care-i pot ucide.

Mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se întoarce spre Mama.

— E de-ajuns deocamdată. Vom ține legătura.

Mă aștept să se îndrepte spre scări; în schimb, cei doi se fac nevăzuți pe coridoarele întunecate ale pivniței. Merg cu pas sigur, ca și cum au mai traversat labirintul și altă dată.

— Ce-a fost asta? o întreb.

— Sora ta a lucrat cu ei, îmi explică Mama. Am căutat să văd dacă au vreo informație despre ea și despre *Iyika*.

Mă aplec spre ea și întreb:

— Ai noutăți despre Amari?

— Văd cum mă privești. Exact de asta n-am vrut să te implic.

Mama mă ia de mână și mă conduce spre trepte.

— Știu că e sora ta, dar, în același timp, e și dușmanul acestui regat.

— Doar datorită lui Amari sunt în viață.

Mama tace până când ajungem la ușile sălii.

— Nu uita: datoria ta e față de Tron! Protejează-l mai presus de orice!

.....◆◆◆.....

— Majestatea Voastră!

Toți consilierii se ridică în picioare când Mama și cu mine intrăm în sala Consiliului de Război. Precipitarea lor mă ia prin surprindere. Nu se așază până când nu le dau eu voie.

Zâmbesc în sinea mea. Mă așez la locul meu, în capul mesei. Ojore se ridică și se îndreaptă spre uriașa hartă a Orishei, care acoperă un perete întreg.

Li se adresează celor din încăpere:

— Mă bucur să raportez că, după eforturile pline de vitejie ale regelui nostru, am reușit să schimbăm cursul acestui război. De la eliberarea Lagosului de rebelii *Iyika*, am restabilit comunicarea cu bazele noastre din nord. Încercările de asasinat s-au redus și nici măcar un zid al vreunei fortărețe nu a mai fost spart.

— Să nu ne grăbim să sărbătorim! intervine generalul Jokôye, ridicându-se din scaun. Cu toate că toate aceste reușite sunt impresionante, *Iyika* încă reprezintă un pericol însemnat. Credem că au rămas între două și cinci sute de soldați în rândurile lor.

— Cum stăm cu găsirea bazei rebelilor? o întreb.

Jokôye arată pe hartă, spre munții aflați la nord de Lagos.

— Suntem aproape, dar nu suficient. Potrivit rapoartelor primite de la fortărețele din Gusau și Gombe, toate mișcările lor par să provină din Munții Olasimbo. Am trimis iscoade, dar nu s-a întors niciuna. În orice caz, există semne că *Iyika* își pun din nou trupele în mișcare.

Ojore se întoarce la masă. Ia două suluri de pergament.

— Sunt sigur că o cunoașteți cu toții pe fosta prințesă.

Ojore agață un anunț vechi, pentru persoane căutate, pe care a fost schițată fața surorii mele. E ciudat s-o văd așa pe Amari. Desenul nu reușește să surprindă cât de mult s-a schimbat.

— Principala ei complice este o maji pe nume Zélie Adebola, continuă Ojore. E originară din Ibadan, apoi a locuit în Ilorin. A avut un rol fundamental în readucerea magiei. Majii din tot regatul o numesc „Soldatul-Care-Aduce-Moartea”.

Încerc să nu mă mai uit la chipul din afiș, dar nu pot privi în altă parte. E ca și cum Zélie mă privește pătrunzător, de departe, cu o ferocitate ce străbate prin ochii ei argintii. O privesc prea mult. Deja simt pe gât vrejurile cu care a încercat să mă sugrume. Îi simt buzele lângă urechea mea. Dacă nu pot sta în aceeași încăpere cu un portret de-al ei, nu știu ce voi face când vom fi față în față.

— Știm în ce direcție se îndreaptă? îi întreb.

— Bănuim că spre Lagos, răspunde Jokôye. Au reușit să scape de soldații noștri după o adunare a insurgenților în Zaria, dar astăzi au fost

zăriți îndreptându-se spre sud.

Obrajii Mamei pălesc.

— Vin încoace? întreabă ea. Mai avem nevoie de cel puțin două săptămâni ca să terminăm de clădit noul zid.

— Și cum rămâne cu șanțul? intervine căpitanul Kunle, ștergându-și transpirația de pe tâmpile.

— Va dura câteva săptămâni până când Mareicii vor reuși să-l umple.

Panica pune stăpânire pe cei din încăpere. Ceva nu se leagă.

— Amirale, rebelii deja sunt la sud de Lagos. Ce-ar avea de câștigat dacă fac cale întoarsă?

Ojore ne arată pe hartă un drum șerpuitor.

— Noi credem că această rută le asigură accesul direct spre palat. Mi-am luat libertatea de a trimite mai multe trupe la granița Lagosului, dar vom avea nevoie de resurse însemnate ca să-i oprim.

Strâmb din nas. În mintea mea, prelungesc drumul pe care intenționează să apuce. Calea mă duce direct în jungla Funmilayo.

Printr-un templu străvechi.

Izbesc cu palmele în masă și mă ridic.

— Știu unde se duc!

Alerg spre hartă și bat cu degetul în pânza veche.

— Aici există un templu străvechi, ridicat pentru maji. Are capacitatea de-a le amplifica puterile.

Mama se schimbă la față.

— Dacă recuperează ceea ce caută, e posibil să devină prea puternici ca să-i învingem.

— Nu și dacă-i interceptăm, îi zic. Dacă vin dinspre munți, suntem mai aproape de templu. Dacă plecăm diseară, s-ar putea să-i prindem din urmă!

— Ești sigur că poți da ochii cu sora ta?

Ojore a dat glas întrebării care stă pe buzele tuturor și pe care nimeni altcineva nu îndrăznește să o rostească. Eu și Mama schimbăm o privire fulgerătoare. Apoi caut un motiv să mă uit în altă parte.

Mă îndrept spre afiș, privesc îndelung chipul lui Amari. Îmi amintesc cum l-a provocat pe Tata în numele meu. Dacă n-ar fi intervenit, probabil că aș fi mort.

— Aș minți dac-aș zice că pot să-i fac rău surorii mele.

Mă întorc cu fața spre sală.

— Dar pot s-o capturez mai ales acum, când ea și rebelii *Iyika* sunt o

amenințare pentru regat.

Mama strânge din buze, dar își înclină capul, în semn de respect.

— Ce facem cu ceilalți? întreabă Ojore. Îi omorâm?

Cercetez îndelung afișele, de data asta zăbovind asupra chipului lui Zélie.

— Deocamdată, să facem tot posibilul ca să-i prindem, decid eu. Odată capturați, o să găsim o pedeapsă potrivită pentru ei.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

AMARI

Vântul îmi flutură buclele în timp ce gonim prin junglă, călare pe gheparnarele noastre. Lujeri groși de viță-de-vie mă lovesc usturător când trec în grabă pe lângă ele. Trebuie să țin pasul.

Mai-marii călăresc cu înverșunare, iar Zélie gonește cel mai iute dintre ei. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă ne apropiem de Châdomblé, suntem mai aproape și de sfârșitul acestui război sângeros.

Gândește, Amari! Îmi muncesc mintea. Animalul meu de călărie prinde viteză. Imediat cum rebelii *Iyika* vor pune mâna pe pergamente, vor dori să atace. Bătălia va ajunge până în Lagos.

Dacă sunt suficient de puternici încât s-o învingă pe Mama, mă îndoiesc că mă vor lăsa să urc pe tron. În momentul de față, probabil că-l va ocupa Zélie. Dar, dacă nu sunt destul de puternici ca s-o biruie pe Mama...

Simt că mi se pune un nod în gât doar cât mă gândesc la asta.

Dacă nu sunt destul de puternici să-i facă față Mamei și titánilor ei, ea îi va nimici. Va ucide până și ultimul maji din Orisha.

Cu cât derulez mai multe scenarii în mintea mea, cu atât mai puține răspunsuri găsesc. Trebuie să le demonstrez celor din *Iyika* de ce sunt în stare. Să-i conving ca mai întâi să încerce să obțină pacea.

Dacă îmi vor îngădui să iau legătura cu Inan, avem o șansă de a evita calea ce duce spre distrugere.

— Amari!

Strigătul de panică mă smulge din gândurile mele. Trec pe lângă grupul Mai-marilor, care s-au oprit la marginea cărării. Gheparnara mea gonește prin junglă.

— *Èdà Oxosi, dáhùn ipè mi!* se aude vocea melodioasă a lui Na'imah.

O ceață roz învăluie capul gheparnarei. Animalul meu de călărie se oprește brusc. Sunt nevoită să-mi încordez picioarele ca să nu zbor de pe spatele ei.

— Pentru numele lui Oxosi, fii atentă! spune Na'imah, apoi îi face semn gheparnarei sale să se alăture grupului.

Obrajii îmi ard. Descaléc și mă îndrept spre ei.

— Ce se întâmplă?

Dakarai ridică o mână. Buclele lui bogate i s-au lipit de frunte din cauza transpirației.

Ne anunță:

— Trebuie să ne oprim. Am o viziune.

.....◆◆◆.....

Nimeni nu scoate vreun sunet. Ne adunăm în jurul lui Dakarai. De obicei, e dezbrăcat până la brâu; acum, în armura argintie care îi acoperă corpul masiv, nu pare să se simtă în largul lui.

— Faceți-mi loc!

Își schimbă poziția. Încearcă să se izoleze de restul lumii întorcându-se cu fața spre un copac.

— Mă pricep mult mai bine să văd trecutul decât prezentul. Nu mă pot concentra dacă stați toți cu ochii pe mine.

Majii îi întorc spatele. Fac același lucru, dar când Dakarai începe să rostească incantația, nu mă pot abține să mă uit peste umăr.

Picături de transpirație se adună pe sprâncenele Clarvăzătorului, pe măsură ce își invocă magia. Strălucirea argintie a ashêului se împrăștie în jurul mâinilor sale. O fereastră mistică de stele prinde contur între palmele lui.

Spre deosebire de viziunea despre viitor a Mamei Agba, cea conjurată de Dakarai nu arată un fragment precis de timp. În schimb, în fereastra lui văd imagini translucide, care se derulează în secvențe scurte.

— *Ní sísentélé...*

Clarvăzătorul își mișcă mâinile ca pe un sextant, căutând calea spre nord. Verdele bogat al junglei Funmilayo pălește, văzut prin covorul de stele conjurat de Dakarai.

Fuioare dese de ceață plutesc printre copacii verzi ca smaraldul. Când imaginea din fereastră zugrăvește templul Chândomblé, contururile sunt atât de neclare, că-mi este aproape imposibil să disting podul nou construit.

— Poți face așa încât viziunea să fie mai clară? îl întreb.

Mă apropii de el și mijesc ochii, încercând să disting soldații aflați pe câmpul de luptă.

— Pot să încerc, dar cu cât mă aflu mai departe de un anumit loc, cu atât mai slabă e imaginea pe care o obțin.

O lumină argintie cuprinde mâinile lui Dakarai în momentul în care el conjură mai mult ashê în palmele lui. Datorită adaosului de energie, imaginea începe să se cristalizeze, punându-ne în fața ochilor ceea ce ne

așteaptă.

— La naiba! exclamă Zélie când vede podul de fier ridicat în locul celui vechi.

Acesta leagă versantul de sud al muntelui nostru de muntele pe care se înalță templul sacru Chândomblé.

Peste douăzeci de soldați stau de pază la un cap al podului; mai bine de jumătate dintre ei sunt titáni. Încep să mă gândesc la tactici de luptă, dar toate se năruie în momentul în care recunosc silueta micuță a generalului. Stă afară, la intrarea în Chândomblé.

Rostesc numele lui Zélie.

— Știu, îmi răspunde.

Chiar și sub masca aurie, e imposibil să nu recunosc trăsăturile ascuțite ale Mamei. Știam că drumurile noastre aveau să se încrucișeze din nou. Dar nu m-am gândit că se va întâmpla atât de curând.

Dacă ea se află aici, sunt șanse ca și Inan să fie pe-aproape.

— Mai poți vedea pe altcineva? îl întreb.

Dakarai încearcă să-și extindă viziunea, dar nu mai apare nimic în câmpul său celest.

Scutură din cap.

— Nu. Îmi pare rău. Dar, dacă sunt atâția titáni lângă pod, înseamnă că tot templul e înconjurat de soldați.

Kenyon trece ca vântul pe lângă noi, punându-și pe cap coiful vopsit în roșu. Ne zice:

— Și atunci, ce mai așteptăm? Nu-mi pasă cât de mulți sunt. O să-i fac scrum pe toți.

Alerg după el și îi zic:

— Ultima dată când am înfruntat-o pe Nehanda, a prăbușit un dom peste noi. S-ar putea să nu fim destul de puternici ca să-i înfrângem.

— Vorbește în numele tău! se răstește Kenyon. Eu nu sunt mai slab decât un titán.

Îl apuc de umăr și-l silesc să stea pe loc.

— Cu siguranță, nu ești mai puternic decât mama mea! Pe deasupra, știu că ne apropiem de ei. Nu e bine să le atragem atenția că suntem aici.

— În cazul ăsta, ce propui, Prințesă?

Toate privirile se opresc asupra mea. Ezit. E prima dată când așteaptă un răspuns de la mine. Poate că asta e șansa pe care o aștept.

Dacă o folosesc cu înțelepciune, le voi dovedi rebelilor că pot să aibă

încredere în mine și, în același timp, voi reuși să reduc la maximum numărul de victime. În plus, dacă Inan e acolo, e posibil să pot vorbi cu el numai dacă intru în templu.

— Sunt soldați pe pod, mormăi în barbă. Mai mult ca sigur, au pus soldați și în jurul templului...

Îngenunchez și încep să desenez în țărână.

— Am o idee, le spun.

Kenyon mă privește plin de curiozitate.

— Una bună?

— Pur și simplu o idee.

Arzătorul oftează din greu, dar, fiindcă nu avem nicio altă variantă, se apropie de mine.

— Bine, Prințesă. Hai s-o auzim!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

Îmi trec degetul peste cicatricile care-mi brăzdează încheietura mâinii. Așteptăm ca toată lumea să-și ocupe locul. Ca să punem în aplicare planul lui Amari, e nevoie de o echipă dibace și care să reacționeze cu iuțeală. Mai puțin de jumătate dintre noi pot parcurge drumul acela. În vreme ce toată lumea se pregătește de plecare, am un singur gând: pe munte sunt zeci de soldați. Unul dintre ei ar putea fi Inan.

Oya, dă-mi putere! Cuvintele rugăciunii mi se desprind de pe buze ca un suspin. Strâng cu putere între degete pielea tare a hățurilor lui Nailah. Încerc să-mi amintesc cum a fost când am încercat să-l sugrum pe Inan, dar nu reușesc. Nu îl simt. Faptul că sunt atât de aproape de templu face să fie nespus de greu să nu trăiesc în trecut, să uit zilele când Inan mă hăituia, iar eu fugeam de el. Folosind conexiunea pe care o avem unul cu celălalt, altădată îi simțeam prezența. Era ca mirosul ce anunță o ploaie de primăvară.

Acum nu mai simt nimic.

— Mai-mare Zélie!

Tahir, Faurul nostru cel mai puternic, mă strigă din depărtare. Albinismul i-a hărăzit ochi căprui-deschis și piele cu străluciri ca de perlă. Trăsăturile acestea îl fac să iasă în evidență.

Deși are doar paisprezece ani, talentul extraordinar al lui Tahir l-a ajutat să devină Secundul lui Kâmarū. Lui și Mamei Agba le datorează rebelii *Iyika* faptul că au armuri uimitoare.

— Înainte să pleci...

Extinde bastonul meu, scoțând la iveală forma lui îmbunătățită. În locul fierului uzat și mățuit, metalul finisat are acum același purpuriu-închis al armurii mele de Secerător.

— E minunat, îi șoptesc. Și ai putut să-i faci vreo modificare?

Tahir dă din cap și apăsă un buton aflat pe mijlocul bastonului. Sar în spate când din fiecare capăt țâșnesc lame zimțate, străpungând aerul ca niște pumnale.

— Ești un geniu! îl laud pe Tahir.

Răsucesc bastonul și mă minunez de abilitățile Faurului.

Tahir zâmbește fericit și își îndreaptă ochelarii de protecție proptiți pe frunte.

— E o onoare să te ajut, Mai-mare Zélie! O spun cu mâna pe inimă!

Apăs cu degetul mare akofena gravată pe baston. Încerc să extrag putere din aceste tășuri ale războiului. Înfig un capăt al bastonului în pământ și îmi imaginez cum m-aș simți dac-aș împlânta lamele ascuțite în inima lui Inan.

Mâzeli se apropie din spate și zice:

— Tu ești Soldatul-Care-Aduce-Moartea. Pentru numele Oyei, de ce ai nevoie de chestia aia?

— Pentru că cineva m-a înjunghiat pe la spate, îi răspund. Dacă îl văd, vreau să-i întorc favoarea.

Zâmbetul dispare de pe buzele lui Mâzeli, topindu-se într-o expresie severă. Se trage de-o ureche și pleacă privirea în pământ.

— Îmi cer iertare. N-am omorât pe nimeni, niciodată.

— De ce îți ceri scuze pentru asta?

Mâzeli oftează. Își scarpină ceafa.

— Pentru că, dacă aș fi făcut-o, acum ți-aș putea fi de ajutor. Nu mi-ar mai fi atât de frică.

Iau bastonul și mi-l prind la brâu.

Încerc să-l consolez:

— E în regulă să-ți fie frică. Tuturor le e frică. Eu, una, sunt îngrozită.

Secundul meu mă privește atent, cu ochii lui căprui și mari, de parcă i-aș îndruga baliverne.

— Dar tu ești Soldatul-Care-Aduce-Moartea.

— *Jagunjagun* e un mit, îi spun. Însă ceea ce urmează să facem noi – tu și cu mine – e real.

Îmi stă alături, în poziție de drepti. E mult mai înalt decât mine, îmi sprijin palmele pe umerii lui.

— Să stai aproape de mine! N-o să îngădui să fii vătămat.

Zâmbetul lui Mâzeli îi luminează chipul rotund ca o sferă. Deși cuvintele mele nu-i îndepărtează umbra de teamă, umerii i se destind. Oftează adânc.

Ne îndreptăm spre ceilalți.

— Dar să știi că, într-o zi, eu te voi apăra pe tine.

Zâmbesc când îl văd atât de hotărât. Îl trag, în joacă, de urechile lui mari și îi zic: — Abia aștept.

Ne oprim și așteptăm în spatele lui Năo. Fata își răsucesce încheieturile

mâinilor și își înclină capul într-o parte. *Lagbara* pe care o are tatuată i se întinde pe toată lungimea gâtului.

Khani ridică dintr-o sprânceană și comentează:

— Chiar trebuie să te dai în spectacol?

Não zâmbește larg și sărută obrazul pistruiat al iubitei sale.

— Nu te prefacă că nu-ți place să mă privești!

Nimeni nu mai scoate o vorbă în când Não închide ochii și își desface larg brațele.

— *Omi, tutù, omi mí. Omí wá bá mi ...*

Pe cefele noastre încep să adie rafale de aer rece precum sărutul iernii. Aerul îmi cuprinde umerii și îmi coboară pe piept. Umezeala devine tot mai rece și se întinde.

În câteva secunde, stratul subțire de ceață care ne înconjoară se condensează într-un nor dens și alb. Îmi electrizează toate firicele de păr de pe ceafă, apoi se face una cu noaptea întunecată.

— Încet și cu răbdare! o instruiește Amari. Trebuie să pară firesc.

Não ridică mâinile și dirijează pătura de ceață spre est, întinzând zidul alb dincolo de versantul muntelui și de pod. Mă uit cum norul alb îi înghite pe inamicii noștri. După ce ceața a ajuns suficient de departe, Amari mă strânge de umăr și-mi zice: — La treabă!

.....◆◆◆.....

Timpul pare că se târăște. Abia dacă mai respir. Încerc să nu scot niciun sunet. Ceața este atât de deasă, încât nu putem zări nici măcar la câțiva centimetri în față.

O flacăra mică arde în palma lui Kenyon și ne luminează calea. Suntem opt. Kâmarū și Tahir merg în față, iar Jahi, Dakarai și Amari sunt în spate.

— Ești bine? îl întreb în șoaptă pe Mâzeli.

Dă din cap, dar ține pumnii strânși pe lângă corp. Ochii îi fug încoace și-ncolo, de parcă în orice moment ne-ar putea ataca vreun soldat.

Ca să nu-și piardă calmul, încerc să mă prefac că nu tresar ori de câte ori o frunză se așterne pe pământ sau o creangă trosnește deasupra noastră. Jahi murmură o incantație. Începe să manipuleze vântul la picioarele noastre, creând un vid care ne ajută să pășim neauziți.

— Aici? șoptește Kâmarū.

Amari dă să răspundă, dar închide brusc gura. Mâzeli îmi strânge cu putere mâna. Pe pod, la doar câțiva metri în stânga noastră, se aude zgomot de pași grei.

Amari şuieră un ordin:

— Începeţi!

Kâmarū şi Tahir se prind de mâini. O lumină verde-pal luceşte între palmele lor.

— *Se ifé inú mi ...*

Incantaţia încinge pământul de sub picioarele noastre. Paşii se apropie pe măsură ce ţărâna începe să vibreze. Mâzeli mă strânge de mână, iar eu îl ţin în braţe, în timp ce ne scufundăm.

Lespedea noastră dislocată alunecă în linişte în josul muntelui – un lift al naturii, apărut la comanda lui Kâmarū. Cu cât coborâm mai mult, cu atât ceaţa se ridică, lăsând să se vadă lumina verde care răzbate din pământ.

— Ceruri!

Amari oftează uşurată când ne oprim, după ce am coborât jumătate de versant. Paşii soldatului se pierd deasupra noastră. Suntem încă acoperiţi de stratul gros de ceaţă. Genunchii lui Tahir încep să tremure şi abia mai reuşeşte să stea în picioare. Kâmarū îşi lasă Secundul să se sprijine de proteza lui de fier.

Kâmarū îl bate uşor pe umeri.

— Stai liniştit! Mă descurc singur.

Pământicul face câţiva paşi în faţă. Pielea lui maronie străluceşte de transpiraţie. Intonează incantaţia în şoaptă, într-un ritm lent şi constant.

Pe măsură ce magia lui creşte, muntele din spatele nostru începe să se fărâmiţeze. Firişoare strălucitoare de pământ plutesc pe lângă noi. Îmi înăbuş un ţipăt când Kâmarū păşeşte peste marginea versantului, dar firişoarele de pământ se adună laolaltă, formând o treaptă sub tălpile lui.

— Nu se poate...

Amari rămâne cu gura căscată când Kâmarū se mişcă iar. Păşeşte în aer. Firişoarele de pământ se contopesc sub tălpile lui de fiecare dată când înaintează. Colbul pluteşte în aer, aidoma unor frunze de nufăr alunecând pe apă. Încetul cu încetul, îşi croieşte drum prin falie, iar treptele plutitoare îl poartă spre partea cealaltă.

— Tu urmezi, zice Tahir, făcând-o pe Amari să pălească.

— Dar eu nu sunt Pământic, spune ea.

— Nu-i nevoie să fii. Folosim incantaţia.

Tahir începe să rostească incantaţia în spatele ei şi mâinile lui Amari încep să tremure. Testează magia, legănându-şi uşor piciorul peste muchia lespezii de pământ. Magia adună firişoarele strălucitoare.

— Ceruri, ajutați-mă! imploră Amari.

Pas cu pas, traversează prăpastia. Firișoarele strălucitoare de pământ se ridică să o susțină de fiecare dată când pășește.

Dakarai o urmează, cu brațele lipite de corp. Kenyon refuză să se uite în jos. După ce reușește și Jahi să traverseze, îl împing pe Mâzeli în față.

— Hai să mergem împreună! mă ofer.

Mă îndrept spre margine, dar picioarele lui Mâzeli parcă au prins rădăcini.

Îl trag după mine.

— Ce ți-am spus adineauri? Îți promit că n-o să pățești nimic.

Mâzeli înghite în sec și își strânge pumnii, apropiindu-se de margine, în vârful picioarelor. Pășesc după el. Îmi sprijin palmele pe umerii lui. Pășim pe pământul plutitor.

— Aproape c-am ajuns...

Mă opresc brusc când fac greșeala de-a privi în jos. Încă îmi amintesc cum am căzut în hău, când doar magia lui Lekan m-a salvat. Un schelet uriaș zace între bolovanii cu muchii tăioase și cu vârfuri ascuțite. Insecte mici dau târcoale trupului în descompunere și se hrănesc din el.

Recunosc carnea acelea. Stomacul mi se întoarce pe dos. Amintirea momentului în care Lekan a azvârlit de pe munte animalul de călărie al lui Inan îmi reînvie în minte.

Îmi iau avânt, ținându-l mai strâns pe Mâzeli de umeri. Data trecută am fost neputincioasă.

N-o să îngădui să se repete.

— Slavă Oyei! exclamă Mâzeli.

Se trânteste pe versantul celuilalt munte. Recunoscător, sărută un smoc de mușchi de copac. În spatele lui, Tahir cade în genunchi. Se căznește să-și stăpânească tremurul membrelor.

— Îmi pare rău! gâfâie el. Mă pricep mai bine să lucrez cu metalul.

— Te-ai descurcat grozav, îi zice Kâmarū și îl ajută să se ridice. Nu ai niciun motiv să-ți ceri scuze.

— Când poți, traversează pe partea cealaltă, îl instruiește Amari. Dacă se întâmplă ceva și trupele încearcă să treacă podul, trebuie să-l distrugi.

Tahir rămâne cu gura căscată de uimire. Se uită în sus, studiind din ochi podul de fier.

— Și dacă nu vă întoarceți până atunci?

— Nu contează, spune Amari. Dacă titânii îi prind pe ceilalți, s-ar putea

să găsească sanctuarul. Trebuie să-l protejăm cu orice preț.

Deși nehotărât, Tahir dă din cap și face o plecăciune, în semn de respect. Kâmarū ciocnește pumnul cu el, schițând un gest victorios. Apoi se întoarce către munte și rostește o altă incantație: — *O şubú lulè. O şubú lulè...*

În vârful degetelor i se aprinde o strălucire verde. Își apasă palmele pe stânca aspră. Icnesc de uimire când magia lui Kâmarū începe să macine muntele. Pământicul împinge mai tare, până când începe să apară un tunel suficient de mare încât să intrăm în el. Amari îmi dă un ghiont. Pășesc în spatele lui Kâmarū. Ne facem nevăzuți în întuneric.

Chiar și cu ajutorul magiei lui Kâmarū, să sapi un tunel prin munte e o muncă trudnică și neîntreruptă. Ceilalți rămân în urmă, preferând să înainteze cu pași mai mici. În ciuda tentației de a le urma exemplul, mă trezesc că ajung lângă Kâmarū. Felul în care lucrează inspiră liniște interioară. Îl privesc și aproape că uit de gărzile aflate deasupra capetelor noastre.

— Oare chiar ai nevoie să intri în templu? îl întreb.

Kâmarū mă privește și sprâncenele stufoase i se arcuiesc de mirare.

— Stăpânești deja atâtea incantații...

Gesticulez spre mâinile lui, care luminează. Privesc cum piatra muntelui se face fărâme, de parc-ar fi nisip.

— Tatăl meu a fost Mai-marele clanului nostru, îmi răspunde Kâmarū. Și-a dorit să-i calc pe urme. Când am împlinit doisprezece ani, mă antrena de ani întregi.

Zâmbesc când mi-l închipui: un Kâmarū de-o șchioapă, fără pletele dese și fără inelul de argint din nară. E ușor să mi-l imaginez antrenându-se la nesfârșit, zi și noapte, îndrumat de tatăl lui.

— Îți mai amintești ce te-a învățat? îl întreb. Chiar și după atâta timp?

— După Raid, doar atât mi-a mai rămas de la el: să repet aceste incantații.

Simt că mi se rupe sufletul. În închipuirea mea, Kâmarū șoptește incantațiile, dar tatăl pe care îl iubește nu mai e. Și nici magia care ar fi trebuit să-i curgă prin vene.

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine, îl asigur. *Este mândru de tine.*

Privirea lui Kâmarū se îmblânzește.

— Îmi place să cred același lucru.

Ne continuăm drumul. Mă gândesc la Mai-mari și la maji, la cum erau

viețile lor înainte de Raid. Mâzeli mi-a povestit că monarhia i-a răpit părinții, iar sora lui, Arunima, a pierit de inimă rea.

Pământicul mă surprinde că-l privesc cu ochi mari și curioși. Îmi aruncă un zâmbet atât de luminos, că mi se taie răsuflarea. Îmi dau seama, pentru prima dată, că l-aș putea pierde și pe el.

— Nu te sperie să fii responsabil pentru atâtea suflete? îi șoptesc.

Dă aprobator din cap.

— Ba da. În fiecare zi. Dar frica asta mă determină să fiu mai puternic.

Mă bucur că e atât de hotărât. Îmi doresc să simt și eu atâta hotărâre. Îndată ce vom avea pergamentele, îi voi putea învăța pe Secerătorii mei să se apere. Îi voi învăța cum să atace.

Strâng mai tare bastonul în mână, închipuindu-mi chipul lui Inan. Poate că, atunci când el și mizerabila de maică-sa vor fi morți, toți majii se vor simți liberi.

— Am ajuns, spune Kâmarū.

Amari își croiește drum printre ceilalți, ca să ajungă în față. Ultimele bucăți de pietriș cad. Apare o lespede cu aspect metalic. Mai mult ca sigur, face parte dintr-un perete al templului. Degetele îmi freacă de nerăbdare. Așteptăm să pătrundem acolo.

E adevărat că planul lui Amari ne-a adus până aici, dar e greu de spus ce se va întâmpla odată ce pătrundem dincolo de ziduri.

— Sunteți gata cu toții?

Amari se întoarce spre ceilalți, iar aceștia răspund cu mișcări scurte din cap.

Închide ochii și aproape că aud rugăciunea pe care o rostește în gând.

— Bine, oftează Amari. Să luăm odată pergamentele alea!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

AMARI

Kâmarū sapă un tunel prin pereții templului. Sunetul pașilor noștri răsună pe piatra rece când înaintăm pe coridoarele lungi și înguste ale templului Chândomblé. Ultima dată când am fost aici, templul fremăta de viață; mai că puteam atinge magia care vibra în aer. De data aceasta însă, tot muntele se cutremură. Vibrează asemenea noii puteri ce îmi curge prin vene.

— E uimitor!

Mâzeli își plimbă ușor degetele peste torțele aurite fixate pe pereți. Acestea se aprind când ne apropiem, ca și cum ne-ar face semn să mergem mai departe. Sunetul prelung și constat al stropilor de apă răzbate prin coridoare. Aproape că aud loviturile surde și ritmice ale bastonului lui Lekan. *Îți mulțumesc*, îi spun în sinea mea.

Fără sacrificiul lui, nu am mai fi avut deloc magie.

Mă întorc spre Dakarai și întreb:

— Pe unde o luăm?

— Relaxează-ți mâinile! îmi zice Clarvăzătorul. Simte puterea timpului!

Mi se pare c-o văd pe Mama Agba alături de el, șoptindu-i instrucțiunile pe care Dakarai le repetă acum.

— *Bàbá olójó*, roșește el. *Se àfihàn àsìkò...*

Spre deosebire de alte dăți, magia lui se materializează ca niște scânteii argintii. Mi se ridică părul pe ceafă în momentul în care aerul din jur se răcește. Un curent rece străbate spațiul dintre palmele sale.

Scânteile argintii se răsucesc ca un fum. Din ele se ivește un val de întuneric care se întinde dincolo de palmele lui Dakarai. Sute de steluțe încep să plutească prin coridorul lung, în fața noastră.

— Ce impresionant! îi șoptesc lui Zélie. E mult mai puternic decât până acum.

— E datorită templului, îmi explică ea. Magia noastră e mai puternică între aceste ziduri.

Unul câte unul, fiecare crâmpei de lumină crește, deschizând o fereastră spre trecut. Urmărim cu ochii mari și cu inimile pline de încântare cum prima stea crește și ne înfățișează doi sântaro ținându-se de mână.

— *Bàbá olójó, se àfihàn àsìkò...*

Magia lui Dakarai materializează amintirile, creând un mozaic al sufletelor care au pășit pe aici. Asemenea unor stafii, sântari înveșmântați în robe lungi pășesc pe lângă noi. Simboluri albe se desenează pe brațele lor goale. Dakarai lasă imaginile să pălească, până când rămâne doar una.

Ne minunăm când vedem o mamaláwo ce poartă o diademă bogat ornamentată. Spre deosebire de frații și surorile ei, veșmintele sale sunt croite dintr-un material elegant, care se revarsă precum argintul topit pe pielea ei închisă la culoare. Mă apropii ca să privesc cu mai multă atenție imaginea, dar aceasta se destramă ca un nor. Dakarai își continuă incantația și conjură apariția aceleiași mamaláwo, câțiva metri mai în față.

— Ne va arăta drumul spre încăperea cu pergamente, îmi explică Zélie.

Ne aliniam în spatele Clarvăzătorului nostru și îl urmăm. Magia lui Dakarai folosește crâmpoie de trecut pentru a crea o potecă. Ne conduce prin coridoarele întortocheate ale templului Chândomblé.

Intrăm într-un alt coridor.

— Am mai văzut asta, zice Zélie, apoi își lipește palma de o adâncitură în formă de inimă, scobită în peretele din piatră cenușie.

Dakarai ne atrage atenția asupra unei scări:

— Ne apropiem. Dacă am urmat calea corectă, ceea ce căutăm ar trebui să fie chiar după colț...

Zăngănitul unor cizme de metal ne facem să încremenim. Ne uităm în sus, spre trepte, și vedem trei umbre. Umbrele cresc pe măsură ce se apropie.

— Retrageți-vă! șuier, pășind de-andăratelea cât de repede pot.

Ceilalți se grăbesc să facă la fel, dar se ciocnesc unii de ceilalți. Simt că mi se face rău când Mâzeli se împiedică și se împleticește în față.

— Puneți mâna pe el! le zic.

Zélie întinde mâna, dar e prea târziu. Mâzeli se lovește de stâncă. Se aude un zgomot înfundat.

Pașii zăngănitori se opresc brusc.

— Generale Jokôye, dumneavoastră sunteți? strigă un soldat.

Omul coboară pe scări. Ține în mână o torță. Lumina acesteia cade pe chipurile noastre.

Pentru o clipă, rămânem cu toții împietriți de uluire și spaimă. Apoi soldatul dă să pună mâna pe corn, ca să dea alarma.

— Fugiți! le strig celorlalți.

O rup la fugă în direcția opusă. Majii îmi urmează exemplul.

— Încotro? mă întreabă Zélie.

— Nu știu! Departe de ei!

Inima îmi bubuie în piept. Cornul soldatului răsună în coridorul de stâncă. După câteva clipe, alte sunete asurzitoare reverberează prin zidurile boltite.

Cu fiecare pas pe care-l facem, ne îndepărtăm tot mai mult de pergamente. Dacă Mama și Inan știau că venim, probabil că știu și de ce suntem aici. Am dat greș, iar asta i-ar putea conduce la porțile bibliotecii...

Concentrează-te, Amari!

Coborâm un alt șir de trepte. Sunetul pașilor ce se apropie din spatele nostru devine tot mai puternic. Cotim în goană, dar mă opresc brusc. În fața noastră, un detașament ne atacă.

Câțiva soldați poartă armuri aurii, de titáni. Observ o scânteiere de ashê albastru-închis. Mă trec fiorii când îmi dau seama ce se întâmplă: soldații sunt titáni Conectori, ca mine.

— Dați-vă la o parte! le ordon rebelilor *Iyika*.

Majii mă ascultă. Lumina albastră iradiază din palmele mele. Încerc să-mi adun magia ca să lovesc țintit. În schimb, un val puternic se izbește de pereții coridorului.

Pielea mea sfârâie. Soldații izbucnesc în strigăte. Se țin cu mâinile de cap, iar durerea îi îngenunchează. Magia mea pare să fie mai puternică în prezența celorlalți titáni. Sunt buimăcită, dar ne continuăm fuga.

Gonim pe un alt șir de trepte. Nu știu unde vom ajunge. Dakarai merge în fruntea noastră, gâfâind. Ajungem într-un coridor foarte lung.

— Aici, sus! ne îndrumă Clarvăzătorul.

Cotim iute după un colț. Coridorul se sfârșește într-un zid.

Fac cale întoarsă și îmi sprijin palmele pe piatră. N-am nevoie de magia lui Dakarai ca să mi-l amintesc pe Lekan stând exact în locul ăsta, cu câteva luni în urmă.

— Așteptați! ăsta e locul! le strig. Pergamentele sunt în spatele acestui zid!

— Nu avem timp...

Zélie dă să mă atingă pe braț, dar mă feresc și țip:

— Am ajuns prea aproape! Nu putem lăsa pergamentele aici!

Strigătele soldaților se aud tot mai aproape. Kâmarū atinge cu palme tremurânde stânca, dar, în ciuda strălucirii din degetele lui, nu reușește să o

străpungă. Nu știu dacă nu poate s-o facă sau dacă a obosit, iar magia pe care a folosit-o ca să ne aducă până aici e tot mai limitată.

— Trebuie să tragem de timp! le spun celorlalți.

Mă răsucesc rapid. Soldații se apropie.

Poți s-o faci, mă încurajez singură. Doar ai învins-o pe Ramaya. Țștia sunt doar oameni de rând.

Magia începe să-mi clocotească în piept și se întinde spre mâini. Îmi aduc aminte explicația lui Zélie despre ac și baros. Nu știu pe care să-l folosesc acum.

— *Ya èmí, ya ara!*

Incantația țășnește de pe buzele mele. Încremenesc când primul soldat apare de după colț.

Ceruri!

— Inan?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

ZÉLIE

Dintr-odată, am senzația că în templu nu mai e pic de aer.

Nu mai aud nimic.

Nu-l văd decât pe el.

Mă căznesc să simt din nou furia pe care am manifestat-o în scena de vis, să invoc tăişurile lamelor din bastonul meu. Și totuși, să-l privesc pe micul prinț e ca și cum aș respira mîl.

— Inan?

Întrebarea lui Amari răzbate prin vidul din mintea mea.

Inan se uită la ea.

Apoi ochii lui se ațintesc asupra mea.

Îmi aduc aminte ce i-am spus în scena de vis: *Fugi! Roagă-te!*

Întind mîna după baston, dar, pentru că sunt atît de aproape de Inan, mai că-i simt atingerea tulburătoare.

Ne privim pătrunzător. Timpul reîncepe să curgă, silindu-ne să revenim în prezent. Strigătele soldaților din jurul nostru sunt din ce în ce mai sonore. Săbiile sunt scoase din teci.

— Nu atacați! le strigă Inan oamenilor lui.

Dar în spatele lui întunericul crește. Un general cu o șuviță albă în coada ei împletită ține în loc un nor de gaz de majacite.

Toți soldații se opresc. Nehanda dă năvală în sală. Ne arată pe toți cu degetul și răcnește: — Nimiciți-i pe *Iyika!*

— Mamă, nu! țipă Inan, dar nu poate opri atacul.

Generalul lor își împinge palmele în față, creînd un zid de aer întunecat. Împroașcă majacitele în sală ca pe o ghiulea. Norul întunecat se apropie cu repeziciune de capetele noastre.

— *Atégùn Òrìsà!*

Jahi țâșnește în față. Brațele îi sunt învăluite de o lumină azurie. Cu un icnet, își împinge palmele înainte și iscă un ciclon.

Rafala de vînt risipește gazul și îi dă peste cap pe soldații inamici. Picioarele lui Inan se zvârcolesc în aer. Se prinde cu toată puterea de una dintre torțele fixate în zid. Chiar și generalul începe să alunece. Nu poate ține piept rafalelor stîrnite de Jahi.

— Zélie, avem nevoie de tine!

Amari mă înșfacă de încheieturi. Părul îi flutură în toate direcțiile. Îmi călăuzește palmele și le lipește de zidul de piatră. Încep să-mi aduc aminte că Lekan a făcut același lucru.

Încerc să mă concentrez în mijlocul haosului.

Te rog! Lekan, ràn mí ló wọ. Trebuie să ajungem înăuntru!

Peretele de piatră începe să vibreze sub degetele mele, dar nu reușesc să fac mai mult. Lipsește ceva. Ceva ce nu pot descătușa de una singură.

— Se apropie de mine! strigă Jahi în spatele meu.

Și mai mulți titáni i se alătură Generalului. Fiecare dezlănțuie noi rafale de vânt.

Pe măsură ce atacul lor se întetește, ciclonul lui Jahi începe să scadă. Degetele îmi tremură. Inan se ridică. Titánii în armură aurie ai Nehandei apar de după colț, iar regina ridică brațele.

Lekan, te rog! Știu că încă ești alături de mine. Îmi apăs fruntea de piatra încinsă. Mo nílò ìrànłówó rẹ. Wá bá mi báyií...

Un val brusc de căldură explodează pe pielea gâtului meu. Icnesc uluită. Tatuajele mele încep să lumineze. Strălucirea aurie mi se împrăștie prin degete și pătrunde ca un fier încins în piatra muntelui. În stâncă apare o crăpătură.

— Înaintați! îi îndemn, apoi îl împing pe Mâzeli în sala pergamentelor.

După el trec și ceilalți maji. Crăpătura se lărgeste.

— Opriți-i! strigă Nehanda.

Imediat, soldații atacă. Mi se învâрте capul. Îmi lipsesc din nou palmele de piatră. Suprafața dură vibrează, iar pereții de stâncă încep să se închidă.

Un soldat se năpustește spre noi, cu sabia întinsă.

Amari mă trage în spate.

Cu un scrâșnet, pereții de stâncă se închid iute și retează antebrațul soldatului de parcă ar fi o bucată de lemn.

Antebrațul retezat cade pe podeaua sălii pergamentelor. Degetele sunt încă încleștate pe plăselele sabiei stropite cu sânge.

Îmi amortesc picioarele și cad în genunchi. Asud din toți porii. Am reușit să intrăm.

În numele Mamei din Ceruri, cum o să ieșim de-aici?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

INAN

Am senzația că spiritul îmi plutește deasupra corpului, suspendat într-un crâmpiei de spațiu. S-o văd pe Zélie face timpul să se oprească în loc.

Probabil că așa va fi mereu.

Îmi trec mâna peste peretele neted din piatră. Nu găsesc nici măcar o crăpătură care să indice locul unde lespezile s-au desprins una de cealaltă. Simt că mă destram pe dinăuntru. Nu pricep cum și-a folosit magia.

Ea e aici...

Ar trebui să fiu copleșit de teamă. Doar un perete de piatră ne desparte. Tot ce aş vrea să-i spun mi se învălmășește în piept: propoziții incomplete amestecate cu teancuri de scrisori rămase neterminate.

Am crezut că până și ultima legătură pe care am avut-o cu Zélie s-a rupt, că e imposibil de reparat. Dar felul în care m-a privit...

Ceruri!

A trecut atât de mult timp de când n-am mai simțit mirosul ei sărat, ca al mării.

— Majestate!

Generalul Jokôye se apropie în fugă. Mama și Ojore o urmează. La vederea lor, cicatricea mea începe să mă usture. După ce s-a întâmplat adineauri, nu vor avea nici cea mai mică reținere să-i nimicească pe maji.

Eram gata să atac. Cu toate astea, când le-am zărit pe Amari și pe Zélie, abia dacă am fost în stare să deschid gura și să dau un ordin. Nu știu ce să fac în continuare.

Pe cine trebuie să protejez?

— Sunteți bine? mă întreabă Jokôye, cu răsuflarea întretăiată.

— Sunt bine. Dar rebelii *Iyika* au reușit să intre.

Jokôye se întoarce către soldați și le ordonă:

— Încercuiți încăperea! Dacă au săpat un tunel ca să intre, probabil că vor săpa unul și ca să iasă. Chidi, ai grijă de Emeka! Du-l la un doctor!

Doi oameni se apropie și îl ridică pe soldatul care și-a pierdut antebrațul. Îmi feresc privirea. Țipetele bietului băiat îmi străpung timpanele ca niște lame de cuțit. Strâng cu putere între degete moneda mea de aramă.

Cu doar șapte luptători, *Iyika* au pus la pământ zeci de soldați de-ai

noștri, ba chiar dintre cei mai pregătiți. Ne-au rămas doar patruzeci de soldați. Nu știu dacă îi putem învinge.

— Adună toți oamenii noștri! strigă Jokôye. Vreau să văd toți titânii strânși și gata de luptă, în fața ușii ăsteia.

— Fiți fără milă! strigă Mama. Ucideți-i!

Intervin înainte ca ordinele lor să fie executate:

— Generale, așteaptă! Încă vreau ca rebelii *Iyika* să fie capturați în viață.

— Cu tot respectul, Majestate, nu ne permitem să ne purtăm cu mânuși, ripostează generalul.

Jokôye gesticulează spre coridor. Sunt nevoit să dau cu ochii de sângele soldaților mei. În colț, un medic îl îngrijește pe soldatul al cărui antebraț a fost retezat. În ciuda distanței și a sedării, gemetele băiatului răzbat prin coridoarele întortocheate.

— Vă înțeleg frământarea, continuă generalul. Dar rebelii *Iyika* și-au riscat viețile ca să recupereze ce se află în camera aceea.

Mama mă apucă de umăr. Îmi zice:

— Are dreptate, Inan. Nu le putem îngădui să pună mâna pe conținutul încăperii. Ar deveni de neoprit.

Stomacul îmi zvâcnește, cuprins de o durere atât de ascutită, că sunt nevoit să mă sprijin de perete. În adâncul sufletului meu, știu că amândouă au dreptate. Nu pot îngădui ca *Iyika* să iasă în viață din templul ăsta.

Vocea tatei îmi răsună în minte. *Datoria înainte de sine. Datoria înainte de toate.*

Dar ultima dată l-am pus pe el înaintea celorlalți; pe el și Orîsha, deși Amari și Zélie au riscat totul ca să mă pună pe mine înaintea altora.

Le vorbesc:

— Dacă rebelii mor aici, războiul acesta va degenera și nu vom reuși niciodată să le găsim baza. Capturați-i *în viață!*

Mă întorc cu fața spre Jokôye.

— A fost un ordin, Generale. Nu o sugestie.

Ochii lui Jokôye se închid. Pleoapele îi tremură. Scrâșnește din dinți și se silește să nu protesteze.

— Soldați, duceți-l pe rege în celălalt capăt al coridorului! Nu vreau să fie aici când se va deschide iar zidul.

Își trece degetele prin șuvița ei albă și pune o palmă pe zid.

— Fiți gata să puneți mâna pe rebeli în orice clipă! Aceasta e singura lor cale de intrare. Deci e și singura lor cale de ieșire.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

ZÉLIE

Pumnii lui Kenyon izbesc zidurile încăperii cu pergamente. Zgomotul înfundat reverberează prin rafturile de metal. Arzătorul lovește peretele fără încetare. Kâmarū îl apucă de încheieturi, silindu-l să se oprească.

— Revino-ți! îi strigă Pământicul. Dacă ne pierdem cu firea, nu mai ieșim în veci de-aici.

Kenyon se smucește din strânsoare și izbește din nou în perete.

— Nici măcar n-ar fi trebuit să fim aici.

Furia Arzătorului nu reușește să mascheze groaza pe care o simțim cu toții. Vreau să spun ceva, dar mi-e greu să mă concentrez, din cauza țuitului din urechi. Nu știu dacă reacția mea e provocată de faptul că l-am văzut pe Inan sau de haosul iscat când am pătruns în încăperea cu pergamente. Îmi ating tatuajele de pe gât. Sunt încă fierbinți.

— Jahi! strigă Dakarai.

Eolicul cade la pământ. Tot corpul i se zguduie, epuizat de efortul stârnirii ciclonului. Dakarai îngenunchează lângă el.

— Titánul acela... spune Jahi cu răsuflarea întretăiată. Felul în care s-a mișcat...

Zei!

Scutur din cap.

Până aici ne-a fost.

— Mâzeli, te simți bine?

Secundul meu stă încremenit în fața locului în care s-a despicat stâncă, adineauri. Antebrațul retezat și însângerat al soldatului zace pe jos.

Îi șterg stropii de sânge de pe obraz și îl răsucesc cu fața spre mine.

— Nu-ți face griji! O să găesc o cale de-a ieși de aici. Promit! Ating peretele rece ca metalul. Temperatura scade pe măsură ce magia mea se risipește. Îmi răsfir degetele pe stâncă și simt furnicături – aceeași senzație care îmi cutreiera pielea când mă atinge Inan.

— L-ați auzit pe Inan? întreabă Amari, iar vocea i se frânge. Le-a spus să nu atace...

— Nenorocitul ăla a dat buzna aici cu jumătate de armată! se răstește Kenyon. N-a venit să facă pace!

— Tăceri cu toții! izbucnește Mâzeli.

Deși mâinile încă îi tremură, stă neclintit în picioare.

— Am izbutit să ajungem până aici, adaugă el. Vom găsi o cale să ieșim. Dar trebuie să rămânem uniți și să adunăm pergamentele!

Se uită de jur-împrejurul bibliotecii sacre. Îl imităm. Ultima dată când am fost aici, m-am trezit săltată pe umărul lui Tzain. Asaltul magiei proaspăt trezite în mine îmi înăbușise simțurile. Atunci am crezut că pereții ăștia sunt suflați cu aur. De fapt, au fost acoperiți cu o substanță reflectorizantă, pe care n-am mai văzut-o niciodată. Luminează încăperea cu o lucire portocalie și blândă, ca și cum culorile unui apus au fost topite și turnate într-o piatră lucioasă ca sticla.

— Dacă tatăl meu ar putea vedea asta...

Kâmarū fluieră încet, așezându-se pe jos. Suntem înconjurați de rafturi care ajung până la tavanul boltit. Toate sunt pline de suluri de pergament viu colorate.

Mâzeli cercetează cu atenție dulapul cu baajiurile Secerătorilor. Își trece degetele peste locurile libere, altădată ocupate de pergamentele pe care mi le-a dăruit Lekan. Dar, chiar și fără pergamentele care lipsesc, zeci de incantații încă umplu rafturile.

Cu ajutorul acestor pergamente, *Iyika* ar putea deveni o forță de neoprit.

Amari îngenunchează alături de Pământic. Îngrijorarea îi încrețește fruntea. Privirea lui e pierdută în gol. Își apăsă cu mâna pieptul, care se ridică în ritmul respirației îngreunate.

— Kâmarū, dacă așteptăm să-ți revii, ai putea pătrunde prin substanța asta? Ai putea săpa un tunel prin care să ieșim?

Kâmarū scutură din cap.

— Pereții ăștia nu sunt nici de pământ, nici de metal. N-am mai întâlnit așa ceva.

Amari își trece degetele prin părul ei răvășit. Se răsucește spre Dakarai.

— Poți folosi aceeași incantație ca să găsești o cale de-a ne scoate la intrarea principală?

— Cred că da. Dar va fi greu, fiindcă soldații...

— Nu-ți face griji din cauza lor! îl întrerupe Amari. Toată lumea, puneți în saci cât mai multe suluri de pergament! Kenyon, arde-le pe cele care rămân!

— Amari, nu se poate să faci asta! izbucnesc eu.

Clipeșc apăsător. Țiuitul din urechile mele devine tot mai puternic. E de-

ajuns s-o văd pe Amari, că tatuajele mele încep să vibreze. Scutur din cap. Mi se înceteșează vederea.

— Acestea sunt incantații sacre, îi explic. Dacă le distrugem, istoria poporului nostru se va pierde în negura timpului!

Amari îmi întâmpină cuvintele înflăcărate cu o privire rece, tăioasă.

— Suntem în război, Zélie. Pergamentele astea sunt *arme*. Chiar te aștepți c-o să îngădui ca incantațiile sacre să cadă în mâinile monarhiei?

Vorbele ei mă ustură. Știu că are dreptate. În încăpere se lasă o tăcere solemnă. Privim sutele de suluri de pergament și cumpănim în tăcere câte dintre ele vor trebui arse.

— Cum știm pe care să le alegem? întreabă Mâzeli.

— Aveți grijă să luați un număr egal de pergamente pentru fiecare clan, spune Amari. Nu contează cine e prezent aici; toți majii au nevoie de arme.

Își dă jos de pe umăr sacul din piele și se îndreaptă spre raftul cu pergamentele Conectorilor, dar se oprește în loc când vede că nimeni nu se mișcă.

— Ce mai așteptați? Să luăm sulurile și să plecăm de aici!

Deși unii nu sunt de acord cu ordinele ei, încrederea nestrămutată a lui Amari aduce o fărâmbă de calm în haosul ăsta. Unul câte unul, o urmă. Ne umplem tolbele pe îndelete, de parcă trupele inamice nu ne-ar aștepta dincolo de zid.

Amari se apropie de mine și îmi zice:

— Indiferent ce sentimente ai față de Inan, te rog, nu ține seama de ele astăzi! Dacă nu o faci de dragul meu, fă-o măcar de dragul lui Mâzeli. Avem nevoie de toată atenția ta ca să ne scoți de-aici.

Strâng din dinți și mă îndepărtez de ea. Mă îndrept spre mijlocul sălii. Cum îndrăznește să-mi spună ce pot și ce nu pot să fac?

N-are nicio importanță că, fiind atât de aproape de Inan, inima mea se zbate ca aripile unui colibri în colivie. Când peretele de stâncă se va despica iar, va trebui să-mi înfig lamele bastonului în pieptul lui. Nu am de ales.

— Zélie, trebuie să-mi promiți!

Amari mă apucă de mână. La atingerea ei, încăperea începe să se învârtă cu mine. Mi se împleticesc picioarele. Întind mâna, ca să mă sprijin de cel mai apropiat raft. Picături de transpirație mi se preling pe piele.

— Te simți bine?

Încerc să fac semn că da, însă capul îmi zvâcnește. Durerea îmi înmoaie genunchii. Mă prăbușesc. În tatuajele mele pâlpâie o lumină aurie.

— Zélie! țipă Amari.

În jurul meu se bulucesc siluete, dar nu le pot desluși din cauza durerii care-mi întunecă vederea. Strâng din dinți. Tatuajele mele ard tot mai tare, mă pârzolesc de parcă un fier înroșit în foc mi-e apăsător în carne.

Aburi se ridică din pielea mea. Încep să tremur. Îmi duc mâinile la gât. Tatuajele luminează tot mai tare. Dintr-odată, zidurile camerei pergamentelor se întunecă.

Toată lumea încremenește. O explozie de lumină țâșnește din gura mea. Raza orbitoare îmi alunecă de pe buze precum un șarpe scăpat din cușcă. Mi se încolăcește cu atâta forță în jurul capului, că nu mai pot respira.

O undă pulsantă se împrășteie brusc în jurul meu și îi azvârle pe toți câte colo. Amari se izbește de un dulap cu rafturi pline de pergamente.

— *Jagunjagun!* strigă Mâzeli.

Raza de lumină schimbă cu totul încăperea în care ne aflăm. Lumini albastru-închis și purpurii se rotesc în cercuri, de parcă întunericul nopții s-ar scurge prin pereții sticloși. Stele strălucitoare umplu aerul.

Încerc în clipa în care strălucirea aurie mi se aprinde în piept, atât de clară și de vie, încât coastele mele par niște dungă întunecată pe fundalul ei. Spatele mi se arcuiește spre tavan, iar tălpile mi se desprind de pământ.

— Ține-te bine!

Amari se ridică iute și traversează în fugă încăperea pergamentelor. Se cațără pe un raft. Mă tot înalț. Lumina aurie mi se revarsă din ochi.

Vrea să mă apuce de mână, dar în clipa în care degetele ni se ating, o lumină albastru-cobalt se aprinde în pieptul ei.

— Zélie, ce se întâmplă? strigă Amari.

Picioarele îi atârnă în aer. Deși încearcă să se împotrivească, se înalță ca ridicată de o mână invizibilă.

Energia cosmică se prelinge în spațiul dintre noi. Curcubeie de fum se învâlburează în aer. Îndată ce Amari mă atinge, sute de voci îmi umplu mintea. Voci pe care nu le-am mai auzit de la ritualul sacru.

Àwa ni omo re nínú èjè àti egungun !!

A ti dé ! Ìkan ni wá.

În timp ce incantația tună în mintea mea, zeci de bătaie de inimă îmi răsună în urechi. Pulsează din ce în ce mai tare și mai repede, crescând pe măsură ce tatuajele mi se răspândesc pe piele. În clipa următoare, văd cum o fâșie de lumină albastră izbucnește din pieptul lui Amari.

Fac ochii mari de uimire. Îmi amintesc de *ìsípáyá* mea și de fâșiile de

putere colorate, care se împletiseră. Aceeași imagine îmi apare acum în fața ochilor, dar, în loc de un curcubeu de culori, se înfățișează ashêul lui Amari. E de un albastru profund.

Panglicile albastru-cobalt se întrepătrund în fața corpului ei, alcătuind o sferă de energie atât de puternică, încât lumina ei împrăstie raze strălucitoare în toată încăperea. Ashêul albastru pâraie și scapără în jurul lui Amari, aidoma unui fulger. Văpăile iradiază prin ochii ei de culoarea chihlimbarului...

Și deodată, cât ai clipi, totul dispare.

Mă prăbușesc la podea. Durerea îmi zvâcnește în corp. Amari cade în fața mea. Scânteii albastre țâșnesc când atinge pământul.

Gem și mă rostogolesc într-o parte. Lumina blândă, galben-roșiatică a pereților reappare în încăperea.

Mâzeli se apropie în grabă.

— *Jagunjagun!* Te simți bine?

În câteva secunde, biblioteca revine la normal. Nici urmă din haosul pe care l-am dezlănțuit adineauri.

— Ce-a fost *asta!* întreabă Dakarai.

— Nu știu.

Clatin din cap. Privesc tatuajele aurii care încă strălucesc pe pielea mea. Nu mai sunt doar în zona gâtului. Acum, simbolurile mi se întind pe umeri și pe brațe, ca niște vârtejuri de foc. Le simt arșița pătrunzătoare pe tot spatele.

Pe măsură ce-și răspândesc lumina, inimile tuturor bat ca niște tobe ce îmi bubuie în cap. Cu cât răsună mai tare, cu atât mai limpede văd ashêul care strălucește sub pielea fiecărui maji.

— Pe toți zeii!

Clipesc, năucită de ceea ce văd. Ashêul curge prin venele tuturor, aidoma sângeului. O lumină verde-smarald pâlpâie sub inima lui Kâmarū, ca o flacăra. Lumina purpurie a lui Mâzeli strălucește prin pielea sa întunecată. Dar când mă uit la Amari, nu-mi pot crede ochilor. Lumina ei albastru-cobalt se revarsă prin fiecare părticică a corpului său, ca o torță.

— Ce-i? mă întreabă ea.

Am rămas fără grai. Ashêul emană din inima ei ca o stea, atât de întunecat de putere, încât e aproape negru. În mod normal, cu atât de mult ashê curgând prin corpul ei, Amari n-ar trebui să poată trăi nici măcar două minute, darămite două luni.

Mă întind s-o iau de mână. Gestul acesta reaprinde strălucirea albastră din pieptul ei.

— Ce-mi faci?

Lumina se ridică până în dreptul ochilor ei. Amari icnește. Valuri albastre pătrund prin pereții ca sticla, pe măsură ce magia ei se amplifică.

Încăperea pergamentelor se transformă din nou, iar eu mă gândesc la fâșiile de lumină albastră care țâșneau din ea, cu câteva minute în urmă. Îmi aduc aminte de viziunea pe care mi-a arătat-o Oya în *isípayá* mea. În ziua aceea, nu mi-am dat seama ce anume văzusem, dar am înțeles cât de mare era puterea tuturor fâșiilor de lumină care s-au întrepătruns.

Îmi desprind mâna dintr-a lui Amari. Mă răsucesc spre ceilalți Mai-mari. Lucrurile se limpezesc în mintea mea. Dintr-odată, totul capătă sens. Pricep care-i sursa puterii imense a Nehandei.

— Deci asta mi-a arătat Oya în timpul Ascensiunii mele! rostesc uluită. Cred că știu cum s-o înving pe regină.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

AMARI

— Nu înțeleg.

Mâzeli întinde o mână către cea a lui Zélie, dar nu se întâmplă nimic. Tatuajele ei își pierd strălucirea când Kenyon, Jahi și Kâmarū încearcă, rând pe rând, să provoace o reacție.

Însă când Zélie îmi atinge din nou degetele, strălucirea ca de cobalt mi se aprinde în piept. Îmi așez degetele pe stern și o simt: vibrația magiei mele care se amplifică.

— Pot să-ți văd ashêul, îmi zice Zélie. E un vârtej atât de puternic în jurul tău! Ai mai mult ashê decât ar putea stăpâni un singur om.

Mă privește cu atenție. Vede ceva ce noi, ceilalți, nu putem vedea.

— Cred că ai putea să absorbi magia din titâni. La fel ca mama ta!

— Cum?!

O privesc încruntată. Nu are sens deloc. Felul în care se mișcă mama, felul în care își folosește magia... N-am reușit niciodată să stăpânesc o asemenea putere.

— Zélie, ai fost cu mine pe dealul acela, când m-ai ajutat să mă antrenez. Magia mea nu funcționează așa.

— Putem fi sigure de asta? N-ai petrecut mult timp în preajma altor titâni.

Mă trage spre peretele care ne desparte de inamicii noștri și mă silește să desfac brațele.

— Când Nehanda ne-a atacat în timpul adunării, ceilalți titâni Pământici erau în jurul ei. Le-a absorbit magia prin palmele ei.

Dau să-mi retrag mâna, dar mă opresc. Simt ceva dincolo de zid. Tumultul magiei îmi cuprinde pieptul, stârnindu-mi fiori în tot corpul.

— Simți? mă întreabă Zélie.

Nu știu ce să-i răspund. Când îmi lipesc palmele de peretele de stâncă, în urechile mele pulsează niște bătăi de inimă distante.

Trei... patru... cinci... Număr ritmurile în gând. Cu cât mă concentrez mai mult, cu atât răsună mai puternic.

— Încearcă! mă îndrumă Zélie, punându-și mâinile pe spatele meu.

Lumina mi se aprinde în piept, pe urmă mi se revarsă din ochi. Prinde

viață, colorând lumea din fața mea în nuanțe de albastru.

Trag adânc aer în piept și mă concentrez asupra fiecărei bății de inimă pe care o simt dincolo de zid.

— Așa! zice Zélie, cu glas scăzut. Văd cum magia crește tot mai mult în tine.

Simt că pielea îmi ia foc. Din degetele mele scapără scânteii albastre. Strâng din dinți. Magia mea se învâlburează.

— Încă puțin! mă încurajează ea. Răsfiră-ți degetele!

O ascult. Mi se taie respirația când văd raze albastre de ashê pătrunzând prin pereții lucioși.

— Ceruri!

Fac un pas înapoi și privesc încremenită magia care pătrunde prin palmele mele. Îmi pișcă pielea, dar e o senzație caldă. Aproape *plăcută*.

— Așa ceva ar trebui să fie imposibil pentru orice maji sau titân! spune Kâmarū, cuprins de uimire.

— Ei nu sunt titâni, explică Zélie. Oya a încercat să-mi arate asta în *isípayá* mea. Pot absorbi puterile titânilor care au același tip de magie ca al lor. Ei sunt mai degrabă niște cênteri.

Zélie a născocit pe loc cuvântul ăsta.

Îmi dau seama de implicațiile vorbelor ei.

— Ceruri! exclam. Dacă eu sunt ca Mama...

Zélie dă din cap.

— Exact! Dacă ai avea destui titâni Conectori lângă tine, ai putea s-o înfrânge, așa cum ai înfrânt-o pe Ramaya!

Privesc magia din mâna mea. Pâlpâie ca o flăcără.

Până acum, n-am știut cum o s-o înving pe Mama sau ce aș putea folosi în avantajul nostru, ca să pun capăt războiului. Dar acum, când am aflat că posed o astfel de abilitate, văd o posibilă cale spre victorie. O cale spre tron. De fapt, n-am avut niciodată nevoie nici de o armată, nici de maji.

Am nevoie doar de propriul meu dar.

Strâng pumnul și mă uit din nou la zid, imaginându-mi armata aflată de cealaltă parte. Încerc să vizualizez următoarea lor mișcare, să-mi imaginez cum să le contracarez atacurile.

— Poți să despici din nou zidul? o întreb pe Zélie, iar ea încuviințează. Toată lumea să adune pergamente! Am un plan nou.

.....◆◆◆.....

— Sunteți pregătiți cu toții? strig, iar ceilalți încuviințează.

Zélie își ocupă locul la perete. Facem ultimele pregătiri. Kenyon vine lângă ea.

O să ieși de aici. Răsuflu cu putere, strângând și desfăcând pumnii. Nu ai de ales. Ai, în sfârșit, puterea de a încheia războiul.

Cu un icnet, Jahi împinge ultimul raft. Îl lipește de peretele din spate, creând o baricadă. Mă duc lângă el, în spațiul îngust. Îmi țin respirația și aștept ca Zélie să despice peretele.

— S-ar putea să te fi judecat greșit, îmi spune Jahi. Ești de treabă.

Îi răspund:

— Să vedem ce părere o să ai după ce vom trece podul.

Mă târăsc înainte și mă uit prin spațiul triunghiular. Văd chipul lui Zélie. Își lipește palmele de stâncă. E neclintită ca o stană de piatră. Așteaptă incantația lui Kenyon.

— De îndată ce se deschide peretele, fugi! îi spune el. Dacă nu, vei arde.

Zélie încuviințează din cap, iar Kenyon întinde o mână. Mușchii mi se încordează când incantația îi zboară de pe buze:

— *Îlànà iná, hun ara rẹ pèlú mi báàýí...*

Îmi pun palma streășină la ochi. Două jerbe de flăcări țâșnesc din palmele lui. Se întrepătrund ca niște panglici, înfășurându-se unele în jurul celorlalte până când alcătuiesc o sferă în spatele lui Zélie.

Aerul se încinge tot mai mult, pe măsură ce flacăra crește. Mingea de foc atârână în aer ca un soare. Când pete negre încep să apară pe suprafața sferei, strig:

— Deschide peretele!

Zélie închide ochii. Tatuajele de pe gâtul ei pâlpâie, apoi se luminează.

Îmi țin respirația. Strălucirea aurie i se răspândește până în vârful degetelor, pe urmă despică piatra.

Când fisura din zid ajunge la podea, iar peretele se desparte în două, Zélie se aruncă într-o parte. Cu un zgomot surd și puternic, intrarea iese la iveală. Strigătele soldaților pătrund dinspre coridoare.

— Puneți mâna pe ei!

Țipătul generalului e înăbușit de o rafală de vânt. Părul mi se răvășește când rafalele se întetesc. Două vârtejuri de aer se reped în galerie.

Timpul încetinește. Jeturile de aer se năpustesc spre vâlvătaia lui Kenyon, care crește tot mai mult.

Când vârtejurile de aer întâlnesc flăcările, duc repede mâinile la urechi.

CAPITOLUL PATRUZECI

INAN

Chiar și de aici, din capătul coridorului, explozia mă zguduie până în măduva oaselor.

Căldura insuportabilă îmi pârjolește pielea.

Fumul negru umple aerul.

— Jokôye!

Podidit de tuse, îmi croiesc drum prin fum și printre bucățile de pergament carbonizat care plutesc în aer. Dar Ojore mă trage înapoi, departe de luptă. Mă ustură ochii.

— Nu-i lăsa să scape! exclamă Mama.

Arată cu degetul spre cele șapte siluete care se năpustesc să atace prin norii negri. Pe măsură ce fumul se risipește, văd că podeaua e plină de trupuri. Jokôye zace fără cunoștință, cu un picior într-o poziție nefirească. E sucit de la jumătate.

Mama aleargă înainte. Își aprinde strălucirea verde-smarald în piept. Dar Amari nu bate în retragere. Fac ochii mari când o lumină albastru-închis pâlpâie și prinde viață în spatele coastelor ei.

Ca un taifun, magia se rotește în jurul lui Amari, răspândindu-i-se în membre.

— *Ya èmí, ya ara!* strigă ea.

Lumina albastră iradiază în valuri din mâinile ei, azvârlind cât colo soldații care-i stau în cale.

Mama strigă și, de durere, își arcuiește spatele. Își cuprinde capul în mâini, apoi se prăbușește la pământ. Masca ei aurie cade pe piatră, cu un zăngănit.

Amari ridică brațul asupra mea și inima mi se strânge. Dar când privirile ni se întâlnesc, nu lovește. Chiar dacă armatele noastre se ciocnesc, eu n-o văd decât pe sora mea. E sânge din sângele meu.

— Amari!

Încerc să încetinesc, dar Ojore mă trage după colț. Mă străduiesc să rămân în picioare, în timp ce mă împinge pe niște trepte.

Alergăm printr-un coridor lung. Pulsul mi se întetește. Tumultul iscat de rebelii *Iyika* se apropie.

— Aici!

Ojore mă împinge într-o cameră îngustă. Îmi acoperă gura cu palma. Sudoarea mi se scurge pe față. Bubuitul înfundat al cizmelor rebelilor *Iyika* se apropie. Tresar când trec pe lângă noi.

Ojore nu se mișcă decât după ce sunetul pașilor se stinge. Mă uit pe furiș afară și văd că rebelii se fac nevăzuți pe un alt rând de trepte.

— Pe Ceruri!

Ojore tremură și se sprijină de perete. Încerc să respir în voie, dar gâtlejul mi se strânge din ce în ce mai mult, în vreme ce Zélie se îndepărtează. Spiritul ei îl trage pe al meu, de parcă încă ar fi ancorată de sufletul meu.

Încerc s-o atrag în scena mea de vis, dar când magia mea începe să scânteieze, simt o durere sfâșietoare în cap.

— Te simți bine?

Ojore se repede să mă sprijine când vede că mă încovoiez. Dau aprobator din cap, în chip de răspuns. Nu contează că mă aflu în acest templu, care amplifică puterile magice; tot nu pot intra în scena de vis.

— Rămâi aici! îmi ordonă Ojore. Mă duc după ceilalți.

Strâng la piept moneda mea de aramă. El fuge să-i aducă pe mama și pe Jokôye. Când dispare după colț, mă uit din nou spre scări.

Ignor vocile mele lăuntrice, care îmi strigă să mă opresc. Alerg după sufletul cu aromă cu sare de mare al lui Zélie.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

ZÉLIE

— Zélie!

Toți mușchii mi se încordează când aud vocea lui Inan.

Mă uit în urmă și îl văd în coridor. O dâră stacojie de sânge i se scurge de la o tâmplă până la bărbie.

Platoșa îi e înnegrită de arsura exploziei. Se clatină și își aruncă armura pe jos. Vocea lui răgușită îmi zgârie auzul:

— Nu vreau decât să vorbim.

Aceste cinci cuvinte sunt suficiente ca să mă pierd cu firea. Degetele mele strâng bastonul. Văd alb în fața ochilor când îl atac.

Templul se estompează. Văd doar ochii chihlimbarii ai lui Inan. Strigătele care ne înconjoară amuțesc în vuietul minciunilor sale. Din cauza lui am cicatrici. Din cauza lui, Baba nu mai e în viață.

— Nu vreau să lupt, îmi spune.

Ridică mâinile, în semn de capitulare.

Îmi dezvelesc dinții și mă arunc înainte, cu un strigăt:

— Atunci, rămâi pe loc și mori!

Cu un clinchet, bastonul meu se ciocnește de metalul sabiei sale. Sunetul ăsta atât de cunoscut reverberează prin toate celulele pielii mele, îmboldindu-mă să lovesc din nou.

Corpul mi se mișcă parcă de la sine. Amintirea sângelui lui Baba îmi mistuie fiecare gând. Cu toate acestea, în loviturile mele simt ecoul atingerii lui Inan. Respirația lui. Sărutul lui.

— Zélie, te rog! strigă el. Încă ne dorim aceleași lucruri! Putem pune capăt acestei lupte!

Când bastonul meu îi izbește din nou sabia, îmi amintesc de Orisha cea din închipuirea noastră. Îmi amintesc de regatul pe care plănuiam să-l cârmuim împreună.

Îi țintesc gâtul. Inan ridică sabia doar pentru a se apăra. Nu-mi dau seama dacă e prea rănit ca să lupte sau dacă nu poate ataca din cauză că mă are pe mine în față.

În ciuda ezitării lui, mă agăț de furia care mă stăpânește și-mi ațâță focul. Trebuie să plătească pentru ce-a făcut. Din cauza lui există titáni și cênteri.

Îmi las toată greutatea pe un picior. Răsucesc mâna lui Inan și reușesc să-i iau sabia. Înainte ca el să reacționeze, scot lamele ascunse în baston. Lancea mea îi străpunge coasta.

Inan țipă de durere și se lovește de perete. Sânge roșu-aprins i se scurge printre degete, picurând pe podea.

Acum e șansa mea!

Nările îmi freamătă. Îmi înfig genunchiul în vintrele lui. Icnește și cade la pământ. Simt cum tensiunea îmi apasă tot mai mult pieptul. Îl imobilizez.

— Zélie, te rog...

Magia îmi pișcă pielea, însă o ignor. Potrivesc lama din baston deasupra inimii lui. Nu vreau să-mi folosesc puterile pentru așa ceva. Vreau să simt cum își dă ultima suflare.

— Îmi pare rău! bâiguie Inan.

Sângele lui cald mi se prelinge pe piele. Am un nod în gât. Acum câteva luni, pe mâinile mele se scurgea sângele lui Baba, nu al lui.

— Mie nu îmi pare rău.

Spun asta pentru că-mi doresc să fie adevărat. Pentru că, atunci când Inan nu va mai fi, cicatricile mele nu mă vor mai dura. Moartea lui Baba va fi răzbunată.

Când Inan va fi mort, voi putea să respir din nou.

Voi fi liberă, în sfârșit...

— *Jagunjagun!*

Vocea lui Mâzeli oprește timpul în loc.

Mă răsucesc spre el, rugându-mă să fie mai departe decât pare a fi. Mâzeli coboară în viteză treptele. Buzele și mâinile lui tremură.

Abia acum aud pașii ce răsună spatele meu. Mă întorc și văd că un Amiral se năpustește asupra mea, cu sabia pregătită.

— Ojore, nu! urlă Inan.

Se opintește și mă împinge deoparte. Scoate sabia. Mă pregătesc să mă apăr, dar Inan mi-o ia înainte și parează lovitura Amiralului.

— Ce faci? țipă Ojore.

Și eu mă întreb același lucru. Dar, pentru că Mâzeli e în pericol, n-am timp să stau pe gânduri.

— Haide!

Îmi apuc Secundul de braț, trăgându-l după mine pe coridor. Arunc o privire în urma mea și îl văd pe Inan prăbușit la podea, incapabil să se țină pe picioare, din cauza rănii din coastă.

— Am nevoie de un medic!

Strigătul Amiralului răsună în timp ce noi alergăm pe scări.

Îl strâng de mână pe Mâzeli și mă chinui să-mi ascund lacrimile.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

INAN

Tresar de durere când Ojore îmi leagă ultima fașă în jurul pieptului. Mă mută pe o targă de pânză, cu ajutorul unui soldat. Amândoi gem când mă ridică.

Mă prefac că țin ochii închiși din pricina durerii. Ne deplasăm prin sălile sacre. Acum, că rebelii *Iyika* nu mai sunt aici, singurele sunete care ne înconjoară sunt gemetele răniților și vocile medicilor care îi ajută.

Ce-a fost în mintea ta?

Inima îmi bubuie în piept. Ridic privirea către Ojore. N-a scos niciun cuvânt de când sabia mea s-a încrucișat cu a lui, dar știu că e doar o chestiune de timp până o s-o facă. *Dacă îi spune Mamei ce-am făcut...*

Strâng în palmă mica monedă de aramă, alungând gândul acesta. Eu sunt regele.

Cuvântul meu cântărește mai greu decât al lui.

Aud vocea Mamei:

— Inan!

Mama se ridică în momentul în care ieșim din templu. Îl dă la o parte pe Vindecătorul care îi oblojește arsurile.

— Ce s-a întâmplat? se răstește ea la Ojore. Trebuia să-l protejezi cu prețul vieții!

Mă grăbesc să-i iau apărarea:

— Mamă, chiar asta a făcut. El a împiedicat o sabie să-mi străpungă inima.

Chipul mamei se înmoaie. Cuprinde cu brațele gâtul lui Ojore.

— Pe Ceruri, băiete! De câte ori va trebui să-ți mulțumim că-i salvezi viața?

Ochii lui Ojore mă scormonesc. Strânge din dinți.

— Nu-i nevoie de mulțumiri, spune el. Aș face-o oricând.

Înghit în sec și îi evit privirea. Nu știu cât timp îmi va mai tolera minciuna, dar cel puțin deocamdată secretul meu e în siguranță. Nu pot explica deloc ce s-a întâmplat în templu. Abia dacă înțeleg. Zélie l-a privit pe băiatul acela și, cumva, îngrijorarea ei mi s-a părut mult mai importantă decât durerea mea.

N-am putut îndura gândul de-a fi cel din cauza căruia ea va pierde încă un om drag.

— Trebuie să te ducem la loc sigur, spune Mama. Ai noștri ne așteaptă în celălalt capăt al podului.

— Ce faci? o întreb.

Simt că degetele mi se răcesc. Mama își potrivește pe chip masca aurie.

Îmi răspunde:

— Locul ăsta le e de folos numai dușmanilor noștri.

Sar în picioare, strâmbându-mă din cauza durerii care mă străfulgeră în coastă.

— Nu! E posibil ca templul acesta să fie cel mai vechi pe care îl are Orisha. El păstrează poveștile trecutului nostru!

Deși Chândomblé nu a fost creat pentru mine, simt că pulsul lui e bătaia de inimă a acestui pământ. Îmi amintesc că am cutreierat pământurile sale sfinte, în căutarea lui Zélie, cu luni în urmă. Am îngenuncheat în fața portretului lui Ori. Templul acesta era singurul loc în care vuietul din mintea mea se liniștea.

— Nu se poate! îi strig. Îți interzic!

Mama strânge din buze. Se stăpânește să rostească vorbele pe care ar vrea să mi le strige.

— Țăsta-i un bârlog al viermilor rebeli, șuieră ea. Nu e un obiectiv istoric. Ojore se uită la mine. Nu mă dau bătut.

— Rebelii *Iyika* au venit aici pentru putere, îi spun. Putem folosi templul ca să obținem și noi același lucru!

Mama clatină din cap.

— Inan, privește în jurul tău! Uite ce-au făcut!

Arată cu degetul în spatele meu. Văd șirul nesfârșit de cadavre care sunt cărate afară din templu. Deși majoritatea soldaților sunt duși la Vindecători, unii nu mai respiră. Imaginea fiecărui cadavru depus în fața podului e ca o lovitură în stomac.

Încă inconștientă, Jokôye e purtată pe lângă noi, pe o targă. Cineva i-a potrivit piciorul la loc, dar sângele se scurge prin bandaje. Când o văd, bărbia începe să-mi tremure.

Ar mai fi fost rănită dacă n-aș fi vrut ca Zélie și Amari să fie capturate în viață?

— Tu nu îi slujești pe maji, continuă Mama. Nici măcar nu slujești aceste pământuri. Datoria ta, ca rege, este să protejezi Tronul. Tronul și pe oamenii

care se înclină în fața lui.

Răsuflu prelung. Știu că nu am de ales.

— Distrugeți-l!

Strig ordinul, deși mă doare să rostesc cuvintele.

Mă simt deznădăjduit. Mama o ia înainte, alături de titánii care încă se pot ține pe picioare. Îmi dau seama că are dreptate. Dușmanii noștri câștigă teren. Trebuie să le distrugem toate atuurile. Dar cât timp pot continua ambele tabere în ritmul ăsta, fără să distrugă Orîsha?

Când ultimul soldat e scos din templu, titánii Mamei alcătuiesc un cerc în jurul ei. Ea își deschide larg brațele, aprinzând strălucirea verde în pieptul ei. Venele i se umflă pe gât și pământul începe să se cutremure.

Titánii ei cedează unul câte unul, pe măsură ce Mama absoarbe puterea din venele lor.

— Mai mult! strigă Mama.

Vibrațiile pământului fac să-mi clănțâne dinții. Titánii cad în genunchi. Lumina verde țâșnește din privirea Mamei. Pumnii ei lovesc cu putere pământul. Țărâna se crapă.

Fisura se propagă cu iuțeală prin junglă, despicând pământul. Se apropie de templu. Huruitul crește în intensitate. Când ajunge la tărâmul sfânt, ai crede că douăzeci de bombe explodează în același timp. Templul se prăbușește și pământul de sub el începe să se surpe.

— Ceruri! izbucnește Ojore când vede puterea Mamei.

Vărul meu își duce un braț la nas. Îmi acopăr ochii. Stânca explodează, iar rămășițele ei întunecă cerul. În fața mea, un titán strigă din toți răunchii, pe urmă se prăbușește fără vlagă. Moare înainte de-a atinge pământul.

Magia Mamei l-a secătuit cu totul.

Trebuie să pun capăt acestui război. Gândul îmi răsună în minte, îmi ating rana din coastă. Bătăliile scapă cu repeziciune de sub control. Dacă vom continua în același ritm, întregul regat va fi distrus.

Strâng tare moneda de aramă în pumn, căutând o altă soluție.

Dacă Zélie nu vrea să mă asculte, voi găsi pe cineva care o va face.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

AMARI

Trec patru zile lungi până reușim să ne întoarcem la sanctuar. Acest paradis aflat deasupra norilor e liniștit, neatins de haosul care mătură ținutul de la poalele muntelui.

Când pășim pe primul munte, picioarele mele se târâie, grele de parcă ar fi din marmură. Sanctuarul e cufundat într-o liniște absolută. Turnurile sale maiestuoase schițează siluete întunecate pe cerul indigo.

— *Yemoja, ẹ sé o.*

Não se lasă în genunchi și, plină de recunoștință, sărută iarba sălbatică. Aș vrea să fac același lucru, dar, dacă mă las la pământ acum, nu voi fi în stare să mă ridic.

Mi se pare un păcat să pășim pe aceste pământuri sfinte când trupurile noastre istovite sunt pline de sânge, murdărie și funingine. Simt că mă lasă picioarele. Mă împleticesc și mă sprijin de peretele din obsidian al turnului principal.

— Ai nevoie de ajutor?

Ridic privirea și întâlnesc zâmbetul lui Tzain. Surâsul ăsta mă înduioșează până în adâncul sufletului.

— Mă așteptai? îl întreb, iar el ridică din umeri.

— Mi-a fost prea dor de tine.

Îmi sprijin capul pe pieptul lui puternic, găsindu-mi refugiul în brațele lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine, șoptesc. A fost ciudat să fiu acolo fără tine.

Nici nu mai știu când am intrat ultima dată într-o luptă fără să-l am pe Tzain alături. Pe vremuri, eram doar noi doi, fără magie, și cu toate astea am avut întotdeauna mai multă încredere în el decât în oricare alt om. Îl strâng cu putere în brațe. Încerc să fac să dispară distanța care a apărut între noi după ce am devenit titán. Nu vreau ca distanța să crească acum, când știu că sunt un cênter.

Tzain o privește pe Zélie, care tocmai descalecă de pe Nailah. Ea îi zâmbește, apoi se întoarce la Mâzeli.

— Ai găsit ce-ai vrut? mă întreabă Tzain.

Privesc în urmă, la Mai-marii care încep să descarce pergamentele, ducându-le în sala de consiliu.

— Oarecum. După tot ce am aflat în Chândomblé, știu că avem o șansă de izbândă. S-ar putea chiar să am suficientă putere ca s-o înfrunt pe Mama și să forțez monarhia să se predea.

Mușchii lui Tzain se relaxează la aflarea veștii. Mă trage la pieptul lui.

— Și apoi vei urca pe tron, îmi zice.

Zâmbesc.

— Apoi voi urca pe tron.

Rămânem așa, înlănțuiți. Atingerea lui îmi alungă toate gândurile despre război, despre cênteri, despre tron. În timp ce mă desfăt cu aroma lui de lemn de santal, îmi dau seama cât de mult îl doresc. Cât de mult tânjesc după mai mult.

— Ce este?

Tzain se dă înapoi. Simte că m-am mișcat. Îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Ce trebuie să fac ca să mă duci pe brațe până la o cadă? Vreau să fac baie.

Tzain strânge din buze, prefăcându-se gânditor. Se scarpină în bărbie. Apoi, pe neașteptate, mă ia în brațe. Râd în timp ce mă poartă peste podul de piatră.

— E atât de simplu? îl întreb.

— Bineînțeles, zâmbește Tzain. Trăiesc ca să te slujesc, regina mea.

Deși glumește, cuvintele lui îmi înfierbântă pielea. El este singurul care mă consideră demnă de acest rang. E singurul care crede că pot fi cu adevărat un cârmuitor.

Ridic mâna spre obrazul său acoperit cu fire aspre de păr și privirea mi se oprește asupra buzelor lui. Îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă aş rămâne doar cu el câteva ore. Cum ar fi sărutul lui.

— Te mai pot ajuta cu ceva, regina mea?

Zâmbetul meu crește când Tzain se apleacă spre mine. Inima mi se zbate în piept. Îmi înfig unghiile în gâtul lui.

Buzele noastre se ating, iar iureșul de emoții e atât de puternic, încât mi se răspândește în tot corpul. Un frison îmi izbucnește între picioare, când mă las cu toată greutatea pe el...

— Unde vreți să plecați?

Capetele noastre se îndepărtează rapid. Ne răsucim spre Jahi. Simt că obrații îmi iau foc sub privirea scrutătoare a Eolicului. Îl oblig pe Tzain să

mă lase jos.

— Avem treabă, mă anunță Jahi, apoi face semn spre șirul de Mai-mari care se îndreaptă spre sala de consiliu.

Scot un geamăt iritat.

— Nu putem merge să dormim?

— Hei, nu te plânge! răspunde el. Tu ți-ai dorit să porți responsabilitatea asta.

Dezamăgirea îmi apasă umerii. Mă întorc spre Tzain. Îl cuprind din nou cu brațele. Oftează și mă mângâie pe spate.

— Rămâne pe altă dată, da? întreb.

— Fă ce ai de făcut!

Buzele lui le ating din nou pe ale mele și mă las învăluită de sentimentul de siguranță pe care mi-l dă sărutul ăsta. Mă strânge de talie. Simt fiori în tot corpul.

În timp ce mă îndepărtez, îmi doresc să nu fi trebuit să mă rup din îmbrățișarea lui. Dar Orïsha e mai presus de toate. Mai presus chiar și decât el.

Jahi mă măsoară din priviri. Trec pe lângă el, făcându-mă că nu observ.

— Trezește-o pe Mama Agba! îi cer. Ea e singura care ne poate da răspunsuri.

Nimeni nu vorbește în vreme ce Mama Agba studiază textul cu litere aurii de pe pielea lui Zélie. Mă dor umerii, fiindcă țin în mâini pătura ce ascunde cicatricile și spatele gol al lui Zélie de ochii celorlalți Mai-mari. Mama Agba notează traduceri din sênbaría pe un pergament maro. Foșnetul pensulei ei din stuf se aude în sala de consiliu.

După o oră, Mama Agba lasă pensula deoparte. E gata să ne spună ce a descoperit.

— N-am mai văzut astfel de însemne de când învățam cu sênarii, spune ea. Tatuajele sunt semnul pietrei-lunii. E perechea pietrei-soarelui, pe care ai recuperat-o de la Ibeji.

— Dar piatra-soarelui a fost distrusă în timpul ritualului, zice Zélie. S-a sfărâmat în mâinile mele, după ce am folosit-o ca să readuc magia.

— Spre deosebire de perechea ei, nu poți ține în mână piatra-lunii, explică Mama Agba. Este o putere dăruită de zei. Probabil că ei ți-au acordat-o în timpul solstițiului.

Mama Agba așteaptă în timp ce Zélie îmbracă un caftan fără mâneci.

Țesătura roșu-închis lucește în contrast cu nuanța pielii ei. După ce s-a îmbrăcat, Zélie își ocupă locul la masă, așezându-se în fața unei statui de bronz, cu cristale de ametist în loc de ochi.

— Piatra-lunii se aprinde la comandă, continuă Mama Agba. Puțini sunt cei care îi pot invoca puterea.

Ridică degetele uscățive spre pieptul lui Zélie și începe să recite cuvintele sacre.

— *E ɬonná agbára yin.*

Zélie trage scurt aer în piept, iar tatuajele ei devin incandescente. Liniile fine răspândesc licăriri aurii atât de puternice, încât se întrezăresc prin caftanul de culoarea vinului. Deși nu e la fel de puternică precum strălucirea lor din încăperea cu pergamente, imaginea asta mă lasă fără cuvinte. Zélie pare o zeiță care ne învăluie în strălucirea ei aurie.

— Piatra-lunii poate lega energiile vitale din interiorul nostru, al tuturor, ne explică Mama Agba. Dacă această abilitate ți-a fost oferită în timpul ritualului sacru, asta ar explica originea puterilor lui Amari și ale Nehandei. Ai putea folosi piatra-lunii pentru a crea mai mulți cênteri, așa cum sunt ele.

Mă aplec către ea, cu gura căscată.

— Stai puțin! Ce spui? Mai mulți cênteri ne-ar aduce mai multă putere. Ne-ar oferi mai multe avantaje ca să negociem sfârșitul războiului. Vor fi la fel de puternici ca Mama?

— E posibil ca puterea lor să nu se manifeste în același mod, dar orice maji care poate aduna atât de mult ashê în propriul corp ar fi în stare de fapte mari.

Mama Agba dă din cap și explică:

— Un Mareic ar putea isca un tsunami doar cu o simplă mișcare de mână. O Clarvăzătoare în floarea vârstei ar putea să vadă prin orice punct din timp. Dar asumarea unei puteri mari cere și mari sacrificii.

Mama Agba tace o clipă. Ochii ei zăbovesc asupra mea.

— Tu și mama ta sunteți cênteri acum, dar nu a trebuit să sacrifici pe cineva drag ție pentru a primi o astfel de putere?

Gâtul mi se usucă. Îmi feresc privirea. Amintirile îmi ard spatele ca un fier înroșit în foc.

— Oarecum. Mi-am ucis tatăl pe pământurile sacre unde a avut loc ritualul.

Mama Agba oftează adânc și strânge din buze. Își îndepărtează mâna de pieptul lui Zélie. Fără atingerea ei, strălucirea aurie a tatuajelor pietrei-lunii

se stinge.

— Dacă vreți să creați un alt cânter, trebuie să fiți dispuși să faceți un astfel de sacrificiu, spune Mama Agba. Numai o pierdere însemnată poate dăruia puterea folosită pentru a crea cânteri în timpul solstițiului.

— Și dacă aş găsi o altă cale de-a folosi piatra-lunii ca să ne leg forțele vitale, fără să fie nevoie să ucidem un om drag nouă? întreabă Zélie.

Mama Agba scutură din cap.

— Chiar dacă ai putea, legătura nu ar dura. O putere atât de volatilă ar mistui pe oricine ar atinge, iar să te legi de forța vitală a altuia înseamnă să te legi de moartea lui.

Privirea Mamei Agba zăbovește asupra lui Zélie. Își ia bastonul și se ridică de pe scaunul ei.

— Voi sunteți Mai-marii. Nu se cuvine să vă spun eu ce să faceți. Dar e bine să țineți seama că există arme atât de puternice, încât nu ar trebui folosite.

O tăcere grea se lasă asupra tuturor când Mama Agba iese din sala de consiliu.

În jurul mesei, toată lumea pare să-i cântărească vorbele. Se gândesc la prețul care trebuie plătit pentru a deveni cânter.

Dar explicația ei m-a ajutat să găsesc răspunsul nostru; avantajul nostru; pacea noastră. Noi avem puterea de-a câștiga acest război fără să mai pierdem niciun suflet. Noi putem crea Orisha pe care ne-o dorim.

Mă adresez celor din sală:

— Ne-am dus la Chândomblé ca să câștigăm putere împotriva Nehandei, iar acum o avem. Am putea construi o întreagă armată de cânteri la fel de puternici ca mama mea. În fața unei asemenea amenințări, monarhia nu va avea altă soluție decât să cedeze în fața noastră.

Mă ridic de pe scaun. Îmi imaginez ce față o să facă fratele meu când îi voi dezvălui puterea pe care o avem la dispoziție.

— Îngăduiți-mi să mă duc în Lagos și să mă întâlnesc cu Inan! Sunt sigură că pot negocia pacea în termenii noștri.

— Vrei să zici „în termenii tăi”, pufnește Kenyon. Nu „ai noștri”. Viitorul nostru nu va fi sigur decât când vom avea un maji pe tron. Dar nimeni de la Palat nu va fi de acord cu asta.

Kenyon se ridică în picioare, lovind cu palmele în masă, și continuă:

— Cu abilitatea lui Zélie, avem puterea care ne trebuie. A venit timpul să o folosim și să cucerim Lagosul pentru totdeauna.

— Idiotule! izbucnește Nâo. Va trebui să sacrificăm un om pe care îl iubim.

— Se vor pierde vieți indiferent de abordarea pe care o vom alege, insistă Kenyon. Măcar așa sacrificiile nu vor fi în zadar.

Vocea lui Kâmarū tremură de furie:

— Refuz să vărs sânge de maji! Dacă nu putem câștiga acest război ca maji, atunci merităm să-l pierdem.

Unul câte unul, capetele se răsucesc spre Zélie. Așteaptă de la ea ultimul cuvânt. Prietena mea evită să mă privească în ochi.

Mă ridic de pe scaun și îngenunchez în fața lui Zélie.

— Nu cer decât o șansă de-a afla dacă pacea este o opțiune viabilă. Știu că ai auzit când Inan le-a spus soldaților săi să nu atace. Ceruri! Și-a riscat viața pentru ca tu și Mâzeli să scăpați!

Mușchii ei se încordează când o apuc de mână. Nu dau înapoi.

Îmi cobor vocea:

— Încă ține la tine. Știu că și tu ții încă la el...

— Nu!

Își smulge mâna dintr-a mea și strânge pumnii.

— Nu putem avea încredere în el. Nu putem avea încredere în niciunul dintre ei.

— Zélie...

— Când m-am alăturat acestei lupte, am cerut un singur lucru, mă întrerupe ea: să-l ucid pe Inan.

Mijesc ochii și răspund:

— E sânge din sângele meu. Știi că n-aș îngădui niciodată așa ceva.

— Ei bine, ei sunt sânge din sângele meu, zice Zélie, desfăcând larg brațele și gesticulând spre cei aflați în jurul mesei de piatră. Niciun maji nu va fi în siguranță decât când fratele tău va muri.

Cuvintele ei mă dor. Au trecut doar câteva luni de când Zélie m-a luat de mână și mi-a spus că fac parte din familia ei. M-a revendicat ca fiind sânge din sângele ei.

Îmi încrucișez brațele la piept și ripostez:

— Dacă nu vrei să-i cruți viața, atunci nu voi lupta de partea ta. Ai nevoie să fiu de partea ta. Sunt singurul cântec pe care îl ai.

— Putem crea și noi unul, mă străfulgeră Na'imah din priviri.

Zélie clatină din cap.

— Nu, nu putem. Mama Agba are dreptate. E prea periculos. Încercând

să creăm legătura, sunt mai multe șanse să murim decât să obținem o putere egală cu a cînterilor. Nu merită să sacrificăm un om pe care-l iubim.

Mă privește drept în ochi, iar eu simt că între noi două apare o ruptură. Nu putem nega: nu avem același plan ca să câștigăm acest război.

Zélie se întoarce spre Mai-mari și le vorbește:

— Nu avem nevoie de Amari. Nici măcar nu avem nevoie să devenim cînteri. Ne-am dus la Chândomblé pentru a ne recupera pergamentele, iar acum le avem.

Zélie arată spre pergamentele adunate în colțul îndepărtat al sălii.

— Îi vom antrena pe maji până când vor fi suficient de puternici încât să-i înfrunte pe Nehanda și pe titânii ei. Apoi, când va veni momentul potrivit, vom pune capăt acestui război în singurul mod pe care monarhia îl va respecta. Modul care-i va face pe strămoșii noștri mândri de noi.

— Așa mai vii de-acasă! aplaudă Năo, ridicându-se de pe scaun. Să terminăm povestea aceasta în felul nostru: conduși de Soldatul-Care-Aduce-Moartea!

Simt că totul se prăbușește în jurul meu. Ceilalți Mai-mari intervin, însuflețiți de gândul viitoareii bătălii. Mă uit înmărmurită la Zélie. Știu că-mi simte privirea, dar mă ignoră.

Copleșită, ies din încăperea. Sunt incapabilă să mai suport imaginea asta. Ies în fugă din primul turn. Mă opresc abia când dau de aerul rece al nopții.

Orisha înainte de toate, îmi susură în ureche vocea tatei, amintindu-mi ce trebuie să fac. Nu mai pot aștepta la nesfârșit ca Zélie și rebelii *Iyika* să asculte de glasul rațiunii. Indiferent ce se întâmplă, ei luptă doar pentru maji. Eu trebuie să lupt pentru regat.

— Orisha înainte de toate, șoptesc, strângând pumnii.

Dacă Mai-marii nu-mi susțin planul pentru a câștiga războiul, va trebui să mă descurc de una singură.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

Dangătele pătrunzătoare ale clopotelor îmi răsună în urechi, trezindu-mă. Deși am petrecut puțin timp la adăpostul munților ce protejează sanctuarul, deja am învățat ce înseamnă fiecare ton al clopotelor. Sunetul grav celebrează sosirea noilor maji. O melodie scurtă și veselă anunță fiecare oră de masă. Dar acest sunet pătrunzător e o noutate – ne cheamă la antrenament.

Îmi ridic cu greu capul de pe perna cu imprimeuri colorate. O fărâmbă de lumină galbenă se ivește la marginea balconului. Mormăi și mă ascund la loc sub plapumă. Numai Mama Agba ar fi în stare să ne trezească înainte de răsăritul soarelui.

Mă apasă sentimentul de vinovăție care mă chinuie de când ne-am întors din Chândomblé. Cum să apar în fața Secerătorilor mei știind că nu sunt potrivită să-mi conduc clanul?

Au trecut zile întregi de-atunci, însă în mintea mea se derulează fără oprire imaginea lui Mâzeli coborând în fugă pe treptele templului. I-am promis Secundului meu c-o să-l apăr. Că o să-l protejez cu prețul vieții mele. Dar îndată ce l-am văzut pe Inan, mi-am încălcat făgăduiala, fiindcă voiam să mă răzbun. În clipa aceea, eram responsabilă pentru un singur Secerător. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi condus întregul clan?

În primul rând, sunt atât de puțini Secerători; Oya nu îi binecuvântează pe mulți cu harul nostru. Dacă vrem să câștigăm războiul și să reconstruim ce ne-a răpit monarhia, nu ne permitem să pierdem nici măcar unul de-ai noștri. Au nevoie de un Mai-mare în care să poată avea încredere.

La ușa mea se aude un ciocănit ușor. Ridic capul. Mă aștept să văd urechile mari ale lui Mâzeli.

— Mama Agba?

Zâmbesc. Poartă o robă argintie. Faldurile încrețite alunecă în urma ei când pășește în cameră. Parcă ar purta o briză printre cutele mătăsii.

Înainte de Raid, Mai-marii clanului purtau astfel de mantii pentru a marca statutul lor foarte respectat. Purtarea unei asemenea robe inspira același respect precum turbanul specific Mai-marilor clanului.

— *E kàárò òyáawa.*

Cobor cu greu din pat și îngenunchez în fața ei, în ciuda faptului că mă ard coapsele. Când nasul meu atinge pământul, mă gândesc că ar fi trebuit să fac gestul acesta mult mai des. S-ar cuveni să ne înclinăm cu toții în prezența ei.

În calitate de fost Mai-mare al clanului, Mama Agba merită să fie elogiată. Toți ar fi trebuit s-o venereze. În schimb, a petrecut ani buni ascunzându-și identitatea. A purtat doar caftane în culori șterse și a cusut haine frumoase pentru nobili, până când degetele îi sângerau.

— Ridică-te, copila mea!

Mama Agba își țuguie buzele, dar ochii ei de culoare mahonului se umplu de emoție. Mă cuprinde într-o îmbrățișare plină de afecțiune. Judecând după aroma de cuișoare și de condimente *súyâ* ce emană din mătăsurile ei, ghicesc că a robotit ore întregi în bucătărie.

— Am vrut să-ți vorbesc înainte de primul tău antrenament.

Scoate din sacul ei un colier impresionant, din metal. Bijuteria spectaculoasă e menită să acopere în întregime gâtul purtătorului și are o bază care acoperă claviculele.

Ating bijuteria.

— E minunată! spun cu respirația întretăiată.

Zeci de plăcuțe triunghiulare îmbinate cu grijă alcătuiesc colierul. E o combinație unică între abilitățile de cusătoreasă ale Mamei Agba și cele de lucrător în metal ale lui Tahir.

— M-am gândit să fac o podoabă pentru cap, dar, dat fiind că te așteaptă multe bătălii, un colier mi s-a părut mai potrivit.

Mama Agba îmi face semn să mă răsucesc cu spatele la ea, dar rămân nemișcată.

— Nu-ți place? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Simt că nu merit să-l port. Nu cred că sunt menită să fiu Mai-marele lor.

— Din cauza celor întâmplare în templu?

Mama Agba își pune palma pe umărul meu. Mă trage aproape de ea.

— Faptul că ești unul dintre Mari-mari nu înseamnă că nu vei face greșeli. Înseamnă doar că vei continua să lupți, în ciuda greșelilor tale.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Mâzeli? o întreb.

— Copila mea, între aceste ziduri veștile circulă mai repede decât gonește o gheparnară. Știu despre voi toți mult mai multe lucruri decât aș fi

vrut să aflu.

Mama Agba mă răsucesc cu fața la oglindă.

— De pildă, umblă vorba că Kenyon a pus ochii pe Na'imah, dar ea îl place pe Dakarai.

— Păi, Dakarai o place pe Imani!

— Știu, oftează Mama Agba. Imani e Cancer. Îl va mânca de viu pe Dakarai. Ce încurcătură!

Zâmbesc. Ea se întinde după colier. Sper că n-a auzit zvonuri despre Inan. Nici despre Roën.

Un fior îmi cuprinde pieptul când mă gândesc la mercenar. Mi-aș dori să-l pot alunga. Când permanenta amenințare a războiului nu-mi împovărează mintea, îmi dau seama că mă gândesc destul de des la zâmbetul lui vesel și arogant. Îmi amintesc atingerea mâinilor sale aspre. Uneori, mă surprind privind spre intrarea în sanctuar și așteptându-l să reentre în viața mea, cu o nouă misiune.

Dar chiar și el dispare din mintea mea când Mama Agba îmi potrivește colierul peste semnele aurii de pe gât. Când îmi trec degetele prin canelurile subțiri ale fiecărei plăcuțe triumphiulare, o emoție neașteptată îmi umple inima.

Îmi amintesc când am stat în ahéréul ei de stuf, după ce mi-am terminat pregătirea, și am băut ceai înainte ca Mama Agba să-mi pună în mâini bastonul de absolvire. Într-un fel, mă simt ca atunci. Cu excepția faptului că toți și toate din jurul nostru s-au schimbat.

— Zélie, dacă nu ți-ar fi fost menit să devii unul dintre Mai-mari, Ascensiunea ta ar fi fost respinsă, spune Mama Agba. Oya ți-a oferit o *isípayá* ca să arate că ești demnă. N-ai fi văzut nimic dacă ea nu ar fi considerat că ești cea mai potrivită să conduci acest clan.

Mă gândesc la ce mi-a arătat Oya. Dacă închid ochii, încă văd fâșia de lumină purpurie care se răsucea din pieptul meu, ca o panglică, împletindu-se cu o fâșie aurie. Puterea pe care au creat-o e exact precum cea pe care am simțit-o în Amari.

Când eram în templu, am fost sigură că era un simbol al cînterilor. Dar toate fâșiile lui Amari erau doar albastru-cobalt. Când m-am uitat la ale Nehandei, sunt sigură că am văzut doar verde-smarald. Unde erau cele purpurii? Dar cele aurii? Și cele portocalii?

Mă întorc cu fața spre ea. Întrebarea care-mi stă pe buze mi se pare ridicolă. Dar nu știu cum să interpretez faptul că în Amari n-am văzut fâșii

de alte culori.

— Mama Agba, e cu putință să combini diferite magii?

— Ei bine, natura cînterilor...

O întrerup:

— Nu despre asta vorbesc. E posibil să combini diferite *feluri* de magie?

Magiile unor oameni care nu aparțin aceluiasi clan?

Mama Agba face ochii mari și se dă un pas înapoi, ridicând din sprâncene.

— De ce întrebi?

— În *isípayá* mea, am văzut culori diferite. Am văzut purpuriu amestecat cu auriu. Era un curcubeu de culori, îi explic. Un curcubeu al puterii.

Mama Agba strânge din buze.

— Înțeleg. E destul de rar să combini aceeași magie, dar să amesteci magii diferite... din câte știu eu, nu s-a întâmplat decât o singură dată. De fapt, tocmai din acest motiv există majacite în Orísha.

Rămân cu gura căscată în timp ce Mama Agba îmi spune povestea Pămînticului și a Cancerului care și-au combinat magiile, realizând o conexiune atât de puternică și de fulminantă, încât a creat depozite de majacite în tot ținutul.

— Cei doi maji au murit pe loc, povestește Mama Agba. Însă noi simțim și astăzi efectul conexiunii lor. Depozitele de majacite pe care ei le-au creat sunt cele pe care monarhia le exploatează de peste un secol.

— S-ar putea întâmpla din nou? o întreb.

— Teoretic, da. Dacă o asemenea legătură ar putea fi susținută, dacă cei care o mînuiesc ar fi capabili să-i supraviețuiască, nu se știe ce s-ar putea întâmpla. Un Pămîntic și un Arzător ar face să țâșnească vulcani din pămînt. Un Secerător și un Vindecător ar fi capabili chiar să învie morții.

Dau din cap, gîndindu-mă la potențialul combinațiilor de magie. O astfel de putere e greu de controlat. Te face să te simți mai presus chiar și decât zeii.

— Dar, Zélie, să apuci pe acea cale...

Îi curm vorba:

— Știu. Așa ceva încă nu face parte din planul meu.

Se aud glasuri. Majii își părăsesc dormitoarele, iar eu și Mama Agba ieșim în balcon. Mă uit cum grupurile traversează podul de piatră, spre al treilea munte. Trec peste izvoarele termale, ca să participe la întrunirile din templele clanurilor de care aparțin.

Mâzeli merge în fața lui Bimpe și a lui Mári. Urechile lui mari sunt ușor de recunoscut în mulțime. Mama Agba zâmbește. Mă mângâie pe braț.

— Îți mai amintești *isípayá* ta? o întreb, iar Mama Agba oftează.

Un zâmbet blajin i se așterne pe față, atât de strălucitor, încât pare să lumineze toată încăperea.

— Am tras cu ochiul în lumea de dincolo, șoptește Mama Agba. Am îngenuncheat în vârful muntelui. Mama Cer m-a primit cu brațele deschise.

— Sună minunat, șoptesc eu.

— Chiar așa a fost. Au trecut zeci de ani de atunci, dar încă îmi amintesc căldura aceea minunată, unică. Acea dragoste.

Mama Agba îmi îndreaptă colierul și îmi ia turbanul de pe cap. Îmi scutură părul înainte să mă conducă afară din încăperea.

— Tu ești cea de care Secerătorii tăi au nevoie, Mai-mare Zélie. Doar ție mai trebuie să-ți dovedești acest lucru.

.....◆◆◆.....

Când mă îndrept spre al treilea munte, văd că majoritatea clanurilor s-au pus serios pe treabă. Cu excepția Secerătorilor, fiecare clan are cel puțin zece maji capabili de luptă.

Majii se adună în fața templelor clanurilor și se antrenează în timp ce divinerii privesc. Când trec pe lângă ei, în drumul meu spre turnul Secerătorilor, puțină încredere pe care mi-a insuflat-o Mama Agba începe să se risipească.

— Nu așa! îl corectează Na'imah.

Clatină din cap atât de energic, încât buclele ei se împrăștie într-o ploaie de petale portocalii. Libelule se rotesc în jurul capului ei. Potrivește mâinile unuia dintre maji în dreptul tâmplilor gheparnarei sale.

— Simte conexiunea înainte să rostești incantația!

Îmblânzitorul dă din cap și închide ochii. Încruntat, se concentrează. Maimuțe mici se hârjonesc pe spatele lui. Unele îi atârnă de gât și de urechi.

Băiatul rostește incantația.

— *Èdá inú egàn, yá mi ní ojú rẹ...*

O lumină blândă și roz se aprinde în spatele pleoapelor îmblânzitorului, crescând în intensitate. Când deschide ochii, gheparnara îl imită. Aceleași sclipiri roz umplu irisurile străvezii ale animalului de călărie.

Îmblânzitorul cascadează gura, uimit, și privește lumea prin ochii gheparnarei. E ca și cum mințile lor sunt controlate de aceeași sursă. Ba chiar clilesc la

unison.

Pe terasa de stâncă aflată deasupra lor, Folake, cu şuvițele ei lungi și albe legate la spate, face o demonstrație pentru Luminari. Își întinde degetele subțiri, apoi le flexează. Pare că adună ceva nevăzut.

— Secretul este să simțiți lumina ca pe un lucru pe care îl puteți ține în căușul palmelor. Dacă o simțiți, incantația vine de la sine. *Ìbòrí òkùnkùn!*

Folake bate din palme și, într-o clipită, întunericul coboară peste Templul Luminii. A invocat o negură mai adâncă decât oricare alta pe care am văzut-o vreodată. Ai crede că toate stelele au fost culese de pe cer.

Întunericul se lasă doar pentru o secundă. Când reapare lumina, ochii majilor sunt larg deschiși.

A fost uluitor.

Clatin din cap. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de bună precum ea.

— Secerători, fiți gata!

Vocea pițigăiată a lui Mâzeli răsună din spatele stâncii gravate a Templului Secerătorilor. Stă în picioare, în fața clanului nostru, pe pământul acoperit de iarbă. Bimpe și Mári rostesc într-un glas:

— *Ẹmí àwọ̀n tí ó ti sùn...*

— *Ẹmí àwọ̀n tí ó ti sùn!*

— *Mó ké pẹ̀ yín ní ònì...*

— *Mó ké pẹ̀ yín ní ònì!*

Inima îmi tresare de emoție când Secerătorii invocă incarnări la unison. Fiecare spirit are o formă unică, însă incarnările se înfiripă toate deodată; răsar din iarbă ca niște cale într-o grădină.

— Mențineți-le la același nivel! strigă Mâzeli. Păstrați mărimea!

Încarnarea lui Mári se destramă, a lui Bimpe se mărește. Felul în care lucrează împreună îmi amintește de Secerătorii pe care i-am cunoscut înainte de Raid.

— *Jagunjagun!*

Fața lui Mâzeli se luminează când mă zărește. Cade în genunchi, înclinându-se ca în fața unei regine.

— Ce-o să învățăm astăzi? mă întreabă. Desprinderea sufletului de trup? Legăturile spirituale? Ce zici de... Au! strigă Mâzeli când Mári îl lovește cu pumnul în braț.

— Taci și las-o să răspundă! șuieră ea printre dinți.

— Mári, sunt Secundul tău! Nu ai voie să mă lovești aici, în văzul tuturor!

Bimpe chicotește. Zâmbesc, amintindu-mi de râsetele ce răsunau în ahéréul mamei Agba. Cu toate că în afara pereților de trestie împletită ne așteptau probleme serioase, ea ne îngăduia să ne distrăm.

Ascultându-i acum pe Secerătorii mei, îmi dau seama că nu-i obligatoriu ca antrenamentul să aibă legătură cu războiul. Măcar o dată, ne putem bucura de magia noastră practicând incantațiile care au fost transmise din generație în generație. Ne putem lăsa cuprinși de bucuria întoarcerii Secerătorilor.

— Astăzi vom învăța o tehnică veche și puternică, îi răspund.

Îi înmânez lui Mâzeli pergamentul pe care l-am ales.

Ridică din sprâncene în timp ce citește.

— *Òjìí ikú?* Umbrele morții?

— Poți deja să conjuri incarnări. Tehnica aceasta te va ajuta să-ți exersezi abilitatea și, totodată, să deprinzi o alta.

Fac un pas înainte. Invoc magia în mine și creez o incarnare doar cu o mișcare a mâinii. În timp ce spiritul se întrupează din pământ, îmi amintesc cum mă antrenam singură în deșert, încercând să creez o incarnare pentru prima dată. Acum câteva luni, nu puteam să urnesc nici măcar un grăunte de nisip.

— Să creezi umbre este ca și cum ai crea incarnări. Doar că, în loc să te conectezi cu un spirit și să-l reprezinți în cel mai apropiat element, îl mânuiești în forma sa brută. Umbrele pot lua orice formă, dar cu cât recipientul este mai complicat, cu atât mai greu e de modelat.

— Se spune că umbrele tale sunt suficient de puternice încât să transforme armate întregi în cenușă, zice Mări.

Cuvintele ei îi fac pe Secerători să radieze de bucurie, dar când îmi amintesc de momentul în care am mânuit spiritul lui Baba, în pieptul meu se cascadează un hău. Când Baba a pătruns în sângele meu, sfâșiindu-mi ființa, umbrele care mi-au țâșnit violent prin piele au fost mai mult decât puternice. Au fost întruchiparea morții.

Le explic:

— Ceea ce am făcut în timpul ritualului a fost alimentat de legătura mea cu tatăl meu. Magia mea a fost amplificată de pământul sacru și de solstițiul centenar. Ar fi dificil să mânuiesc din nou o asemenea putere.

— Dar poți încerca? mă întreabă Mâzeli.

Rugămintea lui e repetată de ceilalți, ca un ecou. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea și le citesc nerăbdarea în priviri. Știu că vor o

demonstrație.

Îmi fac curaj să primesc amintirile despre Baba. Știu că mă vor copleși odată cu această incantație. Când încep să rostesc cuvintele, soarele se ridică în sfârșit deasupra templului nostru. Pe măsură ce razele lui și umbrele se întind pe vârful muntelui, îmi amintesc de ultima dată când Mama a folosit această incantație. S-a întâmplat cu ani în urmă, pe vremea când încă trăiam în Ibadan.

Tzain mă provocase să urc pe vârful unui munte și Mama a țipat când am sărit de pe o stâncă. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi invocat umbrele morții. Ele m-au purtat în jos, până m-am cufundat într-unul dintre lacuri reci ca gheața ale Ibadanului.

Zâmbind, mă îndrept spre intrarea în templul nostru. Chiar în fața mea, văd o stâncă perfectă pentru ceea ce vreau să fac. Iese mult în relief, peste cascadele aflate câțiva metri mai jos.

— Fiți atenți!

Cu un strigăt, o iau la fugă spre stâncă. Secerătorii ovaționează. Îmi ridic fruntea în bătaia vântului.

O libertate pe care nu am mai simțit-o de când eram copilă mă învăluie, dându-mi elan. Magia se înalță ca un val care se pregătește să se spargă. Cu un ultim pas, sar de pe stâncă.

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi...*

Incantația mea se stinge în vârtoarea aerului. Îmi întind mâinile și picioarele. Pentru o clipă, plutesc în aer.

— *Jáde nínú àwon òjìjì re...*

Mă apropiu de apă. Mă simt că parcă aș avea din nou șase ani, iar Baba și Mama ar fi încă în viață.

Nimeni dintre cei pe care îi iubesc nu trebuie să moară vreodată.

— *Yí padà láti owó mi!*

Ultimele cuvinte ale incantației modelează aerul: îl fac să se miște precum undele unei ape. Spiritele morților țâșnesc din spinarea mea. Aura purpurie a umbrelor este atât de întunecată, încât pare aproape neagră.

Umbrele se zvârcolesc prin aer și se contopesc când silueta începe să prindă formă. Spiritele reci mi se răspândesc pe spate și mi se înfășoară în jurul brațelor, creând un aparat de zbor ce spintecă văzduhul.

Râd din tot sufletul. Mă înalț. Pentru o clipă, nu mai simt durere. Simt libertatea după care am tânjit mereu.

Mă ridic până când aterizez pe malul cascadei, cu pași împleticiți.

Umbrele se risipesc în fuioare de fum. Mă răsucesc. Toți Secerătorii aplaudă și aclamă de pe stâncă, alături de alți maji martori la reușita mea.

Îi fac semn lui Mâzeli.

— Bun! Hai să vedem dacă zbori și tu sau faci bândâbâc!

Face o față lungă și se uită la apă.

— Dar nu știu să înot!

Surâd poznaș și ridic din umeri.

— În cazul ăsta, trebuie să-ți iasă din prima. Doar ești cel mai mare Secerător care a trăit vreodată, nu?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

AMARI

Răsuflu ușurată când aud sunetul vioi al clopotelor care anunță cina. După o săptămână de antrenamente, mă așteptam ca răceala pe care o simt între mine și ceilalți Conectori să dispară, dar mai degrabă s-a adâncit. Ridic capul. Majii se opresc în toiul incantației și își strâng lucrurile, pregătindu-se pentru a coborî de pe munte.

— Începem mâine, la răsăritul soarelui! strig în urma lor.

Niciunul nu catadicsește să se întoarcă spre mine.

Simt un gust amar. Curăț pergamentele, scoțând la lumină plăcile ceramice care creează pe podea un baaji al Conectorilor. Nu contează ce fac; atât timp cât Ramaya zace în infirmerie, sunt considerată un dușman. Dacă n-aș fi fost cînter, Conectorii m-ar fi atacat în numele ei. De fiecare dată când unul dintre ei stăpânește o incantație nouă, mă aștept să „greșească” și s-o arunce în direcția mea.

Concentrează-te, Amari!

Încerc să scap de mirosul greu al dezaprobării și închid ușa Templului Conectorilor. Desfășor pergamentul albastru din mîna mea și mă străduiesc să pun cap la cap senbaria transcrisă înăuntru.

— *Èmí ni mò nwá*, șoptesc în yoruba. *Jé kí èmí re și sí mi.*

În vîrfurile degetelor mele se aprinde o lumină albastră. Închid ochii, încercînd să dau viață formulei magice. Acum câteva zile, când am descoperit pergamentul pentru crearea unei scene de vis, aproape că l-am aruncat. Nu mi-am dat seama ce țineam în mînă.

Căutam incantații care să-i ajute pe Conectori în luptă. Însă abilitatea de a crea un tărîm special, în care să te conectezi cu mintea altcuiva, nu ne e de folos. Însă, în timp ce mă gîndeam la incantație, mi-am dat seama că zeii mi-au dat exact lucrul de care am nevoie.

Dacă îmi pot crea propria scenă de vis, pot lua legătura cu Inan fără să afle nimeni. Putem vorbi, în sfîrșit, fără să avem în spate armatele noastre. Putem evalua care sunt șansele să încheiem pacea.

Repet:

— *Èmí ni mò nwá, jé kí èmí re și sí mi. Èmí ni mò nwá, jé kí èmí re și sí mi!*

Încerc să-mi imaginez spațiul de vis, să-mi canalizez magia prin mâini, încă o dată. Dar nici măcar aici, în liniștea din Templul Conectorilor, incantația nu se săvârșește. Enervată, îmi las capul pe spate. Nu știu unde greșesc. Și celelalte incantații au fost complicate și greu de stăpânit, dar, indiferent de câte ori încerc s-o fac pe aceasta, nu-mi iese niciodată.

Fiecare zi care trece este o zi în care monarhia ar putea ataca. O zi în care *Iyika* ar putea hotărî să mărsăluiască spre Lagos. Dacă vreau să-mi dau seama cum să-mi iasă incantația la timp ca să opresc acest război, n-o pot face singură.

Am nevoie de ajutorul lui Zélie.

— Ceruri!

Rulez la loc pergamentul. În ciuda faptului că avem opinii diferite, Zélie m-a ajutat să învăț yoruba, de care aveam nevoie ca să-i antrenez pe Conectori. Până acum, m-am dus la ea cu zeci de pergamente pentru care am avut nevoie de ajutor ca să le deslușesc. *Dar dacă își dă seama de ce anume vreau să învăț incantația asta...*

Scutur din cap și oftez. Ies pe ușa bleumarin a templului. Pur și simplu am nevoie de ajutor pentru o incantație.

Asta-i tot ce trebuie să știe.

— Dă-te la o parte!

Mă dau repede în spate. Mâzeli trece ca fulgerul pe lângă mine. Urechile lui mari aproape că flutură în vânt. Finalul unei incantații îi zboară de pe buze. În secunda următoare, sare de pe cea mai apropiată stâncă.

— *Yí padà láti owó mi!*

Un nor de culoarea lavandei izbucnește din spatele lui și îl învăluie în timp ce băiatul cade. Țipă de încântare când norul începe să se închege, alcătuind aripi în jurul brațelor sale.

— Am reușit!

Mâzeli întinde brațele, triumfător. Se pregătește să aterizeze pe malul cascadei. Dar chiar când e pe punctul să ajungă pe pământ, norul dispare. Flutură din mâini, încercând să se agațe de ceva. Apoi cade în apă, cu un plescăit sonor.

— La naiba!

Mâzeli iese la suprafață, aruncându-le priviri ucigătoare tuturor celor care râd. Plesnește apa cu mâinile.

— Nu înțeleg. De data asta erau aripi. Le-am văzut!

— Mai degrabă pene, nu aripi! Îl ia Mări peste picior.

Cu un zâmbet triumfător, Mári plutește în jos, ajutată de propriile umbre. Le mânuiește cu o grație aparte, până când atinge pământul.

— Mári, taci! îi cere Zélie.

Apoi intră în apă, făcându-le semn Secerătorilor ei s-o urmeze.

— Mâzeli, nu mai ai mult până vei reuși. Dar ojijiurile tale sunt încă prea slabe. Umbrele tale sunt ușoare pentru că spiritelor le e greu să-și mențină forma.

Stau cocoțată pe stânca mea și mă uit cum cei trei Secerători se postează de jur-împrejurul lui Zélie. Soarele apune. Amândouă purtăm același tip de colier, dar al lui Zélie pare să-i vină ca turnat. Dat fiind cât de viu strălucesc tatuajele ei aurii sub apă, nu sunt singura care nu-și poate lua ochii de la ea. Ce n-aș da ca un maji să se uite așa la mine!

Zélie observă că o privesc și îmi face cu mâna, de jos. Mă forțez să zâmbesc. Le face semn Secerătorilor s-o ia înainte.

— Amari! Cum a fost antrenamentul de astăzi?

— A mers mai bine, mint eu. Dar am nevoie de ajutorul tău. Mă gândeam să predau incantația asta mâine. M-ai putea ajuta cu cuvintele în yoruba?

Cobor și îi întind lui Zélie pergamentul. Iese din apă. Zâmbetul ei dispare când citește senbaria.

— Vrei să-i înveți despre scenele de vis?

— O spui de parcă ai mai auzit de așa ceva.

— Am auzit.

Privirea ei rămâne pierdută în depărtare. Sunt surprinsă de felul în care trăsăturile ei se îndulcesc.

— Fratele tău m-a dus acolo de câteva ori. N-am aflat niciodată dacă scena exista în mintea lui sau în a mea.

Mă apropiu de ea.

— Cum te-a dus acolo? Ai putea să invoci și tu scena de vis?

Zélie dă să-mi răspundă la întrebare, dar pe urmă tace. Strânge pergamentul la pieptul ei.

Mă iscodește:

— De ce tocmai incantația asta? La ce ne va folosi atunci când vom mărșălui spre Lagos?

Urechile încep să-mi ardă. Mă chinui să găsesc o minciună.

Zélie clatină din cap.

— Pe toți zeii! Spune-mi că nu ești atât de idioată!

— Sunt idioată pentru că vreau să iau legătura cu fratele meu? o întreb. De ce? Sunt proastă fiindcă vreau să iau în considerare toate opțiunile de-a obține pacea? Știu că-l urăști, dar Inan ți-a salvat viața.

— Îl urăsc din cauza lucrurilor pe care le *face*... mârâie Zélie. Face ce trebuie atunci când îi vine ușor, dar în momentele de căpătâi te înjunghie pe la spate! Nu poți avea încredere în el, Amari. Nu ne lasă decât cicatrici!

— Vorbești așa pentru că n-ai încredere în el sau pentru că nu vrei să fii sinceră cu tine însăși?

Ochii lui Zélie scapără. Se crispează.

— Ai grijă cum vorbești, Amari!

— Tot zici că vrei doar să-mi ucizi fratele, dar am văzut cum v-ați privit în Chândomblé. Știu că în inima ta mai e și altceva în afară de furie!

Arăt cu degetul spre pieptul ei.

— Dacă vrei să te minți singură despre ce simți cu adevărat, n-ai decât! Dar dacă ne condamni să pășim pe această cale a războiului, pui în pericol vieți nevinovate!

Întind mâna spre pergament, dar Zélie mă împinge. Mă dezechilibrez. Aruncă pergamentul în apă și îl strivește sub talpă.

— Oprește-te! țip la ea, alergând în apă.

Încerc să smulg pergamentul de sub piciorul ei, dar se rupe în două. Cerneala străveche se răspândește în apă în timp ce bâjbâi după pergamentul zdrențuit. Măinile îmi tremură. Mă întorc spre ea.

— Ce naiba a fost în capul tău? Incantația ar fi putut încheia războiul!

— Ai spus-o chiar tu, zice Zélie respirând greu și ducându-se la mal. În mâini inamice, pergamentele sunt o armă. Nu mai încerca să comunici cu fratele tău!

Fuioare subțiri și albastre de magie scânteiază în vârful degetelor mele, arzându-mi pielea. Cum îndrăznește să-mi facă așa ceva? Cum *îndrăznește* să-mi dea ordine?

— Zéli, încep să cred că nu vrei pacea fiindcă începi să te obișnuiești cu ideea de a-mi lua tronul.

Se oprește brusc. Spatele i se încordează. Își strânge pumnii, dar nu se răsucesc spre mine.

— Vezi-ți de antrenamente! îmi spune printre dinți. Nu vreau să te mai aud vorbind despre asta.

Pășește pe podul de piatră. Mă abandonează aici, pe al doilea munte. Nu înțeleg de ce se lasă orbită de furia ei. De ce niciun rebel *Iyika* nu pricepe că

așa e cel mai bine?

Gâtlejul mi se strânge. Mă aplec și încerc să recuperez resturile îmbibate de apă ale pergamentului.

— Ai nevoie de ajutor, Mai-mare Amari?

Mă uit spre mal. Mama Agba mă întâmpină cu un zâmbet trist. Lacrimile pe care mă lupt să le înăbuș amenință să se descătușeze, așa că privesc undele apei până când simt că lacrimile dispar.

Scutur din cap și întreb:

— De ce e toată lumea împotriva mea?

Mama Agba îmi face semn să mă apropii.

— Vino, copila mea! Cred că te pot ajuta să înțelegi.

.....◆◆◆.....

Încă tremur de furie. Ne îndreptăm spre grădinile de pe primul munte. Mama Agba mă mângâie pe braț.

— Respiră, copila mea!

Trag adânc aer în piept în timp ce Mama Agba mă conduce spre intrarea în grădini. Situate în vârful turnului principal, strălucesc de atâta frumusețe sălbatică. Frunzele de banan sunt în armonie perfectă cu florile apus-de-soare ce atârnă deasupra capetelor noastre.

— Acolo, în față!

Mama Agba îmi arată o bancă roasă de vreme, năpădită de vegetație.

— Acea a fost dintotdeauna preferata mea. Mușchiul e o pernă excelentă.

Pășim pe cărarea luminată de felinare. Mă gândesc cât de diferit arată piatra spartă și vegetația asta, în comparație cu peluzele îngrijite ale palatului. Liane lăsate să crească în voie se încolăcesc pe după lampadarele de piatră, creând tapiserii în jurul băncilor vechi și al foișoarelor pline de crăpături. Nu seamănă nici pe departe cu grădinile regale, unde doar cele mai frumoase garoafe aveau voie să crească. La fel ca tot ce e în palat, erau sugrumate. Controlate.

— Altădată, veneam foarte des aici.

Mama Agba se așază cu plăcere pe mușchi, de parcă s-ar scufunda într-o cadă luxoasă.

— Templele au fost create pentru meditație, dar eu am găsit mereu aici cea mai profundă liniște sufletească.

Îmi închipui că vrea să mă dojenească, așa că aștept cuvintele muștrătoare. În schimb, ea lasă corul de cicade să răsunе în liniștea ce ne

înconjoară. Pe măsură ce timpul pare să se dilate, îmi dau seama că nu aşteaptă ca eu să vorbesc. Aşteaptă fiindcă vrea să asculte.

Deschid gura, dar mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite. Am sentimentul că mereu mă lupt să fiu auzită. Nu-mi mai amintesc când am purtat ultima dată o conversaţie simplă despre război.

— E greşit să lupţi pentru pace? o întreb.

— Viaţa e mult mai complicată. Nu poţi împărţi mereu lucrurile în ceea ce e greşit şi ceea ce e corect, răspunde Mama Agba. Nu cred că vei obţine vreodată pacea încercând să dovedeşti fie una, fie cealaltă.

Mă aşez din nou şi mă uit la grădini. Ceva mai departe, în faţa noastră, două Mareice stau într-un foişor de piatră. Una dintre ele îngenunchează, iar cealaltă îi rade părul cu ajutorul unui cuţit. Smocuri de păr alb cad pe podeaua foişorului. Îmi dau seama de motivaţia fetei. Îşi rade părul ca să semene cu Năo. Îl respectă atât de mult pe Mai-marele ei, încât vrea să-i semene.

Încep să vorbesc:

— Ştiu că fratele meu a făcut greşeli. Mai multe greşeli decât majoritatea oamenilor. Dar nimeni n-o să înţeleagă vreodată cum a fost să creşti cu un tată ca al meu. Inan a îndurat greul torturii.

— Ți-e milă de el?

— Îl înţeleg. Tot ce şi-a dorit a fost să fie un rege bun şi puternic. Chiar şi când greşeşte, el crede că luptă pentru ce e corect.

Încep să rup muşchiul de pe bancă şi oftez.

— Ştiu că, dacă am discuta, am ajunge la o înţelegere. Amândoi vrem ce e mai bine pentru Orisha. Zélie şi rebelii *Iyika* refuză să asculte.

Mama Agba strânge din buze, iar eu îmi muşc limba.

— Crezi c-am mers prea departe? o întreb.

— Cred că nu ai mers destul de departe. Vorbeşti despre acest război ca şi cum ar fi începutul, dar majii şi monarhia se războiesc de zeci de ani. De secole. Ambele tabere şi-au provocat mari suferinţe. Ambele părţi sunt mistuite de neîncredere.

Mama Agba îşi mângâie bastonul de lemn şi închide ochii.

— Nu o poţi învinovăţi pe Zélie pentru ceea ce face, la fel cum nu-l poţi învinovăţi pe Inan pentru greşelile lui din trecut. Dacă vrei cu adevărat să obţii pacea, trebuie să priveşti dincolo de aparenţe.

Dau încet din cap, meditănd la cuvintele Mamei Agba. Deşi furia mea faţă de Zélie se estompează, dorinţa de a intra în scena de vis creşte. Dacă

monarhia și majii sunt în război de secole, ar putea fi singura noastră șansă de-a pune capăt acestei lupte pentru totdeauna. Dar cum să negociez pacea între cele două tabere, când fiecare încercare de-a mea este respinsă?

— Știi semnificația numelui tău? Întreabă Mama Agba.

— Numele meu nu înseamnă nimic.

— Fiecare nume are o semnificație, copila mea. Al tău înseamnă „cea care are o mare putere”.

Mama Agba zâmbeste, iar pielea din colțul ochilor ei mari se încrețește.

— Acum câteva luni, erai o prințesă speriată, fugară. Acum ești unul dintre Mai-marii care îi conduce pe maji în război. O regină pregătită să-și ocupe tronul.

Cuvintele ei mă duc cu gândul la tot ce am înfăptuit, la cât de departe am ajuns. Credeam că victoria nu va fi obținută decât după ce mă voi fi așezat pe tronul Orîshei, dar și ceea ce am devenit e un fel de victorie.

— Totul a început când ai furat pergamentul. Faptele tale curajoase ne-au adus în acest punct. Știu că e dificil, dar mai acordă-ți puțin timp. Dacă cineva poate aduce pacea, știu că tu ești aceea.

Îmi cuprinde fața în palme și mă privește cu atâta afecțiune, încât nu mă pot abține să zâmbesc. În privirea ei simt dragoste adevărată.

— Mulțumesc!

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare caldă.

— Curajul tău mi-a dat atât de multe înapoi! Îți sunt la fel de recunoscătoare cum îi sunt și lui Zélie.

Se ridică în picioare. Dau s-o urmez, dar îmi face semn să rămân pe loc.

— Când eram tânără, acesta era cel mai potrivit loc din sanctuar în care să-mi cercetez puterile. S-ar putea să te ajute și pe tine.

Mă încrunt.

— Dar n-am nicio incantație. Zélie a distrus-o.

— Ești cînter, Amari. De bine, de rău, nu ești legată de incantații. Ai o legătură specială cu fratele tău. Limpezește-ți mintea și concentrează-te!

Zâmbesc. Mama Agba se îndepărtează. Sfatul ei mi-a luat o greutate de pe umeri – una pe care de la bun început n-ar fi trebuit s-o port. Nu sunt o maji și nici nu voi fi niciodată. Nu e nevoie să mai joc după regulile lor. Incantațiile lor, restricțiile lor nu sunt valabile pentru mine.

Îmi privesc mâinile, amintindu-mi de fiorul care m-a străbătut când mi-am invocat puterile de cînter și am doborât-o pe Mama, în coridorul

templului Chândomblé. De luni întregi, nu m-am mai simțit așa de bine ca atunci.

Atunci m-am simțit cu adevărat în largul meu.

Pielea mă ustură când îmi invoc puterea. Mă concentrez profund. Deși nu am în preajma mea titáni care să-mi alimenteze magia, simt că energia începe să se reverse dintr-o altă sursă.

Haide, Inan! Mă gândesc la el. O lumină albastră se aprinde în pieptul meu. Am nevoie de tine mai mult ca oricând. Noi suntem singurii care pot pune capăt acestei situații.

Pe măsură ce apusul se transformă în noapte, stau pe bancă și îmi întind mintea spre fratele meu, în întuneric. Nu știu dacă va funcționa, dar n-o să renunț.

Voi sta aici o eternitate, dacă așa pot încheia războiul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

INAN

Deși mă țin bine de masa lustruită din sala Consiliului de Război, lumea care mă înconjoară se îndepărtează. Chipurile consilierilor sunt tot mai încețoșate. Șoaptele mamei sunt acoperite de țiuitul din urechile mele.

Realitatea pare să-mi scape printre degete precum un vis care se apropie de sfârșit. Aud din nou vocea și încerc să-mi ascund confuzia.

Inan...

— Fii atent!

Mama îmi dă un ghiont, forțându-mă să-mi îndrept spinarea. Clipesc și mă concentrez asupra prezentării lui Jokôye. E un raport despre cât de mult a progresat în misiunea ei.

Nu a fost niciodată o persoană zâmbitoare, însă de când ne-am întors de la Chândomblé, cuvintele Generalului sunt deosebit de veninoase.

Pășește cu greu prin încăpere. Poartă o proteză de fier pe piciorul rănit.

— Mi-am antrenat titânii zi și noapte, spune Jokôye. Data viitoare când îi vom înfrunta pe rebelii *Iyika*, vom fi pregătiți pentru manevrele lor. Îi vom anihila pe trădătorii ăia înainte să facă o mișcare!

Deși spune cuvintele pe care trebuie să le aud, simt cum vârfurile degetelor mi se răcesc. Cu fiecare zi care trece, ne apropiem tot mai mult de baia de sânge pe care vreau cu disperare s-o evit.

— Le-ai găsit baza? o întreb.

— Nu mai avem mult până dăm de ea.

Jokôye schițează un oval pe hartă, subliniind presupusa locație a rebelilor.

— După ce iscoadele noastre intră în această zonă, de obicei pierdem legătura cu ei. Chiar acum, în timp ce vorbim, soldații mei caută noi metode de-a cerceta locul mai îndeaproape. Forțele noastre din Oron au antrenat câțiva titâni Clarvăzători. Când își vor putea controla mai bine puterile, vor fi capabili să ne dea răspunsurile de care avem nevoie.

Când își vor putea controla puterile...

Îmi trec degetul mare peste gheparnarele gravate pe moneda de aramă.

Forțele armate ale lui Jokôye nu vor ezita. Vom ataca în forță, cu tot ce avem la dispoziție.

— Antrenați-vă titânii în continuare și întăriți apărarea Lagosului! le ordon. Anunțați-mă îndată ce aflați alte informații despre locul în care se află. Dacă nu mai avem altceva de discutat, sunteți liberi să plecați.

Toată lumea se ridică și schițează o plecăciune în fața mea, apoi ies din încăpere. Mama îmi pune o mână pe umăr.

— Odihnește-te, îmi șoptește. Arăți groaznic.

Dau din cap. Îmi pun mâna peste a ei. Chiar în timp ce vorbim, totul începe să se estompeze din nou în jurul meu. Vocea aceea ciudată îmi gădilă urechea.

Inan, am nevoie de tine...

Mama se îndepărtează. Pleoapele încep să mi se-nchidă. Dar apoi simt o prezență în spatele meu.

— Are dreptate. Arăți ca un rahat.

Corpul mi se încordează. Eu și Ojore n-am mai rămas între patru ochi de când ne-am întors de la Chândomblé. De când l-am împiedicat s-o atace pe Zélie cu sabia mea.

L-am trimis să supravegheze lucrările de construcție de pe coasta Ilorinului tocmai ca să evit această conversație. Am crezut că mai am la dispoziție câteva zile până se întoarce. Încă nu știu ce să spun.

— Te-ai întors.

Ojore dă din cap.

— Da. Soldații tăi muncesc din greu. Construcția va fi gata până la sfârșitul lunii.

— Mă bucur să aud asta.

Mă întorc la masă și caut prin mulțimea de pergamente.

— În nord sunt niște lucrări care necesită atenția ta...

Vărul meu mă întrerupe:

— Ai de gând să mă trimiți prin toată Orisha până îți faci curaj să-mi vorbești ca de la bărbat la bărbat?

Îmi ard obrazii. Strâng pergamentul între degete. Nu știu cum să răspund. Ojore închide ușile sălii, apoi se face comod în scaunul de lângă mine.

Își înclină capul într-o parte.

— Chiar ți-ai închipuit că poți evita să dai ochii cu mine? Am crezut că eziți din pricina soră-tii. Pot înțelege dacă șovăi din cauza familiei tale. Dar tu ai îndoieli din cauza unei maji? Din cauza Soldatului-Care-Aduce-Moartea?

Degetele mi se încleștează pe mica monedă de aramă. Aș vrea să am un

răspuns bun. Cum putea să-i explic ceva ce eu însumi abia dacă înțeleg?

Chiar și atunci când Ojore rostește supranumele terifiant al lui Zélie, tânjesc după mirosul sufletului ei. Ar fi putut să mă ucidă în acel moment, dar nu a făcut-o. A dat înapoi, în ciuda faptelor mele.

— Înainte ca magia să revină, fata aceea îmi stătea în cale, îi explic. Am vrut s-o omor. Am încercat. Dar când am avut ocazia...

Oftez când îmi amintesc momentul fatidic din pădure, după ce frații noștri au fost luați. Când magia mea a izbucnit necontrolat, am văzut fiecare părticică din Zélie. Încă îmi amintesc gustul amar al terorii ce-i stăpânea sufletul. Îmi amintesc căldura din inima ei.

— Ea m-a învățat că fiecare poveste are mai multe laturi, îi spun. Datorită ei vreau să fiu un rege mai bun.

Eu și Ojore ne privim în ochi. Între noi se cascadează o prăpastie. Privesc cicatricile de pe gâtul lui și îmi dau seama că nu va înțelege. Spre deosebire de mine, nu a fost învățat de mic să se teamă de maji. Majii i-au preschimbat familia în cenușă.

Duce un pumn la buze. Privim harta din sala Consiliului de Război. Brusc, în urechi îmi răsună din nou un țuit slab. Lumea din jur începe să se încetoșeze. Mă sprijin de masă.

— Știu că nu ești ca tatăl tău, oftează Ojore. Te respect fiindcă încerci să fii un om mai bun. Dar nu poți salva pe toată lumea. Nu mai considera că majii sunt cei care au nevoie de protecție!

Bag mâna în buzunar și strâng moneda de aramă.

— Vorbești ca Mama.

— Ei bine, la fel ca mama ta, am un motiv întemeiat să mă asigur că rămâi în viață. Pe câmpul de luptă, Amari nu e sora ta. Nu e un om pe care ți-e îngăduit să-l iubești.

Ojore se ridică de pe scaun și mă bate pe spate.

— Sunt dușmanii tăi, Inan. Sunt soldații din tabăra inamică. Și, când îi vom înfrunta, va curge sânge. Nu permite ca acel sânge să fie al tău!

Închide ușa în urma lui, iar eu îmi sprijin capul pe masă. Nu vreau să aibă dreptate, dar a rostit exact cuvintele pe care eu mă tem să le spun. Preț de o clipă, tânjesc după zilele în care eram prinț. După vremurile de dinainte de magie.

De dinainte să urc pe tron. Poate că pe atunci nu aveam putere, dar lucrurile erau simple. Acum mă tem că acele zile nu se vor întoarce niciodată.

Inan...

Acum, că nu mai e nimeni aici, vocea aceea îmi susură mai stăruitor în ureche. Moneda de aramă cade din palma mea. Degetele mi se înmoaie. Somnul mă învăluie, atrăgându-mă în întunericul său.

După ce mă doboară, un suflu răcoros de magie îmi atinge pielea. Totul se învâрте în jur și nori albi se îngrămădesc spre mine.

Mă simt de parcă sunt suspendat în spațiu. Picioarele mele caută pământul. Când îl găsesc, în sfârșit, nu-mi cred ochilor.

Văd un câmp nesfârșit de crini albastri. Florile îmi dezmiardă pielea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

AMARI

— Frate?

Tânjesc să spun mai multe, dar nu pot rosti niciun cuvânt. Am petrecut atât de mult timp încercând să ajung aici, în scena de vis. Nu m-am gândit ce se va întâmpla după aceea.

Din cauza firelor mici și aspre ale începutului de barbă și a cearcănelor adânci, fratele meu pare să aibă mai mult decât cei nouăsprezece ani ai săi.

Dacă nu ar existat şuvița albă din buclele lui dezordonate, aș fi zis că seamănă cu Tata.

— Scena ta de vis e diferită, îmi zice.

Clipește. Un zâmbet slab îi apare pe chipul obosit. Ochii i se închid. Se lasă îmbătat de atmosfera din scena mea de vis. Savurează aerul cu aromă de scorțișoară.

Mă uit la lumea din jurul nostru, la spațiul magic pe care l-am creat. O mare de flori de un albastru intens ni se așterne la picioare. Deasupra strălucește un cer plin de stele.

Deși nu am pus niciodată piciorul în acest loc, mă simt ca și cum m-aș întoarce la mine înșămi. Aici, aerul este dulce. Lumina strălucește puternic, deși nu există lună.

Inan se apleacă, miroase o floare, apoi zâmbetul îi piere de pe chip.

— M-ai adus aici ca să mă omori sau fiindcă vrei să vorbim?

Glumește, dar văd că-i tremură degetele. Se așteaptă ca toți și toate să-i facă rău. Purtăm cu noi aceleași cicatrici, însă eu mă lupt ca ele să nu mă controleze.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Alerg spre el. Inan desface brațele. Mă gândesc la cât de mult mi-a lipsit, la cât de mult am vrut să-l strâng în brațe.

Tot ce s-a întâmplat între noi îmi trece fulgerător prin minte. Văd câte răni am îndurat amândoi. Fiecare om drag pe care l-am pierdut. Binta. Amiralul Kaea. Tata. Dar, cel mai rău dintre toate, ne-am pierdut unul pe celălalt.

Când îmi sprijin capul pe pieptul lui, nu știu care dintre noi plânge mai tare.

E greu de spus cât timp se scurge până când lacrimile ni se usucă. Până și durerea este diferită în acest spațiu magic.

Ne așezăm pe movile de pământ și culegem florile de la picioarele noastre.

Între noi plutesc lucruri nespuse, dar nu e nevoie de cuvinte.

— Și tu ai flori în scena ta de vis? îl întreb.

Inan scutură din cap și smulge petalele unui crin.

— Nu. Doar trestii. Zélie a învățat cum să făurească păduri și cascade, dar eu nu știu cum să creez mai mult. Nici măcar nu mă pot întoarce în scena mea de vis. De fiecare dată când încerc, am impresia că mi se înfige un topor în creier.

Sunt uimită să-l văd zâmbind. Chiar și după tot ce s-a întâmplat, Zélie reușește să scoată la iveală o altă latură a fratelui meu.

— Ce mai face Zélie? mă întreabă.

Îmi dau ochii peste cap și mă uit în altă parte.

— E hotărâtă să te ucidă. E complet orbită de furie.

— Știu, crede-mă.

Inan își ridică puțin cămașa, dând la iveală noua lui cicatrice.

— Dar când nu e pornită să-mi verse sângele, ce face? Cum se simte?

Strâmb din nas, încercând s-o văd pe Zélie cu alți ochi. Suntem la cuțite de prea mult timp. Mi-e dor s-o privesc din nou ca pe o prietenă.

— Acum are clanul ei. Nu sunt mulți Secerători, dar e de ajuns. Faptul că are grijă de ei o face fericită. De fapt, ei o fac să râdă.

— E bine.

Inan se scufundă în flori. În ochii lui de culoarea chihlimbarului se citește blândețea.

— Merită să fie fericită.

— Vorbești de parcă noi nu am merita.

— Noi facem parte din familia regală, pufnește el. Suferim pentru ca toți ceilalți să poată zâmbi.

Strâng genunchii la piept. Detest cuvintele pe care le-a rostit. M-am săturat să sufăr pentru că oamenii din acest regat refuză să creadă în pace. Știu că există o lume în care ne putem împăca. O Orisha în care maji, titani și kosidáni sunt capabili să trăiască laolaltă.

Încă pot vedea cu ochii minții Orisha visurilor mele, chiar dacă realitatea îmi oferă doar coșmaruri.

Oftez din rărunchi.

— Se antrenează ca să te ucidă, Inan. În continuare, încerc să-i conving pe rebelii *Iyika* de faptul că pacea e fezabilă, dar ei nu au încredere în monarhie. Vor s-o pună pe Zélie pe tron.

— Pe Zélie?

Inan sare în picioare. Se încruntă.

— Lui Zélie i se spune „Soldatul-Care-Aduce-Moartea”. Pentru ei, e o legendă vie. Dar dacă reușesc s-o pună pe tron...

Vocea mea se stinge și simt că o gheară îmi cuprinde pieptul.

— Aș vrea să cred că Zélie va face ceea ce trebuie, dar, după tot ce s-a întâmplat de când s-a întors magia, mi se pare naiv să cred așa ceva. Interesul ei nu e unificarea, ci doar anihilarea.

— Ce anume urmăresc? mă întreabă Inan. Ce vor să primească în schimbul încetării luptelor?

Mi se pare că văd în fața ochilor chipurile Mai-marilor.

— Puterea. Adevărata libertate. Își doresc să nu mai fie torturați. Doresc să înceteze persecuțiile fără motiv. Vor să aibă un loc al lor în această monarhie și un cuvânt de spus față de ceea ce se întâmplă în regat.

Inan inspiră profund. Își freacă degetele, dus pe gânduri. Îmi analizează cuvintele.

— Asta-i tot?

Ridic din umeri.

— Mai mult sau mai puțin.

— Am înțeles.

Clatină din cap.

— Cum să le ofer asta?

Mă agăț de brațul lui. Ochii aproape că-mi ies din orbite.

— Tu vorbești serios?

— Da, dacă așa pot pune capăt acestui război, spune el. Și eu îmi doresc aceleași lucruri.

— Știam eu!

De bucurie, bat din palme. Emoția îmi umple pieptul, ca un balon ce plutește. Dar revin repede cu picioarele pe pământ. Tot nu este suficient.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Inan, când mă vede mâhnită.

Scutur din cap.

— Nu contează că ne dorim aceleași lucruri. Rebelii *Iyika* nu vor crede că declarația ta e adevărată. Îndată ce vor auzi că nu le-am respectat ordinele și că am vorbit cu tine, vor fi prea furioși ca să asculte ce-am de

spus.

Inan își frământă degetele, încruntat.

— Și dacă n-o aud de la tine? întreabă el. Dacă-o vor auzi chiar de la mine? Aș putea să întocmesc un tratat și să-l prezint în fața liderilor *Iyika*.

Inima îmi tresare când îmi dau seama cât de sincer vorbește. Dacă însuși regele se oferă să încheie un astfel de tratat, până și Zélie ar trebui să-l asculte.

Îmi măsoară cu grijă cuvintele:

— Va trebui să vii singur...

— Nu am de ales. După tot ce s-a întâmplat în Chândomblé, Consiliul Regal ar prefera să ordone să fiu executat, mai degrabă decât să aprobe tratatul.

— Dar cum vei ieși din palat? îl întreb.

— Dacă știe că mă întâlnesc cu tine, Ojore mă va acoperi.

Inan îmi întinde mâna. Simt o strângere de inimă. Asta-i tot ce mi-am dorit: pacea pe care știam că o putem obține.

Dar, în timp ce privesc liniile din palma fratelui meu, vocea lui Zélie mi se insinuează în minte.

Va face ceea ce trebuie atunci când îi vine ușor, dar în momentele cruciale te va înjunghia pe la spate! Nu poți avea încredere în el, Amari. Ceea ce ne lasă sunt doar cicatrici.

Mă uit la el.

— Ce se va întâmpla cu mine? Cât timp ai lipsit, m-am pregătit să fiu regină. Ce urmează după pace?

Inan își coboară brațul.

— Mama e un aliat extraordinar, dar trecutul ei a compromis-o. Orisha are nevoie de o regină dispusă să facă orice ca să îndrepte nedreptățile.

Degetele îmi sunt inerte. Inan desface brațele, gata să mă strângă la piept.

— Vorbești serios? îl întreb.

— Vom conduce regatul împreună, Amari. Așa cum ar fi trebuit de la bun început.

O greutate uriașă mi se ridică de pe suflet. Mă arunc în brațele lui. Îmi crește inima când îl văd așa. Am știut dintotdeauna că e capabil de-a fi un rege magnific.

Dar, în timp ce mă îmbrățișează, simt înțepături în cicatricile mele.

Mă rog ca Zélie să-i lase un răgaz suficient de lung cât să aducem în

Orisha pacea pe care o dorim amândoi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

ZÉLIE

Soarele se ridică la orizont. Secerătorii mei nu scot o vorbă. Așezați pe o stâncă, privim cum răsăritul aprinde cerul, iar razele calde se revarsă peste dealurile din jurul sanctuarului și luminează păturile de ceață care se strecoară printre copacii sequoia. Babuinemii se leagănă printre crengile înfrunzite ale junglei. Privesc cu atenție cărarea pe care vreau să apuc. Razele soarelui luminează linia de finis.

Arăt spre dealul unde eu și Amari ne-am antrenat prima dată.

— Acolo! Primul care ajunge în vârful dealului câștigă.

Mári își freacă palmele.

— Eu voi fi câștigătoarea. Să nu-mi stați în cale!

Zâmbesc fiindcă o văd așa de hotărâtă. Dealul e la aproape trei kilometri de zidurile sanctuarului. Va fi cea mai mare distanță pe care o vom fi parcurs până acum. După o jumătate de lună de antrenamente, e modul perfect de a stabili cât de bine stăpânesc majii noile incantații.

— După ce câștig, pot fi Secundul tău? mă întreabă Mári.

În spatele meu, Mâzeli își încrucișează brațele la piept. Deși a început să-și controleze mai bine incantațiile, încă nu-și poate mânui aripile cu îndemânare.

— Câștigătorul va avea dreptul să se împăuneze la nesfârșit cu izbânda lui, îi răspund. Acestea sunt primele întreceri ale Secerătorilor. Oya însăși va înălța laude învingătorului.

Fetele celor trei se luminează. Îmi tresare inima. Și eu o priveam la fel pe Mama Agba, când ne spunea povești despre zei.

Cei trei se așază pe poziții, gata să recite incantația. Bimpe își pocnește încheieturile degetelor. Mâzeli întinde un picior într-o parte.

Îmi ridic brațele.

— Atenție! Trei... doi...

— Unu! strigă Mári.

O rupe la fugă, cu buclele săltând în urma ei. Ceilalți se năpustesc după ea. Mári sare de pe stâncă.

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi...*

Umbrele lui Mári se materializează dintr-odată din mâinile ei și se

contopesc. Alcătuiesc o parașută în spatele ei. Umbrele de culoarea vinului își schimbă direcția odată cu cea a curenților de aer, permițându-i să plutească în vânt.

Mári râde. Se strecoară înaintea celorlalți, apropiindu-se de dealul acoperit de iarbă. Dar o rafală puternică de vânt o abate de la traseu. Decolez și eu.

— ...*Jáde nínú àwon òjìjì re. Yí padà láti owó mi!*

Dedesubt, Bimpe alege o abordare diferită. În timp ce plutește spre pământ, umbrele i se unduiesc pe spate aidoma unei pânze. Captează vântul precum vela unei corăbii. Când se apropie de râul care curge de-a lungul potecii, începe să recite incantația. Umbrele morții se transformă într-o scândură sub tălpile ei.

— Ia de-aici, Mári!

Bimpe radiază de bucurie. Navighează pe curenții involburați. Cozile împletite și lungi până la brâu saltă pe pielea ei măslinie. Umbrele o împing prin apă.

Incredibil! îmi trag umbrele spre mine. Mă apropii mai mult de copaci, pentru a-i urmări drumul. Nu cred c-o va întrece cineva, însă apoi aud strigătul lui Mâzeli.

— ...*Yí padà láti owó mi!*

Mâzeli țâșnește pe sub ea – o pată estompată, arcuită sub copaci. Umbrele sale în nuanța lavandei încă sunt prea slabe, așa că nu-și mențin forma, dar băiatul se folosește de această slăbiciune în avantajul lui. De îndată ce umbrele se eliberează, el spune din nou incantația, modelând spiritele într-o nouă frânghie. Acestea se înfășoară în jurul unei crengi și Mâzeli trage de ea, opintindu-se. Mișcarea asta îl ajută să înainteze cu viteză.

— Ține-o tot așa! îi strig de sus, uimită de ceea ce văd.

Mâzeli se leagănă din umbră în umbră, ca un gorilion prin lianele junglei. Felul în care se mișcă mă lasă fără cuvinte. Niciodată nu mi-a trecut prin minte să folosesc astfel umbrele morții.

Când aterizează în vârful dealului, o mândrie enormă îmi încălzește inima.

Ridică brațele, victorios.

— Am reușit! Sunt cel mai tare Secerător care a existat vreodată!

— Nu-i corect! se plânge Mári, care aterizează după el. Am crezut că e obligatoriu să zburăm!

Ajung pe deal. Umbrele mele se risipesc.

— N-am spus că e obligatoriu să zbori.

Mâzeli se plimbă țațoș de colo-colo, cu mâinile în șolduri și cu pieptul bombat.

— Eu sunt noul Soldat-Care-Aduce-Moartea! Ba nu... De fapt, spuneți-mi „Stăpânul Morții”!

— Nu ești nici pe departe stăpân pe ceva! pufnește Mări.

Râd de cearta lor. Aș vrea să le pot împărtăși bucuria. La început, îmi doresc să-i spun lui Tzain, dar apoi mă gândesc la Roën. Nici nu-mi pot imagina în ce necazuri l-ar băga mercenarul pe Mâzeli, dacă l-ar vedea cum se mișcă. Probabil că ar încerca să-l înroleze pe bietul băiat în echipa lui.

Zâmbesc și mă întorc s-o salut pe Bimpe, care urcă dealul. O îmbrățișez. Dar când mă apropii de pantă, zăresc o șuviță albă mișcându-se ceva mai jos.

Silueta zveltă a lui Amari trece printre două dealuri, în depărtare. Nu pare conștientă de prezența noastră. Nu merge ca și cum a ieșit la plimbare. Pășește de parcă nu vrea să fie văzută.

Îl strâng de umeri pe Mâzeli.

— Condu-i pe ceilalți înapoi! Vreau să verific ceva.

— E totul în regulă? întreabă el, iar eu dau din cap.

— Ne vedem la templu.

Se înclină în fața mea, apoi se întoarce spre ceilalți, iar eu sar de pe stâncă. Pentru mine, umbrele morții sunt ca o a doua natură. Nu mai e nevoie să rostesc incantația. Mi se înfășoară pe brațe, ajutându-mă să plutesc spre pământ.

Ce faci? Mă iau după Amari, ridicând niște liane încâlcite. N-am mai vorbit cu ea de când i-am distrus pergamentul. Din ce mi-a spus Tzain, ea chiar se așteaptă să-mi cer scuze.

Cred că încearcă să fugă spre Lagos. Strâng din buze. Mă abțin s-o lovesc. Îmi vine să-i zbor dinții din gură pentru ceea ce face. Când o să-nțeleagă că monarhia nu va accepta niciodată oferta ei de pace?

— Amari, oprește-te!

Îi ies în față. Ne aflăm într-un luminiș din junglă.

Încremenește când îmi aude vocea. O prind de umăr și o răsucesc spre mine.

— Unde crezi că te duci?

Culoarea îi piere din obraji, dar nu spune nimic. Abia acum văd o a doua

șuviță albă pitită printre copaci.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

ZÉLIE

Pentru o clipă ce pare nesfârșită, șocul mă lasă fără grai. Nu știu cum să interpretez ce văd. Nu știu ce înseamnă asta pentru clanul meu. Pentru *Iyika*.

Dar după ce uluiala se risipește, corpul mi se cutremură de ură. Ridic o mână. Magia îmi furnică pielea.

— Dă-mi un motiv să nu vă omor pe amândoi!

— Zélie, nu!

Amari se aruncă în fața lui Inan, cu nările fremătând. La vederea ei, magia mea se învoldurează brusc. Întind cealaltă mână spre pieptul ei.

— Cum ai putut să ne trădezi așa?

Mă uit printre copaci, așteptându-mă să văd soldați în armuri aurii.

Inan pășește în față. Iese de sub protecția surorii sale.

— Nu e nevoie să te uiți după ei. Am venit singur.

— Ai venit singur? Pe naiba!

Faptul că sunt atât de aproape de el mă face să mă simt fragilă ca sticla.

Degetele îmi tremură. Încerc să-mi țin mâinile nemișcate pe lângă corp. Nici nu știu ce incantație ar trebui să dezlănțui.

Mă doare pieptul când îi aud vocea, când îi văd chipul. Mă duc din nou cu gândul la scena de vis, la cum se simte atingerea mâinilor lui pe spatele meu. Îmi amintesc fiecare promisiune pe care mi-a făcut-o. Fiecare minciună pe care mi-a spus-o.

Mi-a cuprins inima în palme, ca apoi s-o strivească.

— Zélie, te rog! mă imploră Amari. Inan a venit aici ca să propună Consiliului un tratat de pace. E gata să vă ofere vouă și rebelilor *Iyika* tot ce vă doriți!

Îmi dezvelesc dinții, amenințător.

— Ofertele lui nu înseamnă *nimic*. Majii nu vor fi liberi decât atunci când ultimul membru al familiei regale va fi îngropat în țărână!

— Te referi și la mine? strigă Amari. Sunt fiica regelui Saran. Fiica reginei Nehanda. Fac parte din aceeași familie regală, și totuși ai avut încredere că voi lupta pentru poporul tău! De ce nu crezi că fac același lucru și acum?

— Judecând după ce se petrece în clipa asta, nu mai am deloc încredere în tine!

Mă reped la ei. Amari și Inan se trag înapoi. Umbrele morții încep să se materializeze în jurul meu – fuioare subțiri de fum care-mi așteaptă porunca. Vreau să-i sfâșii. Vreau să le văd trupurile prefăcându-se în cenușă. Nu-mi vine să cred că, după tot ce-am trăit împreună, Amari e capabilă să facă așa ceva.

Nu-mi vine să cred că mi-ar pune poporul în pericol.

— Chiar ai impresia că o bătălie la porțile Lagosului va fi de ajuns ca să desființeze monarhia? întreabă Amari. Dacă vei învinge, gândește-te câți Secerători vor muri!

— Nu vorbi despre ei! i-o retez.

Vocea mea tremură. Umbrele se îndesesc. Dar și Amari ridică mâinile. O lumină albastră îi scânteiază în vârful degetelor.

Amenințarea ei tăcută e ca o săgeată ce-mi străpunge pieptul. Un lanț care se înfășoară în jurul gâtului meu. Eu am învățat-o cum să-și folosească magia.

Iar acum o mânuiește împotriva mea.

— Lupt pentru tine, șoptește Amari. Lupt pentru Mâzeli, și pentru Mări, și pentru Bimpe. Chiar dacă tu nu pricepi asta.

Îmi încleștez maxilarul când Inan face un pas spre mine, deși Amari încearcă să rămână între noi doi. Dar Inan n-o lasă să-i fie scut. Se apropie de mine, în ciuda faptului că umbrele mele spumegă și şuieră în spatele meu.

— Te porți de parcă nu mă cunoști, îmi zice răspicat. De parcă nu știi ce-i în inima mea. Dar, de fapt, știi. Zélie, sunt convins de asta, pentru că eu te cunosc *pe tine*. Cu cât strigi mai tare, cu cât lupți mai înverșunat, cu atât mai mult îmi dau seama că nu te-ai schimbat.

Inan clatină din cap.

— Ai rămas tot o fetiță îngrozită că regele îi va lua tot ce iubește.

Groaza despre care vorbește iese bolborosind la suprafață, dar de data asta e mult mai rău. Pe atunci, doar Tzain și Baba îmi mai rămăseseră pe lume. Crezusem că atât voi avea toată viața. Dar acum îi am pe Mâzeli și pe Secerătorii mei. Pe Mama Agba și clanurile. Dacă îi pierd, nu voi supraviețui. Nu voi mai reuși să-mi încheg laolaltă inima făcută țandări.

— Tu mă cunoști, șoptește Inan. *Știi* că e adevărat. Vreau să-mi țin toate promisiunile pe care ți le-am făcut, Zél. Vreau să construiesc un regat în

care să zâmbești în fiecare zi. Un tărâm în care să te simți în siguranță!

Un tremur ușor îi cuprinde bărbia. Micșorează distanța dintre noi, până când palma mea i se proptește în piept. Viața lui e în mâinile mele, dar el încă mă privește ca și cum aș fi singura fată din Orisha. Ca și cum aș fi singura fată din lume.

Lacrimile îmi ustură ochii, dar nu le las să cadă. Nu-mi pot îngădui să plâng, când știu cât de mult mă costă să-l las să pătrundă în inima mea. Dacă cedez acum, voi suferi și mai mult.

— Am mai trecut o dată prin asta, rostesc abia auzit. Mi-ai mai promis și alte dăți o nouă Orisha.

— Atunci nu eram rege. Acum am puterea necesară ca să mă țin de cuvânt.

Minciuni frumoase. Închid ochii. Doar niște minciuni frumoase.

Odată, le-am crezut.

Iar apoi Baba a plătit cu viața pentru naivitatea mea.

Amari face un pas înainte, cu mâinile ridicate.

— Inan a întocmit un tratat care vă oferă tot ce vă doriți. Așa, veți putea fi liberi. Îi vei putea ocroti pe toți cei dragi ție!

Mă uit când la unul, când la celălalt. Urăsc faptul că vreau să-mi las mâinile să coboare. Urăsc dorința mea disperată de-a crede că există un sfârșit pentru această luptă care nu se mai termină.

Inan închide ochii și vorbește:

— Acum câteva luni, când eram plin de ură și de îndoială, tu și Amari mi-ați cerut să ascult glasul rațiunii. Gândește-te câte vieți am fi putut salva dacă aș fi fost liderul care ar fi trebuit să fiu atunci! Închipuie-ți câți maji poți salva tu, dacă acum ești acel soi de cârmuitor!

Cuvintele lui mă readuc în prezent. Știu prea bine despre ce vorbește. Se referă la clipele de dinainte ca Amari și Tzain să fie capturați. Înainte s-o găsim pe Zulaikha și așezarea divinerilor.

— Nu e corect să-ți cer să ai încredere în mine, spune Inan. Mai ales după tot ce am făcut. După tot ce ai pierdut. Dar, dacă vrei cu adevărat să-ți protejezi clanul, de ce să nu alegi pacea? De ce să nu-i alegi pe singurii monarhi din Orisha care îți vor da ceea ce vrei?

Pieptul meu se ridică și coboară în ritmul cuvintelor lui. Îmi amintesc zâmbetul triumfător al lui Mâzeli. Dorința nestăvilită din ochii lui Mári. Îmi imaginez cum toți Secerătorii aflați în afara zidurilor sanctuarului – Secerătorii pe care acum nu-i cunosc – așteaptă să facă din nou parte dintr-

un clan.

Amari își coboară mâinile.

— Te rog! Măcar permite-le Mai-marilor să citească tratatul lui Inan! Doar atât îți cer.

Îmi întorc privirea spre Inan, spre palma mea sprijinită de pieptul lui. Bătăile inimii sale reverberează prin oasele mele și îmi amintesc de momentele în care același puls îmi amintea de maree. De un loc sigur. De acasă.

Oftez prelung și închid ochii. Îmi las mâinile să coboare. Lacrimile pe care le ferecasem în mine se descătușează când pășesc în spate.

— Faci ceea ce trebuie.

Amari dă să mă îmbrățișeze, dar eu ridic o mână, ca s-o țin la distanță.

— Nu vă las să treceți de mine până nu văd tratatul.

Inan dă aprobator din cap. Bagă mâna în desaga de piele pe care o poartă în spate. Când scoate pergamentul, parcă simt cum o greutate mi se ridică de pe suflet.

De atâta timp am vrut să lupt. Să-l fac să plătească pentru tot ce a făcut. Dar, cumva, mă simt ușurată să cedez. Toate lanțurile din jurul inimii mele încep să se desfacă.

Dacă pacea aceasta va fi reală... dacă ne îngăduie mie și Secerătorilor mei să fim liberi...

Pe toți zeii!

Ar fi extraordinar.

— Poftim!

Inan îmi întinde pergamentul, iar eu încep să citesc. El și Amari își țin respirația cât timp cântăresc în minte fiecare cuvânt.

— Tratatul ăsta nu-i suficient ca să-i conving pe ceilalți, le spun. Dar va fi suficient pentru a vă aduce la masa...

Izbucnește chemarea unui corn. Sunetul devine tot mai pătrunzător. Se aude dinspre sanctuar.

Amari se răsuțește și Inan se încruntă.

— Ce-i asta? Îl întreabă pe fratele ei.

— Nu știu... zice el. Jur că am venit singur aici!

Umbrele încep să mi se răspândească din braț, împletindu-se în jurul unei crengi de deasupra mea. Le las să mă ridice printre copaci, prin bolta de crengi și frunze. Mă rog ca temerile mele să nu se adevărească.

Dar după ce mă ridic, îl văd: sigiliul negru cu auriu al Nehandei. Peste o

sută de stindarde de catifea flutură în vântul junglei, anunțând sosirea unui șir interminabil de caravane militare.

Un fior rece ca gheața – așa cum n-am mai simțit încă din noaptea Raidului – mă pătrunde până în măduva oaselor.

Inamicul e la porțile noastre.

Războiul a venit la noi.

CAPITOLUL CINCIZECI

AMARI

— Ești un monstru!

Zélie țipă ascutit. Își întinde umbrele și coboară înapoi pe pământ. Se năpustește cu bastonul asupra lui Inan, dar încremenește când cornul rebelilor sună din nou. Pe chip i se citește dezamăgirea. Se face nevăzută printre copaci. După ce dispare, mă prăbușesc în genunchi.

După ce i-am salvat viața.

După ce am luptat împotriva Tatei, ca să-l apăr.

După cât de mult m-am rugat de Zélie să aibă încredere în el.

Lacrimile îmi ard ochii. Mă ghemuiesc. Nu pot să cred că Inan mi-a făcut așa ceva, că i-a făcut asta lui Zélie!

Inan încearcă să se apropie de mine.

— Amari, îți jur! Asta nu făcea parte din planul meu...

Vocea lui se pierde. Nu-l pot auzi din cauza zgomotului războiului. Sute de care scârțâitoare se îndreaptă cu viteză spre noi. O mare de sigilii de catifea flutură în vânt. L-am adus pe Inan aici pentru a face pace cu majii.

În schimb, el ne-a adus pieirea.

Vocea lui Inan tremură:

— Trebuie să mă crezi! Doar Ojore știa că aveam de gând să vin aici. A promis că nu va sufla nicio vorbă!

Va face ceea ce trebuie atunci când îi vine ușor, dar în momentele cruciale te va înjunghia pe la spate! Nu poți avea încredere în el, Amari. Ceea ce ne lasă sunt doar cicatrici.

Cuvintele lui Zélie îmi revin în minte, năruindu-mă pe dinăuntru. Am vrut că cred că prietena mea se înșală. Am crezut că Inan e singura persoană din lume în care pot avea încredere. Am crezut că e singurul om care are aceeași viziune a unei Orîsha unite ca și mine.

Dar trebuie să înfrunt realitatea: nu există minciună pe care el să n-o poată spune.

Este, într-adevăr, fiul Tatei.

A fost un monstru de la bun început.

— O să... O să le ordon să se oprească! strigă Inan, acoperind vaietul. Sirenei. Dă-mi doar o șansă!

Să mă uit la el e ca și cum aş privi într-un gol. Simt că alunec, că nu mai sunt omul care îmi doresc să fiu. Devin omul care familia mea m-a forțat să devin.

Inan și Mama sunt la fel ca Tata.

Orisha nu se va elibera de tirania lor decât când vor zăcea amândoi în țărână.

— Amari...

Inan face ochii mari când îmi răsfir degetele. Bătăile inimii lui pulsează în urechile mele. Îmi vibrează prin oase.

Șuvițe albastre de magie se preling de pe pielea lui, în timp ce îi sorb ashêul din vene. Pulsul său încetinit reverberează în pieptul meu. Mi-ar fi atât de ușor să-l opresc definitiv, să-i scurg ultimul strop de energie vitală și să nu mă uit niciodată înapoi.

Lovește, Amari!

Mi se taie răsufarea când vocea tatălui meu îmi răsună în minte. Mă gândesc că am stat în fața lui Inan, în pivnița palatului, cu atâția ani în urmă. N-am vrut să atac cu toată puterea și am fost rănită.

Mereu sunt rănită.

Soldații titáni se ivesc în vârful dealului de deasupra noastră. Aleargă printre copacii junglei. I-am numărat: aproape treizeci în primul val. Care acoperite, trase de pantenare, îi urmează.

Dar cu cât se apropie mai mult, cu atât mai multe bătaii de inimă mi se strecoară în urechi. Simt ashêul celorlalți titáni Conectori precum căldura unei flăcări. Puterea mea crește pe măsură ce sorb forța vitală din venele lor.

— Noi doi am terminat-o.

Mă apropii și îmi lipesc palma de pieptul fratelui meu. Din ce în ce mai multă magie îmi alimentează palmele, încărcându-mă cu putere. Primul val de titáni coboară dealul.

— Nu mai ești fratele meu, spun printre dinți. Ești mort pentru mine.

Lacrimile mi se scurg pe obraji când îi arunc trupul la pământ. Inan e cuprins de spasme. Ashêul celorlalți titáni vuieste în mine, îmi ridic mâinile.

Când primii soldați atacă, durerea din inima mea îi lovește cu un val albastru, nesfârșit.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

ZÉLIE

Cum a putut să facă asta?

Mă urăsc pentru că-mi pun o asemenea întrebare. Crengi și liane îmi zgârie pielea în timp ce alerg înapoi spre sanctuar. Gâtlejul îmi arde.

Mă gândesc la expresia din ochii lui Inan. La tandrețea din cuvintele lui. A devenit atât de priceput...

E ca și cum ar crede în propriile minciuni.

Și Amari...

Acum n-am timp să mă gândesc la trădarea ei. Carele sunt tot mai aproape. Vreo treizeci de soldați vin călare pe pantenare. Acum se află la un kilometru distanță de muntele care baricadează sanctuarul. Nu pot permite ca armata monarhiei să se apropie. Dacă Nehanda e cu ei, va spulbera muntele cu totul. Sanctuarul și *Iyika* vor fi îngropați sub dărâmături.

— *Jagunjagun!*

Mâzeli mă strigă. Se desprinde din micul grup de Secerători aflat la jumătate de kilometru de sanctuar. Pe măsură ce mă apropii, văd teroarea strălucind în ochii lor căprui. De dragul lor, încerc să par calmă.

— Ce facem? întreabă Bimpe. Deocamdată, n-a ieșit nimeni din sanctuar.

Vreau să le spun să fugă, dar nu ne putem proteja doar pe noi înșine. Toți Mai-marii sunt încă în spatele muntelui. În acest moment, *Iyika* ne au doar pe noi.

— Mări, adună-i pe Mai-mari! Avem nevoie de toți majii capabili să lupte, ca să ne pregătim apărarea. Bimpe și Mâzeli, rămâneți pe-aproape!

Mări dispăre printre copaci. Arăt spre Secerătorii mei și le spun:

— De noi depinde să dăm piept cu primul val.

Nu știu de unde vine calmul meu, dar nu-i pun sursa la îndoială. Mări și Bimpe li se alătură celorlalți Secerători. Ne răsucim în loc, gata să înfruntăm urgia. Soldații atacă. Zeci dintre ei poartă armuri aurii, iar ashêul diferitelor puteri pe care le au strălucește în jurul mânușilor. Văd scânteierile roșii ale Arzătorilor, pe cele portocalii ale Cancerilor. Ba chiar unii titâni au strălucirile purpurii ale Secerătorilor.

— Concentrați-vă! strig când ieșim în calea caravanei. Toată lumea în

cerc! Pregătiți-vă să dezlănțuiți umbrele morții! *Oya, bò wòn*, murmur. *Protejează-i!*

Strâng din dinți. Ne răsfirăm de-a lungul potecii de pământ; suntem trei Secerători gata de atac. Închid ochii și trag adânc aer în piept. Simt că Secerătorii mei fac același lucru.

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi. Jáde nínú àwon òjìjì re...*

Corpul mi se încălzește. Umbrele se învârt în jurul meu, răsucindu-se ca niște panglici de lumină. Spiritele dau roată Secerătorilor. Oamenii mei îmi urmează exemplul. Ashêul lor se contopește cu al meu.

— *Yí padà láti owó mi!*

Umbrele noastre se contopesc aidoma unor vopsele amestecate. Puterea pură întunecă purpuriul, preschimbându-l în negru. Vocile ni se înalță, iar umbrele se involburează laolaltă, până când se transformă într-un vârful de săgeată uriaș. Cu ultimele cuvinte ale incantației noastre, ne dezlănțuim atacul. Vârful de săgeată țâșnește în față.

— Feriți-vă! strigă un titán.

Timpu pară încetinește. Caravana accelerează spre noi. Sunetul devine tot mai înăbușit, până când se transformă într-un zumzet surd.

Primul car se trage într-o parte, pentru a evita atacul. Alunecă de pe poteca de pământ. Umbrele noastre încep să forfotească. Dar soldații ghemuiți înăuntrul carului n-au nicio șansă. În momentul în care sunt atinși de umbrele morții, pe care noi le-am dezlănțuit, se transformă în cenușă.

Strigătele lor de agonie se curmă. Umbrele noastre le ațin calea, doborând trei care dintr-o singură lovitură.

— *Zélie, privește!*

Mâzeli arată spre un punct aflat în spatele nostru: din ce în ce mai mulți maji intră în luptă. Când îi văd, capăt elan. Împreună, putem apăra sanctuarul.

Deși respir anevoie, mă arunc în luptă.

— Haideti! le strig Secerătorilor mei. S-o facem din nou!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

INAN

— Opriți atacul!

Deși mă forțez să strig, vocea mea e doar o șoaptă răgușită. Capul mi se învâрте din cauza atacului dezlănțuit de Amari. Abia dacă mă pot ține pe picioare.

Pășesc împleticit prin junglă, iar lumea din jurul meu devine un câmp de luptă. Majii ies în fug din baza lor, în timp ce forțele mele își continuă atacul.

— Nimiciți-i pe rebeli! strigă un locotenent, trimițând la luptă un alt sir de soldați.

Un maji voinic, cu un picior de metal, lovește pământul cu palmele. Alți maji ce poartă armuri verzi îi urmează exemplul.

— *Odi àwọn òrìṣà...*

Magia lor se prelinge în pământ. Ziduri de țărână țâșnesc în aer. Se întăresc imediat, transformându-se în piatră. Carele încearcă să le ocolească, dar nu sunt suficient de rapide. Lemn și metal zboară în aer. Caravanele explodează.

Ceruri!

Mă pun la adăpost, sprijinindu-mă de un copac. Gazul de majacite se răspândește în văzduh, dar vârtejul de aer iscat de majii *Iyika* îl suflă înapoi.

Cu toate că soldații mei conduc atacul, majii le resping toate manevrele. Strategia noastră nu funcționează.

Cel care a organizat atacul pierde lupta.

— Inan!

Vocea lui Ojore este deopotrivă un colac de salvare și un blestem. Aleargă la mine, în mijlocul nebuniei generale. Îmi apucă un braț și-l petrece pe după umerii lui. Trupele ne acoperă retragerea. În tot acest timp, un îmblânzitor aleargă înaintea noastră – o fată înaltă, cu floarea-soarelui în bucle. Nori de magie roz zboară din mâinile ei, făcându-ne animalele de călărie să turbeze.

Soldații strigă. Pantenarele lor îi aruncă în țărână. Animalele fac spume la gură. Îmi feresc privirea când o pantenară furioasă își înfinge colții în gâtul unui soldat.

— Cum ai putut să faci asta? Țip la Ojore. Ți-am dat un ordin!

Ojore mă trage după el.

— N-am avut de ales! N-am putut s-o mint pe mama ta!

— Mama a ordonat atacul?

În momentul în care înțeleg, mâinile îmi cad inerte pe lângă corp.

— A spus că Amari te va ucide când vă veți întâlni. Ne-a ordonat să te salvăm din capcană...

BUM!

Unul dintre carele noastre se ciocnește de o rafală orbitoare de foc. Forța exploziei ne aruncă la pământ.

— Duceți-l pe rege la loc sigur! ordonă Ojore.

Un alt rând de soldați dau năvală. Un titân mă ridică pe un animal de călărie și mă duce departe de câmpul deătălie.

În vreme ce ne îndepărtăm, vreau să strig, pentru ca atacul să înceteze, dar știu că n-o pot face acum, odată ce băătălia a început. *Iyika* ne lovesc cu tot ce au. Chiar dacă luptăm din toate puterile, nu vom reuși să le străpungem apărarea.

Asta e sfârșitul.

Îmi duc mâinile la piept. În ritmul ăsta, vom pierde războiul. Toată Orisha va pieri în cenușă și fum.

După câțiva kilometri, Mama ne face semn. Când cobor de pe animalul de călărie, se repede să mă strângă în brațe.

— Slavă Cerurilor că ești bine!

Mă smulg din îmbrățișarea ei.

— N-am fost în pericol decât după ce ai ordonat atacul! îi reproșez. Trebuie să ne retragem acum! Altfel, vom pierde războiul!

— Nu-ți face griji!

Mama arată spre un alt convoi, în depărtare.

— Soldații lui Jokôye se apropie. Rebelii *Iyika* o să-și afle sfârșitul astăzi.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

ZÉLIE

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi...*

Gâtul mă arde când magia țâșnește din adâncul meu. Umbrele se răsucesc din mâinile mele, aïdoma unor șerpi, aruncându-se spre cei zece soldați care atacă. Se prăbușesc toți deodată. Umbrele îi leagă de câțiva copaci-mamut. Mâzeli continuă cu o incantație proprie: creează o incarnare gigantică, lăsând alți zece titáni prăbușiți la pământ, fără cunoștință.

— Ura! Reușim! strigă Mâzeli.

Zâmbetul i se întinde de la o ureche la cealaltă.

Peste drum, Nâo și Mareicii ei târăsc cinci titáni în râul care curge vijelios de-a lungul potecii spre sanctuar. Creează un vârtej care îi trage pe soldați sub apă, înecându-i.

Mâzeli și cu mine ne rotim în loc, pregătiți să folosim din nou magia. Deodată, cornul inamicilor sună.

A-uuuuuuuuuu!

Semnalul reverberează printre dealuri – un vuiet ce sună a moarte. Trupele care mai adineauri se apropiau se opresc. Soldații bat în retragere.

— Se retrag!

Kenyon ridică mâinile, victorios, trimițând un torent de foc în aer. Ceilalți maji chiuie de bucurie. Soldații fug, abandonându-și carele și bombele cu majacite.

Mă agăț de o rădăcină de copac și mă ridic. Vreau să-i văd cum aleargă. Mă uit dincolo de maji și de dezastrul ce se întinde în fața mea. Scrutez verdele dens al junglei. Mă aflu la zece metri deasupra pământului, când simt o vibrație ce se acumulează în atmosferă.

Stomacul mi se face ghem. Mă răsucesc și privesc în depărtare. Un singur car se află pe drum, la patru kilometri distanță, tras de trei leopănare de zăpadă. Douăzeci de soldați stau în picioare, în carul de lemn, cu brațele la spate. Generalul pe care l-am înfruntat în coridoarele din Chândomblé stă în fața lor. Părul ei împletit îi ajunge până la talie.

Deși fiecare soldat poartă o armură aurie, ca a titánilor, tatuajele mele încep să vibreze când îl văd pe general. Când ea și titánii ei trec prin fața soldaților monarhiei, care se retrag, totul capătă noimă.

Inamicul nu fuge de noi.

Fuge de ei.

— Retragerea! răcnesc. Întoarceți-vă la sanctuar!

Rebelii *Iyika* îmi aruncă priviri derutate. Titánii opresc carul la un kilometru distanță de noi. Soldații coboară în grupuri.

— Ce se întâmplă? strigă Mâzeli.

Nu pot articula niciun cuvânt. Generalul ridică mâinile. La ordinul ei, titánii o înconjoară.

Generalul își răsfiră degetele. În ochii ei strălucește o lumină argintie.

— E un cînter! le strig celorlalți. Controlează vîntul!

Vibrația pe care o simt în aer se transformă într-o zguduire violentă. Vîntul soarbe totul în direcția inamicilor: pămîntul, frunzele. Hainele mele flutură.

Se dezlănțuie haosul. Toată lumea se grăbește să se întoarcă în sanctuar.

Pămîntul vuiește în jurul nostru, sub labelle animalelor de călărie care galopează, încercînd să se refugieze din calea atacului. Na'imah folosește o incantație ca să oprească o haită de tigrenare care gonesc înapoi, dinspre nord. Animalele se opresc, îngăduindu-le Mai-marilor și majilor să le încalece.

— Plecați!

Bimpe urcă în spinarea tărcată a unei fiare. Încerc să strig ordine, dar rafalele biciuitoare îmi acoperă vocea. În câteva secunde, nici măcar nu mă pot auzi respirînd.

O îndemn pe Bimpe să plece, pe urmă îi fac semn lui Mâzeli să se pună la adăpost. Când văd tăișul pe care cînterul îl materializează din senin, nu mi vine să-mi cred ochilor. Frica îmi cuprinde pieptul.

Atacul nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată.

Tăișul făurit din aer se repede spre noi – e o coasă enormă care sfîșie văzduhul.

E ca și cum generalul a aruncat o tornadă spre noi, ca pe un bumerang. Furtuna şuieră lugubru și spulberă totul în cale. Se apropie.

Arma uriașă sfârtecă pămîntul. Jungla cea deasă se risipește. Aerul devine greu în prezența ei. Mă arunc spre Mâzeli când arma se apropie de pădure.

— La pămînt!

Coasa lovește primul copac-mamut aflat în calea sa. Totul explodează în jurul nostru, se transformă într-un vârtej alcătuit din scoarță de copac

sfârâmată și din nori de resturi. Ne târâm sub rădăcinile groase, în timp ce copacii enormi se prăbușesc. Nu aud nimic altceva în afară de rafalele de vânt care șuieră amenințător.

Cum reușește să facă asta? Tremur din tot corpul, dar încerc să-l protejez pe Mâzeli. Știu că cênterii pot absorbi magia titânilor din apropierea lor, însă enormitatea lucrurilor care se petrec în jurul meu îmi depășește capacitatea de înțelegere.

Copaci uriași zac smulși din rădăcini. Carele care mai înainte împânzeau drumul sunt praf și pulbere. Jungla e de nerecunoscut. Un kilometru întreg de teren a fost distrus.

Mâzeli tremură în brațele mele. Vântul se domolește cu un șuierat sinistru. Doar o briză liniștită suflă peste peisajul sfârtecat, parcurgând fâșia subțire de pământ distrus care ne desparte de titâni. Dacă cênterul poate lovi din nou, bucata asta de pământ nu va fi de-ajuns ca să ne protejăm. În ciuda antrenamentelor noastre și a pergamentelor cu incantații, nu putem face față unei astfel de puteri. Cênterul nu luptă cu magia muritorilor.

Ea luptă cu puterea unui zeu.

— S-a terminat? întreabă Mâzeli.

— Nu știu.

În depărtare văd titânii pe care ea i-a secătuit în primul atac. Zac pe jos, cu pielea smochinită și cu obrajii scofâlciți. Cu toții stau împrăștiați în jurul generalului, alcătuind un cerc al morții. Oasele lor ies în relief prin trupurile fără vlagă.

În ciuda sorții care îi așteaptă, un alt grup de titâni se adună în jurul generalului lor. Ea îi folosește ca pe muniție, pregătindu-se să le absoarbă magia.

— Dacă mai lovește o dată, va spulbera zidurile sanctuarului! zice Mâzeli, iar ochii lui aproape că-i ies din orbite. Trebuie s-o ucidem!

— Cum? Nu ne putem apropia!

Deznădăjduită, îmi apăs pumnii pe frunte. Ochii cênterului reflectă din nou străluciri argintii. Un vuiet surd se propagă prin aer. Vânturile încep să urle.

— Există un lucru pe care-l putem face, zice Mâzeli.

Își strânge pumnii, umplându-și pieptul cu o încredere pe care știu că nu o are. Fac un pas în spate. Mă uit la tatuajele mele.

N-avem cum să ținem piept puterii acestui cênter. Dar, dacă am reuși să-i controlăm puterea...

Clatin din cap.

— E un risc prea mare. Conexiunea cu ea ne-ar putea ucide!

— Dacă nu o folosim, cînterul ne va omorî! Trebuie să-i protejăm pe maji cu orice preț!

Convingerea din ochii lui mari și căprui insuflă puțin calm în haosul ce ne înconjoară. Are dreptate. Nu avem de ales. Oamenii noștri sunt în spatele acelor ziduri.

Mi se încinge corpul când magia pietrei-lunii se stârnește în pieptul meu.

Bătăile inimii lui Mâzeli îmi răsună în urechi. Lumina violetă a ashêului de sub pielea lui apare în fața ochilor mei.

— Ești gata?

El dă din cap și își împletește degetele cu ale mele. Străluciri aurii se aprind în tatuajele mele când șoptesc comanda străveche:

— *E ɬonná aqbára yin.*

E ca și cum un fulger trosnește în spațiul dintre palmele noastre. Mâzeli geme. Suntem ridicați de la pământ, iar piepturile noastre se arcuiesc spre cer. Lumini violete ne țâșnesc din ochi și din gură. Particule din aceeași lumină se materializează în dreptul inimilor noastre.

Se întind în față, ca niște panglici, și se împletesc. Forțele noastre vitale se leagă între ele. Aerul continuă să se rarefieze, dar simt puterea Oyei în răsuflarea noastră.

— Vine! strigă Mâzeli.

Tălpile ni se lipesc din nou de pământ.

Vântul stârnit de general înghite toate sunetele. Copacii se rup în două. Lama de vânt se materializează iar. Dar, în vreme ce cînterul se pregătește să atace, o lumină purpurie începe să scânteieze în jurul mâinilor noastre.

— *Emí àwọn tí ó ti sùn...*

Incantația pe care o rostim răsună în vidul iscat de vântul generalului.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

Totul începe cu un cutremur.

O mișcare sub pământ.

Când incarnări monstruoase răsar din țărână, primul deal explodează.

Își croiesc drum cu ghearele, scurmând; fiecare e mare cât un gorilion. Chiar și atunci când îmi folosesc puterea la maximum, pot invoca doar câteva zeci de incarnări. Acum, în câteva secunde, eu și Mâzeli creăm sute.

— *...mo ké pè yin ní òní...*

Venele de pe gât ni se umflă. Valul de spirite se ridică. De pe corpurile lor se scurge praful. Când se năpustesc, un tsunami de incarnări se revarsă.

Cânterul își dezlănțuie tăișul și ne spulberă incarnările. Dar nu este suficient de puternică pentru a doborî întregul val. Vântul iscat de ea se stinge la jumătate de kilometru de noi.

— Nu te opri! strig.

Simt cum inima lui Mâzeli bate în pieptul meu. Corpul îmi arde. Ashêul nostru se contopește.

Magia pietrei-lunii ne leagă sufletele, creând o forță fără seamăn. Incarnările se târăsc pe căruțe și sfâșie soldații în bucăți. Țipetele titânilor răsună când soldații noștri atacă. Dar, cu cât eu și Mâzeli ne forțăm mai mult, cu atât crește durerea noastră.

— Zélie...

Mâzeli îmi rostește numele printre dinți. Țipetele lui se întetesc în clipa în care fâșii de piele încep să i se desprindă de pe brațe.

Ashêul puternic gonește prin venele noastre. Ne arde pe dinăuntru. Aș vrea să mă desprind, dar cânterul Eolic rămâne în picioare.

— Încă o dată! îi strig lui Mâzeli. *Ẹmí àwọ̀n tí ó ti sùn ...*

Strâng din dinți ca să nu mai simt durerea. Câteva dealuri explodează și se transformă în incarnări. Puterea Oyei gonește prin noi.

Alte spirite se ridică precum munții și se reped spre inamic. Incarnările noastre se năpustesc asupra generalului, care izbucnește în urlete. O explozie de lumină argintie se zărește dedesubtul incarnărilor, iar cânterul se prăbușește. După ce incarnările se îndepărtează, cadavrul ei zace prăbușit pe o movilă de resturi, ca o păpușă din cârpe.

— I-am dat gata! exclam bucuroasă.

Mă întorc spre Mâzeli, dar el nu se mișcă. Pe la colțurile buzelor i se scurg picături de sânge. Degetele îi sunt inerte.

— Mâzeli?

Strălucirea purpurie din privirea lui se stinge. Își dă ochii peste cap. Se împleticește în spate. Efortul de-a susține magia noastră unită l-a răpus. Puterea imensă i-a secătuit ființa.

Își duce mâinile la piept, iar eu simt că inima lui e cât pe ce să se oprească.

— Mâzeli!

Se prăbușește la pământ. Întind o mână spre el, ca să-l susțin.

Însă chiar în clipa când trupul lui atinge pământul, picioarele mele cedează.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

— KHANI!

Vocea mea abia dacă se aude. Kâmarū ne duce pe brațe în infirmerie. Vindecătorii eliberează imediat zona, făcându-ne loc. Suntem puși cu grijă în hamace. Deși abia dacă-mi pot ridica brațele, strâng mâna lui Mâzeli, cu ultimele rămășițe de vlagă.

Lumina aurie a tatuajelor mele abia mai pâlpâie, pe măsură ce bățile inimii lui încetinesc. Pulsul meu încetinește odată cu al lui.

Piatra-lunii încă ne leagă spiritele. Fără un sacrificiu de sânge, nu vom putea menține legătura.

— Of, zei!

Khani se apropie în fugă de noi. Pe chipul ei se citește îngrijorarea.

Hainele sale de culoarea mandarinei și părul ei alb sunt stropite de sânge. Își potrivește ochelarii pe nas. Apoi începe să împartă ordine.

— Yameenah, adu apă! Chibudo, cârpe curate! Obu, repede! Am nevoie de ajutorul tuturor!

— *Idán ti eje, jí láti wo ọ̀na rẹ́ láradá...*

— *Ogbé inú, dáhùn ipè wa...*

Incantațiile ritmice ale Vindecătorilor reverberează printre coloanele acoperite de iederă. Khani și Vindecătorii ei își canalizează ashêul spre noi. Își pun mâinile deasupra capetelor noastre, pe inimile noastre, pe abdomenele noastre.

Dar, în ciuda incantațiilor rostite cu înverșunare, pielea noastră e tot mai rece, cu fiecare secundă. Răsuflăm din ce în ce mai încet.

Mâzeli îngaimă:

— Legătura... Trebuie s-o întrerupi.

Forța lui vitală tot mai împuținată se agață de a mea – o ancoră care mă trage în adâncuri. Dar, în ciuda presiunii pe care o simt în piept, nu vreau să cedez. Nu-mi pasă că tușesc cu sânge. Nu-mi pasă cât de mult mă doare.

Legătura care mă ucide este singurul lucru care îl ține în viață.

Îi vorbesc anevoie:

— Vom fi bine! Încearcă să rez...

Mâzeli începe să aibă convulsii. Și corpul meu zvâcnește. Vindecătorii se

străduiesc să mă țină nemișcată, în timp ce mă zvârcolesc în hamac. Deși încerc din răputeri, nu pot respira.

— Mama Agba, am nevoie de tine! strigă Khani.

Trupul înveșmântat în argintiu al Clarvăzătoarei intră iute în infirmerie. Ochii mi se încetoșează. Mâinile ei zbârcite îmi apasă pieptul. Răsună o poruncă străveche, pe care numai ea o poate invoca: — *E túu sílè!*

Același fulger care ne-a legat pe Mâzeli și pe mine îmi lovește inima din nou. Spatele mi se arcuieste și tatuajele mele scânteiază viu. Apoi lumina dispare pentru totdeauna.

Urechile îmi țiuie din cauza șocului. Abdomenul mă arde. Dar când trag din nou aer în piept, simt cum îmi îngheață sângele în vene.

Pot să respir, dar nu-l mai simt pe el.

— Mâzeli!

Mă rostogolesc din hamac și mă prăbușesc la podea. Corpul îi este zguduit de spasme incontrolabile. Pielea lui pare atât de rece...

Îl iau de mână.

— *È ɬonná agbára yin! Aprinde-ți magia! Conectează-te!*

Dar, cu toate că încerc din răputeri să leg forțele noastre vitale, tatuajele mele pâlpâie stins. Magia mea nu se aprinde.

— Ești prea slăbită!

Mama Agba mă apucă de umăr, însă îi dau mâna laoparte. Vederea mi se încetoșează de furie.

— Ce-ai făcut? strig la ea.

Vocea mea răsună în infirmerie. Deodată, spasmele lui Mâzeli încetează. Mă cuprinde îngrijorarea. Mâzeli geme: — *Jagunjagun...*

Vocea lui e atât de slabă... Doar o umbră, față de obișnuitul lui timbru sonor. Duc la gură o mână tremurândă, ca să-mi stăpânesc hohotul de plâns.

Îi iau mâinile într-ale mele, sărutându-i vârfurile reci ale degetelor.

— Sunt aici. Sunt chiar aici. Nu plec nicăieri.

Semnele pietrei-lunii pâlpâie pe pielea mea. Văd cum forța lui vitală – în nuanțe de violet – îi învăluie trupul inert. Înainte, strălucea foarte puternic. Acum pâlește sub ochii mei. O stea care nu mai poate străluci.

În spatele lui, Khani își ridică mâinile. Chipul ei spune totul: nu poate fi salvat. Răul a fost făcut.

Pleoapele lui Mâzeli se zbat.

— Ceilalți... îngaimă el. Am reușit... Ceilalți sunt...

Mă lupt cu durerea care mă sugrumă. Îl asigur: — Sunt în siguranță.

Datorită ție, toată lumea e teafără.

Lacrimi strălucitoare se adună în ochii căprui ai lui Mâzeli. Nu-mi mai pot reține hohotele de plâns. Se căznește să nu plângă.

— Eu nu... Nu vreau...

Începe să tremure. Aproape că văd cum îl învăluie teama. Îmi șterg lacrimile și mă oțlesc. Nu pot să plâng, când el are atâta nevoie de mine.

Îl mângâi pe cap așa cum mă mângâia mama, pe vremea când eram copilă.

— Acesta-i doar începutul. O vei vedea pe mama ta pe partea cealaltă. Tu și Arunima veți râde din nou împreună.

— O s-o văd și pe Oya?

Mă strânge de braț. Lacrimile i se scurg pe obraji. Îi cuprind chipul în palme și îi ofer cel mai strălucitor zâmbet al meu.

— Oya îl va primi acasă, cu brațele deschise, pe cel mai curajos soldat al ei.

Încearcă să încuviințeze din cap, dar chipul i se schimonosește de durere. Tușește cu sânge din nou.

— Nu mi-e frică.

Îmi sprijin fruntea de a lui.

— Foarte bine! Ești un soldat al morții. N-ai de ce să te temi.

Fiecare cuvânt pe care îl rostesc e ca un tăiș care mă crestează pe dinăuntru. Este săgeata pe care au tras-o în pieptul lui Baba. Este ca și cum aș fi silită să-mi smulg inima din piept și s-o îngrop din nou.

— Secerătorii... spune el, cu răsuflarea întretăiată. Să nu fie triști din pricina mea.

Ochii lui rotunzi se înceteșează tot mai mult, deși se străduiește să-i țină deschiși.

— Mâzeli!

Îi prind mâinile cu putere. Strânsoarea lui e tot mai slabă.

— Nu...

Ochii i se închid.

— ...fi tristă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

AMARI

Coapsele îmi ard. Urc în fugă treptele spre sanctuarul majilor. De jur-împrejur, văd pagubele pe care le-am provocat. Sunt cicatricile pe care le-am căpătat fiindcă am avut încredere în Inan.

Deși sanctuarul a rămas intact, pe jos, pe potecile pietruite și pe iarba de pe primul munte zac răniți. În timp ce Vindecătorii îi îngrijesc, Secunzii Mai-marilor se căznesc să împiedice lumea să treacă podurile.

— Pentru numele lui Yemoja! țipă Nâo când un Vindecător scoate o bucată groasă de scoarță care s-a înfipt în coapsa ei.

Stropi de transpirație îi acoperă capul ras. Tatuajul ei *lagbara*, de pe gât, e acoperit de sânge.

În fața ei, Kenyon zace inconștient. Respiră încet, abia auzit. Sângele i-a încleiat șuvițele albe de pe frunte. Și Na'imah țipă, luptându-se să-l readucă la viață.

— Zélie?

O caut cu privirea prin învâlmășeală, dar nu e nicăieri. Nu-l găsesc nici măcar pe Mâzeli. Niciunul dintre Secerătorii ei nu e în mulțime.

Apuc brațul unui Vindecător și întreb:

— Tu! Ai văzut-o pe Zélie?

— Au dus-o la infirmerie...

Ochii lui se deschid larg.

— Nici ea, nici Mâzeli nu mai respirau...

Alerg spre turnul principal. Trec în fugă pe lângă trupuri inerte și îmi croiesc drum printre Vindecători. Sângele pătează treptele de piatră ale turnului, lăsând o dâră sinistră până la infirmerie. Mă rog să nu fie sângele ei. Dacă Zélie nu e teafără, nu mi-o voi ierta niciodată...

— Nu!

Urletul ăsta, care nici măcar nu pare omenesc, mă face să-mi curm goana. Mă înfior. Încremenesc în fața ușilor batante ale infirmeriei.

Vreau cu disperare să rămân afară, dar mă forțez să intru.

— Zélie?

Îi zăresc silueta. Simt că mă lasă picioarele. Apoi îmi dau seama care este cauza durerii ei.

Ceruri...

Îmi duc mâinile la gură. Zélie stă aplecată peste trupul zdrobit al lui Mâzeli. Îi înlănțuie gâtul cu brațele. Băiatul – care de obicei nu poate sta locului – e complet nemișcat. Sângele i se scurge din colțurile buzelor.

Brațele lui lungi atârnă fără vlagă.

Cuvintele lui Zélie revin în mintea mea.

Va face ceea ce trebuie atunci când îi vine ușor, dar în momentele cruciale te va înjunghia pe la spate! Nu poți avea încredere în el, Amari. Ceea ce ne lasă sunt doar cicatrici.

Vinovăția mă macină. Privesc o cicatrice care știu că nu o să dispară niciodată.

Ea a încercat să mă convingă să accept adevărul, dar am ales să am încredere în Inan.

— Zélie, trebuie să te odihnești.

Mama Agba se apropie șovăitor de ea. Zélie urlă. Durerea ei îi ține pe toți la distanță. Nimeni nu îndrăznește să se apropie.

Deși Mama Agba îi rostește din nou numele, Zélie nu răspunde. Când Clarvăzătoarea noastră pune o mână pe umărul lui Zélie, ea se dezlanțuie.

— *Nu mă atinge!*

Țipătul ei îmi străpunge urechile ca niște cioburi de sticlă. O împinge pe Mama Agba cu atâta putere, încât bătrâna Clarvăzătoare se împleticește și se lovește de o coloană.

— N-a fost cu puțință să-l salvăm, îi zice Mama Agba, iar ochii ei se umplu de lacrimi. Ai fi murit dacă...

— Atunci, să mor! îi strigă Zélie. Ar fi trebuit să mor!

Își duce mâinile la piept, cu fața schimonosită de durere. Își înfinge unghiile în piele, de parcă așa ar putea ajunge la propria inimă.

— Ar fi trebuit să mor.

Vocea i se liniștește. Zélie cade în genunchi.

— Ar fi trebuit să *mor*, repetă pentru o ultimă oară.

Lumea se prăbușește în jurul meu. Din cauza mea, Mâzeli e mort. Din cauza mea, e posibil să fi pierdut războiul.

Da, azi am alungat armatele lui Inan, dar se vor întoarce cu întăriri. Nu avem unde să ne ascundem. Am pierdut orice avantaj pe care l-am avut până acum.

Hohotele lui Zélie devin tot mai desperate. Khani intervine.

— Sedați-o! ordonă Vindecătoarea. Corpul ei nu poate face față

efortului.

Vindecătorii se apropie, iar Zélie se zbate ca un animal. Le aud incantațiile. Ies în fugă din cameră. Nu mai pot îndura să văd ce am provocat.

Nu suport să-i aud țipetele.

Urletul ei răsună prin ușile batante. Îmi duc o mână la gură ca să-mi înăbuș lacrimile.

Am distrus totul.

Și nu știu dacă mai pot îndrepta ceva.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

INAN

Niciodată nu e de ajuns.

Acest adevăr îmi străpunge sufletul precum o sabie. Ca o suliță înfiptă drept în inimă. Mă uit la urgia din afara bazei rebelilor. Degetele îmi tremură când strâng în mână moneda de aramă. Aici ar fi trebuit să negociem pacea. În schimb, nici măcar nu ne putem număra morții.

— Am crezut că i-am prins, spune Ojore.

Îi tremură bărbia. E nevoit să-și întoarcă privirea. Mama îl ia în brațe, protejându-l de imaginea măcelului. Cadavrele zac în ceea ce a mai rămas din junglă. Dealurile s-au transformat în movile de pământ bătătorite. Copacii uriași au fost smulși din rădăcini. Corpul lui Jokôye încă nu a fost recuperat.

Mi-am antrenat titânii zi și noapte. Parcă aud din nou ultimele cuvinte ale generalului. Data viitoare când îi vom înfrunta pe rebelii Iyika, vom fi pregătiți pentru manevrele lor. Îi vom anihila pe trădătorii ăia înainte să facă o mișcare!

Îmi aplec capul și duc la piept pumnul strâns, pentru a cinsti spiritul lui Jokôye.

A sacrificat totul pentru acest regat. A făcut totul ca să protejeze Tronul.

Generalul ar fi trebuit să fie arma noastră secretă. O forță pe care nici măcar Zélie să n-o poată învinge. Doar datorită forței lui Jokôye m-am simțit suficient de puternic încât să aduc pacea, dar ce pace poate fi durabilă, dacă inamicul este capabil de așa ceva?

Mama îmi spune:

— Nu vreau să fiu grosolană, dar n-avem timp de jeli. Nu trebuie să le dăm rebelilor *Iyika* ocazia să se reorganizeze. Dacă o să înceapă represaliile în Lagos...

Nu termină ce are de spus, dar nici nu e nevoie s-o spună. În câteva clipe, jungla a devenit un pustiu. Dacă jungla aceasta ar fi fost un oraș, mii de civili ar fi murit în lupta noastră.

Șoptesc jurământul:

— Datoria înainte de sine.

Asta ar striga tata, dacă ar fi aici. Războiul a scăpat de sub control. În

curând, nu va mai exista o Orisha pe care s-o protejăm.

Am vrut să fiu un rege mai bun, dar, după tot ce s-a întâmplat, nu mai am alternativă. Nu contează că nu am aprobat atacul. Orice speranță c-am putea avea parte de pace zace laolaltă cu morții mei, pe acest câmp de luptă.

Datoria înainte de sine. Strâng în pumn moneda de aramă. *Datoria înainte de sine.* Data viitoare când ne vom întâlni, nu va exista împăcare. Doar distrugere totală.

Un singur învingător va rămâne la sfârșitul acestui război. Un singur conducător va sta pe tronul meu. Nu mai pot da înapoi. Trebuie să-i elimin pe *Iyika*, indiferent care vor fi urmările pentru Amari și Zélie.

Voi pune capăt acestui război.

Mama se întoarce spre Ojore și ordonă: — Adună restul soldaților! Vom ataca iar, cât timp ei sunt la pământ.

Scutur din cap.

— Nu. Atât timp cât sunt uniți, ne vor învinge. Nu contează câți soldați avem.

Închid ochii și încerc să vizualizez următoarele noastre mișcări ca pe niște piese pe o tablă de senet. Trebuie să-i slăbim iremediabil. Să dezbinăm, să cucerim, iar apoi să-i forțăm să se predea.

— Cum să facem asta? întreabă Ojore.

Mă uit la moneda de aramă, imaginându-mi chipul lui Zélie. Pentru o clipă, am crezut că vom putea trece peste durere. Acum știu că acea zi nu va veni niciodată.

Îi răspund:

— Vom folosi ceea ce Amari și Zélie urăsc cel mai mult. Pe mine.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

ZÉLIE

NU FI TRISTĂ.

Încă aud vocea lui Mâzeli. Lacrimi tăcute mi se preling pe obraji, picurând pe gresia din baie. Mă aflu în apartamentul meu din aripa Mai-marilor. Îmi cuprind pieptul cu brațele, chinuindu-mă să respir. Mă dor coastele. După trei zile, lumea din jurul meu tot nu și-a recăpătat culorile. Sângele lui Mâzeli încă îmi pătează pielea.

— Zélie?

Îngheț când vocea lui Tzain răzbate prin ușa dormitorului meu. Îmi acopăr gura cu mâna, încercând să-mi înăbuș respirația chinuită.

— Se adună Consiliul sanctuarului, spune el încet. Mai-marii îți cer să li te alături.

— Nu-mi pasă. Pleacă!

Pentru că locul sanctuarului a fost deconspirat, toată lumea e cu ochii în patru. Dar eu nu pot să văd și să fac nimic din cauza durerii copleșitoare. Nu facem decât să luptăm la nesfârșit.

Ce rost are, când oamenii noștri mor?

— Nu fi tristă.

Șoptesc ultimele cuvinte ale lui Mâzeli. *Nu fi tristă.*

Mă ridic de pe gresie. Picioarele îmi tremură. Mă târăsc spre cada de cupru, plină cu apă, care mă așteaptă de ore întregi. Îmi scufund degetele în apa rece. Aerul din jurul meu se rarefiază. Se întâmplă de fiecare dată când încerc să spăl de pe trupul meu ultimele rămășițe ale lui Mâzeli.

La naiba!

Vinovăția mă sufocă. Baia începe să se învârtă cu mine. E ca și cum tot aerul a fost scos din încăpere.

Ar fi putut să trăiască. Ar fi trebuit să trăiască. Era de datoria mea să-l protejez. Dar am dat greș.

Acum trebuie să port povara greșelilor mele.

În ușa dormitorului meu se aud ciocănituri slabe. Ușa se deschide.

— Pleacă!

Nu pot permite ca Tzain să mă vadă așa.

Mă târăsc pe podea, ca să închid ușa la loc. O mână bandajată se

propște în ea. Când musafirul nepoftit intră, nu-mi vine să cred.

— Roën? șoptesc.

Pletele sale negre încadrează chipul mercenarului. Îngenunchează pe podeaua de gresie și îmi cuprinde fața în mâinile lui aspre.

— Ce faci...

— Nu vorbi! mă întrerupe el. Doar respiră!

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă chinui să inspir. Mă ghemuiesc când un alt spasm îmi scutură pieptul.

— Uită-te la mine!

Roën îmi ridică fața spre a lui, ferm, dar tandru. Nu vreau să-i întâlnesc privirea. Nu vreau să vadă nimeni cât de năruită sunt pe dinăuntru.

— Uită-te la mine!

Vocea lui e doar o șoptă.

— E în regulă.

Mă simt ca și cum aș împinge un munte cu mâinile goale. Cu toate astea, uitându-mă în ochii lui, reușesc să-mi relaxez gâtul. Atingerea lui Roën e tot mai blândă. Încep să respir mai liber.

— Așa!

Cu degetele mari, mângâie pielea din spatele urechilor mele. Mă uit la el cu ochi mari, cu respirația întretăiată. În sfârșit, simt că în cameră e din nou aer.

— Ce faci aici? îl întreb.

Roën mă ridică în picioare și mă așază pe marginea căzii.

— M-au chemat Mai-marii. Au strâns tot ce-au putut, ca să mă plătească să-i ajut.

Ia o cârpă și îmi cuprinde cu blândețe obrazul. Șterge sângele și murdăria care îmi acoperă fața. Închid ochii și mă sprijin de el, inspirându-i mirosul dulceag, ca de miere.

— A murit, rostesc cu buze tremurătoare.

Sună atât de ciudat s-o spun cu voce tare. L-am cunoscut pe Mâzeli cu doar două luni în urmă. Nu știu cum a reușit să se strecoare în inima mea.

Roën stoarce cârpa.

— N-am avut niciodată un Secund. Dar am avut o parteneră. Chiar și acum, ziua în care am pierdut-o este cea mai urâtă pe care am trăit-o vreodată.

Vocea îi e liniștită, dar tonul lui nu reușește să-i ascundă suferința. Este ciudat să descopăr atât de multe despre el, să privesc în inima lui – inima pe

care pretinde că nu o are.

— Cum ai cunoscut-o?

Un zâmbet abia mijit i se citește pe buzele trandafirii, dar dispare curând.

— M-a găsit în timp ce scormoneam prin gunoaie. Fata aceea m-a scos din șanțuri. Probabil că încă ar trăi, dacă m-ar fi lăsat să mor de foame.

Noi lacrimi mi se adună în ochi. Îmi feresc privirea. Mă întreb unde ar fi putut ajunge Mâzeli, dacă nu ne-am fi întâlnit sau dacă aş fi fugit dincolo de mare. Nu mi-am dorit niciodată acest război. Nu mi-am dorit nici să fac parte din acest clan. După ce a murit Baba, n-am mai vrut pe nimeni și nimic.

Am vrut doar să fiu liberă.

Scutur din cap. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei.

— Trebuie să plec de aici, îi zic lui Roën.

— Să părăsești sanctuarul?

— Nu. Regatul.

Mă simt ca o trădătoare pentru că o spun, dar nu mă pot minți. Am fost o proastă să cred că dincolo de războiul ăsta se află libertatea. Singurele lucruri statornice în viața mea sunt dezastrul și moartea; mă urmăresc oriunde mă duc.

Apa din cadă s-a înroșit. O privesc. Îmi dau seama că nu mai pot continua așa.

Murmur:

— Nu mai suport să-i îngrop pe cei pe care-i iubesc.

Roën mă ascultă cu atenție. Mâna lui s-a oprit la un centimetru de obrazul meu. Îmi evită privirea. Înmoaie cârpa în apă și începe să-mi curețe sângele de pe mâini.

— Chiar îți dorești asta?

Dau din cap în chip de aprobare, iar Roën se uită în podea.

— Dacă vrei cu adevărat să pleci, acum ai cel mai bun prilej.

Nedumerită, îmi înclin capul într-o parte. Intuiesc că există un mesaj ascuns în vorbele lui.

— De unde știi?

— Nu pot spune mai multe.

Când dă să-mi curețe brațul cu cârpa, îl apuc de mână.

— Vorbește! îi cer. Ce știi?

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

AMARI

Trebuie să îndrept lucrurile.

Simt o durere ascuțită în piept. Tot sanctuarul s-a adunat pe al treilea munte.

Deși Mâzeli a fost singurul maji ucis în atac, oricare loc pare gol, în lipsa râsetelor lui. Moartea lui e o povară la fel de grea ca norii plumburii ce se zăresc dedesubt de noi.

Mai-marii se așază în centrul lespezii de calcedonie. Am senzația că păcătuiesc fiindcă stau printre ei. Încă de la atac, am tot așteptat ca adevărul să iasă la iveală, ca lumea să mă pedepsească pentru greșeala mea. Dar Zélie n-a spus nimănui cum a descoperit Inan baza noastră. Nu știu de ce mă protejează.

Vocea lui Nâo acoperă murmurul mulțimii agitate:

— Trebuie să facem o alegere! Locul sanctuarului a fost dezvăluit. E prea periculos să rămânem aici.

— Și încotro să mergem? Întreabă Na'imah. În Orisha, niciun loc nu mai este sigur.

— Nu plecăm nicăieri! strigă Kenyon. O să luptăm!

Tzain li se alătură ultimilor maji care pășesc pe piatră. Când privirile ni se întâlnesc, clatină din cap. Îmi fac griji că Zélie nu va ieși niciodată din camera ei.

Acum mai mult ca oricând, trebuie să găesc o cale de-a câștiga războiul. Dacă nu reușesc, înseamnă că Mâzeli a murit degeaba. Durerea și suferința noastră vor fi în zadar.

Kenyon întărește mulțimea:

— Totul a început în Lagos și tot acolo se va termina. Ne prefacem că suntem lipsiți de apărare, dar am ținut piept forțelor monarhiei cu ajutorul pietrei-lunii. Știm ce avem de făcut!

Intervin:

— După ce i s-a întâmplat lui Mâzeli, Zélie nu va mai folosi puterea asta.

— De când are ea un cuvânt de spus? întreabă Kenyon. S-o scoată cineva pe fata aia din camera ei!

Nările lui Tzain freamătă de furie. Se desprinde din rândul celor care

înconjoară lespeda de calcedonie și se năpustește spre mijlocul ei. Îi așin calea.

Îmi proptesc palmele în pieptul lui.

— Tzain, nu! O să înrăutățești situația.

— Dați dovadă de puțină compasiune! le strigă Tzain celorlalți. Sora mea și-a pierdut Secundul.

— Eu am pierdut un sfert din clanul meu! țipă Kenyon. Și totuși, n-am stat degeaba, ca să jelesc!

Izbucnesc atâtea certuri, încât e imposibil să le țin socoteala. Închid ochii, încercând să reduc la tăcere zgomotele din jur. Nu putem rămâne aici, dar nici nu putem ataca orbește. Data viitoare când forțele noastre se vor ciocni cu ale lui Inan, trebuie să știm foarte bine ce facem. Doar unul dintre noi va supraviețui.

— La ce te gândești? mă întreabă Tzain.

Îmi ridic mâinile și privesc cicatricile lăsate de magia mea. Mai că-l pot auzi pe Tata șoptindu-mi cuvintele pe care a încercat să mi le întipărească în minte când eram copilă.

Încă de la început, am avut puterea de-a pune capăt acestei situații. Însă n-am vrut să-mi folosesc abilitățile împotriva oamenilor pe care îi iubesc. Dar acum nu mai am unde să fug.

Orîsha înainte de toate.

— Dacă am destui titani Conectori în jurul meu, cred că pot s-o dobor pe Mama.

Tzain mă apucă de mâini.

— Nu! E prea periculos s-o înfrunți de una singură.

— Cine altcineva o poate provoca la luptă? îl întreb. Cine altcineva poate storce până și ultimul strop de viață din venele lui Inan?

Închid ochii și derulez în minte toate greșelile mele. Atâta amar de timp, am crezut că Tata e un monstru. Dar dacă faptul că era cârmuitorul acestui regat l-a obligat să acționeze astfel? Războiul este o cursă către moarte, iar acum Mama și Inan câștigă.

Îl împing pe Tzain la o parte și mă îndrept spre mijlocul cercului. Nu pot îngădui ca sângele nostru să se verse în continuare. Trebuie să pun capăt războiului, cu orice preț.

Ridic o mână, iar gestul meu îi amuțește pe toți.

— Am o idee, le zic.

Dar nu apuc să adaug nimic. O voce răsună din spatele meu: —

Așteaptă!

Toți ochii se întorc spre Zélie, care iese în fugă din turnul Mai-marilor.

Caftanul mov flutură în urma ei. Buclele albe încă îi sunt năclăite de sânge. Rămân mută de uimire. Se uită la mine, dar privirea ei stăruie asupra mea doar o clipă. Apoi se adresează mulțimii: — Nu e nevoie să luptăm. Mai există o cale de-a ieși din acest război.

CAPITOLUL ȘAIZECI

ZÉLIE

Mă pregătesc să mă adresez majilor. Palmele mele asudă. Mai-marii stau în cerc, în jurul meu. Tzain pășește între mine și Amari.

Mi se usucă gâtul când mă uit la ea. Păstrez tăcerea cu privire la faptul că din cauza ei am fost atacați. Nu sunt pregătită să discut cu ea. Nu am mult timp la dispoziție.

Chiar și de aici, simt setea de sânge a majilor, dorința lor de-a se avânta în luptă. Dar informația pe care am obținut-o cu greu de la Roën ne dă ocazia să alegem – ocazie pe care nu am avut-o până acum. De data asta, nu suntem nevoiți să luptăm. Putem trăi dincolo de această zonă de război.

— Regele nu este în Lagos! le strig. Se ascunde în Ibadan. Monarhia se așteaptă să mărsăluim până la palat și să ne irosim forțele într-un alt loc decât acolo unde ar trebui. Plănuiesc să ne anihileze când trupele noastre vor fi împărțite.

Não își încrețește fruntea și întreabă:

— Ce înseamnă asta? Mergem în Ibadan?

— N-ar trebui să mușcăm momeala, răspund eu. Ar trebui să profităm de ocazie.

Îmi strâng pumnii, pregătindu-mă pentru reacția lor. Ar fi foarte ușor să fug, să plec pe furiș, în toiul nopții. Dar gândul la Mâzeli mă oțelește. El nu i-ar părăsi niciodată pe maji.

Nici eu nu pot să-i las în urmă.

— Dacă forțele monarhiei sunt împărțite între Ibadan și Lagos, avem drum liber spre un loc în care vom fi în siguranță. Putem să ne îndreptăm spre coasta Ilorinului, să navigăm dincolo de granițele Orishei.

Não face un pas înapoi.

— Doar nu vorbești serios! Vrei să fugim?

Scutur din cap.

— Nu. Vreau să trăim.

Potopul de furie care se dezlănțuie împotriva mea mă ia pe nepregătite.

— Ai de gând să lași monarhia să câștige?

— Aici e casa noastră! Unde să ne ducem?

— Cum rămâne cu restul majilor?

Cum să-i fac să înțeleagă că există și altceva în afară de această luptă fără sfârșit? Ce rost are să rămânem aici, când știm că nu putem câștiga?

Kenyon iese în față și dă glas nemulțumirii tuturor: — Eu nu plec. Nu-mi pasă că ți-ai pierdut Secundul. Arzătorii nu fug.

Mă apropii de el. Îi înfrunt fățiș furia.

— Atunci, veți muri. Cine știe câți cênteri mai are monarhia? După atacul ăsta, vor ști unde să ne găsească!

— Atunci, lasă-i să ne găsească! exclamă Kenyon.

Replica lui e un strigăt de luptă care îi întărește pe ceilalți.

— Să vină din nou la zidurile noastre! adaugă Kenyon. N-au decât să încerce să ne captureze!

— Știi ce-o să se întâmple când vă vor prinde?

Mătasea îmi alunecă pe piele. Îmi trag caftanul peste cap și le arăt spatele meu. La vederea cicatricilor mele, un murmur străbate mulțimea.

Obrajii îmi ard de rușine, dar refuz să-mi ascund durerea. Trebuie să înțeleagă că nu au cum să câștige această luptă. Dacă rămânem într-un regat care ne va considera mereu niște viermi, nu ne așteaptă decât vărsarea de sânge.

Continui:

— Dușmanii noștri nu au onoare. N-au nicio rețineră. Când ne vor găsi, ne vor ciopârți trupurile. Ne vor distruge din interior.

Îmi potrivesc caftanul la loc. Le observ în mulțime pe Mări și pe Bimpe. Faptul că le văd aici îmi dă curaj să vorbesc mai departe.

— Am jurat să-mi protejiez clanul. Așa știu eu cel mai bine să-l apăr. Nu pot continua să lupt. Nu mai suport să-i pierd pe cei pe care-i iubesc.

Capetele se pleacă la auzul cuvintelor mele. Pentru o clipă, tot muntele rămâne cufundat în tăcere. Chiar și Kenyon face un pas înapoi, întorcându-se în cercul Mai-marilor.

— Dar asta e casa noastră, intervine Kâmarū.

Vocea lui, de obicei baritonală, e o șoaptă. Nu își exprimă doar nedumerirea și furia. Ne face cunoscută suferința lui.

Știu că vorbește despre durerea pe care niciunul dintre noi nu vrea s-o înfrunte.

Cercetez mulțimea din priviri și vorbesc:

— Când Mai-marii au construit acest loc, aici erau doar piscuri golașe. Nu a devenit un cămin pentru că au ridicat turnuri. A devenit un cămin pentru că l-au construit împreună. Nu templele și pământurile contează. Atât

timp cât ne avem unii pe ceilalți, vom purta mereu Orisha în noi. Nimeni nu ne poate lua asta.

Îmi țin respirația și aștept răspunsul Mai-marilor. În mulțime se aud șoapte. Sunt aproape de a primi aprobarea lor, după care tânjesc.

Amari vine în față. Chipul i se luminează.

Vocea ei răsună în liniștea din jur:

— Zélie are dreptate. Aceasta este singura șansă de scăpare. Dar ar putea fi totodată și șansa noastră de a câștiga.

— Ce faci?

O apuc de braț. Stăm față în față. Corpul meu încă tremură, dar nu-mi feresc privirea.

— Nu face asta! *Te rog!*

Amari strânge din buze. Privirea ei se oprește asupra mâinii mele. Oftează prelung și închide ochii.

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot abandona căminul fără să lupt.

Încerc să o rețin aici, lângă mine.

— Amari, nu! Vărsarea de sânge trebuie să ia sfârșit!

Se smulge din strânsoarea mea. Toți așteaptă cu sufletul la gură cuvintele ei. Se întoarce cu fața către mulțime.

— Pentru prima dată, suntem în avantaj! strigă ea. Le putem evita șiretlicurile. Nu e nevoie să mășăluim până în Lagos și să le doborâm toată armată. Tot ce avem de făcut e să-l eliminăm pe rege!

Amari e din ce în ce mai însuflețită. Atrage toate privirile. Aproape că zăresc strălucirea unei coroane pe buclele ei.

Ridică brațele în aer.

— De ce să fugim? De ce să dăm piept cu pericole necunoscute, când putem răzbuna moartea lui Mâzeli și lupta pentru căminul nostru?

Tot corpul îmi amorțește. Amari a răsturnat situația chiar sub ochii mei. Toată lumea vociferează. Chiar și Secerătorii se agață de îndemnul ei la răzbunare.

Pumnul lui Amari țâșnește în aer.

— Să ne ridicăm împotriva lor! strigă ea. Să ne unim și să punem capăt războiului! Împreună, putem învinge! *Gba nkàn wa padà!*

Cuvintele în yoruba se rostogolesc stângace de pe buzele ei, dar își fac efectul. Strigătul lui Amari provoacă o reacție în lanț: fiecare maji îl repetă, până când tot muntele se cutremură.

— *Gba nkàn wa padà! Gba nkàn wa padà!*

Mă las să cad pe lespedea de calcedonie. În urechile mele răsună
zgomotele războiului.

Gba nkàn wa padà!

Să luăm înapoi ceea ce ne aparține!

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

AMARI

Următoarele ore trec ca prin ceață. Toată lumea e unită de un scop nou și însuflețită de gândul câștigării războiului. Pentru că Zélie este împotriva atacului, mie îmi revine sarcina de a-i conduce pe rebelii *Iyika*. Am impresia că mi se învâрте capul. Ne așezăm în cantină. Vrem să punem la punct ultimele detalii ale planului, folosindu-ne de toți majii pe care îi avem.

Kenyon lovește cu pumnul în masă.

— Eu zic să-i mobilizăm pe toți cei capabili să lupte și să luăm Ibadanul cu asalt, propune el. Probabil că Nehanda e alături de rege. Vom avea nevoie de fiecare maji pe care-l avem la dispoziție.

— Nu puteți lua *cu asalt* Ibadanul, ripostează Na'imah. E departe, în munți.

— Și, dacă totuși o facem, ne pierdem cel mai mare avantaj, îi reamintesc lui Kenyon. Inan nu trebuie să afle că suntem acolo decât când va fi prea târziu ca să ne poată opri.

Mă aștept să aud proteste, însă toate ideile mele sunt acceptate. Mai-marii stau pe gânduri câteva clipe. Fiecare se gândește la alternative.

— Ce-ar fi dacă am ataca doar noi, Mai-marii? întreabă Kâmarū. Majoritatea armatei monarhiei încă e dincolo de zidurile Lagosului. N-am avea nevoie de mulți oameni.

Dau aprobator din cap.

— Așa-i. Să ne strecurăm în Ibadan cu zece oameni va fi mult mai ușor decât să ne strecurăm cu o sută.

Na'imah strâmbă din buze și zice:

— Suntem siguri că vom fi zece?

Toate privirile se îndreaptă spre scaunul gol.

— N-am mai văzut-o pe Zélie de când a plecat de pe piatra de calcedonie. Nici măcar nu știu dacă are de gând să lupte.

Oare rebelii *Iyika* mi-ar asculta ordinele dacă ar ști că eu am provocat suferința lui Zélie? Roșesc, dar mă forțez să vorbesc mai departe:

— Dacă îi luăm doar pe Mai-mari în Ibadan, atunci Secunzii noștri ar trebui să-i conducă pe toți ceilalți spre Lagos. I-am putea ține departe de luptă și, în același timp, l-am face pe Inan să creadă că am mușcat momeala

lui.

— O să mă ocup eu de asta.

Kâmarū se ridică. Odată cu el, se ridică și o mică greutate de pe umerii mei. După ce i s-a întâmplat lui Mâzeli, nu vreau ca vreun alt maji să pățească ceva. Așa, cel puțin vor fi în siguranță.

— Cum rămâne cu sătenii? insistă Khani. S-ar putea să fie prinși la mijloc, în luptă.

Jahi adaugă:

— Sau chiar mai rău: regele și regina i-ar putea folosi drept scut.

Mi se usucă gâtul. O tăcere plină de încordare se așterne peste noi. Aș vrea să le zic că Inan nu și-ar sacrifica poporul, dar nu mai cred acest lucru. Nici lui, nici Mamei nu le pasă pe cine rănesc. Sunt în stare să ucidă pe oricine ca să câștige acest război.

— Ar trebui să luăm în considerare și alte strategii, propune Jahi pe un ton precaut. Aceiași munți care îl feresc pe rege îl și închid ca-n cușcă. Nu avem nevoie de precizie ca să câștigăm...

— Noi nu suntem ca ei, îl întrerup pe Jahi. Putem și să-i eliminăm, și să împiedicăm vătămarea sătenilor. Pur și simplu avem nevoie să pătrundem acolo fără să fim văzuți.

Privirea mea se îndreaptă din nou spre scaunul pe care ar trebui să stea Zélie. Ea și Tzain au crescut în Ibadan. Însă nu cred că Zélie ne va ajuta, dat fiind că nici măcar nu vrea să mergem acolo.

— Tzain!

Îi fac semn cu mâna, din capătul opus al cantinei. Fratele lui Amari tocmai cară provizii împreună cu Imani – geamănul lui Khani și, totodată, cel mai puternic Cancer al nostru.

Tzain face o pauză și se îndreaptă spre noi.

— Ce se întâmplă?

Le aruncă o privire celor de la masă, iar eu îi fac semn să se așeze și îi explic:

— Niciunul dintre noi nu a fost vreodată în Ibadan. Ne trebuie o modalitate de-a intra acolo fără să fim descoperiți. Știi ceva ce ne-ar putea ajuta?

Buzele lui Tzain se întredeschid; o umbră i se așterne pe chip când își dă seama cine lipsește de la masă. Simt un gust amar. Nu mi se pare corect să-l pun într-o astfel de situație.

— Dacă îți cer prea mult...

Tzain ridică o mână, întrerupându-mă.

— Încerci să câștigi un război. Voi face tot ce pot ca să ajut.

Ne uităm unul la celălalt. Pielea mi se încălzește sub privirea lui. Tzain se apucă să cerceteze hărțile rudimentare, căutând o cale de acces.

— Uite! Aici!

Îmi arată lacul aflat la nord de centrul satului.

— Zélie și cu mine înotam aici foarte des, când eram copii. Dacă vă scufundați destul de adânc, veți ajunge la peșterile subacvatice.

— Până unde se întind peșterile? îl întreb.

— Dacă o găsiți pe cea potrivită, vă veți putea strecura în sat chiar dacă vă aflați în afara munților. Vă pot arăta drumul.

Îmi vine să-l iau în brațe. Crisparea pe care o simt se risipește imediat ce punem la punct ultimele detalii ale planului nostru.

Kâmarū poate săpa un tunel prin munte. Năo ne va purta prin apă. Pentru prima dată de când adunarea mea a eșuat, victoria îmi pare aproape. Vreau să mă arunc înainte și s-o înșfac.

Lucrăm împreună până când fiecare detaliu este confirmat. Când totul a fost stabilit, soarele apune. E ultima noapte pe care o petrecem în sanctuar. În cantină domnește o atmosferă solemnă. Oamenii se pregătesc să-și ia rămas-bun.

— Și acum ce facem? întrebă Năo.

Mă ridic de la masa de piatră.

— Cheam-o pe Mama Agba! Am o idee.

.....◆◆.....

Durează doar o oră să pregătim cantina. Kâmarū creează o scenă din piatră, în timp ce Dakarai pregătește tobele bata. Folake și Luminarii ei fac să plutească prin încăperea sfere scânteietoare ca niște stele. Tinerii divineri pun pe mese mâncarea pe care-o mai avem. Aroma dulce de súyà și de supă egusi îmi răsfată nările. Pășesc prin sala aglomerată. Discuțiile însuflețite încetează când Mama Agba se îndreaptă schiopătând spre mijlocul sălii.

— Acest sanctuar dăinuie aproape de când există magia pământului nostru, spune Mama Agba. Pe aici au trecut toți Mai-marii, încă de la începutul timpurilor. Sanctuarul a slujit drept inimă a majilor. Când monarhia a atacat, voi i-ați apărat zidurile sacre. Strămoșii voștri sunt mândri de voi.

Cuvintele ei stârnesc aplauze. Mama Agba zâmbește. Privește chipurile care umplu încăperea. Deși știu că nu trebuie să am așteptări prea mari, sunt

dezamăgită că n-o văd pe Zélie în cantină.

Ce se întâmplă acum e mai important decât ea, îmi reamintesc. N-o pot alege pe prietena mea, când soarta Orîshei e în joc.

Mama Agba continuă:

— Ultimele luni n-au fost deloc ușoare. Ați fost încercați peste măsură. Dar datorită vouă avem o șansă. Datorită tenacității voastre, încă putem câștiga acest război. Vom oferi poporului nostru libertatea pe care o merită.

Închid ochii și îmi imaginez cum va fi totul când vom izbuti. Îmi imaginez ce gust va avea victoria noastră. După ce familia mea nu va mai fi, Orîsha va avea o șansă de-a cunoaște pacea. Probabil prima șansă pe care a avut-o vreodată.

Am dovedit că putem fi uniți și că sub conducerea noastră există un loc pentru fiecare maji, titán sau kosidán. Pur și simplu trebuie să ducem planul până la capăt.

Cu un singur atac, regatul va fi al nostru.

Clarvăzătoarea adaugă:

— Măine, Mai-marii noștri vor porni la drum, ca să se asigure că nicio viață n-a fost pierdută în zadar. Vom cinsti fiecare sacrificiu plin de curaj, creând un regat în care cei ce posedă magie pot domni!

În partea din spate a sălii, Năo și Secundul ei rostesc la unison o incantație. Cu ajutorul magiei, ridică vinul de palmier din butoaiele mari și toarnă băutura dulce în cupe de cositor. Tahir și ceilalți Fauri încep să cânte, împărțind cupele mulțimii.

Una tocmai mi se așază în palmă. Mama Agba o ridică pe a ei în aer. Zeci de cupe se înalță drept răspuns la toastul ei. Acum înțeleg pentru ce luptăm. În Orîsha mea, vom crea sanctuare de la un capăt la celălalt al țării. Ne vom aduna și vom sărbători împreună.

— Ați făcut tot ce-ați putut ca să vă pregătiți. Restul e în mâinile zeilor. Măine veți lupta.

Mama Agba își înclină cupa.

— În seara aceasta, trăiți!

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

AMARI

Peste câteva ore, muzica și râsetele răsună în sanctuar.

Vinul de palmier curge în valuri. Melodiile minunate ale lui Na'imah se aud în toată cantina. Zâmbesc și mă sprijin de o masă. Contemplu trupurile care împânzesc ringul de dans. Dacă inspir suficient de adânc, pot simți mirosul dulce al speranței plutind în aer.

Não mă împunge în coaste. Arată minunat în rochia ei lungă, albastră.

— Vino! mă îndeamnă. E petrecerea ta, pe toți zeii! Ia o cupă cu vin!

Când pocnește din degete, un Faur trimite în mâna mea o cupă de cositor. Não își ciocnește cupa de a mea, apoi își petrece un braț pe după gâtul meu.

— Pentru victorie! strigă ea.

— Pentru victorie, repet eu.

Iau o înghițitură. Savurez gustul cuvântului „victorie”

— Dacă hotărâsc să-ți îngădui să fii regină, ai face bine să organizezi mai multe petreceri ca aceasta.

Deși glumește, cuvintele ei mă surprind. Până acum, voiau s-o știe pe Zélie urcată pe tronul meu.

— *Na'imah!*

Muzica se oprește când țipătul răsună în sală. Fac repede un pas în față, gata de luptă. Dar apoi îl văd pe Kenyon croindu-și drum prin mulțime. Părul i se revarsă pe pieptul gol. Cade în genunchi în fața scenei.

— Na'imah, te iubesc!

Fata își ascunde fața în palme. Din mulțime se aud chicote.

— Pe toți zeii! Kenyon, ești beat!

— Știu. Dar tot e adevărat!

— *Mo fi àwon òrìsà búra...*

Na'imah coboară valvârtej de pe scenă. Muzica reîncepe. Țipă la Kenyon, dar el desprinde de la centură un buchet ofilit de floarea-soarelui. Nici măcar Na'imah nu se poate abține să zâmbească.

Não se strică de răs.

— Ai făcut treabă bună, mă încurajează ea. Du-te să te distrezi!

Aștept să plece, pe urmă las cupa deoparte. Tata nu bea niciodată înainte de o bătălie. Nici eu nu pot să beau. Amintirile despre Tata mă năpădesc pe

măsură ce mă plimb prin mulțime. Mă întreb dacă ar fi fost mândru de ce am făcut, de liderul care am devenit.

— *Simt ceva...*

Dau peste un grup adunat în jurul Mamei Agba. Clarvăzătoarea stă într-un cort colorat, în timp ce Folake scapără luminițe sclipitoare în spatele capului ei. Oamenii zâmbesc când Mama Agba își ridică bărbia și privește printre gene.

— Simt că un înțelept mare și puternic se află lângă mine! zice ea.

Toate privirile cad asupra mea și simt că obrajii îmi iau foc. Dau să plec, dar ceilalți mă forțează să intru în cortul Mamei Agba.

Îmi ia mâna într-ale ei.

— Apropie-te, înțeleaptă Amari! Lasă-mă să văd ce îți rezervă stelele!

Nu-mi pot stăpâni râsul când Mama Agba începe să se agite și să se scuture la fel ca falșii profeți care umplu străzile din Lagos. Își desface larg brațele, legănându-se și dansând în jurul luminilor colorate create de Folake. Deși nu mai poate face incantații adevărate fără să-și pună sănătatea în pericol, tot ne oferă un spectacol.

— Te așteaptă mari bătălii, profețește ea. Și mari victorii, de asemenea! Și, oh... mai văd ceva!

— Spune-ne, Mama Agba! cere un diviner.

Intru și eu în joc:

— Ce vezi?

— Văd... o mare iubire.

Îmi face cu ochiul. Cineva se apropie din spate. Când ridic privirea, zâmbetul lui Tzain îmi curmă răsuflarea. Lumea începe să facă glume când Tzain mă ia de mână și mă conduce departe de ceilalți. Ne îndreptăm spre ringul de dans. Vocea caldă a lui Na'imah ne învăluie.

— *Òòrùn mi, ifé mi, èmí mi...*

Glasul lui Khani se armonizează cu cel al îmblânzitoarea. Împreună, parcă sunt o pereche de păsări cântătoare. Tzain își împletește degetele cu ale mele și ne legănăm în ritmul muzicii, pierzându-ne în melodie. Îmi sprijin capul de pieptul lui. Mă topesc în căldura brațelor sale.

— Mi-a fost dor să fac asta.

Tzain mă sărută pe creștet. Îmi cuprinde talia. Mă înfior când degetul lui mare îmi atinge pielea dezgolită.

— Și mie mi-a fost dor, îi șoptesc, închizând ochii.

Să dansez cu el mă duce înapoi în timp, pe câmpurile de la festivalul

divinerilor, pe vremea când viitorul părea să fie al nostru.

Ridic ochii. Mă privește cu o tandrețe pe care nu o merit. Nu vreau să-mi petrec seara cu profeții și cu vin de palmier. În seara asta, îl vreau pe el.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Îl trag spre ușă.

— Haide! Vino să luăm puțin aer!

.....◆◆◆.....

— Când ai spus „aer”.

Deschid ușa apartamentului meu, iar Tzain râde. Zâmbesc și îl iau de mână, pășind în balconul dezmiertat de briza răcoroasă. Ne strecurăm picioarele printre gratii. Le lăsăm să atârne dincolo de marginea lespezii. Privesc spre sanctuar și simt că inima mea se strânge puțin.

— O să-mi lipsească locul ăsta.

E ciudat că simt așa ceva, după tot ce s-a întâmplat între acești pereți. Din ziua în care am sosit aici, nu cred că a existat vreun moment în care să nu mă simt ca o proscrisă. Dar, chiar dacă multe lucruri au mers prost, locul acesta a fost ca un cămin. Ne-a protejat. Aici mi-am găsit vocea. Și calea spre tronul meu.

— Au fost atât de multe lucruri care...

Tzain duce un pumn la gură și își drege glasul.

— Vreau să spun că sunt mândru de tine. Nu cred că ți se spune îndeajuns.

Măinile mele se mișcă automat, cu de la sine putere. Îi cuprind fața în palme și îl trag spre mine.

— Au! mormăi când bărbia lui se ciocnește de nasul meu.

Tzain se prinde cu mâinile de burtă și cade pe spate de atâta râs.

— Ceruri, regina mea! N-am crezut că ești atât de brutală!

— Taci din gură!

Îl plesnesc peste braț. De rușine, urechile mi se încing.

— Cum să conduc o luptă, dacă nu am coordonarea necesară pentru un amărât de sărut?

Tzain mă apucă de umeri și mă strânge la pieptul lui.

— Lasă-mă să te ajut, murmură el.

Degetele mi se încovoae în momentul în care buzele noastre se întâlnesc. Mă sprijin de el, gustând rămășițele dulci ale vinului de palmier. Dar când își trece mâinile prin buclele mele, simt un val de vinovăție. În timp ce noi stăm aici, probabil că Zélie e în camera ei, la etajul de deasupra.

Îndurerată și singură.

Clipesc când Tzain se desprinde de mine.

— Unde ți-a zburat gândul? mă întreabă.

Îmi fac de lucru cu o gaură din tunică lui, pentru că nu vreau să-l privesc în ochi.

— Crezi că Zélie mă va ierta vreodată?

— Te rog, încearcă să nu te gândești la sora mea când te sărut.

Zâmbesc și Tzain îmi atinge obrazul.

— Îmi pare rău. Urăsc să știu că am rănit-o atât de mult.

— Are nevoie de timp, oftează Tzain. Las-o puțin în pace. Dar să știi că faci ceea ce trebuie, și nu doar pentru ea. Și pentru Orisha. Împărăția pe care o vei construi... este ceva pentru care trebuie să lupți, chiar dacă Zélie nu mai poate lupta.

Mă ia de mână și gestul lui face să dispară întreaga lume din jur. Simt fluturi în stomac când buzele noastre se întâlnesc. Barba lui țepoasă îmi zgârie bărbia. Mă lipesc de el. Mă gândesc de câte ori mi-am imaginat acest moment. Mi-am închipuit că sunt aici, cu el. Îmi strecur degetele pe sub tivul tunicii lui și pulsul mi se accelerează, dar Tzain mă oprește, apucându-mă de încheieturi.

— Am făcut ceva greșit? îl întreb.

Tzain clatină din cap. Se uită la liniile care-mi brăzdează palma.

— Nu vreau să faci asta doar pentru că ți-e frică.

Îmi trag mâinile dintr-ale lui.

— De ce să-mi fie frică?

— De moarte.

Se uită în altă parte. Oftez. *Moarte*. Cuvântul e ca un tsunami care spulberă orice alinare pe care Tzain mi-o aduce. Gândul la viitoarea bătălie ne umbrește clipa de fericire. Ne așezăm din nou.

Tzain se ciupește de puntea nasului.

— Îmi pare rău, Amari. N-am vrut să stric momentul, dar nu te pot lăsa să faci asta. Țin prea mult la tine.

Inima mi se umple de fericire. Îmi apăs nasul pe obrazul lui.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Te înșeli: nu sunt speriată. Cel puțin nu în clipa asta.

Îi cuprind obraji în palme și mă pierd în raiul care se deschide în ochii lui căprui și calzi. Mă gândesc la fiecare moment pe care l-am petrecut împreună, de când ne-am întâlnit prima dată. Îmi aduc aminte cum a luptat

pentru mine, pe vremea când eram doar o prințesă.

— Tzain, nu vreau să fiu cu tine pentru că mi-e frică să nu mor. Vreau să fiu cu tine pentru că te iubesc!

Îi zâmbesc și adaug:

— Simt că te-am iubit dintotdeauna.

Cu un curaj nebănuț, mă ridic în picioare. Cu degete înfrigurate, îmi scot tunică și îmi desfac cureaua fustei. El mă privește fix când ambele cad la podea.

— Mai spune o dată! îmi cere.

— Ce să spun?

Se ridică și se apropie de mine.

— Ai zis că mă iubești. Spune-o din nou!

Zâmbetul meu e așa de larg, încât mă dor obrazii.

— Te iubesc!

— Încă o dată!

— Te iubesc, îi repet.

— Nu cred c-am auzit bine...

— Tzain, te iubesc!

Chicotesc când mă ridică în brațe. Simt că plutesc. Mă duce înăuntru și mă așază pe pat. Mă sărută. Orice reținere se topește.

— Și eu te iubesc!

Își punctează fiecare cuvânt cu un sărut. Când îi simt atingerea, mă rog ca această clipă să nu se termine niciodată.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

ZÉLIE

Stau la ușa cantinei și mă întreb de ce m-am mai deranjat să vin. Înăuntru, băutura curge în cupe și cântecele răsună. După moartea lui Mâzeli, nu mi se pare corect să sărbătoresc.

Mi-e greu să nu-i aud râsetele în mulțime, să nu-mi aduc aminte cum se plimba pe coridoare, cu pas legănat. Întotdeauna se lumina la față când cineva gătea súyà la cină. Dacă ar fi fost aici, cu mine, probabil că ar fi mâncat prea mult și ar fi vomitat.

Nu fi tristă.

Închid ochii. Aș vrea să-i pot urma sfatul. Știu că el și-ar fi dorit să particip la petrecere. Mi-ar fi întins o cupă cu vin de palmier. Am fi răs și am fi dansat, iar el ar fi spus că va fi cel mai tare Secerător care a trăit vreodată. Nu știa că deja era minunat.

— Ar trebui să li te alături.

Încremenesc când aud vocea Mamei Agba. Toiagul ei lovește în podea. Respir anevoie. Nu am mai văzut-o din ziua aceea oribilă, în infirmerie. Nu vreau să dau ochii cu ea acum.

— Fă-o pentru Secerătorii tăi, dacă nu vrei s-o faci pentru tine.

Cuvintele ei au o asprime neobișnuită.

— Ei încă sunt aici, Zélie. Încă au nevoie ca tu să lupți.

Nu reacționez nicicum. Mama Agba pășește între mine și ușă. Sunt nevoită să întorc capul. Încă nu suport s-o privesc în ochi.

— Putem vorbi? mă întreabă cu voce tremurătoare. Am o bancă specială, în grădini.

— Nu vreau s-aud ce ai de spus.

— Zélie, *îmi pare rău*.

Lacrimile i se preling printre ridurile de pe obraji.

Mă enervează cât de mult mă doare s-o văd suferind, cât de mult îmi doresc s-o eliberez de această durere.

— Nu se mai putea face nimic ca să-l salvăm, îmi explică Mama Agba. Fără un sacrificiu care să întărească legătura voastră, ați fi murit amândoi. Vreau să înțelegi...

Mă dau la o parte.

— Înțeleg. Știu de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Dar mai știu și că aş fi putut să-l salvez. Nu pot să te iert pentru că mi-ai răpit prilejul de a-l salva.

— Zélie, te rog...

Mi se rupe sufletul, dar mă străduiesc să-mi ignor reacția. Îi întorc spatele.

— Ar fi trebuit să mor în ziua aceea. Prefă-te că am murit!

Mama Agba plânge în hohote. Mă doare sufletul. Niciodată n-am auzit-o hohotind așa.

Urc treptele care duc spre apartamentul meu. A fost o greșeală să plec din cameră. Aici, afară, nu mă așteaptă nimic.

— Te-ai întors.

Mă răsucesc și îl văd pe Roën – stă la ușa dormitorului meu. Pe umeri îi atârnă doi saci grei. Conținutul lor zornăie când mercenarul se ridică. Îmi face semn să-l iau pe cel mai mic.

— Să mergem! mă îndeamnă.

Îmi dau ochii peste cap și trec pe lângă el.

— Mă duc la culcare.

Mă urmează în camera mea.

— Ba nu! Am nevoie de ajutorul tău.

— Roën, te rog, nu în seara asta!

— Adică tu ai dreptul să-mi ceri ajutorul oricând vrei, dar când eu am nevoie de ceva, ești prea obosită?

Îi arunc o căutătură urâtă, iar el zâmbește.

— Mă gândeam eu că așa e.

Îmi pune pe umăr sacul mai mic. Mă încrunt.

— Vrei să-mi spui măcar unde mergem?

Strânge mai mult cureaua sacului, pe urmă o ia din loc.

— Știi ce înseamnă *Zitsōl* în limba mea? „O fată frumoasă, care pune prea multe întrebări.”

Orele trec în liniște în timp ce călătorim pe spinarea gheparnarei lui Roën. Ieșim din jungla umedă și ajungem în zona stâncoasă a munților. Galopăm pe Câmpiile Opeoluwa. Înaintăm la nord de sanctuar. Îmi sprijin bărbia pe umărul lui Roën, înfruntând vântul tăios.

— Îmi spui, te rog, ce-o să facem? îi strig la ureche.

— N-are niciun rost să-ți zic.

— Măcar îmi spui dacă e legal?

— *Zitsōl*, eu nu-ți pun niciodată întrebări stupide.

Îmi dau ochii peste cap și îmi ascund fața după gâtul lui. Las-o baltă! Nu contează.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult de sanctuar, cu atât mai liber pot să respir. Absența lui Mâzeli nu-mi mai înăbușă fiecare respirație. Dincolo de pereții sanctuarului, pot să mă gândesc și la altceva decât la moartea lui.

Savurez aceste momente de tihnă. Nu știu pentru cât timp mă voi bucura de ele. Mă întreb dacă și Roën se simte la fel: eliberat de povara gândurilor și a responsabilităților. De povara celor pe care i-a pierdut.

— Să începem!

Ridic capul. Roën trage de frâiele gheparnarei sale. Ne oprim pe o porțiune îngustă de coastă, la câțiva metri de un țărm accidentat. Valuri negre se izbesc de malurile abrupte, cu apă puțin adâncă, făcând spume pe stâncile netede și lucioase. Luna argintie luminează o cărare spre unde, invitându-mă să intru în apă.

— Ce se întâmplă?

Roën ia cei doi saci și pășește pe mal, călăuzit de razele de deasupra. O barcă stă ancorată pe coastă, plină de provizii.

— Cât de departe mergem?

Roën țâștaie dezaprobat.

— Iarăși începi cu întrebările! Nu contează. Urcă!

Deși nu am încredere în el, perspectiva unei călătorii pe mare e mult prea tentantă ca s-o refuz. Ultima dată când am văzut malul apei, ne întreceam pe țămurile din Zaria. Ard de nerăbdare să plutesc din nou pe ape învolburate. Durează câteva clipe să pornim la drum. Vuietul bărcii se împletește cu freamătul valurilor. Închid ochii și îmi umplu plămânii cu aerul sărat. Am uitat cât de mult mi-a lipsit marea și cât de aproape mă făcea să mă simt de Baba.

Înaintăm până când coasta e doar o pată la orizont. Turbina eoliană trepidează când barca se oprește. Roën aruncă ancora peste bord, apoi își scoate cămașa și își dă jos pantalonii.

— Țsta-i un tertip ca să mă dezbraci? îl întreb.

— *Zitsōl*, amândoi știm că n-am nevoie de tertipuri ca să te dezbrac.

Desface fermoarul sacului mai mic și scoate din el două măști care arată ciudat. Între timp, eu îmi scot tunica. Acum port doar țesătura bine înfășurată în jurul pieptului.

Roën îmi potrivește o mască pe chip.

— Ascultă-mă cu atenție! Mușcă tare și trage aer în piept. Nu-mi da drumul la mână!

Strânge curelele, fixându-mi bine protecția pentru gură. Respir de câteva ori înainte ca oxigenul să se strecoare în mască. Aerul stătut îmi usucă gâtul.

— Fă tot ce fac eu! continuă Roën. N-avem timp de șovăit.

Nu apuc să întreb nimic. Își trage masca pe față. Cu un mormăit, aruncă un sac peste bord și îmi întinde mâna. Sărim în apă.

Strâng din dinți când simt mușcătura apelor mării. Parcă am intrat printr-o pojghiță de gheață. Bule de aer se împrăștie în jur, pe măsură ce apa ne împresoară. Strâng mâna lui Roën, lăsând greutatea sacului să ne tragă și mai mult în jos.

Mi se taie răsuflarea când ne oprim căderea. Acum plutim, suspendați în întunericul deplin. Roën îmi călăuzește mâinile spre lanțul ruginit care ne leagă de barca de deasupra. Aproape că-l aud cum îmi spune: *Ține-te bine!*

Strâng lanțul între degete. Respirația mea începe să încetinească. Aici, atât de departe sub apă, mă încercă un sentiment de pace. Simt când Roën trece pe lângă mine și ia sacul mai mare. Îl desface, iar eu sunt silită să mijesc ochii din cauza luminii orbitoare. Sfere de lumină ies plutind din sacul deschis, toate conectate printr-o țesătură alcătuită din lanțuri.

Ce-i asta! Sferele împânzesc apa de deasupra noastră, strălucind în întuneric. Pânza de lumini aduce marea la viață. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Un val de emoție mă cuprinde, la fel ca prima dată când am văzut-o pe Mama făcând magie.

Pretutindeni înoată pești. Anghile lungi, cu solzi argintii trec ca săgețile pe sub noi. Crabi cu carapace metalică aleargă pe recifele de corali din jur. O broască-țestoasă uriașă trece pe deasupra noastră, atât de aproape, încât înoată printre șuvițele de păr ale lui Roën. Mi se taie respirația când îmi trec degetele peste mozaicul cu irizații de pe carapacea ei.

Broasca-țestoasă înoată spre plasa de lumini, alăturându-se miilor de pești care se învârt acum deasupra capetelor noastre. Priveliștea este atât de impresionantă, încât aproape că scap din mână lanțul ruginit. Deși o iubesc, nu știam că apa poate fi atât de frumoasă.

Încerc să surprind privirea lui Roën, dar el se uită în altă parte. Dintr-odată, intră în acțiune. Scoate din sac o arbaletă. În loc de săgeată, are. Un cârlig plat.

Ce se întâmplă! Plutesc mai aproape de el. Încerc să-mi dau seama ce face. Mă prinde de încheietura mâinii, iar picioarele lui încep să lovească

apa. Coborâm în întuneric.

O fărâmbă de lumină strălucește în depărtare, din ce în ce mai puternică. Dar, pe măsură ce clipele trec, îmi dau seama că, de fapt, nu strălucește mai tare.

Se îndreaptă spre noi.

Încerc să mă îndepărtez, dar Roën mă obligă să rămân pe loc. E greu să stau nemișcată. Își pune arbaleta pe umăr și țintește. Animalul despică apa ca o ghiulea. E atât de mare, încât tulbură curenții. Marea se luminează. Inima îmi tresare când o văd aproape de mine.

Pentru numele Oyei!

Inima mi se face cât un purice atunci când balena albastră alunecă în viteză pe deasupra mea, atât de mățăhăloasă, încât nici n-o pot cuprinde cu privirea. Imaginea e amețitoare. Mi se pare c-am uitat să respir.

Balena albastră strălucește aidoma planctonului bioluminiscent de pe coasta Jimetei. Lumina i se răspândește până în vârful cozii. E ca și cum cerul nopții ar străluci prin pielea ei netedă.

Bestia deschide gura ca să se hrănească, absorbind vârtejul de pești care înoată deasupra. Devorează mii de pești dintr-o singură înghițitură. Apoi începe să urce.

Ține-te bine! îmi transmite strânsoarea lui Roën. Mă prinde de talie, iar eu îmi pun brațul în jurul lui. Cu o smucitură, trage cu arbaleta. Cârligul plat țâșnește prin apă și se înfige sub înotătoarea enormă a balenei. Durează doar o secundă până când firul de legătură ne trage violent prin apă.

Toate oasele din corpul meu se zdruncină. Parcă sunt trasă de o mie de elefanți. Apa se lovește de pielea noastră. Înaintăm cu o viteză inimaginabilă. Strălucirea balenei luminează marea aidoma unui soare.

Pisici-de-mare uriașe trec în goană pe lângă noi. Solzii în nuanțele curcubeului trosnesc în apă ca un fulger. Totul pare un vis. Nu vreau să mă mai trezesc.

Răsuflu prelung când ieșim la suprafața apei. Balena face un salt și se arcuiește în aer; e atât de mare, încât acoperă luna pentru câteva clipe.

Roën desprinde cârligul. Animalul se răsucesce și se scufundă înapoi în mare.

— *Ține-te bine!* strigă Roën, acoperind vuietul apei.

Valurile se agită în jurul nostru ca un tsunami. Îl strâng de mână pe Roën în timp ce ne rotim prin apă. Trec câteva minute până când undele se liniștesc.

Văd barca noastră – plutește la jumătate de kilometru de noi.

Îmi smulg masca de pe față, cu mâini tremurânde. Trag cu nesaț aer în plămâni. Izbucnesc în râs și îmi duc mâinile la piept. Dau neîncetat din picioare, ca să rămân la suprafață. Apa strălucește în lumina tot mai palidă a balenei. Privesc în jos până când dispare, lăsându-ne în apele întunecate.

— A fost incredibil! strig. Cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Roën zâmbește.

— De obicei, asta spun iubitele mele despre mine.

Îl stropesc cu apă și el râde. Bucuria adevărată îi încrețește trăsăturile. Acest lucru mă ia pe nepregătite. Parcă ar fi alt om.

— De ce ai făcut asta? îl întreb.

Surâsul lui devine tandru. Se apropie de mine. Îmi atinge obrazul.

— De-asta.

Degetele lui zăbovesc în colțul buzelor mele.

— A trecut prea mult timp de când nu ți-am mai văzut zâmbetul.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

INAN

Mă uit la hărțile și planurile de luptă împrăștiate pe masa noastră. Nu sunt decât pergamente și cerneală neagră, dar ne conturează drumul spre victorie. Trupele noastre sunt staționate în afara Lagosului. Mama și cu mine suntem în afara oricărui pericol. Toate capcanele au fost puse la locul lor.

De data asta vom câștiga.

— A înțeles toată lumea ce are de făcut? întrebă Mama.

Vocea ei răsună în ahéréul în formă de piramidă. Ahéréul se află chiar lângă centrul satului Ibadan. Umplutura de lut izolează piatra, oferind protecție împotriva aerului rece de munte. Mă uit la focul care arde în spatele colibei.

Ofițerii dau din cap, în chip de răspuns.

Fac semn din mână.

— Deocamdată, asta-i tot. Să-mi trimiteți vești când progresați!

Oamenii salută și ies din cameră. Mă îndrept spre șemineu. Flăcările mă încălzesc. Aștept să simt satisfacție sau o fărâmbă de ușurare. Dar, indiferent cât timp trece, nu simt decât amorteală. Mi-e greu să cred că ăsta e cu adevărat sfârșitul.

Ojore apare lângă mine.

— N-ar trebui să fiu aici. Trimite-mă înapoi în Lagos! Lasă-mă să fiu ochii și urechile tale!

— Am deja oameni acolo, îi răspund. Am nevoie de tine aici.

— Inan, nu e treaba ta să mă aperi!

Mă răsucesc pe călcâie și îl înfrunt mânios:

— După ce i s-a întâmplat lui Jokâye, bineînțeles că e treaba mea! Orîsha va avea nevoie de tine când totul se va termina. La fel și eu.

Mama pune o mână pe umărul lui Ojore și îi spune: — Încă avem de lucru. Coordonează-te cu gărzile din zonă, ca să te asiguri că totul e în ordine!

Ojore dă din cap, apoi iese cu pas apăsător în noapte. Mi-ar plăcea să-i împărtășesc dorința arzătoare de-a lupta.

Nu mă pot uita la planurile noastre de bătălie fără să mi le imaginez pe

Zélie și pe Amari în cealaltă tabără. Nu vreau să le înving așa. Cine știe dacă vor supraviețui?

Mama clatină din cap și zâmbește.

— Băiatul ăsta... Ce ți-e și cu el!

Îmi întinde o cupă plină cu vin roșu. O ridică pe a ei și toastează: — Pentru apărarea tronului!

Ciocnim cupele. Mama soarbe din vin. Oftează și își duce cupa la piept.

— Faci ceea ce trebuie, îmi spune.

Mă răsucesc spre flăcări.

— Nu simt că fac ce trebuie.

— Niciun sacrificiu nu e prea mare, dacă prin el punem capăt acestei lupte.

Pentru asta merită să beau. Iau o înghițitură, savurând licoarea aromată.

— Am impresia că războiul durează de ani întregi, îi zic.

— Într-un fel, așa este.

Mama plimbă vârful unui deget pe buza cupei. Își îndreaptă privirea spre fereastra pătrată, privind familiile care stau la coadă în fața fântânii din sat.

— Războiul nu a început când s-a întors magia, Inan. Tu ai prins doar sfârșitul unei bătălii pentru care și-au dat viața nenumărați oameni. Până la venirea iernii, vom fi șters de pe fața pământului urgia majilor. Nici măcar ticălosul de taică-tău n-a putut realiza asta.

O apuc de braț.

— Mamă, despre ce vorbești? Ne luptăm cu rebelii *Iyika*, nu cu majii.

— Ne luptăm cu *toți*. O facem de zeci de ani. Acest război a început cu mult înainte de Raid. A început înainte să te naști.

Mama lasă cupa jos și îmi cuprinde mâinile într-ale ei. Tonul ei mă pune pe gânduri. Nu-mi place cum îi strălucesc ochii.

— Ți-a spus vreodată tatăl tău cât de aproape a fost monarhia să se unească cu clanurile de maji?

Dau din cap. Îmi amintesc de discuția pe care am purtat-o cu Tata, pe nava de război, înainte să ajungem la insula sacră. Atunci m-am simțit mai apropiat de el ca oricând. A fost singura dată când l-am văzut muncit de porniri contradictorii legate de ce trebuia să facă, în calitate de rege.

— Referendumul acela ar fi schimbat totul, rostește mama printre dinți. În cel mai scurt timp, viermii ar fi uzurpat Tronul. Această cruciadă a început în momentul în care mi-am dat seama că eram singura persoană care putea împiedica așa ceva.

Despre ce naiba vorbește? O întreb cu precauție: — Ce să împiedici? Arzătorii l-au asasinat pe rege. Ei sunt cei care au distrus referendumul.

Aștept să se corecteze, dar Mama se uită fix în ochii mei.

— Tronul trebuia protejat, Inan. Cu orice preț.

Îmi trag mâinile dintr-ale ei. Când înțeleg ce spune, fac ochii mari.

— Tu ai pornit atacul? o întreb șoptit. Ai ucis atâția oameni doar ca să împiedici referendumul?

Mama întinde un braț spre mine.

— Nu le-am spus Arzătorilor ce să facă. Doar le-am arătat oamenilor noștri ce se va întâmpla dacă le vom permite viermilor să pună piciorul în palat...

Îmi acopăr urechile. Încerc să mă protejez de veninul care se scurge de pe buzele ei. Camera începe să se învârtă cu mine. Degetele îmi amortează.

Rebelii aceia aproape c-au ars palatul din temelii. Tata a fost singurul membru al familiei regale care a supraviețuit. Dacă nu s-ar fi întâmplat grozăvia aia, nu ar fi devenit rege.

Nu s-ar fi răzbunat organizând Raidul.

Totul ar fi fost altfel. Sunt sigur de asta. A existat o șansă ca totul să fie mai bine.

Dar mama a distrus-o cu mâinile ei.

Din cauza ei încă purtăm bătălii.

Îmi împing scaunul departe de masă și sar în picioare.

— Arzătorii aceia au declanșat un război! îi strig. Unul pe care îl purtăm și astăzi! Mii de oameni au plătit cu viața! Cum de te poți suporta?

— Vorbește mai încet!

Mama dă să mă apuce din nou de braț, dar mă feresc de atingerea ei. Caut să văd o umbră de regret în privirea ei. Un dram de remușcare.

Nu văd nimic.

— Atât de mult sânge îți pătează mâinile...

Cicatricea de pe abdomenul meu începe să pulseze.

— Pe Ceruri! Ojore a fost acolo în ziua aia. A fost silit să vadă cum părinții lui sunt *mistuiți* de flăcări!

Mama își scutură pumnul.

— Părinții lui și-au dat viața pentru ca adevărata Orisha să trăiască. Când acest regat va scăpa de maji, nu va mai exista niciun pic de durere. Nu va mai fi război. Tu ești conducătorul care se va asigura că niciun sacrificiu n-a fost în zadar!

Îmi cuprinde obrazii în palme și zâmbește. Simt că-i tremură degetele.
— Amintește-ți ce ți-am spus! Niciun sacrificiu nu e prea mare, dacă prin
el îi înfrângem pe maji.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

Când eu și Roën ajungem înapoi la sanctuar, abia dacă-mi pot ține ochii deschiși. Petrecerea s-a încheiat de mult. Majii care nu au reușit să ajungă în patul lor dorm în iarbă. Mergem în vârful picioarelor pe lângă trupurile pitite prin colțuri sau ghemuite pe sub scări. Departe, jos, Nâo și Khani încă dansează lângă cascadă, unul în brațele celuilalt.

— *Hökenärīnusaī*.

Roën face semn spre ușa dormitorului meu. Vine încet în urma mea, abia ținându-și deschiși ochii mereu vigilenți. Deși aventura din noaptea asta a fost obositoare, nu vreau să plece.

— Ce înseamnă cuvântul ăsta? îl întreb.

— „Bine-ai revenit!”

— *Höke-nārī-nusaī*, repet eu, iar el își deschide larg ochii somnoroși. Ce? Nu am zis bine?

Roën dă din cap.

— Ba da, doar că de ani întregi n-am auzit pe nimeni să vorbească pe limba mea de-acasă.

Cuvintele lui mă învăluie ca o briză răcoroasă. Îmi sprijin un umăr de ușă. *Intră!* îmi spun în sinea mea. *Încheie seara aici!* Dar când Roën se reazemă de perete, mă trezesc că stau pe loc. Se apropie. Degetele lui îmi ating urechea. Începe să se joace cu o şuviță umedă.

— Vii cu noi mâine? mă întreabă.

Dau din cap, deși mi-aș dori să nu fie adevărat. Nu pot să-l trimit pe Tzain acolo singur. Amari îl va mânca de viu. Chiar dacă Mări și Bimpe nu vor să mă urmeze, am făcut un jurământ. Nu am reușit să-l protejez pe Mâzeli. Trebuie să fac tot ce pot ca să-i protejez pe ceilalți.

Roën își trece ușor degetul mare pe gâtul meu, iar atingerea lui îmi șterge orice gând din minte. Mângâierea lui mă tulbură. Îmi înfig unghiile în palme și mă lupt cu pornirea care mă îmboldește să mă lipesc de el. Încă nu-mi vine să cred ce am văzut în seara asta. A pus totul la cale doar ca să mă facă să zâmbesc.

După ce a murit Baba, n-am crezut că vreun om va mai ține atât de mult la mine.

— Știi, nu ești nici pe departe atât de lipsit de inimă precum pretinzi.

— Mi-aș dori să fie adevărat.

Roën își plimbă degetul mare pe clavicula mea, apropiindu-l de buza mea de jos. Mă încrunt.

— Sperai să auzi altceva?

Oftez și îmi întorc privirea.

— M-am mai îndrăgostit o dată de un monstru. Nu pot repeta greșeala asta.

Stomacul mi se face ghem când îmi cuprinde ceafa în palmă, trăgându-mă mai aproape de el. Privirea lui se oprește pe buzele mele și mă pomenesc că-mi țin respirația.

— Greșeala ta n-a fost că te-ai îndrăgostit de un monstru, *Zitsōl*, ci că te-ai îndrăgostit de monstrul nepotrivit.

— Adică tu ai fi cel potrivit?

Roën zâmbește, dar surâsul lui nu are nici urmă de bucurie.

— N-am fost niciodată cel potrivit, la nimic.

Mă cuprinde dezamăgirea când Roën mă sărută blând pe frunte. Se desprinde de mine și îmi întoarce spatele. Se îndepărtează pe hol.

Lasă-l să plece, îmi spun. Știu cât de dureros e să-ți oferi inima cuiva în care nu poți avea încredere niciodată. Dar, cu fiecare pas pe care îl face, îmi doresc tot mai mult ca Roën să se oprească.

— Roën, așteaptă!

Îmi tremură mâinile. Mă îndrept spre el. Încerc din răputeri să nu ascult de vocea care mă-ndeamnă să fug în direcția opusă.

Îi ating ușor degetele cu ale mele.

— Rămâi cu mine! Fii cu mine! Chiar dacă e greșit.

Mi se taie răsuflarea când mâinile reci ale lui Roën îmi cuprind fața. Corpul lui se lipește de al meu și buzele ni se ating. Mă lovesc cu spatele de lemnul ușii. Nu mă sărută ca și cum mi-aș fi pierdut frânturi din inimă. Nu mă sărută ca și cum am pleca la luptă. Mă sărută ca și cum nu mă va lăsa niciodată să plec de lângă el.

Ca și cum am avea tot timpul din lume.

— *Zitsōl*.

Își lipește fruntea de a mea. Parfumul lui ca de miere îmi inundă nările. Îmi apare în gând imaginea lui Inan, dar nu destul încât să ezit.

Între mine și Inan au fost doar minciuni și promisiuni încălcate. Visuri pe care nu le-am putut realiza. Cu Roën nu există nicio prefăcătorie. Doar

realitate.

Ușa mea se deschide larg. Mă abandonez mângâierilor sale, senzației pe care o trezește când gura lui îmi atinge urechea. Mă face să mă pierd în brațele lui, lăsându-mă fără aer cu fiecare mângâiere.

— E bine așa? îmi șoptește.

Respir anevoie, tot mai precipitat. Mă strânge de talie, zăbovind cu mâinile pe tivul tunicii mele. Dau din cap și îi oglindesc gesturile. Îi ating mușchii fermi ai abdomenului.

— Continuă! îi șoptesc, încurajându-l.

Pielea mea ia foc când mă atinge. Inspir adânc. Mă trage aproape. Degetele lui îmi urcă pe spate...

În clipa următoare, o durere usturătoare îmi cuprinde pielea. În mintea mea răsună propriile-mi țipete. Sub degetele lui Roën, cicatricile mă furnică.

Tresar și îl împing înapoi, gâfâind. Lumea se destramă în jurul meu. Deși mă împotrivesc, văd chipul lui Saran. Simt cum tăișul lui îmi răscolește carnea.

— Am greșit cu ceva?

Roën încearcă să-mi atingă mâna, dar mi-o trag înapoi. Mă reped spre peretele cel mai îndepărtat. Vreau să măresc distanța dintre noi.

Tot ce am încercat din răsputeri să îngrop în mine iese la iveală, incontrollabil. Aud vocea lui Măzeli. Simt atingerea lui Inan. Simt mirosul sângelui lui Baba, atunci când săgeata i-a străpuns pieptul.

— Îmi pare rău.

Roën se îndepărtează. Pe chipul lui apare teama. Aș vrea să-i explic, dar mă stăpânesc. Ultima dată când m-am simțit atât de apropiată de cineva, omul acela nu doar că m-a înjunghiat pur și simplu pe la spate, dar mi-a și răpit oameni dragi. Mi-a provocat răni care nu se vor vindeca niciodată.

— Ar trebui să pleci, îi șoptesc.

Roën se încruntă.

— Ce se întâmplă? Vorbește-mi! Nu e nevoie să facem nimic în seara asta. *Zitsōl*, nu de asta îmi pasă de tine...

— Ei bine, mie nu-mi pasă de tine!

Cuvintele astea îmi ustură buzele. Dar știu că ele sunt tot ce am. Sunt singura armă cu care îl pot îndepărta pe Roën.

Scutur din cap.

— Ești doar un mercenar. Doar un monstru de închiriat. Măcar Inan era

rege. Măcar el *credea* în ceva!

Privirea lui Roën mă străpunge mai adânc decât orice sabie. Pentru prima dată, nu-i văd duritatea de fațadă. Îl văd doar pe băiatul care mi-a îngăduit să pătrund în sufletul lui.

Repet:

— Nu-mi pasă de tine.

Răsuflu tremurător.

— Nu mi-a păsat niciodată de tine. Pleacă!

Chipul îi împietrește. Iese pe ușă. Când aceasta se închide în urma lui, îmi cuprind pieptul cu brațele și mă prăbușesc pe podea. Duc o mână la gură. Încerc să-mi înăbuș hohotele de plâns.

Tăcerea care mă înconjoară arde mai tare decât amintirea cicatricilor de pe spatele meu.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

AMARI

Raze calde îmi încălzesc spatele, trezindu-mă din somn. Bâigui numele lui Tzain și întind mâna spre el. Mă frec la ochi. Mă uit în jurul meu, căutând din priviri pereții de gresie ai camerei mele din sanctuar. E ca și cum aș fi fost răpită în timpul nopții.

Sunt înconjurată doar de trestii.

— Ceruri! Ce s-a...

Mângâi cu vârful degetelor tulpinile, iar frunzele ușoare ca o pană îmi gâdilă mâna. Narcise înalte răsar printre trestii, împânzind cu pete galbene câmpul nesfârșit.

Nu-mi dau seama unde sunt. Pare mult prea real ca să fie doar un vis. Apoi simt o prezență.

Inima mi se oprește la auzul vocii bine-cunoscute: — Trebuie să vorbim.

Când îl văd pe Inan, parcă primesc o lovitură în stomac. Ridică brațele, în semn de capitulare. Buzele lui maronii schițează o expresie crispată.

— Vreau să vorbim despre Mama, îmi zice cu voce tremurătoare. Amari, dac-ai ști ce grozăvii a făcut...

Mă ridic în picioare.

— Cum rămâne cu grozăviile pe care le-ai făcut tu? Crezi că sunt atât de neghioabă încât să cad din nou în plasa ta? Cum îndrăznești să mă chemi aici, după ce ne-ai atacat baza?!

Inan înaintează iute.

— Uită-te la mine! Uită-te în ochii mei! Dacă eu aș fi ordonat atacul, de ce aș mai veni aici, să mă întâlnesc cu tine? De ce aș fi pierdut timpul vorbind cu Zélie, dacă știam că Mama se pregătea să transforme ținutul într-o zonă de război?

Deschid gura ca să ripostez, dar cuvintele lui mă pun pe gânduri. Când a izbucnit alarma în sanctuar, Inan părea la fel de nedumerit ca mine.

Am crezut că se prefăcea.

Inan clatină din cap.

— Știu că nu poți avea încredere în mine. Știu că nu va fi niciodată de ajuns să spun că-mi pare rău. Dar să fii regină înseamnă să cârmuiești fără să te lași copleșită de emoții.

Mijesc ochii la el.

— De ce m-ai adus aici?

Brațele lui Inan cad inerte pe lângă corp.

— Ai câștigat. Recunosc: nu pot continua să lupt acum, când știu tot ce știu. Nu vreau să iau parte la acest război.

Ce se întâmplă? De uimire, rămân cu gura căscată. Minte mea încearcă să înțeleagă ce se petrece. Deși știu că nu mă pot încrede în vorbele fratelui meu, în ochii lui strălucește o durere sinceră.

— Chiar ai renunța la tron? îl întreb.

Tresare, ca și cum cuvântul „tron” ar fi blestemat.

— Pentru binele Orîshei, aș renunța la orice.

Strâng din dinți și fac un pas înapoi. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el, dar sunt convinsă că spune adevărul. Fratele meu nu știe decât să se sacrifice pentru binele Orîshei.

Dar când îmi întinde mâna, mă gândesc la tatăl lui Zélie, la corpul ei zdrobit și zguduit de hohote, în vreme ce plângea, prăvălită peste trupul neînsuflețit al lui Mâzeli. Așa reușește Inan să se insinueze. Așa reușește să câștige mereu.

A devenit atât de priceput la minciuni, încât nici nu-și mai dă seama când se minte pe el însuși.

— Lasă-mă să plec!

— Amari, te rog!

Emoțiile lui Inan răzbat prin cuvintele lui.

— Tot ce s-a întâmplat... a început cu Mama. Dar se poate termina cu noi!

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Regatul nu va avea șanse de supraviețuire decât după ce tu și Mama veți dispărea definitiv. Nu am nevoie de tine ca să câștig acest război.

— Ba da, ai nevoie.

Își duce mâinile la burtă și strânge din dinți de durere.

— N-o vei învinge niciodată. Nu ai cum. Pentru Mama, niciun sacrificiu nu e prea mare.

— Voi învinge, mârâi printre dinți. Și atunci mă voi revanșa pentru toate greșelile familiei noastre. Voi fi cea mai măreață regină din Orîsha. Voi schimba întregul regat!

Strâng pumnii. Pieptul mi se ridică și coboară în ritmul respirației mele agitate.

— E ultima dată când te rog, Inan. Dă-mi drumul. Acum!

Inan își pleacă fruntea și parcă se face tot mai mic. Simt că mi se pune o gheară în gât. Îmi feresc privirea, ca să nu izbucnesc în plâns.

— N-am vrut să se întâmple așa, Amari.

Închid ochii. Scena de vis dispare.

— Nici eu n-am vrut.

.....◆◆.....

Cu un icnet, mă trezesc. Strâng agbada lui Tzain în jurul corpului meu gol. El sforăie lângă mine. Mă întind din nou în așternut.

Inima îmi zvâcnește în piept când îmi amintesc cuvintele lui Inan.

N-o vei învinge niciodată. Pentru mama, niciun sacrificiu nu este prea mare.

— Te înșeli, spun în șoaptă.

Amândoi se înșală. Victoria e atât de aproape, încât pot s-o ating. E atât de aproape, încât o pot gusta. Trebuie doar să fac un efort mai mare. Să fiu mai curajoasă. Să le zădărnicesc toate manevrele.

Ca să-i înving, trebuie să fiu necruțătoare.

Trebuie să fiu dispusă să lupt ca Mama.

Mă ridic încet din pat, ca să nu-l trezesc pe Tzain. Îmi pun repede o tunică veche și ies în hol. Doar pașii mei tulbură liniștea din jur.

Mama și Inan au avut dreptate să-i folosească pe săteni drept scut. Chiar dacă se va afla unde sunt eu, prezența sătenilor ne leagă de mâini și de picioare. Dar dacă acei săteni ar fi îndepărtați... dacă n-ar fi deloc un factor...

Noua strategie prinde contur în mintea mea. Bat la ușa lui Jahi. Aud o înjurătură, pe urmă ușa se deschide cu un scârțâit.

Eolicul se uită la mine cu ochi cârpiți de somn, în lumina felinarelor de pe coridor.

— Sper că mă deranjezi pentru că suntem atacați.

— Vreau să vorbim despre Ibadan. Trebuie să ne schimbăm planul.

Jahi face un pas înapoi și deschide mai mult ușa.

— Vin și ceilalți Mai-mari?

Intru în camera lui, imaginându-mi fața lui Inan.

— Nu. Ei au planul lor. Acesta va rămâne între noi doi.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

AMARI

În sfârșit, după patru zile de săpat tuneluri prin munții de lângă Ibadan, răzbim dincolo de stânci. Kâmarū se îndepărtează de piatra ce începe să se macine, dezvăluind apa strălucitoare care umple peșterile. Când mă uit la undele ce încrețesc suprafața apei, simt o greutate în stomac. Ceilalți Mai-mari se uită la mine, așteptându-mi porunca.

— Sunt înăuntru?

Mă întorc spre Dakarai. În spatele nostru, el își șoptește incantația. Un roi de stele apare între palmele lui. Imaginea translucidă a câtorva săteni care se află în ahéré pâlpâie.

Pereții peșterii se îngustează cu fiecare scenă pe care el o apropie: copiii înotând în lac; tatăl și fiica pregătind cina, în timp ce soarele apune; șirul de oameni care umplu găleți cu apă din fântâna satului.

Am senzația că fiecare sătean nevinovat e o mină pe câmpul de luptă.

— Uite-i!

Îl prind pe Tzain de braț. În scena translucidă dintre palmele lui Dakarai îi văd pe Mama și pe Inan. Deși imaginea este neclară, fiindcă ne aflăm în afara lanțului muntos al Ibadanului, le recunosc siluetele.

Stau într-o ahéré piramidală, înconjurați de ofițeri. E ciudat să-i privesc de la distanță. Nu au nici cea mai mică idee despre ce urmează să se întâmple.

Vocea mea răsună între pereții înghesuiți ai peșterii:

— Nu mai avem mult timp. Soldații care patrulează în sat schimbă garda la răsăritul soarelui. Odată ce Nâo găsește calea spre lacurile din Ibadan, va trebui să ne mișcăm repede, ca să-i lovim în timpul schimbului de gardă.

— Hai s-o facem! zice Nâo și își potrivește casca albastră pe capul ras. Eu sunt gata. Cine se scufundă cu mine?

Roën se ridică din spatele grupului. Pe chipul lui nu se citește nicio emoție. Odată ce intrăm acolo, el este singurul care poate găsi ascunzătoarea lui Inan.

— Vin și eu, se oferă Tzain. Cunoscut satul. Vă pot ajuta să-i găsiți.

Scutur din cap.

— Indiferent cine merge cu Roën, va rămâne blocat în Ibadan până când

Não se întoarce să ne ia. Avem nevoie de cineva care are magie.

— Mă duc eu.

Zélie ridică mâna. Nu-mi vine să cred. Nu mi-a spus nici măcar două vorbe toată săptămâna. Chiar sunt surprinsă că se află aici.

— Îmi amintesc satul, spune ea. Îi vom găsi pe rege și pe regină, cât timp voi înaintați.

Zélie nu mă privește în ochi.

— Așa o să facem, îi zic. Voi, ceilalți, odihniți-vă! Dar fiți pregătiți să vă puneți în mișcare! De îndată ce Não se întoarce după noi, mergem să punem capăt acestui război.

Mai-marii se împrăștie care încotro în puținul spațiu pe care-l avem la dispoziție. Doar Jahi rămâne în urmă.

Își coboară vocea și gesticulează către Imani.

— Cu noi cum rămâne?

— Așteaptă până adoarme toată lumea, îi șoptesc. Apoi îndreptați-vă spre munți.

Un gust amar îmi învăluie gura când Jahi se răsucesce ca să-i transmită lui Imani instrucțiunile mele. Pe chipul Cancerului se citește surprinderea cât timp Jahi îi șoptește la ureche, dar apoi Imani se uită la mine și dă aprobator din cap.

Relaxează-te, Amari! mă îndemn. *Nu se va ajunge atât de departe.* Putem să-i învingem pe Mama și pe Inan. Pur și simplu trebuie să ne ținem de planul stabilit.

Mă îndrept spre Zélie. Strângând din buze, își pune armura.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc, Amari! Nu erai obligată să te oferi.

— N-am de gând să-l las pe fratele meu să se sinucidă, doar ca tu să te poți așeza pe tronul tău prețios.

Trece pe lângă mine, atingându-mă ușor cu umărul. Nu observă cât de adânc mă rănește ura ei. Zélie i se alătură lui Não. Mareica îi dă un sărut lui Khani. Cele două se îmbrățișează, apoi Não face un pas înainte. Se postează în fața punctului de intrare și își întinde palmele spre apă. Rostește o incantație.

— *Èyà omi, omi sí fún mi...*

Lumina albastră a Mareicilor strălucește în jurul degetelor ei subțiri. Apa fierbe și se răsucesce în aer, despicându-se în două. Não sare pe poteca pe care a creat-o și le face semn celorlalți s-o urmeze.

Roën își vâă cuțitul în buzunar. Nu-i aruncă lui Zélie nici măcar o privire când sare după Mareică. Dar Zélie ezită în fața punctului de intrare. Tzain pune o mână pe umărul ei.

— Ești sigură că nu vrei să vin? o întreabă el.

— Nu. E în regulă. Sunt suficient de puternică încât să închei acest război.

Tzain o strânge tare în brațe. Mă așez lângă el. Zélie sare înăuntru, lângă Năo și Roën.

— *Èyà omi, omi sí fún mi...*

Năo își continuă incantația. Manipulează apa. Aceasta se închide deasupra capetelor lor, prinzându-i într-o bulă mare de aer care le va permite să se miște liber prin lacurile subterane. Tzain se uită încruntat cum sora lui se îndepărtează. Corpul îi e încordat.

— Chiar crezi că pot s-o facă? mă întreabă, iar eu mă silesc să dau din cap, în semn de aprobare.

— Trebuie s-o facă, îi spun. Sunt cei mai puternici dintre noi. Dar când cei trei dispar, îmi înfig unghiile în palme. Dacă nu vor reuși, știu ce am de făcut.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

INAN

Ne aflăm în ahéré. Mâna îmi tremură pe moneda de aramă. Cu fiecare secundă care trece, simt greutatea vieților care atâră în balanță. Mama stă în fața mea. Dacă te uiți la ea, nici n-ai bănuia cât sânge are pe mâini. Pe fața ei nu se întrezărește nicio urmă de vinovăție. Mai mult decât atât: se străduiește să-și rețină zâmbetul.

Generalul Fa'izah îmi întinde un pergament rulat și spune: — Majestate, am primit vești de la palat. *Iyika* se apropie de granițele Lagosului.

— Soldații noștri sunt pe poziții? întreabă Mama.

— Da. Absolut toți.

— Bine.

Mama le zâmbește ofițerilor aflați în jurul mesei. Când ochii ei se opresc asupra lui Ojore, inima mi se frânge. Nu-mi pot lua privirea de la arsurile de pe gâtul lui. Arsurile pe care Mama le-a provocat.

Nu știu cum de poate să-i zâmbească lui Ojore, să-i vorbească. *Să respire* lângă el. De când am aflat adevărul, nu-l mai pot privi în ochi.

Nu știu când voi fi din nou în stare s-o fac.

— Am nevoie de aer.

Mă ridic în picioare. Evit privirea lui Ojore și mă îndrept spre ușă.

— Inan, trebuie să rămânem aici! îmi strigă Mama. Rebelii *Iyika* ar putea ataca în orice clipă...

— N-o să pățesc nimic.

Nu-i las timp să răspundă.

În clipa în care ajung afară, încep să alerg. Briza muntelui îmi zvântă sudoarea pe piele. Încerc să cuprind totul cu mintea. Când aud că mama mă strigă, mă strecor în ahéréul de fier al fortăreței militare din Ibadan. Închid repede ușa. Nu vreau să vadă unde am intrat.

Faptul că mă îndepărtez de ea nu ușurează povara crimelor ei, nici nu șterge sângele pe care familia mea l-a vărsat. Pășesc pe podelele de metal. Mă gândesc la măcelul care ne așteaptă. Oare câți oameni trebuie să mai moară ca să protejeze un tron furat? Câți dintre cei care-și dau viața vor fi maji?

Trebuie să opresc nenorocirea asta.

Merg de colo-colo prin încăpere. Nu contează dacă Amari nu acceptă concesia pe care o fac. Eu singur trebuie să pun capăt acestei lupte.

Încuietoearea pocnește și ușa scârțâie în spatele meu. Strâng pumnii.

— Mamă, s-a terminat...

Îl văd pe Ojore în prag. Mă privește fix, cu o expresie goală.

— Am crezut că a intrat Mama.

Ușa se închide. Face un pas înainte. Lumina felinarului se revarsă peste arsurile de pe gâtul lui. Îmi întorc privirea, cuprins de greață.

— Trebuie să anulăm atacul, îi zic. M-am înșelat. Războiul acesta... Am împins lucrurile prea departe.

— De ce nu te uiți la mine?

Vocea lui e ca de gheață. Mi se ridică părul pe ceafă. Ojore face un pas spre mine.

— Să știi că nu-i cazul să ai remușcări. E limpede că mama ta nu are, iar ea știe adevărul de ani buni.

Am un nod în gât. Ridic privirea și văd că buzele lui sunt schimonosite într-o expresie sinistră. Nu-l recunosc pe omul din fața mea. Parcă nu mai e vechiul Ojore.

— N-am putut să rămân aici, știind că lupta e în Lagos, îmi spune. N-am putut să-mi las soldații să încheie singuri acest război. Tocmai veneam să vă spun. Nu mă așteptam să vă surprind pe tine și pe mama ta în timp ce sărbătoreți moartea familiei mele.

Lacrimile pe care le simt în glasul lui sunt mai dureroase decât rana pe care mi-a provocat-o sabia Tatei. Nu știu ce să spun. Simt că sunt alb ca varul la față.

Scutur din cap.

— A fost o decizie greșită. Mama a greșit. De aceea anulez planul. De aceea vreau să pun capăt luptelor!

Ojore se uită în depărtare. Cuvintele mele ajung la urechi ce nu vor să audă.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Inan, știi câte am făcut pentru familia ta? Știi câți maji am ucis?

Îmi sprijin o mână pe umărul lui.

— Știu... Crede-mă că *știu*.

În minte îmi apare chipul lui Zélie. Îmi imaginez viața pe care ar fi putut s-o aibă, pe care *ar fi trebuit* s-o aibă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acum încă ar trăi în acești munți, alături de familia ei. Raidul nu i-ar fi distrus

căminul. Ea nu ar fi făcut greșeala de-a se încrede în mine. Nu ar fi avut spatele plin de cicatrici.

— Atâta amar de vreme, am crezut că majii sunt dușmanii noștri, spune Ojore. I-am învinovățit. I-am urât. Dar, de fapt, doar ea a fost de vină!

Tonul lui devine tot mai sumbru. Ceva se schimbă în privirea lui. Se îndreaptă de spate, iar ura i se transformă în hotărâre. Îmi îngheață sângele în vine când văd că-și scoate sabia din teacă.

— O s-o omor, îmi șoptește. O s-o omor înainte să aibă prilejul de-a ucide iar.

— Ojore, așteaptă!

Mă strecor între el și ușă.

— Mama va plăti pentru crimele ei, îți promit. Dar acum sunt multe vieți în joc.

— Mișcă!

Mi se usucă gâtul când îndreaptă sabia spre gâtul meu.

— *Mișcă-te!* mârâie el. Dacă nu, te fac eu să te miști!

Nici nu clipește. Nu dă niciun semn că e dispus să-mi dea o șansă.

— Ojore, nu asta e calea cea bună.

— N-o să-ți mai cer încă o dată să te dai la o parte.

De îndată ce lumina albastră se aprinde în palma mea, Ojore lovește.

Sar într-o parte ca să-i evit sabia, iar magia mea se stinge ca o flacăra. Ojore nu ezită să atace din nou. Fac un salt înainte. Tăișul lui lovește peretele de metal.

— Nu vreau să te rănesc! îi strig.

În privirea lui citesc o furie oarbă. E cu neputință să nu ripostez.

Scot un pumnal de la brâu și îl arunc spre coapsa lui. Dar, la un semn al lui Ojore, pumnalul se oprește în aer.

Un ashê verde-închis îi înconjoară degetele. Pumnalul rămâne suspendat între noi.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUA

ZÉLIE

— *Èyà omi, omi sí fún mi...*

Não își continuă incantația. Orele se scurg. Vocea ei melodioasă se împletește cu pulsația statornică a apei. Magia ei alcătuiește o barieră protectoare în jurul nostru. Inspir aerul cu miros de alge. Înaintăm metru cu metru. Felinarele noastre luminează drumul.

— Nu pare real, spune Mareica.

Mâinile lui Não cad pe lângă ea. Zidul de apă se solidifică. Tunelul se întunecă pe măsură ce coborâm tot mai mult. Ne apropiem de malurile lacurilor din Ibadan.

— Se întâmplă cu adevărat. Chiar vom opri războiul.

Încerc să-i zâmbesc, dar mă doare să mă prefac. Doar câteva clipe ne mai despart de victoria pentru care ne-am luptat, și totuși de la moartea lui Baba nu m-am mai simțit atât de pustiită.

Încă o luptă. Închid ochii. Încă o luptă, și voi putea lăsa totul în urmă. Măcar când războiul va fi câștigat, Tzain va fi în siguranță. Moartea lui Baba și a lui Mâzeli nu vor fi fost în zadar. *Iar eu...*

Mi se strânge inima fiindcă sunt atât de aproape de Roën. Dar când totul se va termina, mă voi elibera de el. Mă voi elibera de toată durerea și vinovăția.

Não îmi aruncă o privire.

— Z., totu-i OK între noi, nu-i așa? Nimeni nu te învinovățește că ai vrut să pleci. Cu toții am pierdut ceva când a murit Mâzeli.

Nu fi tristă.

Nu pot să uit urechile mari ale băiatului. Dacă ar fi fost aici, ar fi alergat prin peșteri. Ar fi fost nerăbdător să ajungă pe țărmurile Ibadanului și să încheie odată războiul.

— Știu că noi te-am dezamăgit, oftează Não. Dar avem nevoie de tine. Indiferent ce se va întâmpla, tu rămâi soldatul nostru.

— Ar trebui să știi că soldatul tău e laș, i-o trănțește Roën. *Zītsōl* nu vrea decât să fugă. Să nu te aștepti să lupte pentru tine când se va termina totul!

Strâng din dinți când aud vorbele pline de sarcasm ale lui Roën. Mă răsucesc spre el. Îmi întâmpină cu un rânet privirea tăioasă.

— Ce? mă provoacă. Vrei să zici că mă înșel?

Mijesc ochii și mă proțăpesc în fața lui.

— Care-i treaba? Ți-am rănit sentimentele, iar acum ai chef de jocuri?

Roën ridică din umeri.

— Vreau doar ca ea să știe adevărul. Se pare că sunt singurul care te cunoaște cu adevărat.

Não se uită când la mine, când la el.

— Voi doi trebuie să vorbiți...

— Nu te opri! mă răstesc la ea. Roën pur și simplu vrea să fie băgat în seamă.

Mă răsucesc pe călcâie. Mercenarul îmi strigă:

— Proștii ăștia își varsă sângele pentru tine! Mor pentru tine, iar tu nu vrei decât să fugi și să-ți lingi rănilile...

— Cu ce drept spui lucrurile astea? Tu ți-ai părăsit casa!

— Pentru că eu nu aveam nimic! urlă la mine. Nu aveam pe nimeni. O să câștigi lupta, plus că ai atâția oameni pe care îi iubești! Nu-mi pare rău pentru tine. Nu-ți mai plânge de milă!

Gâtul mă arde. Aerul pare să aibă un gust ciudat. Pereții peșterii încep să se apropie tot mai mult.

— Nu ai dreptul să mă judeci, îi șoptesc. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea!

— Nimeni n-a vrut. Dar ești aici, când atâția alții nu mai sunt!

Roën își pune mâinile în cap, de parcă vrea să-și smulgă părul.

— Ai supraviețuit Raidului și soldaților. Ai supraviețuit furiei unui *rege*. Nu ești o victimă, Zélie. Ești o supraviețuitoare! Nu mai fugi!

Cuvintele lui mă țintuiesc în loc. Mă lovesc în adâncul sufletului. Roën mă privește fix. Oftează și duce un pumn la frunte, pe urmă își lasă brațul să coboare. Trece pe lângă mine și pe lângă Não.

— N-are rost. Sunt doar un mercenar. Ce știu eu?

— Roën.

Îmi duc o mână la piept. Respir anevoie. Aerul stătut al peșterii începe să se rarefieze. Mi se învârte capul.

— Încetiniți! strigă Não.

Când Roën pornește înverșunat înainte, Mareica întinde un braț, ca să prelungească bula de aer.

— Nu știu ce se întâmplă între voi, dar trebuie să rămânem împreună!

Pentru că Roën nu ascultă, Não înjură, prelungind iar bula de aer. Și în

clipa următoare o văd.

O mică scânteie roșie deasupra părului negru al mercenarului.

— Roën!

Dar nu se întoarce.

Picioarele mele prind viteză. Mirosul de gaz e mai pătrunzător. Tălpile mele lovesc cu putere piatra.

— Așteaptă!

Aș recunoaște oriunde mirosul ăsta de arsură.

— Roën, *oprește-te!*

O împing cu putere pe Nâo în spatele meu.

În clipa când Roën se răsucește spre noi, primul fitil se aprinde și totul în jur explodează.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

ZÉLIE

BUM!

BUM!

BUM!

E ca un șir de piese de domino care cad deodată.

Primul fitil a fost doar declanșatorul.

Zeci de bombe explodează.

Zeii ne trag pământul de sub picioare. Peștera se prăbușește din toate direcțiile. Corpul meu zvâcnește. Mă prăbușesc în apă și în întuneric.

— Roën!

Încerc să strig, dar apa îmi înghite țipetele. Urechile îmi țiuie din cauza zgomotului. Nu mai văd nimic.

Pietrele care cad îmi crestează pielea. Haosul se oprește doar când spatele meu se izbește de pământul tare. Șocul loviturii mă lasă fără aer pentru câteva clipe. Îmi duc mâinile la gât. Apa îmi năvălește în gură.

Ajutor!

Gâtul mă arde. Tușesc. Nu apuc să-mi dau seama pe unde să urc la suprafață. Bolovani desprinși din tavanul peșterii se prăvălesc spre mine.

Unul îmi aterizează pe picior. Strâng din dinți. Piatra îmi sapă în carne și pătrunde în mușchi când încep să trag. Deschid ochii în întuneric și înțeleg.

Nimeni nu vine să mă salveze.

Pân-aici mi-a fost!

Simt că mă sufoc în momentul în care îmi dau seama ce se întâmplă. Încep să împing din picioare, să dau din mâini, încerc să mă agăț de ceva, dar degetele mele apucă numai pietriș.

Întotdeauna am crezut că viața mea se va sfârși într-o clipă. Acum simt fiecare secundă ce se scurge, ducându-mă din ce în ce mai aproape de sfârșit. Îmi sprijin piciorul nevătămat pe bolovan, ca să mă echilibrez, dar piatra colțuroasă taie ca un cuțit. În momentul în care îmi zgârie osul, tibia mă ustură de parcă a luat foc.

Renunță...

Șoapta se ridică din adâncul sufletului meu. Ochii mi se umplu de lacrimi și mă las să cad pe piatra rece.

Gata cu războiul. Gata cu rănile care nu se vor vindeca niciodată. Cunosco liniștea adusă de îmbrățișarea morții.

Am gustat deja libertatea ce se găsește dincolo de durere.

Renunță – rostesc cuvântul, agățându-mă de el. Plămânii mei cerșesc aer. Când silueta mamei lucește în întuneric, aproape că aud cântecul Mamei Cer.

E învăluită de o lumină albă. E tot mai strălucitoare. Baba se materializează lângă ea. Îmi ridic capul de pe suprafața rece a pietrei.

Apoi aud vocea lui Mâzeli.

— *Jagunjagun!*

Aproape că râd când cea de-a treia siluetă se conturează, strălucitoare. Stă lângă Baba. Chiar și acum, urechile încă îi sunt prea mari pentru capul lui.

Întind mâna spre strălucirea lui Mâzeli, dorindu-mi din adâncul sufletului s-o ating. Nu mai suport durerea.

Nu mai am nimic de oferit acestei lumi.

Lumina lui se întinde spre mine – o mână care mă trage în lumea de dincolo. Dar când mă atinge, Secundul meu nu-mi dă ajutor și nici nu mă duce spre tărâmul de apoi.

Îmi oferă o viziune.

Timpul se oprește în loc. Momentele de dinaintea exploziei prind contur în ceața din mintea mea. Văd sclipirea roșie. Simt mirosul înțepător de gaz.

Bombele explodează în spatele lui Roën, aruncând în aer pereții peșterii și azvârlindu-ne în abis. În clipa aceea nu am înțeles ce se întâmplă. Au fost atât de multe explozii. Destule cât să nimicească o armată întreagă. Destule cât să distrugă armata *noastră*.

Nu...

Când îmi dau seama ce s-a întâmplat, pământul îmi fuge de sub picioare. Nu numai că am declanșat un atac.

Am nimerit într-o capcană.

Adevărul mă lovește în piept ca un bolovan. Am crezut că avem un avantaj, dar, cumva, monarhia știa că venim. Știau că vom alege acest drum.

Dacă au întins o capcană aici, dedesubt, oare ce alte pericole ne așteaptă deasupra? Ce alte capcane au pregătit pentru poporul nostru, care se îndreaptă spre Lagos? Majii și divinerii sunt aproape fără apărare.

Toți Mai-marii noștri sunt aici!

— *Nana...*

Cântecul Mamei Cer îmi face pielea să vibreze. Corpul îmi amortește de spaimă. Silueta lui Mâzeli se retrage. Îmbrățișarea caldă a morții mă ajunge când plămâinii mei intră în colaps. Focul arde și apa îmi năvălește în gâtlee, sufocându-mă din interior. Senzația e mai puternică decât orice durere pe care am cunoscut-o vreodată. Corpul meu nu mai poate suporta.

Totul în mine țipă să cedez. Să mă las pradă întunericului. Să pun capăt suferinței.

Dar dincolo de durere, văd strungăreață lui Mări și pata decolorată din jurul buzelor cafenii ale lui Bimpe.

Văd chipul fiecărui Secerător pe care încă nu l-am întâlnit. Văd zâmbetul fratelui meu. Îi văd pe Amari și pe ceilalți Mai-mari.

Și monarhia pe care trebuie s-o învingem.

Durerea este prea mare, și totuși mă îndeamnă să nu cedez. Durerea pe care mi-a fost atât de teamă s-o simt e dovada că încă trăiesc.

Tocmai fiindcă mă doare, știu că mai pot lupta.

E ɬonná agbára yin.

Rostesc comanda în minte, iar tatuajele mele se luminează auriu. Pe măsură ce mă încălzesc în apa înghețată, le îngădui să amplifice rămășița de forță vitală care mi-a rămas.

Strig ca turbată. Din gura mea țâșnește un roi de bule de aer. Deși nu mai am energie, mă împing prin apă, cu ultimele puteri.

Piciorul mă arde când piatra mă taie până la os, sfâșiind carnea de pe tibie. Piciorul meu se eliberează din capcană. Brațele încep să mi se miște.

Apa mi se împotrivește. Împing cu tălpile în stânca de pe fundul lacului. Tzain. Amari. Roën.

Dacă mor acum, nu vor avea nicio șansă de supraviețuire.

Trăiește!

Corpul meu devine inert. Mușchii sunt lipsiți de oxigen. Ridic o mână tremurătoare, imaginându-mi-i pe toți Secerătorii mei.

O strălucire purpurie spintecă întunericul. Umbre încep să se răsucescă din degetele mele. Se agață de ceva aflat deasupra și mă trag în sus, prin apă.

Pe măsură ce mă ridic, totul se destramă. Orice urmă de durere. Ultimele cuvinte ale lui Mâzeli. Zâmbetul lui Baba. Lanțul pe care l-au înfășurat în jurul gâtului Mamei.

Las în urmă toate rănilile pe care le-au cioplit în inima mea și străpung suprafața apei.

Trăiește!

Vreau să trăiesc.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

INAN

Brațele îmi cad inerte pe lângă corp. Pumnalul a rămas suspendat în aer. Nu-mi vine să cred. Mâna lui Ojore controlează metalul.

Lasă deoparte sabia menită să reteze capul Mamei și întoarce pumnalul spre mine.

— Ești maji? bâigui uluit.

Un zâmbet disprețuitor apare pe buzele lui Ojore.

— Prefer cuvântul „titán”.

Mișcă un deget, iar pumnalul zboară prin aer. Mă feresc. Lama străpunge peretele de fier, chiar acolo unde, cu o secundă în urmă, se afla capul meu.

Nu apuc să mă ridic de la podea, că plăcile de fier de sub mine se transformă. Metalul alunecă în jurul gleznelor mele de parc-ar fi mercur. Coloane răsar brusc din podea.

Țip când una dintre ele mă lovește în burtă. O alta mă pocnește în falcă. O coloană îmi lovește pieptul cu atâta forță, încât mă răsucesc și cad pe spate.

În tot acest timp, Ojore mă privește. Un soldat tremurând de emoție. Puterea lui de titán depășește orice am văzut până acum. E cu mult peste abilitățile unui Faur obișnuit.

— M-am disprețuit, șoptește el. Am disprețuit ceea ce am devenit. Am crezut că magia e problema, dar, de fapt, *tu* și maică-ta ați fost problema încă de la început!

Iau repede un alt pumnal de la centură și-l azvârl spre el, însă Ojore despică metalul înainte ca acesta să-l atingă. Se aude un zgomot puternic când arma se sfărâmă în așchii groase. Pocnește din degete și așchiile îmi străpung coapsa.

— Nu meriți tronul, îmi zice Ojore.

Durerea ascuțită îmi taie răsuflarea. Corpul meu e cuprins de spasme. Metalul îmi pătrunde în sânge. Ojore își flexează degetele și, cu un singur gest, își smulge armura de pe corp.

Aceasta se mulează pe bicepsul lui, transformându-se într-o lamă zimțată.

— După tot ce-ai făcut ca să distrugi acest regat, nu poți avea pretenția

să-l cârmuiești.

Metalul de sub mine se înfășoară în jurul încheieturilor mele. Abia dacă mai văd bine. Ojore mă ridică în aer. Atârn în fața lui, încins cu legături de metal.

— Tu și maică-ta sunteți o otravă.

Puterea lui îmi topește platoșa. Își potrivește tăișul chiar deasupra cicatricii căpătate de la Tata.

— O să teucid ca să pun capăt acestei molime...

Mă reped în față și îl lovesc cu genunchiul în bărbie. O pocnitură puternică răsună în încăpere. Picioarele lui Ojore tremură.

Legăturile de metal care mă țineau captiv se topesc. Vărul meu se împleticește, iar eu mă prăbușesc la podea. Când se năpustește asupra mea, un nor albastru îmi țâșnește din palmă.

Oasele brațului meu trosnesc – magia mea îl lovește în piept, paralizându-l.

Mă târăsc spre ușă. Ojore își dezvelește dinții. Se luptă să scape din încheștarea mea. Trupul lui se zguduie.

— Ajutor! strig cu voce răgușită.

Ojore răcnește ca un animal, cu pumnii încheștați. Plăcile de fier se desprind din pereți. Metalul mă înconjoară. Puterea lui le transformă în săbii.

Mă uit în urma mea și nu recunosc monstrul care poartă chipul lui Ojore. Noi i-am făcut asta. L-am otrăvit cu ura noastră.

Iar acum vom plăti. Nici măcar nu mă pot preface că nu e îndreptățit să se poarte așa. Merită să răzbune tot sângele care ne pătează mâinile. Întreaga Ori'sha merită să fie răzbunată...

— Inan!

O explozie smulge din balamale ușa fortăreței.

Ridic privirea. Mama aleargă spre mine, cu o mână ridicată. Gestul ei face să țâșnească o coloană de pământ.

Ochii lui Ojore ies din orbite când aceasta îi străpunge stomacul. Lamele de metal care mă înconjoară cad la podea, cu un zăngănit. Ojore se prăbușește pe burtă. Sângele îi șiroiește din abdomen.

— Repede! strigă Mama. Chemați-i pe Vindecători! Trebuie să ne retragem!

Aud tropot de cizme, dar nu văd nimic altceva decât ura care a înghețat pe chipul lui Ojore.

A murit.

Ojore e mort.

Adevărul acesta doare mai tare decât orice rană.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

ZÉLIE

Răsuflu prelung și șuierător când străpung luciul apei, ieșind la suprafață. Mă chinui să respir printre accese de tuse. Munți necunoscuți mă înconjoară. O lumină de un galben palid strălucește de sus.

Mă târăsc pe porțiunea îngustă de piatră aflată de-a lungul apei. Tremur. Gâtul mă arde când tușesc. Vomit apă pe piatra muntelui.

Respiră! îmi poruncesc. Aerul n-a mirosit niciodată atât de plăcut. Vreau să înțeleg totul cât mai bine și mă lupt cu ceața ce-mi învăluie gândurile.

În mintea mea e un vacarm îngrozitor, și totuși un gând reușește să se facă auzit.

Não se afla cel mai departe de explozie. Dar peștera s-a prăbușit chiar deasupra lui Roën. Dacă mai trăiește, are nevoie de ajutorul meu!

Deși încă mă sufoc, mă silesc să trag în piept cât de mult aer pot. După o secundă, mă scufund iar.

E tónná agbára yin.

Semnele pietrei-lunii încep să strălucească pe pielea mea, luminându-mi drumul în întuneric. Doar o inimă mai pulsează în adâncul apei.

Iar bătăile ei slăbesc tot mai mult, cu fiecare secundă care se scurge.

Vîn!

Piciorul meu rănit zvâcnește. Sângele se scurge în apă la fiecare mișcare. Însă durerea e un dar. La fel ca aerul pe care îl respir, îmi reamintește să continui lupta.

Mi se strânge inima când văd silueta inertă a lui Roën. Forța lui vitală e slabă. E pe moarte. Poartă o mască fisurată, asemănătoare cu cea pe care am folosit-o pentru a călători cu balena albastră. Pe acolo se scurg ultimele bule de aer.

Mă scufund mai aproape de el. Văd lespedea enormă care îi apasă brațul, ținându-l pe fundul stâncos al apei. Îmi proptesc piciorul teafăr pe piatră, dar e prea grea ca s-o rostogolesc. Indiferent cât de mult încerc, corpul lui nu se urnește. Nu mai avem timp.

Roën întinde mâna și mă strânge de încheietură. O ultimă suflare se desprinde de pe buzele lui. Deși nu poate vorbi, simt ce vrea să-mi ordone.

Du-te!

Nu! strig în sinea mea. De câte ori nu m-a salvat el din adâncuri? M-a adus înapoi la suprafață atunci când mă zbăteam în apă. Nu-l las să se înece. E rândul meu să-l salvez.

Èmí òkú, gba ààyé nínú mi...

Umbre purpurii se răspândesc precum cerneala prin apă. Ochii lui Roën se dau peste cap. Umbrele mele împing piatra, dar sunt prea slabe. Prea lente.

Mâinile și picioarele lui Roën încep să plutească, inerte. Există o singură cale să-l eliberez.

Inima mea se zbate mai-mai să-mi iasă din piept. Umbrele se înfășoară pe brațul lui. O altă umbră se răspândește în apă, alcătuind un tăiș zimțat. Înalț o rugă către Oya și închid ochii.

Umbra mea îi retează brațul, în timp ce consum ultima rămășiță de aer din plămânii mei.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

ZÉLIE

Rămâi cu mine!

Înot cu ultimele puteri, ținând aproape trupul lui Roën. Brațul lui retezat a rămas sub bolovan.

Tatuajele mele strălucitoare luminează șuvoaiele sângerii care se scurg din rana căscată în umărul lui. Încerc să nu mă gândesc cât timp a stat fără aer sub apă.

În sfârșit, ieșim la suprafață.

— Rămâi cu mine!

Îi apăs pieptul cu palmele. Apa țâșnește din gura lui. Roën tușește. Trupul îi e cuprins de spasme. Îl trag spre fâșia de pământ. N-o să-l las să moară sub ochii mei.

Refuz să mai pierd pe cineva drag.

— Zélie.

Se chinuie să-mi spună numele printre respirații tremurate. Ochii săi de culoarea cerului plumburiu fug în toate direcțiile, dar parcă nu poate vedea nimic. Încearcă să mă apuce cu mâna teafără. Nu pare să înțeleagă.

— Brațul meu. Bra...

— Rămâi cu mine!

Îi apăs rana, dar sângele cald se scurge printre degetele mele. Inima lui pompează cu o viteză incredibilă.

Umbrele folosite pe post de garou se estompează, fiindcă nu mai am putere. Ochii lui Roën se opresc în cele din urmă asupra lunii de deasupra. Buzele i se întredeschid. Se chinuie să respire.

— Mama mea... Îmi cânta...

— Ce anume?

Cu o mână încă apăsând rana, smulg cingătoarea de la brâul lui Roën. Sângele curge încontinuu în vreme ce o leg strâns, aproape de umărul rănit.

— Roën, ce cânta? îi strig.

Vocea lui e o șoptă. Fredonează o melodie necunoscută.

— *Hm-mmm... hm-mmm...*

Se chinuie să țină ritmul. Vocea i se frânge aidoma unui pui de pasăre, dar nu se oprește.

— Continuă!

Îmi înghit lacrimile. Strecor o piatră lungă în nodul garoului improvizat.

— Te rog, Roën, mai cântă-mi! E frumoasă melodia.

— *Hm-mmm... hm-mmm...*

Folosesc piatra ca pe o pârghie și o răsucesc. Cureaua lui Roën aproape că se rupe când garoul se strânge. Sângerarea se oprește.

Privirea lui se pierde în gol.

— Ea mi-o cânta. Când ploua... întotdeauna ploua...

Îl pălmuiesc.

— Hei! Continuă! Ce-ar spune mama ta?

Încearcă să vorbească, dar nu reușește. Buzele i se învinețesc. Sângerarea s-a oprit, dar pielea lui pălește cu fiecare clipă ce se scurge.

Ce-am făcut nu e de-ajuns.

Mi se rupe inima. Îi pun cu grijă capul în poala mea. Corpul i s-a răcit. Lacrimile mele se scurg pe chipul lui.

— Roën, te rog! Vorbește! Ce spunea mama ta?

— Tunetul... reușește să îngaime, dar vocea îi tremură.

Chiar dacă simt că mă rup în bucăți, mă forțez să cânt notele melodiei.

— *Hm-mmm...*

Roën își ridică mâna tremurândă și o apucă pe a mea.

Îl mângâi pe păr.

— Rămâi cu mine! Voi cânta cât de mult vrei, dar trebuie să rămâi aici.

Dă din cap, însă respirațiile lui sunt tot mai sacadate. Venele de pe gât i se umflă. Se chinuie să ia o gură de aer. O gură de viață.

— Roën, te rog!

Îi cuprind obrazul în palma mea năclăită de sânge. Sub pielea lui, forța vitală scade, scurgându-se ca niște firișoare de nisip.

— *Zītsōl*.

Se chinuie să-mi rostească porecla. Mă apucă de mână cu ultimele puteri pe care le mai are.

— *Acasă*.

Mă simt buimăcită. Degetele lui cad inerte. Când înțeleg, corpul meu se transformă în stană de piatră.

Acasă...

Deci asta înseamnă *Zītsōl*.

— Roën!

Țip, dar el nu se mișcă. Ochii lui nu se deschid. Pieptul nu i se ridică.

— Roën!

Țipătul meu reverberează.

— Roën, te rog, șoptesc, cu buzele lipite de părul mercenarului.

Dar el nu mai e.

A pierit.

Sufletul mi se sfâșie de durere. Îmi apăs pe piept mâinile pline de sânge.

Parcă nu pot respira. Dar când tatuajele mele încep să pâlpâie, văd o sclipire aurie în inima lui Roën. E mai mică decât o sămânță.

Mai mică decât o lacrimă.

Mă gândesc la *isípayá* mea: legătura de aur a vieții, împletită cu purpuriul. Am crezut că Oya încerca să-mi arate adevărul despre cênteri și despre sursa magiei lor. Dar dacă, de fapt, eu eram lumina purpurie?

Dacă firul auriu a fost Roën, încă de la bun început?

— Oya, te rog!

Tatuajele de pe pielea mea se trezesc din nou la viață. Pentru prima dată, nu au luciri aurii. Au lucirile purpurii ale Secerătorilor.

Sămânța de lumină este singurul semn de viață din corpul lui Roën, dar e de-ajuns. Mai are o rămășiță de putere.

— *Ē ɬonná agbára yin.*

Particule de lumină purpurie se cristalizează în dreptul pieptului meu. Se împletesc la fel ca umbrele morții, alcătuiind un fir răsucit.

Mă forțez, deși sunt în pragul leșinului. Firul se mișcă aidoma unui cuțit, străpungând pieptul lui Roën, iar trupul lui se desprinde de piatră și se ridică în aer. Simt când i se înfige în inimă. Strâng din dinți și inima mea se încordează.

Îcnesc:

— *Ē ɬonná agbára yin. Ē ɬonná agbára yin!*

Firul îmi seacă și ultimul dram de energie. Lumea se estompează pe măsură ce lumina pietrei-lunii scade.

Trupul lui Roën plutește înapoi spre pământ și corpul meu cade odată cu el. Îmi apăs urechea pe pieptul lui. Întunericul ne învăluie.

Oya, te rog...

Vederea mi se stinge. Apoi trupul meu rămâne fără vlagă. Sunetele încep să dispară, însă reușesc să percep ceva. Un sunet molcom ca fluxul mării.

Sunt bătaile fragile ale inimii lui.

Acum e legată de a mea.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

AMARI

Pentru prima dată după moartea lui, îmi doresc ca Tata să mai trăiască. Oriunde – în lanțuri sau în pivnițele palatului –, numai să pot vorbi cu el.

Pe măsură ce soarele se ridică deasupra orizontului și a peșterii, vocea din mintea mea nu mai e de ajuns. Am nevoie să-mi dea cineva răspunsuri. Să-mi spună care e calea cea dreaptă.

— Trebuie să mergem după ei! zice Tzain, parcă ghicindu-mi gândurile.

Îngrijorarea îi scoate în evidență toate cutele de pe chip. Acum nu mă mai imploră să plecăm pe urmele lor, așa cum a făcut-o în ultimele ore. De data asta, vorbește răspicat: — S-a întâmplat ceva.

— Nu te grăbi să tragi concluzii pripite! izbucnesc.

Nu pot îngădui ca Tzain să cedeze nervos. Eu însămi simt că mai am puțin și cedez.

Ce să fac?

Ce pot să fac?

Ce ar trebui să fac?

Cu fiecare secundă care trece, victoria ne scapă printre degete. Viitorul Orishei e mistuit de flăcări. Trebuie să-i eliminăm pe Mama și pe Inan acum, cât încă sunt izolați, singuri. Dacă n-o putem face aici, nu vom câștiga războiul.

N-o vei învinge niciodată. Nu ai cum. Pentru Mama, niciun sacrificiu nu e prea mare.

Inan are dreptate. Nu pot învinge decât dacă joc după regulile lor. Dar oare sunt în stare să merg până la capăt? Sunt gata să plătesc orice preț ca să pun capăt acestei nebunii?

Mă gândesc la sătenii pe care i-am văzut în imaginea conjurată de Dakarai, la copiii care se jucau în lac, la părinții care așteptau la rând, la fântâna din sat. Mă gândesc ce înseamnă cu adevărat să-i ștergem pe Mama și pe Inan de pe fața pământului.

Mă gândesc că Zélie ar putea fi în viață, în spatele acelor ziduri.

Cum să o sacrific, după cât de multe a făcut pentru mine? Ea și Tzain sunt oamenii pe care îi iubesc cel mai mult pe lume.

Cine aș fi dacă aș sacrifica această dragoste doar ca să câștig războiul?

— Privește!

Ridic brusc capul. Kâmarū aleargă spre punctul de intrare. Khani țipă când Nâo iese la iveală din gaura săpată. Apa o aruncă în sus. Se prăbușește pe stâncă, plină de sânge și de vânătaii. Mi se strânge inima când îmi dau seama că Zélie și Roën nu o însoțesc.

Tzain se îndreaptă grăbit spre ea.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i sora mea?

— Nu știu, spune Nâo, printre accese de tuse. Au fost niște explozii...

Tzain nici măcar nu așteaptă să termine ce are de spus. O ia la fugă spre ieșirea din peșteră.

— Tzain, nu! strig după el.

Nu e prudent să se ducă în sat. Nu știe ce urmează să se întâmple.

Îi strig iar numele, dar el aleargă ca un apucat. Ceilalți Mai-mari îi urmează exemplul. Există o singură cale să-i opresc.

— *Ya èmí, ya ara!*

Simt că-mi sfâșii propria inimă când îmi întorc magia împotriva băiatului pe care-l iubesc. Flacăra albastru-cobalt îl lovește în spate.

Tzain icnește. Se împleticește și cade. Nu mă va ierta niciodată c-am făcut asta.

Nici eu nu mă voi ierta vreodată.

— Ce faci? strigă el, iar hotărârea mea amenință să se clatine.

— Nu poți intra acolo, îi zic. Niciunul din voi nu poate.

Chipul lui Tzain se schimonosește, dar furia dispare când înțelege.

— Ce-ai făcut? mă întreabă șoptit. Amari, ce-ai făcut?

Întrebările tuturor mă copleșesc. În mijlocul acestui haos, simt că mă sufoc.

Kâmarū e primul care observă că Jahi lipsește. Khani strigă numele surorii ei.

Mama nu se va opri.

Îmi acopăr urechile, încercând să țin zgomotul la distanță. Mama ar fi în stare să sacrifice pe oricine ca să câștige acest război. Cum aș putea să-i pun capăt, dacă nu sunt dispusă să fac la fel?

— Amari...

— Toată lumea să tacă! le strig.

Secunde trec. Soarele se ridică tot mai mult pe cer. Îmi trec degetele prin păr.

Lovește, Amari! Chipul Tatei îmi revine în amintire. Nu e nevoie să fie în

viață ca să știu ce ar fi spus acum, dac-ar fi fost de față. N-ar fi contat dacă ar fi fost prima sau ultima lui alegere. N-ar fi contat dacă, pentru a izbândi, i-ar fi pierdut pe toți cei pe care îi iubea.

Voi fi o regină mai bună.

Ultimele cuvinte pe care i le-am spus înainte de a-l ucide îmi răsună în urechi. Dacă merg până la capăt, nu voi fi cu nimic mai bună decât el.

Dar, dacă nu merg până la capăt, nu voi avea nicio șansă de a salva Orisha.

La momentul potrivit, soldații care patrulează prin sat vor schimba garda. Avem doar câteva secunde la dispoziție, înainte să pierdem totul.

Ne pot găsi din clipă-n clipă.

— Îmi pare rău, șoptesc, apoi duc cornul la buze.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Semnalul răsună.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

ZÉLIE

Nu știu dacă e cu putință să fiu mai epuizată decât sunt acum.

Mă târăsc de parcă trupul meu ar fi din plumb.

Cu fiecare pas, ne îndepărtăm mai mult de moarte.

Roën încă e inconștient. Brațul care i-a mai rămas atârnă de gâtul meu. Îl țin de mijloc și îl trag după mine.

— Aproape c-am ajuns, șoptesc atât pentru mine, cât și pentru el.

Nu știu cât timp am zăcut pe malul lacului de munte, dar când am deschis ochii, luna strălucea încă pe cer, deasupra capetelor noastre. După un drum pe potecile stâncoase și reci, văd în depărtare vechiul meu sat. Strălucește în noapte, ca o stea singuratică. Ahéréle în formă de piramidă se înalță cale de un kilometru, în jurul lacurilor unde Tzain și cu mine obișnuiam să ne jucăm.

Am crezut că, după atâta timp, să mă întorc acasă mă va îndurera mai rare. Am crezut că voi fi copleșită de amintirile despre noaptea oribilă în care a avut loc Raidul. În schimb, îmi amintesc de nopțile în care eu și Baba stăteam întinși în fața ahéréi noastre, numărând stelele. Îmi amintesc că-i priveam pe Mama și pe Secerători cântând pe cele mai înalte piscuri, curățând satul de spirite, sub luna plină.

Simt tot ce credeam că am pierdut. Simt dragostea părinților mei.

În ciuda suferințelor, toate astea îmi aduc aminte că trebuie să merg mai departe.

Fac eforturi să înaintez, deși îmi tremură genunchii. Piciorul rănit mi-e bandajat cu cârpe rupte. E singurul mod în care pot aplica presiune pe rănilor mele. Abia dacă-mi pot duce propria greutate, darămite și pe-a lui Roën. În continuare, respirația lui e superficială, însă inima lui încă bate în același ritm cu a mea. Legătura dintre noi îmi dă putere, deși este epuizant să-l țin în viață.

Nu știu cât timp avem la dispoziție până când această legătură ne va mistui pe amândoi, dar dorința de a-l păstra pe Roën lângă mine e vie – un foc care arde mai intens ca niciodată.

Nu vreau să fug. Nu vreau doar să supraviețuiesc. Vreau să lupt.

Vreau să izbândesc.

A-uuuuuuuuu!

Inima îmi sare din piept când cornul răsună prelung, în depărtare. Aștept ca titánii reginei să atace. Dar sunetul cornului nu seamănă cu nimic din ce am auzit până acum.

De fapt, e ciudat de familiar.

Sună ca un corn de-al nostru...

Îl las pe Roën la pământ. Vântul își schimbă direcția. Aud fâlfâit de aripi. Șoimi cu pene negre zboară deasupra noastră, întunecând cerul aidoma unei furtuni. Cornul sună din nou.

Mă agăț de cea mai apropiată muchie stâncoasă. Mă cațăr anevoie, însoțită de țipetele pătrunzătoare ale păsărilor. Șoimii nu zboară spre noi. Ei fug de ceva.

Nu știu ce mă așteaptă când voi ajunge sus, pe stâncă, dar când priveliștea mi se dezvăluie, mâinile îmi cad inerte pe lângă corp. Deasupra mea, vânturile gonesc în cerc. Prind viteză pe măsură ce se unesc într-o sferă de aer, creând o cupolă.

— Pentru numele zeilor, ce se întâmplă?

Cupola ajunge până la pământ. E o poartă care împrejmuește Ibadanul. Nu, nu o poartă.

O barieră care îi ține pe toți sătenii închiși...

Amari, ce-i asta? Mijesc ochii. Caut din priviri lucirea armurilor noastre colorate. Nedumerirea mea dispare când îmi dau seama de adevărata natură a acestui atac. Nori de culoarea ruginii apar în depărtare.

Gazul Cancerului se ridică în aer, cale de un kilometru. Creează un zid în interiorul cupolei de vânt, așteptând să se dezlănțuie asupra satului meu neajutorat.

— Amari, nu face asta! Îngaim implorator.

Simt o pală de vânt. Norul rămâne suspendat la granițele Ibadanului, mai înalt și mai dens cu fiecare secundă. Dar când cornul sună din nou, norul se avântă înainte.

Gazul își dezlănțuie atacul, lansând un zid al morții.

— Nu!

Norul se năpustește, strivind tot ce-i stă în cale. Păsările încearcă să scape, dar se lovesc de sfera de vânturi rotitoare și sunt azvârlite cât colo. Aripile uneia dintre ele se frânge când pasărea e azvârlită în nor.

În secunda în care gazul o lovește, corpul i se zbârcește. Pasărea se prăbușește la pământ.

— Fugiți! țip din toți răunchii.

În depărtare, câțiva săteni ies din casele lor și se miră de fumul portocaliu.

Încerc să cobor de pe muchia de piatră, dar mă prăbușesc la pământ. Nu pot alerga suficient de repede. Trebuie să-mi folosesc magia. Trebuie să mă mișc așa cum se mișca Mâzeli.

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi...*

Patru umbre ale morții țâșnesc din șoldurile mele, ca niște panglici. Îl iau pe Roën în brațe. Mă gândesc la cum a zburat Mâzeli prin junglă, iar umbrele mele se reped înainte.

Stâncile se crapă. Umbrele sapă în piatra muntelui. Într-o clipă, trupul meu se avântă prin aer, ca azvârlit din praștie.

Strâng din dinți. Țin strâns lângă mine trupul lui Roën. Lumea din jur zboară cu repeziciune. Munții se estompează pe fundalul peretelui portocaliu, iar eu mă străduiesc să nu inspir gazul. Pe măsură ce sunt propulsată înainte, cerul se contopește cu pământul. N-am mult timp la dispoziție ca să mă orientez înainte de a cobori. Deși magia mea slăbește, mai fac un efort.

— *Jáde nínú àwon òjìjì re. Yí padà láti owó mi.*

Norul de gaz se închide în jurul nostru. Cu ajutorul umbrelor, înaintez printre piscuri. Centrul satului Ibadan e tot mai apropiat. Ultimul loc pe care gazul toxic îl va lovi. Dacă aterizez acolo, vom câștiga timp, dar unde ne vom ascunde? Dacă Nâo ar fi aici, ne-am putea scufunda în lacuri, să așteptăm în apă până când gazul se risipește.

Fântâna!

Privesc buza fântânii – un cerc alcătuit din granit. Ideea mi se conturează tot mai clar în minte. Baba obișnuia să mă plimbe pe acolo în fiecare dimineață, în spinarea lui.

Tot mai mulți săteni se revarsă pe străzi. Știu că e singura noastră șansă. Trebuie să ajungem înăuntru. Să ne baricadăm și să ne rugăm zeilor noștri.

— Fântâna! le strig sătenilor, în timp ce ultima umbră mă ajută să cobor la pământ. Intrați în fântână!

Se aude vuiet de pași. Oamenii se grăbesc să-mi urmează îndemnul. Îl târăsc pe Roën peste margine și îi las trupul să coboare pe brațele celor care au coborât deja în fântână.

— Haideți!

Și mai mulți oameni se pun la adăpost.

Bărbații își împing în față soțiile și copiii. Zidul de gaz se învâlburează ca o tornadă – un nor portocaliu nesfârșit, care se apropie din toate direcțiile.

Nu mai avem timp.

Indiferent ce aș face, nu toți vor reuși să scape.

— Așteaptă!

Rugămintea disperată se ridică deasupra vacarmului. Mă întorc și văd o femeie cu lacrimi în ochi. Întinde brațele spre mine, disperată să-și salveze copilul.

Gazul e la câteva secunde distanță. Femeia țipă când norul o lovește în ceafă. Sângele îi țâșnește pe gură. Pielea ei se zbârcește și se înnegrește.

Își dă seama că nu va supraviețui. Copilul cade din brațele ei.

— *Èmí òkú, gba ààyé nínú mi.....*

Este cea mai rapidă transformare a unui spirit pe care am văzut-o vreodată. Înainte ca trupul femeii să atingă pământul, incantația mea permite sufletului ei să curgă prin mine, dându-mi umbre noi, brațe noi. Acestea se întind și prind copilul.

Umbrele se retrag după ce strâng bebelușul la piept. Apoi spiritele se transformă.

Acoperă complet partea de sus a fântânii. Gazul vuieste deasupra.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

AMARI

Îmi amintesc dimineața de după Raid ca și cum ar fi fost ieri.

Ar fi fost de crezut că, din pricina urgiei, soarele nu va răsări ori că luna se va întuneca, dar ziua a început exact ca oricare alta.

M-am trezit tresărind. Aveam șase ani. Am căutat din ochi boneta plisată a Binte. Visasem o aventură pe mare. Trebuia să-i povestesc visul.

— *Binta, unde ești?*

Vocea mea a răsunat în camera mea decorată în tonuri de auriu și roz-pal, dar când ușa s-a deschis larg, în încăpere a intrat o servitoare înaltă, o kosidănă cu buze subțiri și bărbie ascuțită.

Am așteptat cu pumnii încheștați în timp ce femeia îmi freca prea tare pielea. Mă trăgea prea tare de păr. De fiecare dată când îndrăzneam să întreb unde e Binta, servitoarea mă ciupea de braț. M-am eliberat din strânsoarea ei îndată ce-am putut.

— *Tată!*

Am alergat pe podelele de marmură ale palatului. Mi s-a părut că servitoarea a strigat după mine, furioasă. Poate că, de fapt, era doar efectul fricii.

Am dat buzna prin ușile de stejar ale sălii tronului, gata să-mi susțin cauza. Dar tata stătea nemișcat.

Nefiresc de nemișcat.

— *Tată?*

Am ieșit iar în coridor. În fiecare zi, Tata privea cum soarele răsărea peste Lagos, dar în ziua aceea, parcă nici aerul nu îndrăznea să se miște în prezența lui.

Am știut că se schimbase ceva. Că nu vom avea parte niciodată de vremuri mai blânde.

Atâția ani, m-am întrebat cum se simțise Tata în acea zi.

Astăzi am aflat răspunsul.

— *Nu!*

Tzain se zbate ca un animal sălbatic. Vrea să-mi întrerupă controlul mental. Nu suport să-l văd cum se zvârcolește. Lacrimile i se preling pe față.

— Cum ai putut să faci așa ceva?! Cum ai putut?

Țipetele lui destramă liniștea.

Norii toxici ai Cancerului încep să se risipească. Nici măcar o adiere nu se mai simte în munții din Ibadan.

Încerc să ignor golul pe care-l simt în suflet. Am câștigat războiul.

Dar cu ce preț?

Lovește, Amari!

Lumea se învârte în jurul meu, deși tălpile mele nu se mișcă. Nu există cale de întoarcere. E o lovitură pe care Tzain și Mai-marii nu mi-o vor ierta niciodată.

Dar nu pot permite ca această povară să mă doboare acum. Am obținut victoria.

Mai rămâne să o declar.

— Să mergem!

Mă îndrept spre gheparnară și urc în șaua de piele. Acesta este momentul despre care se va vorbi în toate ținuturile. E povestea care va da naștere viitorului Orishei.

Un regat nou se va ridica din cenușă. Un regat demn de aceste sacrificii.

Dar niciun Mai-mare nu mă urmează. Toți stau nemișcați, în stare de șoc. Un șoc pe care eu nu-mi permit să-l simt.

Cu timpul, vor înțelege.

Acum trebuie să declar sfârșitul acestei lupte, care a părut nesfârșită.

Pocnesc din frâiele gheparnarei mele. Plec în fugă, ca ei să nu vadă că mă podidesc lacrimile. Nu mai suport să aud plânsul lui Tzain, agonia care răzbate din tânguile lui.

Mâinile îmi tremură incontrollabil. Nu-mi vine să cred câte vieți am curmat.

Inan. Mama.

Soldații. Sătenii aceia.

Zélie...

Nu.

Împing în adâncul minții povara insuportabilă. Dacă Zélie ar mai trăi, s-ar fi întors cu Năo. Monarhia a ucis-o.

Sacrificiul lui Zélie ne-a permis să câștigăm războiul.

Aceasta este povestea pe care o vom spune.

Dar, pe măsură ce mă apropiu de granițele Ibadanului, pricep că poveștile nu sunt de ajuns. Chiar și de la depărtare, văd cadavrele înnegrite,

împrăştiate pe străzi. Zac acolo din cauza mea.

Mi-i imaginez pe Inan şi pe Mama printre morţi.

Mi-o imaginez pe cea mai bună prietenă a mea.

Loveşte, Amari!

Vocea Tatei îmi răsună în minte. Izbucnesc în plâns. O greutate îmi apasă pieptul. Mă simt de parcă aş fi îngropată de vie.

Şoptesc:

— Orisha înainte de toate. Orisha nu aşteaptă pe nimeni.

Acum, când intru pe poarta Ibadanului, călare pe gheparnară, îmi doresc ca aceste cuvinte să fie adevărate.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

ZÉLIE

Când deschid ochii, nu știu unde mă aflu. Am senzația că sunt suspendată în întuneric. Văd o lumină în formă de cerc, deasupra capului meu.

Simt fibrele aspre ale unei frânghii care-mi înfășoară pieptul. În secunda următoare, cineva mă trage spre lumină. Bebelușul plânge la pieptul meu.

— Trage-o peste margine! ordonă cineva.

Mâini ferme mă apucă de brațe, trăgându-mă peste buza fântânii. Îmi acopăr ochii, ca să-i feresc de lumina prea puternică. Un om îmi ia copilul din brațe. Altcineva se apleacă să desfacă bandajul ud de pe tibia mea sângerândă.

— Dă-mi voie să mă uit!

O privesc pe furiș pe femeia mai în vârstă care îngenunchează lângă mine. Își desface turbanul gele alb și îl folosește drept bandaj pentru piciorul meu.

Femeia dă din cap și-mi zice:

— Ne-ai salvat. N-am destule cuvinte să-ți mulțumesc.

Închid ochii. Încerc să gândesc și să ignor durerea. Sunt buimacă. Nu-mi mai simt picioarele. În cele din urmă, amintirile încep să se închege. Ne-am adăpostit în fântână. Mi-am folosit umbrele ca să astup buza fântânii, apoi totul s-a întunecat.

— Roën.

Îmi duc mâinile la piept, străduindu-mă să-l simt. Inima lui încă bate în mine, dar din ce în ce mai slab.

— Sătenii se ocupă de el. Fac tot ce pot.

Femeia îmi arată ceva cu degetul. Văd o ahéré dincolo de fântână. Ușile de piatră sunt larg deschise. Văd vindecătorii satului și kosidánii care se îngrămădesc în jurul lui Roën.

— Trebuie să plec, îi zic.

O dau la o parte, mă chinui să mă ridic în picioare. Simt cum viața lui pulsează în mine, însă inima îi bate prea slab. O presiune mi se acumulează în piept. Aceeași greutate covârșitoare pe care am simțit-o înainte să moară Mâzeli.

Nu știu cât timp pot să mențin legătura dintre noi înainte ca trupul lui muribund să ne ucidă pe amândoi.

— Zélie, te rog!

Femeia mă silește să mă întind la loc și îmi întinde o cană cu apă proaspătă. Plescăie dezaprobat din buze.

— Ești la fel de încăpățânată ca mama ta.

— Ai cunoscut-o pe Jumoke?

— N-am mai văzut un alt Secerător care să se miște ca ea, răspunde femeia. La început, am crezut că mama ta s-a întors din morți.

Se lasă pe spate și se uită la carnagiul care ne înconjoară.

— Tocmai când credeam că am scăpat de război...

În spatele ei văd un cadavru întins pe stradă. Pălăria roșie a bărbatului zace în praf. Pete de sânge îi spuzesc buzele și nasul. Acum, albul ochilor săi e galben. Pielea lui întunecată s-a înnegrit și s-a scofâlcit din cauza gazului creat de Cancer.

O tânără iese din fântână. Cade la pământ în momentul în care oamenii îi scot hamul improvizat. Se ridică iute. Ochii ei se umplu de lacrimi.

— Baba!

Țipătul ei îmi străpunge auzul. Se prăbușește peste cadavrul bărbatului, se agață de hainele lui pătate. Sunt nevoită să-mi întorc privirea în clipa când un sătean o apucă de mână și o trage după el. Țipetele ei îmi sună mult prea cunoscut.

Așa am urlat și eu după Raid.

De ce? Îmi cuprind capul în palme. Încerc să înțeleg. Ce s-a întâmplat cu planul nostru? De ce a lansat Amari atacul?

Deși mulți oameni sunt scoși din fântână, unul câte unul, mi se pare că sunt înconjurată de cei pe care nu i-am putut salva. Tânăra mamă care și-a salvat pruncul. Divinerul care nu a reușit să fugă destul de repede.

— Nu...

Mă răsucesc și o văd pe Amari intrând în centrul satului. Duce imediat o mână la piept. Se prăbușește în genunchi. La început, cred că reacționează așa din cauza cadavrelor de pe stradă, dar apoi mă uit în direcția în care privește. Văd mesajul zugrăvit pe muntele de lângă lacul din sat.

Vopseaua roșie, picurând precum sângele, contrastează puternic cu piatra muntelui. Alți Mai-mari se apropie dinspre nord. Când citesc cuvintele, groaza li se citește în privire.

AM PUS MÂNA PE ARMATA VOASTRĂ.
DACĂ NU VĂ PREDAȚI, VEȚI ASISTA LA EXECUȚIA EI!

Îmi stă inima-n loc. Înțeleg dintr-odată care-i adevărata țintă a monarhiei.
Oamenii aceștia au fost sacrificați în zadar. Nu ne-am Înfrânt inamicul.
Uneltirile monarhiei le-au întrecut pe ale noastre.
Am pierdut războiul.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

INAN

Mai întâi simt legănarea. Deschid ochii și văd un perete de lemn. Un scârțâit continuu îmi răsună în urechi, la unison cu tropăitul rapid al animalelor. Când îmi amintesc, corpul meu parcă ia foc.

— Ojore...

Ura lui mă arde. Totul s-a întâmplat atât de repede, de parcă nici n-a fost aievea.

Într-o clipă era acolo, cu tăișul la gâtul meu. Apoi...

Nu știam că Mama poate lovi așa.

— Vai, mulțumesc Cerului!

Mama se ridică. Lasă deoparte pergamentele și vine la căpătâiul meu. Arată ciudat așa, cu fața stropită de sânge.

Pune o palmă pe fruntea mea.

— Cum te simți?

— Ce s-a întâmplat? bâigui răgușit.

Dau să mă salt în capul oaselor, dar durerea e prea mare. Mama nu mă lasă să mă ridic din pat. Scotocește printre fiolele ei de sticlă și-mi dă să beau un sedativ.

Mă mângâie pe părul ud de sudoare.

— E-n regulă, Inan. Acum poți să te odihnești. Am reușit.

Cuvintele astea sapă în inima mea.

— I-am capturat pe rebelii *Iyika*!

Mama schițează un gest aprobator.

— Planul tău a funcționat. Viermii care au mășăluit lângă Lagos s-au luptat, dar, fără liderii lor, n-au fost pe măsura titănilor mei. I-am capturat pe toți.

Încerc să simt căldura victoriei răspândindu-se prin mine. S-a terminat. Gata.

Războiul a fost câștigat.

Când colo, ochii mi se umplu de lacrimi. *Ojore...*

Ceruri! A fost cel mai vechi prieten al meu.

Mama mă strânge de mână.

— Nu-l mai jeli! Nu-l lăsa pe trădătorul ăla să-ți sucească mințile! După

tot ce-am făcut pentru el, ar fi putut să dea dovadă de stăpânire de sine...

— Stăpânire de sine?

Îmi retrag mâinile. Mă ridic din pat, în ciuda durerii crâncene pe care mișcarea asta mi-o stârnește în piept.

— I-ai ucis familia. L-ai ucis pe el!

Mama mă privește pieziș. Expresia ei este rece.

— Ojore l-a atacat pe rege. Băiatul ăla nebun s-a sinucis.

Încă o sabie înfaptă în mine. Mă mir că nu sângerez. Ojore m-a salvat de nenumărate ori. Azi a avut nevoie de mine.

Dar, în loc să-l sprijin, l-am dezamăgit.

Am lăsat-o pe mama să-l sacrifice pentru Tron.

Murmur:

— Ojore a avut dreptate. Chiar suntem o otravă.

— Suntem conducători, Inan. Noi suntem *învingători*.

Vorbește cu atâta convingere! Mă urăsc fiindcă-mi doresc cu disperare să cred în cuvintele ei. Să mă spăl de vinovăție. Să scap de golul din sufletul meu.

— Ai făcut ce trebuia să faci. Ai fost puternic până la sfârșit. Ai câștigat acest război, iar acum îți poți conduce regatul. Poți împărți pacea pe care o dorești!

Zâmbește. În expresia de pe chipul ei îmi văd adevărul.

Am vrut să fiu regele care tatăl meu nu a putut să fie.

Dar tot ce-am făcut a fost să-i termin lucrarea.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUA

AMARI

Negarea este tot ce mi-a rămas.

Doar atât sunt eu: negare.

Iar negarea mă poartă de la un cadavru înnegrit la altul, până când văd mesajul scris pe munte.

Nu-mi ia mult timp să găsesc locul în care Inan și Mama și-au plănuit atacul. Văd tunelul pe care l-au săpat sub ahéré, pe care l-au folosit ca să fugă din sat. I-au atras aici pe cei mai puternici războinici ai noștri, iar cei care trebuiau protejați au fost lăsați fără apărare.

În spatele meu, majii se înghesuie în jurul lui Dakarai, urmărind imaginea neclară care se înfiripă între palmele lui. Aproape o sută dintre majii și divinerii noștri zac în lanțuri, prizonieri într-o celulă din pivnițele palatului.

Lovește, Amari!

Cuvintele Tatei mă sâcâie. Privesc trupurile împrăstiate pe jos. Moartea lor ar fi trebuit să fie un sacrificiu pentru Orisha. În schimb, moartea lor fără sens n-a contat deloc.

Indiferent că noi cedăm sau nu, Inan ne ține armata prizonieră. Suntem terminați.

Din cauza mea, am pierdut acest război.

— Zél?

Îmi ridic privirea. Tzain intră în centrul satului. E murdar de pământ. Aleargă grăbit spre Zélie – singura mișcare în piața plină de zeci de cadavre. Ușurarea lui sufletească îmi sfâșie inima. Dacă Zélie n-ar fi dat dovadă de atâta curaj, aș fi ucis și mai mulți oameni.

Aș fi ucis-o *pe ea*.

— Am crezut că te-am pierdut, îi zice Tzain, pe urmă o ia în brațe.

Tremură și plânge pe umărul ei, strângând-o atât de tare, încât îmi închipui că o doare. Zélie închide ochii și îl îmbrățișează strâns. Dar când îi deschide din nou, mă pironeste din priviri.

Zélie îl dă la o parte pe Tzain. Se îndreaptă spre mine, șchiopătând. Am senzația că inima mi se oprește în loc.

Fac un pas înapoi. Îi spun:

— Am crezut c-ai murit. Când Năo s-a întors singură la noi, am fost convinsă că ați murit...

Zélie își răsfiră degetele. Umbre întunecate ale morții se năpustesc spre mine. Umbrele mi se înfășoară în jurul corpului și mă sugrumă. Durerea izbucnește în mine.

Când cad la pământ, Zélie se pregătește să atace. Însă în clipa următoare își dă ochii peste cap. Umbrele ei se risipesc. Se prăbușește.

— Zélie!

Tzain aleargă la ea.

Corpul ei se zbate, cuprins de convulsii violente. Pleoapele îi flutură și tatuajele ei pâlpâie.

— Duceți-o la ahéré!

Mă dau înapoi. Kâmarū o ia pe brațe și o duce la una dintre colibele în formă de piramidă.

— Încuiați-o acolo! strigă Na'imah.

Tzain încetinește când aude ordinul îmblânzitorului. Ochii noștri se întâlnesc. Kenyon mă ajută să mă ridic în picioare. Arzătorul îmi leagă brațele cu o legătură din metal, iar prima mea pornire e să strig după ajutor. Dar știu că am pierdut dreptul de a-l cere.

Tzain își mută privirea spre satul său. Spre oamenii morți din ordinul meu.

— Îmi pare rău, îi șoptesc.

Tresare când îmi aude cuvintele. În el, văd ce am pierdut. Văd căldura pe care nu o voi mai simți niciodată.

Să-l văd cum se îndepărtează e ca un cuțit împlântat în inima mea.

CAPITOLUL OPTZECI

ZÉLIE

— *Nu înțeleg...*

— *E extenuată...*

— *Avem nevoie de mai mult sânge...*

Aud toate vocile ca prin apă. În jurul meu se perindă frânturi de realitate. Într-o clipă, sunt la pământ. În următoarea, vântul mă mângâie pe spate.

— Ce se întâmplă? întreabă Tzain.

El și Kâmarū mă întind pe o piatră.

Khani își pune mâinile pe pieptul meu.

— Nu știu. Corpul ei cedează!

— *Roën.*

Mă chinui să-i rostesc numele cu voce tare.

În capătul opus al ahérei, trupul mercenarului e pe cale să cedeze. Amândoi suntem scuturați de convulsii. Am folosit piatra-lunii ca să ne unim forțele vitale. Am folosit puterea noastră ca să trecem munții. Dar fără un sacrificiu de sânge care să consolideze conexiunea noastră, niciunul din noi nu va supraviețui.

— Rupe legătura! îmi cere Tzain, care a priceput ce se petrece. Acum! Înainte să fie prea târziu!

Tresar. Un junghi îmi străbate pieptul.

Încerc să-i spun că nu pot.

Nu am suficientă putere să întrerup legătura noastră. Și dacă o curm, ce se va întâmpla cu Roën? L-am pierdut deja pe Mâzeli.

Nu vreau să renunț și la Roën.

— E pe moarte!

Vindecătorii aduc trupul lui Roën lângă mine. Nu mai avem timp. Inima mea va muri odată cu a lui.

Dar în *isípayá* mea, în acea zi fatidică, Oya mi-a arătat ce am de făcut.

Dacă primele panglici de lumină ne reprezentau pe Roën și pe mine, atunci următoarea e chiar aici. Mai pot câștiga timp dacă mă conectez la mai multe forțe vitale.

Așa putem supraviețui.

Apuc încheietura lui Tzain, iar el strânge din buze. Îmi citește în privire

ce vreau să fac.

— Ce se întâmplă? cere Khani să afle.

Se uită când la mine, când la el. Fratele meu își pune mâna peste a mea.

— Are nevoie să conecteze cu o altă inimă, spune Tzain. Doar așa îi putem salva pe amândoi.

— Nu! strigă Khani. Un asemenea efort v-ar ucide pe toți trei!

Kâmarū întinde o mână și vorbește:

— Atunci, folosiți-mă și pe mine! Dacă suntem patru, ne putem descurca.

— *Torí ifẹ Babalúayé.*

Khani își duce mâinile la tâmpile și mormăie o înjurătură. Întinde o palmă spre mine.

— Pe toți zeii, fă-o odată!

Se adună toți în jurul meu, punându-și mâinile peste ale mele, încep să aud bătăile lor de inimă. Forțele lor vitale îmi apar în fața ochilor. Văd strălucirea de smarald a ashêului lui Kâmarū. Văd lumina portocalie a magiei lui Khani. Chiar și forța vitală a lui Tzain se revarsă în valuri prin sângele lui, cu o strălucire albă.

— *Ẹ tǒnná agbára yin.*

Cu respirația întretăiată, rostesc comanda sacră. Tatuajele mele se aprind, emanând o lumină purpurie. De jur-împrejurul meu, pulsul lui Tzain, al lui Kâmarū și al lui Khani îmi răsună în urechi. E ca și cum patru tobe ar încerca să intre în același ritm.

Tzain geme și pieptul i se arcuiește spre tavan. Tălpile i se desprind de la pământ. Kâmarū îl urmează. Khani se ridică între ei, cu un țipăt. Cei trei rămân suspendați. În dreptul inimilor lor se materializează particule de lumină. E însăși forța lor vitală. Acestea se lungesc ca niște panglici și se răsucesc spre inima mea.

— *Ẹ tǒnná agbára yin!*

Încerc să nu mă las copleșită de efort. Rostesc incantația până la capăt, deși nu mai pot respira. Tzain gâfâie și duce o mână la gât. Khani își dă ochii peste cap și începe să tremure. Legătura care se înfiripă între noi ne ucide pe toți.

Oya, te rog. Închid ochii. Legătura vieții pătrunde în pieptul meu. Panglica de lumini își face loc în inima mea. Corpul îmi arde ca și cum aș fi luat foc din interior.

Tzain strânge din dinți. Venele lui Kâmarū sunt cât pe ce să-i plesnească.

Mă tem că nu pot susține acest efort fără un sacrificiu...

Forța care izbucnește ne azvârle pe toți pe spate.

Tzain se izbește de perete. Kâmarū se împiedică de mesele și scaunele de piatră din calea lui. Khani cade la podea.

Lumea se învârte în jurul meu. Mă ridic de pe masă. O nouă forță îmi pulsează în piept. În loc de două, cinci inimi bat ca una singură.

— A funcționat? șoptesc cu greu.

Khani se ridică în genunchi și se târăște spre mine. Își așază palmele tremurânde deasupra mea.

— *Vindecă!*

Nici măcar nu e nevoie să spună o incantație. Cu un singur cuvânt, magia ei se răspândește prin mine ca o pânză de păianjen; o lumină portocaliu-închis, care mă vindecă din interior. Mușchii și tendoanele mele pocnesc. Pielea de pe tibia rănită se regenerează. Căldura magiei ei îmi șterge toată durerea.

— Funcționează.

Khani râde. Își privește mâinile, apoi aleargă într-un suflet la Roën. Cu o singură atingere, respirația lui se stabilizează.

— Pe numele lui Ògún!

Kâmarū face ochii mari. Ridică în aer toate mesele metalice din cameră doar mișcând vârful unui deget. Nu l-am văzut niciodată lucrând cu metalul. Dar acum, când lovește cu pumnul, fierul se sparge în bucăți. Se dezintegrează într-un nor de praf care plutește în aer, în fața lui.

Kâmarū își privește piciorul de fier. Își potrivește palmele pe umărul mutilat al lui Roën. Sculptează metalul ca și cum ar fi lut. Khani i se alătură.

Rămân cu gura căscată. Magiile lor se împletesc, lucrând într-o armonie desăvârșită. Tendoane de metal se prind de umărul rănit al lui Roën. Kâmarū confecționează un braț de fier cu plăci mobile. Deși Roën e inconștient, degetele sale de metal se mișcă. Nu-mi vine să cred.

N-am mai văzut niciodată o asemenea magie.

Îmi lipsesc degetele de tâmplele lui, luptând cu junghiurile ascuțite pe care le simt în gât. *Acum înțeleg...*

Viziunea Oyei.

Totul a început cu el.

— Să mergem!

Khani mă ia de mână și mă scoate din ahéré. Se oprește lângă un cadavru: bărbatul a cărui pălărie roșie zace lângă el. Pricep ce vrea să facă.

Îngenunchează lângă el. Își pune palmele pe pieptul lui, în dreptul inimii. Începe să spună o incantație. Rostesc și eu cuvintele, împletind magiile noastre.

— *Ara m'ókun, emí mí...*

Cadavrul strălucește. Invocăm magia de vindecare și pe cea a vieții. Pielea zbârcită a bărbatului se netezește iar. Membrele rigide se înmoaie.

Nori portocalii ies din gura și din pielea lui înnegrită. Corpul pare să vibreze sub atingerea noastră, răspândind o lumină aurie...

— Uf!

Bărbatul se ridică brusc, gâfâind.

— Baba! strigă fata.

Aleargă la el și îl îmbrățișează, doborându-l la pământ.

Toate privirile se îndreaptă spre noi. Eu și Khani ne uităm una la cealaltă.

Cu o astfel de magie, putem învia morții.

Ne putem aduce oamenii înapoi.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU

ZÉLIE

De fiecare dată când punem mâna pe un alt piept zbârcit, mă aștept ca magia noastră să dea greș. Dar, unul câte unul, fiecare cadavru se ridică din morți. Simt sub palmele mele cel mai sacru dar al Oyei – magia sfântă a vieții și a morții. Când ultimul cadavru respiră din nou, mă uit la tatuajele de pe mâinile mele. Strălucesc.

Niciun Secerător sau Vindecător din istorie n-a reușit să înfăptuiască așa ceva.

În magia noastră găsesc răspunsul. Înțeleg ce a vrut Oya să-mi transmită. Dacă folosim piatra-lunii ca să ne unim forțele vitale, îi putem salva pe maji din ghearele monarhiei.

Încă putem câștiga acest război.

Mă apropii cu pași hotărâți de fântână.

— Ea e, șoptește un băiat. *Jagunjagun Ikú.*

Pentru prima dată, supranumele acesta mi se pare îndreptățit. Când mă urc pe buza fântânii, toată lumea mă privește de parcă aș fi Oya însăși. Razele soarelui dansează pe pielea mea precum niște limbi de foc. Privesc mulțimea.

Mă uit în ochii fiecărui Mai-mare.

— Iertați-mă! Cu toții ați avut nevoie de mine mai înainte, dar eram prea distrusă ca să vin în ajutorul vostru.

Na'imah face un pas înainte. Buclele ei flutură în bătaia vântului.

— Ne pare rău. Ne-ai spus să plecăm din Orisha. Dacă te-am fi ascultat, poporul nostru nu ar fi pățit nimic.

Un murmur aprobator se ridică din mulțime.

Clatin din cap și îmi ridic bărbia.

— Suntem copiii zeilor. Dacă cineva are să fugă, nu vom fi noi aceia.

Mă gândesc la câtă suferință au provocat conducătorii noștri, la oamenii pe care i-au sacrificat. Încă de la început, nu magia a fost problema regatului.

Monarhia a fost.

Le vorbesc:

— Acum unsprezece ani, când Raidul lui Saran a distrus Ibadanul, eram

exact în acest loc. Mi-am pierdut mama și căminul. Ne-am pierdut magia!

Ridic brațele.

— Astăzi, Saran e mort. Dreptul nostru din naștere ne curge prin vene. Dar în doar câteva luni, monarhii au adus iarăși moartea și distrugerea pe străzile noastre!

— *Mowà pẹlu olú ọba!* strigă un sătean, ridicând un pumn în aer.

Strigătul lui îmi răsună în urechi: *Jos monarhia!*

— Ne-au luat magia. Casele. Pe cei pe care îi iubim cel mai mult. Nu se mai poate așa!

Îmi duc mâna la piept.

— Ei sunt trecutul Orishei. Noi suntem viitorul ei!

Mai-marii izbucnesc în urale. Entuziasmul lor e o flacără pe care o țin în palme. Nu vreau ca însuflețirea asta să piară. Vreau să aprind o vâlvătaie.

— *Mowà pẹlu olú ọba!* rostesc cu glas puternic, iar mulțimea repetă cuvintele mele, răspândindu-le ca pe un ecou.

— Nu vom da dovadă de milă. Nu vom cădea la pace. Nu vom discuta termeni de predare. Ne vom uni forțele vitale și vom mânui puterea zeilor! Vom mășălui spre Lagos și îi vom dărâma zidurile!

Îmi scot bastonul și îl ridic deasupra capului, deschizându-i lamele.

— Îi vom salva pe ai noștri și ne vom asigura că niciun monarh nu va mai pune vreodată piciorul pe acest pământ!

— *Mowà pẹlu olú ọba!*

De data aceasta, strigătul lor e asurzitor. Mă face să mă simt vie.

— *Mowà pẹlu olú ọba! Mowà pẹlu olú ọba!*

Când sătenii ni se alătură, inima îmi crește în piept. Dar, în vreme ce-i privesc pe Mai-mari, am o revelație care îmi dă fiori reci.

Legătura cu Roën a fost cât pe ce să mă doboare.

Legătura cu Tzain, cu Khani și cu Kâmarū aproape că ne-a omorât pe toți. Acum stăm împreună, însă presiunea crește tot mai mult în pieptul meu, căci legătura noastră ne consumă din interior.

Mi se usucă gâtul când îmi amintesc ce ne-a spus Mama Agba în sala Consiliului, când ne-a explicat ce preț trebuie să plătim dacă vrem să creăm propriii cênteri. Dacă vrem să ne unim, avem nevoie de mai mult decât de magia pietrei-lunii.

Trebuie să sacrific o persoană pe care o iubesc.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI

ZÉLIE

Promisiunile din discursul meu îmi reverberează în minte. Pășesc pe cărările de munte ce mărginesc centrul satului Ibadan. Pe măsură ce las în urmă șirurile de ahéré, mă gândesc la toți majii care s-au dedicat acestei lupte. La viața pe care va trebui să o sacrificăm.

Nu pot renunța la Tzain și nici la Roën. Mai există o singură persoană pe care o iubesc, cu toate că ne-a trădat.

Groaza îmi îngreunează picioarele, încetinindu-mi drumul spre celula lui Amari. Nu știu ce să-i spun. Cum aș putea s-o iert vreodată pentru ce-a făcut?

Chiar dacă acum toți oamenii pe care i-a ucis respiră din nou, asta nu schimbă adevărul: Amari i-a sacrificat. M-a sacrificat *pe mine*. Nu i-a păsat pe cine rănește, atât timp cât își câștigă tronul.

— Cum adică s-a terminat?

Înaintează cu pași nesiguri. Îmi lipesc spinarea de peretele muntelui și pășesc cu băgare de seamă.

Vocea aceea gravă îmi răsună în urechi. Nu mă așteptam s-o aud din nou.

Harun? Mă ghemuiesc și arunc o privire pe după stâncă. Mercenarul voinic stă în picioare, alături de alți cinci membri ai echipei lui Roën. Toți sunt îmbrăcați în negru.

— M-ai auzit bine, zice Roën.

Când îl aud, duc o mână la inimă. Se așază pe stâncă, în spatele lor. Umerii i se încovoie din cauza epuizării.

Îl văd. De pe umerii mei se ridică o povară pe care nu știam c-o port. E tras la față și vocea îi este slabă. Dar trăiește.

Este aici.

— Chestia asta nu va funcționa! răcnește Harun, dezvelindu-și dinții îngălbeniți. Plata a fost trimisă deja. Nu poți opri ceea ce ai pus în mișcare.

Deși ceilalți mercenari se apropie de el, Roën nu pare să reacționeze. Scoate o cremene din buzunarul lui Harun și se străduiește s-o scapere cu mâna stângă. Brațul său metalic atârna nemișcat. Din când în când, câte un deget zvâcnește.

— Ai uitat că nu-mi place să mă repet, spune Roën. Nu-mi pasă ce am

pus în mișcare. Pune-i capăt! Acum!

Roën scoate o țigară din buzunarul unui mercenar. O strecoară între dinți, dar, înainte să aprindă chibritul, Harun i-o smulge și o aruncă la pământ.

— Fata aia te-a castrat înainte sau după ce ți-a retezat brațul?

Cuvintele lui îmi înfierbântă pielea. Roën nu schițează nicio mișcare. Mușchii îi sunt încordați – ai crede că e o marionetă ale cărei sfori sunt prea întinse.

— Să-ți fie învățătură de minte! zice Harun. N-ar fi trebuit să fii nevoit să-ți torn minciuni doar ca să-ți faci treaba.

Deodată, Roën înțelege. Își întreabă tovarășul:

— Știai că Nehanda minte?

Adaugă cu voce scăzută:

— Mi-ai dat intenționat informații false?

— Te-ai înmuiat, spune Harun. Nu mai ești potrivit să conduci echipa asta.

Aprinde un trabuc și îl pune între buzele lui Roën.

— Consideră-l un cadou de despărțire. Pleacă! Ești eliminat din echipă.

Harun se încordează când Roën ridică mâna, dar el nu lovește.

Trage lung din trabuc și închide ochii. Suflă fumul afară. După o tăcere lungă, Roën dă aprobator din cap. Harun afișează un zâmbet îngălbenit, victorios.

Apoi Roën lovește.

Se mișcă iute ca vântul, ca o viperă care-și mușcă prada. Dintr-o singură mișcare rapidă, Harun e trântit la pământ, cu fața în jos. Mâna de metal a lui Roën îi apasă gâtul.

— Dă-te de pe mine!

În timp ce Harun se zbate, Roën zâmbește și trage încă un fum din trabuc. Apoi îl îndepărtează de buze.

Tresar când apasă vârful aprins pe gâtul lui Harun.

Harun se zbate ca un pește la mal, dar, cu cât se agită mai mult, cu atât Roën îl apasă mai tare. Ceilalți mercenari stau încremeniți, neștiind ce să facă. Acum înțeleg ce fel de lider a fost întotdeauna Roën. Și de ce a durat atât de mult ca echipa lui să pună la cale o răzmeriță.

Roën zâmbește în timp ce executantul lui țipă.

— Ai căpătat încredere în absența mea, Harun. Îmi place. Peste câțiva ani, chiar s-ar putea să te cred.

Duce din nou trabucul la gură și trage un fum lung, dându-și capul pe

spate ca să-l savureze. Harun rămâne nemișcat.

Apoi Roën apasă din nou capătul aprins al trabucului pe pielea celuiilalt.

— N-o să te rog, pentru că eu nu rog pe nimeni, niciodată, îi zice Roën. Am spus să vă retrageți. M-ai auzit?

— Da!

Harun gâfâie și se zvârcolește.

— Îmi pare rău. Nu te înțelesesem adineauri. Ne vom retrage de pe poziții! Ne vom retrage de pe poziții!

Roën aruncă trabucul pe jos și se ridică din nou în picioare. Harun se rostogolește. Pielea de pe gât îi fumegă.

— Ia echipa! spune Roën printre dinți. M-am săturat să putrezesc în peștera aia. Dar, dacă prind cel mai mic semn că nu-mi respecti ordinele, o să te spânzur de măruntaie!

Când aud răceala din vocea lui, mi se strânge stomacul. Ochii lui cenușii sunt cât se poate de serioși. Nici urmă de tânărul tandru, care e legat de inima mea.

Mercenarii pleacă. Își târăsc pe cărarea de munte liderul rănit. Roën strânge din dinți de durere. Renunță la masca omului oțelit, pe care a afișat-o adineauri. Se chircește și duce o mână la umărul rănit.

— Nu e nevoie să te ascunzi! îmi spune.

— De unde ai știut că sunt aici?

Ies din ascunzătoare.

Își duce două degete la inimă și își lovește ușor pieptul.

— Inima mea întotdeauna bate mai repede când te apropii. Acum bate și mai tare.

Cunosc atracția despre care vorbește. Când sunt atât de aproape de el, parcă am în piept o pasăre colibri care se zbate să scape din colivie.

Se așază din nou pe piatră. Tot ce vreau e să-l îmbrățișez. Dar trabucul fumegă pe jos. În aer încă plutește miros de carne arsă.

— Ce naiba a fost asta? îl întreb.

Roën ia trabucul și trage aer în piept.

— Nimic. Nimic nou.

— Chiar ai de gând să renunți la echipa ta?

— N-aș putea să-i conduc nici dacă aș vrea.

Ochii i se închid când dă fumul afară din piept.

— În clipa în care m-am îndrăgostit de tine, am pus în pericol atât viața mea, cât și pe a oamenilor mei.

Vorbește de parcă ar fi spus un lucru firesc. La fel de firesc ca munții din jurul nostru.

— Nu-ți face griji! spune el. Nu mă aștept să ai aceleași sentimente pentru mine, după spectacolul la care ai asistat.

— Știu că ești mercenar, îi șoptesc.

— Dar niciodată n-ai fost nevoită să vezi ce presupune să fii mercenar.

Fac un pas mai aproape de el. Cuget la cuvintele lui. Pe nava de război, am stat pe barca lui. În timpul ritualului, a fost un război total.

Indiferent câte a făcut ca să mă ajute, mereu am fost ferită de adevărul pe care îl știm amândoi. Acum nu ne mai putem ascunde.

Monstrul a ieșit la iveală.

— Când eram în munți, mi-ai povestit despre mama ta. Mi-ai spus că obișnuia să cânte. Mi-ai fredonat melodia ei.

Roën își apleacă fruntea, dar îmi întinde mâna. Îmi întrepătrund degetele cu ale lui.

— De ce mi-ai destăinuit lucrurile acelea? întreb.

— A meritat să-mi amintesc. Mama merită să-mi amintesc de ea.

Ridică privirea spre mine și în ea citesc sentimentele pe care pretinde că nu le are. Nu pot să mă abțin. Orice obiecție e redusă la tăcere când îmi apropiu buzele de ale lui.

Mă îmbrățișează. Simt un fior de plăcere în tot corpul. Îmi strecor degetele în părul lui. Degetele lui metalice sunt reci la atingere. Felul în care mă ține în brațe face timpul să stea în loc.

— *Zitsōl...*

Se trage înapoi, atingându-și lacrima de pe față. Îmi șterg ochii. Nici măcar nu știu când am început să plâng.

Îmi sprijin fruntea de a lui. Palma mea coboară și se oprește în locul unde umărul se întâlnește cu brațul metalic.

— Doare? îl întreb.

— Doar când respir.

— Numai de glume te ții!

Clatin din cap.

— Dacă voiai să se termine glumele, trebuia să mă lași să mă înec, îmi zice el.

Îi zâmbesc din nou și îi sărut buzele trandafirii.

— Data viitoare o să cuget mai mult înainte să-ți salvez viața.

— Să știi că am și eu limitele mele. Dacă va trebui vreodată să aleg între

viața mea și o anumită parte a corpului meu, îți cer încă de pe acum să mă lași să mor.

— Pe toți zeii!

Îl împing ușor, în glumă.

Roën își înclină capul într-o parte.

— Cum e zicala aia din ținuturile tale? „Nu-l reteza până nu-l încerci!”

— Data viitoare, o să te las să te îneci.

Râde și mă cuprinde iar în brațe. Își sprijină palma pe mijlocul meu. Însă zâmbetul îi dispare de pe chip. Sfârșitul acestui război se insinuează între noi.

— Am auzit despre planul tău de a salva lumea, îmi spune. Când ai de gând să pornești la drum?

— Peste câteva ore.

— Bine. Voi fi gata de plecare.

Mă desprind din brațele lui.

— Nu. Trebuie să te vindeci!

Strânge din dinți. Își cuprinde cu palma umărul vătămat și se ridică în picioare.

— Roën...

— Vin și eu cu tine.

Degetele din metal zvâcnesc, încă nesincronizate cu intențiile lui.

— *Zitsōl*, tu ești casa mea. N-ai cum să mă părăsești.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI

AMARI

Voi fi o regină mai bună.

Ultimele mele cuvinte către Tata îmi revin în minte. Pentru cea care eram pe atunci, a fost o promisiune solemnă. Și totodată o batjocură pentru ceea ce am devenit.

Nu știu dacă Tata s-ar îngrozi de ce am făcut sau dacă ar fi mândru să vadă cât de mult am decăzut. Nu sunt cu nimic mai bună decât el.

La o adică, suntem la fel.

Lovește, Amari!

Mă trag de păr. Aș vrea să scot din mine ghearele cu care Tata mă tot agață. Șoaptele lui sunt ca gratiile pe care Kâmarū le-a meșteșugit din piatră – o închisoare din care nu pot scăpa. Atâta amar de timp, Tata a fost înseși cicatricile de pe spatele meu. Tiranul pe care a trebuit să-l înving.

Pe Ceruri! Cum de-am îngăduit ca fantoma lui să devină forța care mă călăuzește?

Strâng din dinți. Fierea îmi urcă în gât. Simt fiecare picătură de durere. Fiecare cadavru încremenit. În ciuda a ceea ce-mi doresc să fiu, sunt pur și simplu un alt monarh care terorizează acest regat.

Sunt însuși monstrul pe care îl vânez.

Cineva îmi vorbește:

— Cel puțin, în sfârșit, îți pare rău.

Ridic capul. Zélie stă de cealaltă parte a gratiilor de piatră.

Crestele muntelui îi aruncă umbre pe chip, dar pare că o lumină strălucește în interiorul ei.

— Ești teafără...

Ridic brațele ca să mă apăr de furia ei, dar acum Zélie e mai presus de setea de răzbunare. E ca și cum un foc arde în inima ei. Aproape că mă ustură pielea de la căldura văpăii sale.

— Dacă ai fi știut că trăiesc și că sunt în sat, ai mai fi lansat atacul? mă întreabă ea.

Mă fac mică. Adevărul sfârtecă ultimele rămășițe de demnitate pe care le mai am.

Închid ochii.

— Ca să câștig războiul ăsta? Da, l-aș fi lansat.

Îmi duc palma la gură. Ceva se luptă să iasă din mine. Nu știu ce anume: vomă sau țipete?

— Nu există nicio scuză pentru ce am făcut. Știu că nu m-ai putea ierta niciodată.

Să stăm față în față acum mă zguduie ca o lovitură de baros în inimă. Mă forțează să înfrunt realitatea pe care am luptat atât de mult s-o ascund.

Sunt copilul regelui Saran. Fiica reginei Nehanda.

Am fost crescută să câștig cu orice preț, indiferent cine are de suferit.

Își încrucișează brațele la piept.

— I-am adus înapoi la viață. Nu meriți să știi asta, dar ți-o zic oricum: fiecare persoană pe care ai ucis-o respiră din nou.

— Cum?

Scutur din cap. Oare am auzit bine?

— Sunt în viață?

— Toți, până la ultimul.

Parcă am rămas mută. Ușurarea mă inundă. Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Nu-mi pot stăvili lacrimile.

— Cum ai reușit?

— Am folosit magia pietrei-lunii ca să ne conectăm. Cu puterea noastră comună, Khani le-a vindecat trupurile. Eu i-am readus la viață.

Se uită la tatuajele aurii de pe pielea ei. Pare că vede ceva ce eu nu pot să văd.

— O să folosim această putere ca să atacăm Lagosul și să doborâm Coroana.

Deși îmi simt picioarele moi, mă ridic.

— Zélie, veți fi măcelăriți.

— Nu și după ce ne vom conecta cu toții. Vom încheia războiul și vom distruge monarhia odată pentru totdeauna. Nici măcar Nehanda nu ne va putea opri.

Lovește, Amari!

Cuvintele Tatei se veștejesc în sufletul meu. Nu știu nici ce să spun, nici ce ar trebui să simt. Totul a început cu tronul. Poate cu el se va și sfârși totul. Dar gândul că monarhia va deveni un nimic...

— Vei aduce haosul în Orisha, Zélie. Agonia pe care o vei provoca...

— Angoasa și anarhia sunt mult mai bune decât tirania pe care am

cunoscut-o, spune Zélie. Viitorul Orîshei nu va mai fi corupt de o coroană.

Se încruntă. Văd milă în privirea ei.

Crede că și eu am fost coruptă.

Voi fi o regină mai bună...

Renunț la jurământul ăsta, pe care nu-l voi putea îndeplini niciodată. Nu mai e vorba doar de pierderea războiului. Am pierdut complet dreptul de a cârmui.

— Când pleci? întreb.

— Diseară.

— După ce vă conectați?

Zélie nu spune niciun cuvânt. Scopul vizitei ei îmi e din ce în ce mai clar.

Îi zic:

— Ai nevoie de un sacrificiu.

Se scarpină pe brațe și își întoarce privirea. Se uită în depărtare, peste munți. Șuierul vântului îmi dă răspunsul pe care îl caut.

Am impresia că întregul munte se prăbușește brusc peste mine. Sunt speriată. Mă lupt să respir.

Dar pedeapsa care mi-e sortită presupune și un fel de mântuire. O șansă pe care n-am crezut c-o voi avea. Dacă fac asta, pot îndrepta lucrurile.

Le pot da puterea de care au nevoie ca să salveze regatul.

— Bine, îi zic.

Zélie se întoarce brusc spre mine. Ochii ei ca argintul sunt uimiți.

— N-am luat nicio hotărâre.

— Nu-i nevoie să hotărăști. O să fac ce vrei.

Inima îmi tresare. Mâinile încep să-mi tremure. Cum altfel aș putea să răscumpăr toată durerea pe care am provocat-o?

Zélie clatină din cap.

— Nu.

— Ce altă alegere ai? o întreb. Trebuie să sacrifici pe cineva. Un om pe care îl iubești.

Deși chipul ei e impenetrabil, buzele îi tremură din cauza emoției pe care se străduiește s-o ascundă. Într-un fel, mă doare să știu că încă îi pasă de mine, chiar și după grozăviile pe care le-am săvârșit.

— Zélie, te rog! Lasă-mă să fac măcar un lucru așa cum trebuie.

— Nu pot.

Se aude o altă voce:

— N-ar trebui să fii nevoită să faci așa ceva.

Ridicăm amândouă privirea. Un zgomot se apropie – ritmul constant al lemnului care se lovește de piatră. Rămân mută de uimire când o siluetă înveșmântată într-o pelerină iese din umbră, sprijinită în baston.

— Mama Agba?

Clarvăzătoarea se uită când la mine, când la Zélie. Tristețea pare să iradieze din inima ei.

— Nu ți-a venit sorocul, copila mea. Zélie, ia-mă pe mine în schimb!

CAPITOLUL OPTZECI ȘI PATRU

ZÉLIE

Ușurarea pe care am simțit-o văzând-o pe Mama Agba se transformă rapid în disperare.

— Nu!

Mama Agba clatină din cap.

— Nici nu încape vorbă! Prea mulți copii au pierit în luptele astea.

— Am spus nu! izbucnesc. Voi găsi o cale. Am nevoie de puțin timp.

— Nu ai timp.

Mama Agba mă apucă de umăr, obligându-mă să mă uit în ochii ei.

— Nehanda a declarat deja că războiul s-a sfârșit. Majii pe care i-a capturat mai au doar câteva zile până vor fi executați.

— Mama Agba...

Își ridică bastonul deasupra capului meu.

— *Tí o ò bá pa enu ù rẹ mọ!* Taci și ascultă!

Tresar, așteptând ca bastonul să se abată asupra mea. Nărilor Mamei Agba freamătă. Lasă bastonul să coboare și vine mai aproape.

Dar n-o pot privi în ochi. Gâtul mă arde din cauza lucrurilor pe care îmi doresc să nu le fi spus.

— Uită-te la mine!

Îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Zélie, uită-te la mine! Te iubesc din toată inima. Nu există lucru pe care să-l faci și pentru care să nu te iert.

Mă cuprinde în brațe, învăluindu-mă în miros de ceai îndulcit. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Savurez pe îndelete parfumul iubirii ei.

Încerc din nou să mă împotrivesc:

— Nu te las să faci asta.

— Nu ai de ales, răspunde ea. Poporul nostru are nevoie de tine.

— De tine au și mai multă nevoie.

Strâng în pumni faldurile hainelor ei, gândindu-mă la tot ce a construit, la tot ce a salvat. Majii ar fi murit de zece ori până acum, dacă nu ar fi fost strădaniile ei. Toată familia mea ar fi pierit.

Mama Agba îmi ia mâna într-a ei. Atingerea asta îmi curmă protestele. Nu scoate niciun cuvânt. Mă conduce pe cărarea sinuoasă, departe de celula

lui Amari. Se uită la norii care plutesc deasupra muntelui.

— Îți amintești când ți-am povestit despre *isípayá* mea? mă întreabă. La Ascensiunea mea, cu ani în urmă, m-am văzut ingenuncheată pe vârful unui munte. Mama Cer m-a primit cu brațele deschise.

Se întoarce spre mine. Ochii ei întunecați strălucesc.

— Atunci am crezut că am aruncat o privire în lumea de dincolo. Acum înțeleg că viziunea era, de fapt, despre tine.

Mă sărută pe frunte și îmi șterge lacrimile. Mă ține în brațe. Plâng în hohote. Mă lupt cu gândul sacrificiului pe care vrea să-l facă.

Vocea mi-e gătită de lacrimi:

— Nu pot. Nu pot s-o fac singură.

— Nu vei fi singură. Ne porți pe toți în inima ta.

Mă ia de mână, mi-o așază pe piept și își întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Vom trăi în fiecare respirație de-a ta. În fiecare incantație pe care o rostești.

Un zâmbet i se întinde pe buze.

— Voi sunteți copiii zeilor. Nu veți fi niciodată singuri.

.....◆◆◆.....

E atâta liniște când ajung în vârful muntelui, încât pașii mei răsună ca un tunet. Cei zece maji stau în cerc. Amari, cu brațele încă imobilizate în legături de metal, privește din spatele lui Tzain.

Mai-marii se înclină și se trag înapoi. Trupurile lor alcătuiesc un cerc.

Nu mai lipsește decât centrul cercului.

Poți s-o faci. Îmi înfig unghiile în palme și pășesc în față. Stâlpi cu vârfuri ascuțite ne împrejmuiesc aidoma unui gard, înconjurând vârful plat al muntelui. Soarele care apune aprinde cerul în nuanțe de roșu strălucitor și de portocaliu incandescent. Imaginea mă duce cu gândul la zilele în care Mama pășea chiar pe acest drum, când se pregătea să-i conducă pe Secerătorii din Ibadan.

Ne porți pe toți în inima ta. Vom trăi în fiecare respirație de-a ta. În fiecare incantație pe care o rostești.

Promisiunea Mamei Agba îmi umple sufletul de emoție. Îmi amintesc cum lumina soarelui strălucea prin buclele Mamei. Astăzi strălucește prin buclele mele, scaldându-mi părul alb într-o lumină aurie. Îmi țin respirația și pășesc în centrul cercului.

În fața mea, Dakarai se pregătește s-o aducă pe Mama Agba. Chipul lui

rotund are o expresie gravă. Încordarea mea crește când aud bastonul lovind piatra. Toate zidurile de apărare pe care le-am clădit în jurul sufletului meu se năruie când o văd. Mi-e imposibil să-mi rețin lacrimile.

Mama Agba merge lin, îmbrăcată într-o armură strălucitoare, cu guler de argint, ce împrăstie raze de lumină. Mantia ei de mătase se mișcă precum norii în vânt. Kâmarū i-a făurit un toiag lucios. Buclele ei albe parcă alcătuiesc o coroană.

N-a fost niciodată așa de frumoasă.

— *Nana...*

Na'imah cântă șoptit. Începe cu cântecul Mamei Cer. Vocea ei răsună în tăcerea lăsată peste noi – o melodie care ne însoțește durerea. După ce ni se alătură toată lumea, Mama Agba își pune mâinile în dreptul inimii. Aruncă o privire în jurul ei, apoi se întoarce spre Dakarai.

— Mai-marele meu, i se adresează Mama Agba, ștergând lacrimile care se preling pe pielea lui roșcat-maronie. Tu ești visul poporului nostru. Să nu te îndoiești niciodată de ceea ce poți realiza! Ai încredere în lucrurile pe care le vezi!

Dakarai aprobă din cap și își șterge nasul. Mama Agba îl sărută pe frunte și îl îmbrățișează strâns. Mă aștept să-și continue drumul, dar ea se îndreaptă spre Kâmarū. Se oprește în fața fiecărei persoane care alcătuiește cercul și îi spune cuvinte înțelepte. Chiar și în ultimele clipe de viață, ea ne călăuzește înainte.

Mama Agba rămâne o Clarvăzătoare până în ultimul moment.

Îl apucă pe Tzain de ureche și trage ușor de ea.

— Băiatul meu curajos! Ai devenit un bărbat și mai curajos.

Tzain râde, deși știu că suferă. Își șterge lacrimile și îi ia mâna într-a lui.

— Îți mulțumesc pentru tot!

Ea îl trage în brațele ei, îl mângâie pe spate.

— Să ai grijă de ei! Dar nu uita să ai grijă și de tine!

— Te rog, nu face asta! cere Amari, cu glasul înecat de lacrimi, își apleacă fruntea când Mama Agba ajunge în fața ei.

— Nu greșelile tale sunt cele care te reprezintă, îi spune Clarvăzătoarea.

O apucă de umeri, iar Amari plânge și mai tare.

— Nu permite ca un singur moment să te definească sau să te distrugă! Calea zeilor e misterioasă. Încrede-te în planul lor!

Când Amari dă din cap, Mama Agba o sărută pe obraz. Încerc să mă pregătesc sufletește, dar nu reușesc. Se răsuțește spre mine. Un zâmbet îi

luminează pielea măslinie, care strălucește aidoma apusului de soare din spatele ei. Pășește mai departe, neclintită în hotărârea ei. E pregătită. Dar eu nu voi fi niciodată pregătită pentru sacrificiul ei.

Ochii i se umplu de lacrimi. Îmi ridică bărbia și îmi îndreaptă umerii.

— Mica mea războinică... Nu mai ești atât de mică.

— Mama Agba...

Nu-mi găsesc cuvintele. Chiar dacă îmi repet că pot s-o fac, tot nu sunt pregătită să-mi sfâșii inima în două.

— Amintește-ți ce ți-am spus!

Îmi șterge lacrimile și îmi pune palma pe pieptul meu.

— În fiecare respirație. În fiecare incantație. Lupti cu același curaj pe care-l avea tatăl tău. Însuflețită de spiritul mamei tale. Când totul se va sfârși, vei lupta și cu ajutorul meu.

Mă sărută pe frunte, îmi strânge mâna cu putere. O iau în brațe. Mă străduiesc să-i savurez îmbrățișarea. Încerc să-mi întipăresc în minte fiecare rid al ei. Să respir aroma de unt de shea din buclele ei.

Își apleacă ușor capul și îngenunchează. Mâna îmi tremură când o iau pe a ei și îmi scot pumnalul.

— Începe!

Cretez în palma ei o linie din care începe să șiroiască sângele. Acesta se scurge pe mâna ei, răspândind o lumină albă. Mama Agba răsuflă prelung când îi desenez semnul sacru pe frunte, cu degetul mare. Îi sprijin mâna pe sternul meu și șoptesc comanda: — *E̊ tɔnná agbára yin.*

Tatuajele de pe spatele meu încep să strălucească, pe măsură ce magia de sânge preia controlul. Mama Agba icnește când prima picătură de sânge cade pe pământ. Se scufundă în piatră, sfârâind și scoțând fum.

Lumina albă se împrășteie din centrul cercului nostru, răspândind crăpături în munte, ca o pânză de păianjen. Când îi atinge pe majii din jurul meu, aud zece bătăi de inimă.

Bum-bum.

Bum-bum.

Fiecare bate ca un tunet. Pulsul lor cheamă furtuna. Vânturi șuierătoare încep să se rotească în jurul nostru. Particule de lumină albă se materializează în dreptul piepturilor, când fiecare forță vitală este invocată. Rămân suspendate ca niște licurici în noapte, strălucind tot mai puternic în timp ce spun incantația. Legăturile se formează și se amestecă între ele, apoi se îndreaptă spre mine.

— *Ẹ ṭonná agbára yin.*

Tatuajele mele strălucesc mai puternic decât oricând. Particulele se condensează. Magia se împletește ca firele unei tapiserii. Corpul mi se încordează când particulele îmi ating pieptul.

Sunt ridicată în aer. Mama Agba mă urmează, ridicându-se deasupra pietrei. Mâinile îi cad inerte, iar pieptul i se ridică. Vântul îi flutură roba de mătase.

— *Ẹ ṭonná agbára yin!*

Mă doare să rostesc cuvintele astea. Magia de sânge o cuprinde pe Mama Agba din interior, iradiind din fiecare venă. Strălucește cel mai tare atunci când ajunge la inima ei. Clarvăzătoarea începe să se dezintegreze.

Tenul ei devine mai întunecat decât noaptea. Particule de lumină strălucesc prin armura și mătăsurile ei, scânteind ca niște stele Țesute în pielea Mamei Agba.

Odată cu înălțarea ei, diferențele de ritm dintre inimi se estompează. Bătaie după bătaie, fiecare puls încetinește. Se sincronizează cu ritmul sacru, în vreme ce rostesc comanda străveche.

— *Ẹ ṭonná agbára yin.*

Razele din jurul Mamei Agba devin orbitoare. Luminează prin noapte, ca o cometă.

Nu-mi dau seama când picioarele mele ating pământul. Pieptul îmi bubuie cu forța unei vijelii. Fiecare puls este un fulger care se descarcă în venele mele.

Puterea a zece inimi ce bat ca una singură.

Îmi apăs mâna pe piept și privesc în sus. Simt pulsul iubirii Mamei Agba. Deși îmi curg lacrimi pe obraji, ceea ce simt acum mă face să zâmbesc.

— *Títí di òdí kejì.*

Șoptesc jurământul solemn. Ridic de jos bastonul ei.

Nu te voi dezamăgi.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI CINCI

INAN

Am crezut că, atunci când va veni momentul, voi fi măcinat de îndoieli, că durerea din abdomenul meu mă va paraliza. Dar acum, când îmi privesc reflexia în oglinda Tatei, simt că toată povara mi se ridică de pe umeri. M-am luptat atâta amar de timp să fac ceea ce trebuie!

În seara asta, îmi voi lăsa amprenta ca rege.

Cioc! Cioc!

La ușă e mama. Arată splendid în rochia ei cusută din fir de aur. Țesătura bogată strălucește, plină de cristale brodate și de perle sclipitoare. Turbanul ei gele uriaș reflectă razele de lumină. După roșeața din obraji ei, îmi dau seama că deja a băut vin roșu.

— Arăți minunat, Mamă.

Își împinge bărbia înainte și își flutură pelerina.

— Ți-a venit în sfârșit mintea la cap?

— Am înțeles. Ai făcut doar ce ai crezut că e corect.

Masca de calm a mamei dispare și umerii ei se relaxează. În ochii ei cu luciri de chihlimbar o văd pe femeia pe care o iubesc. Aproape că mă doare inima când mă ia în brațe și mă strânge la piept.

— Știu că nu ești de acord cu metodele mele, dar sper că într-o zi vei înțelege că am făcut toate astea pentru tine. Până în zori, toți dușmanii tăi vor dispărea. Nimic nu va mai sta vreodată în calea domniei tale asupra acestui regat măreț.

O bat ușor pe spate. Inspir parfumul ei de trandafiri. Cuvintele ei transmit siguranță. La fel ca întotdeauna.

— Înțeleg, Mamă.

Se trage înapoi și își tamponează ușor ochii, ca să-și șteargă lacrimile.

Întinde mâna spre carafa de pe scrinul tatei și toarnă vin roșu în pahare înalte, de cristal, apoi îmi întinde unul.

Ridică paharul.

— Pentru apărarea regatului!

Îi răspund:

— Pentru apărarea regatului!

Ciocnim paharele, iar mama se grăbește să ia o înghițitură mare. Apoi își

îndreaptă atenția asupra ținutei mele.

— Îți stă bine în albastru-închis, dar în seara asta trebuie să ne asortăm. Agbada aurie e în dulapul tău. Efia a cusut-o cu mâinile ei.

Las paharul deoparte și o privesc în ochi.

— Îți sunt recunoscător pentru îndrumare, mamă, dar nu contează ce port. S-a terminat. În seara asta, desființez monarhia.

Mama începe să râdă strident. Își duce în dreptul inimii degetele cu unghii ascuțite.

— Ai băut prea mult vin?

Scutur din cap.

— Nu. Am băut exact cât trebuie.

Deși încearcă, nu reușește să-și înăbușe hohotele răgușite. Oftează și clatină din cap.

— Și eu, care credeam că te-ai maturizat!

— M-am maturizat.

Mă apropiu de ea și adaug:

— Acum înțeleg adevărul. Ne prefacem că magia este sursa chinurilor noastre, când, de fapt, toată putreziciunea din acest regat începe și se termină cu noi. Nu avem ce face.

Strâng pumnii.

— Amari a dovedit asta în Ibadan. Tronul corupe până și cea mai pură inimă. Atât timp cât va exista Tronul, oamenii vor continua să dezbină regatul.

— N-am timp de prostiile tale!

Mama soarbe restul de vin, apoi lasă paharul deoparte.

— Încă ești supărat din cauza lui Ojore. Ei, atunci rămâi aici și stai îmbufnat, ca un copil ce ești!

Dă să iasă din încăpere, dar genunchii i se înmoaie. Mă străfulgeră cu privirea. Se poticnește și se sprijină de perete.

— Ce se întâmplă? întreabă, dar cuvintele îi sunt tot mai nedeslușite.

O ajut să ajungă la patul Tatei.

— Mi-am făcut griji că vei recunoaște gustul sedativelor tale, îi spun și ridic la vedere una dintre fiolele ei verde-smarald.

Mama se uită la paharul ei gol. Al meu e încă plin până la buză.

Își dă seama ce se întâmplă.

— Ticălos mizer...

Începe să bolborosească. Încearcă să se împotrivească efectului

sedativului, încearcă să-și folosească puterile. Pământul se cutremură puțin, dar reușește să provoace doar trepidații mici. Mama nu mai poate folosi deloc magia.

Îmi îndrept gulerul. Se căznește să nu adoarmă. Chiar dacă fața ei se relaxează, buzele i se strâmbă într-un rânjet.

— Sper că te-ai simțit bine la gală, Mamă, îi spun în timp ce ies pe ușă. Va fi ultima la care participi.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘASE

ZÉLIE

Nimeni nu scoate o vorbă. Coborâm spre coasta Orishei, navigând pe o barcă propulsată de magia lui Nâo. Nici nu e nevoie să vorbim, fiindcă fiecare dintre noi simte bătaile de inimă ale celorlalți. Marea ne acoperă pielea cu o mantie de stropi, iar aerul încărcat de sare ne șfichiue. O magie nouă vuitește în sângele nostru, gata să doboare zidurile impenetrabile ale Lagosului.

În fiecare respirație de-a ta. În fiecare incantație pe care o rostești.

Mă agăț cu disperare de cuvintele Mamei Agba. Simt că mă apropii tot mai mult de valurile mării de acasă. Muzica valurilor mă duce înapoi în timp, pe barca lui Baba, când scoteam din apă plasa de pescuit. Mă gândesc la el. Mă răsucesc spre ceilalți, pentru că nu vreau să văd ruinele fiorinului. După ce s-a întâmplat în seara aceasta, regatul nostru nu va mai fi niciodată la fel.

— Ne apropiem, le spun. Ne putem ascunde pe țărmurile astea până la apus.

Apoi vom ataca, îmi zic. Ne vom salva poporul și vom sili monarhia să plătească pentru toată suferința pe care a provocat-o.

Cu ochii minții, le văd pe Mări și pe Bimpe prizoniere alături de soldații noștri, în pivnițele palatului. Îi văd pe restul rebelilor *Iyika* așteptându-și execuția. Mă gândesc la toți cei care ne stau în cale. La fiecare titán care va trebui să moară.

— Odihniți-vă! continui. Pregătiți-vă! E greu de spus ce se va întâmpla după ce vom dărâma palatul din temelii...

— Zél! strigă Tzain.

Brațele îi atârnă moi pe lângă corp. Ridic din sprâncene și mă uit acolo unde se uită și el.

Mă duc spre partea din față a bărcii noastre. Nu-mi vine să cred.

În depărtare, o singură ahéré se ridică deasupra valurilor.

Nedumerirea noastră crește. Nâo călăuzește barca spre țărm. Ne aduce mai aproape de priveliște. Îmi aduc aminte cum Ilorinul era mistuit de flăcări, acum câteva luni. N-am uitat cum mă îneca mirosul de cenușă.

Tot satul s-a scufundat pe fundul mării. M-am prăbușit odată cu căminul

meu. Și totuși, cine știe de ce, coliba mea încă se înalță deasupra valurilor înspumate. E întreagă, chiar și după tot ce s-a întâmplat încă din ziua în care am fost silită să o părăsesc.

Ajungem la ahéréle de stuf. Mai-marii așteaptă cât timp eu și Tzain urcăm. Parcă e un vis.

Sau un coșmar.

Vechea mea casă se sprijină pe scânduri de lemn – un refugiu deasupra apei. Nu se vede nici urmă din incendiul care a mistuit-o din temelii. Nici urmă din tot ce s-a pierdut. Așa, privind casa pe care am împărțit-o cu Baba, parcă regăsesc o parte din mine care mi-a lipsit.

Îl țin de braț pe Tzain. Ne îndreptăm spre casă, așteptând ca iluzia să se risipească. N-are deloc noimă. Pe exteriorul ahéréi nu se vede nici urmă de flăcări; de parcă incendiile nici n-au fost aievea.

Tzain își plimbă degetele pe tocul ușii. Găsesc liniile pe care le-a desenat Baba pe toc, ca să ne măsoare înălțimea pe vremea când eu și Tzain eram copii. În fiecare lună, o altă linie strâmbă anunța că eu și fratele meu am crescut. Plângeam de ciudă când linia mea nu era mai sus decât cea a lui Tzain.

— Nu înțeleg.

Când intru, mi se taie răsuflarea. Sunt înconjurată de pereți din trestie – aceleași trestii pe care Baba și cu mine le-am împletit cu drag. Totul e aici: paturile acoperite cu așternuturi de bumbac, mingea de agbön într-un colț. Chiar și o cală neagră, la fereastră. Îi mângâi petalele. Parcă ar fi de catifea. Iar tulpinile sunt proaspăt tăiate.

Singurul lucru care diferă de amintirile mele este pachetul învelit în hârtie, lăsat pe patul meu. Deasupra, găsesc un bilet împăturit.

Îmi pare rău.

E ca și cum m-aș îneca din nou. Un gol se cascadează în sufletul meu când îmi aduc aminte ce mi-a zis Inan, cu luni în urmă.

Când totul se va termina, voi reconstrui Ilorinul. Va fi primul lucru pe care îl voi face.

Inan a promis că-mi va clădi iarăși casa. N-am crezut c-o să se țină de cuvânt. Emoția mă gătuie. Desfac sforile pachetului. Zeci de scrisori se

împrăştie pe podea.

De ce? Întrebarea îmi răsună în minte. Mă aplec să ridic o scrisoare şi-mi fac curaj să o citesc.

În unele nopţi, mă vizitezi în vise. Atunci, pot uita.

La trezire, înnebunesc când mă gândesc la ce ar fi putut să fie...

Mi se pune un nod în gât. Arunc scrisoarea pe jos. *Pleacă!* îmi poruncesc. Dar o altă scrisoare mă ispiteşte.

În tot acest timp, am crezut că aleg regatul în loc să fac ce-mi cere inima. Am fost naiv. Am fost prea orb ca să-mi dau seama că amândoi...

Lacrimile mele picură pe hârtia de pergament, amestecându-se cu cerneala. Cum îndrăzneşte să încerce să mi se strecoare iar în inimă, după câtă durerea mi-a provocat?

Arunc scrisorile cât colo. Aş vrea să fie Kenyon aici şi să le transforme în cenuşă. O scrisoare scoate un clinchet când se loveşte de podea. Ridic iute capul. Când desfac pergamentul, în palmă îmi cade o mică monedă de aramă. E agăţată de un lanţ din argint. O ridic în dreptul ochilor.

Apoi îmi amintesc de moneda pe care i-am dat-o lui Inan...

— *Asta ce-i?* m-a întrebat atunci.

— *Ceva cu care să te poţi juca fără să te otrăveşti.*

I-am pus în mână bucata de metal ieftin.

Adică a păstrat moneda?

Lacrimile îmi curg în neştire pe obraji.

Ştiu că e posibil ca scrisoarea asta să ajungă pe fundul mării.

Dar, atât timp cât încă am o şansă, trebuie s-o scriu.

Trebuie să încerc să îndrept lucrurile.

Chiar dacă ţi-aş cere iertare până la sfârşitul veacurilor, tot nu ar fi de ajuns. Îmi pare rău că te-am rănit. Îmi pare rău pentru toată durerea pe care am pricinuit-o.

Acum înţeleg limpede că molima Orishei nu a fost magia. Molima suntem noi: Tata, Mama şi cu mine. Până şi Amari a fost

perversită de puterea Tronului. Monarhia ne otrăvește pe toți.

Cât timp aceasta există, Orisha n-are nicio șansă. Așa că voi face singurul lucru care-mi stă în putință: o voi desființa odată pentru totdeauna.

Strâng atât de tare pergamentul în pumn, că aproape se rupe în două. Nici măcar nu știam că un rege poate desființa monarhia.

Nu știu ce urmează, dar știu că a sosit vremea ca această domnie să se încheie. Voi munci până la ultima mea suflare ca să protejiez regatul, ca să fiu bărbatul care am crezut că pot fi, atunci când eram cu tine.

Dar, dacă e sortit ca drumurile noastre să se mai încrucișeze vreodată, nu-mi voi ridica sabia asupra ta.

Sunt gata să-mi sfârșesc viața în mâinile tale.

— Ce este? mă întreabă Tzain, care stă în spatele meu.

Îmi șterg lacrimile și îi întind scrisoarea. Ochii lui se măresc pe măsură ce citește cuvintele.

— A făcut el asta?

Schițez un gest de aprobare, iar Tzain își duce mâna la bărbie și clatină din cap.

— Voi doi sunteți culmea! Nici măcar atunci când vă luptați nu puteți trăi unul fără celălalt.

Mă uit la moneda de aramă din palma mea. Vreau s-o arunc în mare. Îl urăsc pe Inan pentru că îmi face așa ceva. Și mă urăsc pe mine fiindcă doresc să cred că spune adevărul.

— Ce ai de gând să faci?

Ridic din umeri.

— Ceea ce trebuie să fac. Nu contează ce spune Inan și nici ce promite. Oamenii noștri sunt în spatele acelor ziduri. Trebuie să fac tot posibilul ca să-i scot de acolo.

În jur se lasă liniștea. Îl iau de mână și mă uit la pergamentele împrăștiate pe podea.

— Dar tu și Amari ce veți face?

Tzain se schimbă la față și tresare. Deși își retine lacrimile, le simt usturimea în propriii mei ochi. Am trecut prin atâtea încercări împreună, iar

ea a fost singura care l-a făcut să zâmbească. Chiar și atunci când am urât-o din tot sufletul, totodată am iubit-o pe Amari pentru reacția pe care o stârnea în fratele meu.

— Nu mai există „eu și Amari”, spune fratele meu, în cele din urmă.

— Tzain, nu poți pur și simplu să faci să dispară sentimentele tale pentru...

— Aproape că te-a omorât! mă întrerupe el. N-ai cum să schimbi asta.

Se așază pe copia vechiului său pat, iar eu mă așez lângă el. Strâng în mână moneda de aramă și îmi sprijin capul pe umărul lui. Ascult tumultul valurilor de lângă fereastra noastră.

Îi zic:

— Data viitoare, hai să ne îndrăgostim de niște frați care nu vin la pachet cu o coroană regală!

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘAPTE

ZÉLIE

Vântul îmi flutură părul. Stăm în vârful dealului care străjuiește Lagosul. Norii de furtună dezlănțuie o ploaie torențială.

Felinarele scaldă capitala într-o lucire portocalie. Pete de lumină sclipesc din ușă în ușă. Palatul strălucește cel mai puternic dintre toate, ferit în spatele uriașelor ziduri ale orașului.

— Ești gata?

Tzain mă împunge cu cotul. Dau aprobator din cap. Mă uit la cea mai puternică apărare a Lagosului. Bariera argintie din jurul orașului se înalță treizeci de metri în aer – aproape de două ori cât înălțimea unui copac din pădurea din jur. Blestemați să fie titanii și cênterii! Nu vom pierde lupta în această seară.

Purtăm în noi puterea zeilor.

Simt acest adevăr în fiecare bătaie a inimii mele, în fiecare incantație care așteaptă să mi se desprindă de pe buze.

Acum nimic nu ne poate opri.

Am adus războiul la ei.

Mă întorc spre Amari. E legată cu lanțuri de metal. Se uită în pământ. Nici măcar nu se mișcă atunci când îi fac semn lui Kâmarū să-i desfacă legăturile. Roën stă lângă ea. Ne privim și schițăm o aprobare din cap. Îmi îndrept din nou privirea spre zidurile Lagosului, pregătindu-mă pentru ceea ce urmează.

— Pentru Mama Agba! strig. Pentru Mâzeli!

Tzain adaugă:

— Pentru Baba și Mama!

— Pentru Zulaikha și Kwame, șoptește Folake.

Rostim numele celor care au pierit. Îi numim pe cei pe care monarhia i-a răpit de lângă noi.

— Să luptăm pentru ei toți!

Pornesc înainte. Tatuajele mele se aprind. Strălucirea lor purpurie pâlpâie în jurul mâinilor mele ca o vâlvătaie, acoperindu-mi corpul cu lumini ce se răsucesc în vârtejuri. Închid ochii, concentrându-mă asupra sunetului celor douăsprezece inimi care bat la unison.

Timpul își ține respirația când magia noastră se contopește.

Apoi șoptesc comanda:

— *E tōnná agbára yin.*

Pulsul de energie care explodează crapă pământul sub tălpile noastre. Pietrișul și praful plutesc în jur. Scoarța copacilor se despică.

Lumea se mișcă cu încetinitorul, luminată de curcubeul de culori care tâșnesc din ochii și din gurile noastre. Puterea zeilor arde în noi. Începem să coborâm dealul.

Kâmarū și Kenyon pășesc în față. Ashêul puternic îi învăluie. O lumină verde ca de smarald se reflectă prin pielea Pământicului, în timp ce una roșie arde prin cea a Arzătorului nostru.

Împreună, își înfig degetele în pământ. Acesta începe să vibreze sub picioarele noastre.

Kâmarū își încheștează degetele. Pământul se ridică.

Kenyon creează un val de lavă care se împrăștie pe jos.

Minele de majacite explodează una după alta, stârnind nori negri, în formă de ciupercă. Lava creată de Kâmarū și de Kenyon răscolește pământul. Coloane negre de fum se ridică spre cer.

— Apărarea este pregătită!

Alarmerle vuiesc. Anunță atacul nostru. Primul val de titáni atacă, iar majacitele zboară în toate direcțiile. Dar, înainte ca soldații și gazele să apuce să lovească, Jahi și Imani ridică mâinile.

Aerul freamătă. Vântul începe să vuiască la comanda Eolicului nostru, în timp ce Cancerul transformă majacitele. Norii negri devin portocalii.

Transpirația de pe pielea mea se răcește. O rafală violentă se arcuiește în spatele nostru, atât de puternică, încât copacii se rup în două. Când otrava pătrunde în ei, soldații în armuri aurii se izbesc de zid. Sângele îi podidește pe gură și pielea lor se înnegrește, la fel cum s-a întâmplat cu sătenii din Ibadan.

— Nu-i lăsați să treacă! strigă un titán.

Fierul geme. Gurile țevelor țintesc. Tunurile scuipă ghiulele de-a lungul zidului. Bombele explodează în fața noastră.

Soldații ne atacă cu tot ce au, dar nu este suficient ca să ne facă să încetinem. Kâmarū oprește ghiulele de tun cu o mișcare a mâinii. Cu fiecare explozibil pe care Jahi îl aruncă în aer, Kenyon trimite înapoi o bombă incendiară. Le doborâm toate liniile de apărare, până când rămâne doar una: soldații înșiși.

Legiunea de titáni dă năvală spre noi. Toți soldații strălucesc în armuri aurii. Zeci de oameni atacă din fiecare punct al zidului, stârnind vâlvătași de magie în mâinile lor. Datorită puterii pietrei-lunii, le simt spiritele ca pe niște stropi de ploaie care cad.

Îmi răsfir degetele și închid ochii, căutând viața care le aleargă prin vene.
— *Gan síbè!*

Când ridic mâna, toți titánii încremenesc, neputincioși. Strâng pumnul, smulgându-le spiritul din carne. Zâmbesc când inamicii noștri cad la pământ.

Când ajungem lângă zid, nimic nu ne stă în cale.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI OPT

INAN

Stau pe podiumul din sala tronului. Îmi tremură mâinile. Sunt apăsător de povara lucrului pe care urmează să-l fac. Acum, după ce am sedat-o pe Mama, cea mai grea bătălie a fost deja câștigată. A mai rămas să-i conving pe oamenii de aici.

Platouri de argint, pline cu mâncare, umplu mesele lungi. Pe ele se lăfăie fripturi de găină și plăcinte moîn moîn. Vinul roșu curge în valuri în cupele mulțimii petrecărețe. Nobili și ofițeri dansează pe dalele din marmură lustruită.

Deasupra, firoasa leopană a fost îndepărtată. Sigiliile Tatei au dispărut. În locul lor strălucesc stindarde bleumarin, care etalează o ghepanară brodată. Mama a creat acest sigiliu în cinstea domniei mele.

Privesc animalul de călărie brodat și mă gândesc la moneda de aramă pe care n-o mai am. Mama și-a dorit drept simbol un animal mai puțin banal.

Habar n-avea cât de repede vor cădea aceste stindarde.

Privesc palatul pentru ultima oară. Pe umerii mei simt povara faptului că istoria atârână de acest moment. După ziua de azi, Orîsha nu va mai fi niciodată la fel. După ce monarhia o să cadă, haosul va cuprinde toate ținuturile.

Închid ochii. *Dar va exista o șansă.* O șansă ca un tărâm să se ridice din cenușă. O Orîsha care să nu fie coruptă de trecutul nostru.

Ridic un braț și mă postez în fața tronului. Muzica se stinge. Îmi adun puterile și mă adresez mulțimii.

— Vă mulțumesc tuturor că sunteți aici!

Îi salut cu un semn din cap pe cei prezenți și continui:

— Războiul ne-a răpit atâtea lucruri! E o bucurie să-i sărbătorim sfârșitul.

— Trăiască regele Inan! strigă un locotenent, din spatele mulțimii.

Oamenii zâmbesc și ridică pocalele. Simt cum apăsarea din pieptul meu crește. Le fac semn să coboare cupele.

— Aceste vremuri dificile ne-au dat niște lecții la fel de dificile. Sfârșitul războiului ne oferă ocazia de-a ne îndrepta greșelile, de-a privi în față istoria întunecată a Orîshei și de-a face o schimbare durabilă. Tot căutând

cea mai bună cale de urmat, am ajuns la legendele pe care mulți dintre noi nu le-au auzit în copilărie. Vreau să vă împărtășesc una dintre aceste legende.

Gâtul mi se usucă. Înghit în sec, dorindu-mi să fi avut un pocal cu vin. Degetele îmi zvâcnesc, dar nu mai am ce să strâng în pumn. Nu mai am moneda.

Poți s-o faci. Îmi imaginez fața lui Zélie în mulțime. Mi-l imaginez pe Ojore lângă ea.

Pentru ei și pentru Orîsha, pot face orice.

Îmi încep povestea:

— La început n-a fost nimic. Apoi Mama Cer a creat lucrurile așa cum le vedem azi. Ea a dat naștere zeilor de sus și oamenilor de jos. Odată cu darul vieții, a venit și darul ei de magie – o putere care ne-a îngăduit să construim acest regat măreț. Dar la început pământurile erau guvernate de clanuri. Oamenii se conduceau unii pe alții.

Fac un pas înapoi, plimbându-mi degetele pe tronul sculptat.

— Primii noștri conducători au apărut abia atunci când câțiva maji au abuzat de propriile daruri. Și-au pierdut capacitatea de a face magie, dar monarhia asta a apărut datorită faptelor lor.

Starea de spirit din sală începe să se schimbe. Parcă ar fi o furtună ce clocotește sub o ploaie blândă. Șoapte trec din gură în gură. Aud câțiva curioși întrebând unde e Mama.

— Ați fost chemați aici ca să sărbătoriți o nouă eră, iar eu vă ofer o nouă eră. Căderea Orîshei este legată de acest Tron. Nenumărați oameni au plătit cu sângele lor prețul pentru Tron.

Un freamăt se stârnește în mulțime, așa că ridic glasul ca să mă fac auzit: — Am de gând să fac ordine în regat. Apoi voi pune definitiv capăt acestei instituții.

Oamenii năvălesc spre podium. Gărzile derutate îi țin la distanță.

— Nu poți face asta! strigă un nobil.

— Viermii i-au sucit mințile!

Ridic mâinile.

— Vă rog! Știu că sunteți speriați, dar, cu timpul, veți vedea că așa e cel mai bine. Cu sprijinul potrivit, putem construi ceva mai bun decât monarhia. O instituție care să slujească interesele tuturor oamenilor minunați care trăiesc pe aceste meleaguri...

BUM!

Zgomotul ne îngheață pe loc.

Nu pare să fie o explozie.

E ca un răget de leonară.

Alarmerle răsună. Rafale de lumină în culorile curcubeului se întrezăresc în depărtare, dar se apropie cu repeziciune. Abia acum văd gaura din zidul care străjuiește Lagosul. Fac ochii mari. Îmi dau seama ce se întâmplă. Mai-marii...

Au venit să-și recupereze oamenii. Cei pe care i-am luat prizonieri.

— Fugiți! le strig. Părăsiți palatul acum!

Sala e cuprinsă de isterie, iar oamenii se împing care mai de care, ca să scape. Pocalele se răstoarnă pe podeaua de marmură. Mesele se prăbușesc. Oamenii le ocolesc în fugă.

— Adăpostiți-vă! urlu eu. Vin rebelii *Iyika*...

Ferestrele sălii tronului se fac țandări.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI NOUA

AMARI

Cioburile de sticlă strălucesc aidoma unor diamante. Se arcuiesc prin aer, după care se risipesc pe podea. Rafalele de vânt ale lui Jahi îi poartă pe luptătorii noștri pe deasupra haosului și îi lasă pe podelele de marmură. Parcă m-am trezit într-un vis în care aterizez exact între zidurile propriului cămin. Nu pot zări nimic dincolo de cei care se bulucesc, grăbiți să fugă din sala tronului.

— *Atacați!*

Comanda lui Zélie stârnește vijelia. Cu un urlet, majii pornesc la atac, dezlănțuind mânia lor conectată. Imani lovește un pluton cu gazul ei de culoarea ruginii. Năo transformă butoaiele de vin în berbeci pentru spargerea zidurilor. Văpaia lui Kenyon țâșnește prin tavanul pictat, arzând stindardele ce poartă sigiliul lui Inan.

Magia sfâșie totul în sala tronului, distrugând această cușcă minunată. Mi se ridică o piatră de pe suflet când Kâmarū trimite o vâlvătaie care despică tronul de aur în două.

— Îi țin în pivnițe! strigă Zélie peste umăr, apoi se grăbește să iasă în coridorul principal.

Nobilii și gărzile se dau la o parte din calea ei. Mai-marii aleargă în urma ei.

Fug spre ea ca să-i vin în ajutor, dar simt că se cutremură pământul, în spatele meu, Mama aproape că se prăbușește pe scări, nesigură pe picioare. Pelerina i se desprinde de la gât și cade pe treptele de marmură.

— Nu! urlă ea.

Țipătul ei strident mă răscolește. Când mă uit la ea, mă văd pe mine. Văd calea pe care ea m-a obligat s-o urmez. Mă gândesc la sângele cu care ea mi-a mânjit mâinile. La privirea iubitoare a lui Tzain, pe care n-o voi mai vedea niciodată.

Mama se agață cu unghiile de perete. Mușchii îi tremură pe sub rochia sfâșiată. Pe față i se citește groaza. Privește în jurul ei. Dar spaima ei se transformă în ură în clipa în care mă vede.

— Tu!

Își dezvelește dinții. Ridic mâna ca să lovesc, dar se folosește de magia

ei ca să smulgă o bucată de marmură din podea. O aruncă spre mine.

Dala mă izbește în plin. Impactul mă azvârle în perete, lăsându-mă fără suflu.

Nici nu cad bine la pământ, că Mama se apropie clătinându-se de mine. Din pumnul ei radiază luciri verzi. Un stâlp de pământ țâșnește din podeaua de marmură și mă lovește în piept.

Sunt azvârlită pe podea. Capul mi se învârte. Mă rostogolesc pe dalele crăpate. Vederea mi se încețoșează, dar știu că mama se apropie. Ridic un braț în direcția ei.

— *Oprește-te!* îi strig.

Cometa albastră țâșnește din palma mea. Timpul pare să încetinească.

Mama ridică brațul ca să se apere, dar nu reușește să se protejeze. Un mârâit înăbușit îi scapă de pe buze în momentul în care magia mea o atinge. Ochii ei ca de chihlimbar se holbează. Mă ridic de la pământ. Tușesc cu sânge.

Lovește, Amari!

Mă îndrept spre Mama, cu pași nesiguri. Furia mea îmi depășește durerea. Când înalț un braț, vocea tatălui meu îmi răsună în minte.

Luptă, Amari!

Magia arde tot mai puternic, pe măsură ce mi se acumulează în palmă. Apoi aud o voce.

Nu.

Acest cuvânt simplu mă subjugă. Îmi ia magia ostatică, forțându-mă să stau nemișcată.

— Ce mai aștepti? mă întărită ea.

Pudrele și vopselurile se preling pe fața Mamei. Îmi las mâna să coboare și fac un pas înapoi.

Adevărul mă ia pe nepregătite. Am crezut că soluția era să-l ucid pe Tata. Dar n-am făcut decât să mă transform într-un monstru.

— S-a terminat... Ai pierdut, Mamă. Majii au preluat controlul. S-a terminat cu monarhia.

— Trădătoare lașă ce ești!

Venele pulsează pe gâtul Mamei. Se luptă să rupă strânsoarea mea. Bolborosește: — Ești un nimic! Nu ești suficient de puternică să distrugi Tronul...

— Te înșeli!

Strigătul meu răsună în sala pustie. Din portretele de pe pereți, vechii

regi și fostele regine mă fixează cu privirea. Îmi ridic ochii spre ei. Simt puterea din sângele meu.

— În ultimele luni am învățat că sunt capabilă de lucruri mărețe. Știu că pot fi mai bună. Am ales să fiu mai bună!

Îmi las brațul să coboare, iar trupul Mamei cade la podea.

— Nu ai fost niciodată măreață! răcnește ea. Și nu vei fi niciodată!

Mă îndrept șchiopătând spre scările care duc către pivniță.

Cu fiecare pas, îmi simt inima tot mai ușoară.

CAPITOLUL NOUĂZECI

ZÉLIE

— Ajutor!

Țipetele înăbușite răsună prin pereții pivniței. Alergăm pe podelele de piatră, trecem fulgerător pe lângă arcade și piloni groși. Strigătele se aud tot mai tare, ghidându-ne în adâncul tunelurilor șerpuitoare. Îi caut pe rebelii *Iyika*. Deodată, o văd pe Mări în capătul holului.

— Mai-mare Zélie!

Inima îmi tresare în piept. Își lipește fața rotundă de zăbrelele de fier. Bimpe apare în spatele ei. Amândouă sunt închise în aceeași celulă.

Alerg spre ele. Majii din sanctuarul nostru zac în lanțuri. Ne strigă să-i ajutăm. În celulă sunt sute de trupuri atât de îngrămădite, că nu pot zări peretele din spatele lor.

— Lucrați repede! strig. Eliberați-i!

Ne avântăm, folosindu-ne magia ca să rupem lanțurile. Kâmarū dezintegrează legăturile cu o singură atingere, în timp ce Imani și Khani îi scot pe maji din celulă.

În momentul în care Bimpe și Mări sunt libere, le iau în brațe. Ele plâng, iar eu îmi înăbuș propriile lacrimi de ușurare.

Le liniștesc:

— E în regulă. Sunteți în siguranță. Îmi pare rău c-am îngăduit să fiți capturate...

În jurul nostru, oamenii gonesc pe coridor. Sentimentul de ușurare că mi-am salvat Secerătorii dispare atunci când mă răsucesc pe călcâie și-l văd pe Inan.

Spiritul lui mă atrage ca o ancoră, târându-mă spre el. Inan aleargă pe coridor, în fața mea, cu doi soldați pe urmele lui.

Dacă vreau să eliberez Orisha de tirania lui, trebuie s-o fac acum.

— Urmați-o pe Imani! le ordon fetelor. Mă duc după rege!

Inima mi se zbate în piept. Mă năpustesc după Inan. Victoria e în mâinile noastre. Dar nu vom fi siguri de izbândă decât când el va dispărea.

Cuvintele din scrisorile lui îmi revin în amintire. Încerc să nu îngădui ca otrava lui să-mi picure în urechi.

*În unele nopți, mă vizitezi în vise. Atunci, pot uita.
Te-am dezamăgit când ai avut cel mai mult nevoie de mine...
În tot acest timp, am crezut că aleg regatul în loc să fac ce-mi
cere inima. Am fost naiv. Am fost prea orb ca să-mi dau seama că
amândoi...*

Inan coboară în fugă încă un rând de trepte de piatră.
Îl strig pe nume. Se oprește brusc, iar soldații care-l urmează se
împiedică de el.

— Majestate...

— Plecați! le ordonă Inan.

Soldații se uită când la mine, când la el. Inan îi îndeamnă să se
îndepărteze.

— Răfuiala asta e doar între mine și ea, le spune Inan. Ieșiți de-aici cât
încă puteți!

Fiindcă n-au de ales, soldații fug, făcându-se nevăzuți în întuneric. Ecoul
pașilor lor se pierde pe holuri. Rămânem singuri.

Umerii lui Inan par să se încovoie. Ridică mâinile, în semn de
capitulare.

— Fă-o! Nu mai vreau să mă lupt cu tine.

Cobor de pe ultima treaptă. Jurământul din scrisoarea lui mă copleșește.

*Dar, dacă e sortit ca drumurile noastre să se mai încrucișeze
vreodată, nu-mi voi ridica sabia.*

Sunt gata să-mi sfârșesc viața în mâinile tale.

A scris adevărul...

Tzain avea dreptate.

Nici măcar când eu și Inan ne luptăm nu putem trăi unul fără celălalt.

Moneda de aramă pe care mi-a lăsat-o în ahéré – și pe care o port la gât –
îmi arde pielea. Mă silesc să mă apropiu de el.

— Vistieria se află în catacombele de sub grădinile regale, începe el.
După ce se va sfârși toată nebunia, ia-l cu tine pe Tzain și pe cineva de
încredere! Aveți grijă cum distribuiți averea! Iar armata...

Inan tace. Închide ochii.

— Știi deja că trebuie s-o iei de la început. Dar nu uitați să curățați
fiecare fortăreață! Majacitele nostru e depozitat acolo. Unii soldați răzlețiți

vor încerca s-o folosească împotriva voastră.

Îl întrerup:

— Ce faci? De ce-mi spui toate astea?

— Până la sfârșitul nopții, toți cei care cunosc aceste secrete vor fi morți. Singura șansă ca Orîsha să supraviețuiască este ca tu să fii la cârma regatului.

Cuvintele lui rămân suspendate în tăcerea care se lasă între noi. E atât de calm... Parcă n-ar vorbi despre propria moarte.

Înghit în sec și mă apropiu de el. Încerc să ignor durerea din sufletul meu. Zâmbește slab. Acum stăm față în față.

— Mă bucur...

Vocea i se îneacă de emoție.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Taci!

Degetele îmi tremură. Ridic o mână și o sprijin pe pieptul lui, în dreptul inimii. Forța lui vitală trosnește ca un foc, arzându-mi vârful degetelor. Se încordează când încep să trag de ea, smulgându-i-o din piept. Tot ce a fost între noi mă răscolește, pe măsură ce viața lui se stinge.

Văd momentul în care drumurile noastre s-au intersectat pentru prima dată, în piața aceea. Simt șocul care m-a săgetat atunci.

Simt vibrația sabiei lui când mi-a lovit bastonul. Vuietul cascadelor.

Tăișul care mi-a sfârtecat spatele.

Buzele lui înfrigurate, pe gâtul meu.

Simt lucruri care nu vreau să mă copleșească acum. Retrăiesc toate modurile în care Inan s-a strecurat în inima mea.

— Îmi pare rău, bâiguie el.

Îi șoptesc:

— Știu.

Deși am luptat pentru moartea lui, simt că acum ucid o parte din mine. Strâng pumnul. Respirația lui Inan se curmă. Închid ochii, fiindcă nu-i pot privi agonia.

— Adio!

Se îneacă, încearcă să-mi răspundă.

— Zélie! strigă Roën.

Mă întorc și-l văd coborând treptele de piatră. O mască atârnă între degetele lui de metal. Aleargă, încercând să fugă din calea unui zid de fum alb, care se îndreaptă spre noi.

Sunt derutată. Roën îmi aruncă masca, iar corpul i se prăbușește în secunda în care e înghițit de fum.

Nu apuc să-mi potrivesc masca pe față. Fumul alb mă doboară și pe mine.

EPILOG

Durerea usturătoare mă silește să mă trezesc. Capul îmi zvâcnește. Deschid ochii, dar văd doar întuneric.

Mirosul greu de vomă și de urină mă sufocă. Gâtul mă arde. Tușesc și încerc să mă ridic în picioare, dar când mă mișc, mă împiedic de lanțuri.

În numele Oyei, ce se întâmplă?

Mă strâmb de durere și mă prăbușesc pe podeaua de lemn. Un metal care nu seamănă cu niciun altul pe care l-am văzut până acum îmi încătușează gleznele și încheieturile mâinilor. Zornăitul lanțurilor destramă liniștea din jur.

Durează câteva clipe să-mi amintesc de fumul alb. Gazul m-a lăsat inconștientă. Inima îmi stă în loc în clipa în care înțeleg.

Nu am pus mâna pe Inan.

Nu am învins.

— Nu!

Urlu și lovesc cu pumnii peretele de lemn. Încerc cu disperare să scap de lanțurile care mă leagă, să mă eliberez.

Îi prinsesem. *Eu* îl prinsesem. Cu toate astea, monarhia ne-a furat victoria de sub nas.

Au reușit să ne captureze, iar acum n-am nici cea mai vagă idee încotro ne duc.

— Inan! răcnesc din toți rărunchii.

Nu știu dacă e aproape. Mă uit în jur, încercând să disting prin întuneric cine e lângă mine. Zeci de siluete stau înghesuite în spațiul strâmt, legate cu aceleași lanțuri. Mă gândesc la Mári, la Roën și la Tzain. Câți dintre noi au scăpat? Câți maji zac aici, cu mine, înlănțuiți?

Podeaua se clatină. Îmi ridic fruntea spre razele firave de lumină care se revarsă în celulă. Încerc să scap de ceața care mă învăluie. Trebuie să aflu unde ne duc.

Când pășesc peste piciorul ei, Amari tresare. Mă folosesc de corpul ei ca să mă cațăr. Îmi lungesc gâtul spre geam. Priveliștea pe care o văd mă devastează.

Nu ne aflăm pe poteca de pământ ce duce spre spânzurătoarea din Lagos. Nu zăresc copaci carbonizați.

Nu suntem nici măcar în Orisha.

În jurul nostru e doar nemărginirea mării.
Mă uit la valurile nesfârșite. Un fior mă îngheață până în adâncul sufletului.

Cineva ne-a răpit din ținutul nostru.

Și habar n-am încotro ne îndreptăm.

MAGIA S-A ÎNTORS ÎN TIMPUL CRISHA...
DAR LUPTA PENTRU PUTERE NU S-A SFÂRSIT.
RĂZBOIUL ABIA A ÎNCEPUT.

LAUDE PENTRU BESTSELLERUL *NEW YORK TIMES*

URMAȘII DE SÂNGE ȘI OS

„FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU TOMI ADEYEMI,
NOUA J.K. ROWLING! (DA, CHIAR E ATÂT DE BUNĂ!)”

—ENTERTAINMENT WEEKLY

„CARTEA RIDICĂ ÎNTREBĂRI IMPORTANTE DESPRE RASĂ,
CLASĂ SOCIALĂ ȘI AUTORITATE, AVERTIZÂNDU-NE
ASTFEL CU PRIVIRE LA PROPRIA NOASTRĂ SOCIETATE
FOARTE DIVIZATĂ.”

—THE NEW YORK TIMES

„ADEYEMI APELEAZĂ LA O MOȘTENIRE CULTURALĂ BOGATĂ. AUTOAREA
ÎMPLETEȘTE MITOLOGIA VEST-AFRICANĂ CU O LUME PLINĂ DE CREATIVITATE,
CE REZONEAZĂ PROFUND CU A NOASTRĂ.”

—THE ATLANTIC

„UN ROMAN DE DEBUT PE CARE ȚI-E APROAPE IMPOSIBIL SĂ-L LAȘI DIN
MÂNĂ.”

—USA TODAY

„SOSIREA LUI ADEYEMI ÎN LUMEA LITERATURII FANTASY E UN PRILEJ
DE SĂRBĂTOARE.”

—SAN FRANCISCO CHRONICLE

Literatură fantastică
pentru adolescenți și tineri
www.edituraepica.ro

